

Tecrit ve Tecrite Karşı Mücadele Sempozyumu

Belgeler, Konuşmalar

düzenleyen:

TAYAD - UTMP

Haziran/2005

Tutuklu Aileleri Bülteni

TECRİT VE TECRİTE KARŞI MÜCADELE SEMPOZYUMU

Tarih:

25-27 Haziran 2005

Yer:

Muammer Karaca Tiyatro Salonu / İstanbul

Yayınlayarı:

Tutuklu Aileleri Bülteni

Tutuklu Aileleri Bülteni
Mart 2006, **Özel Sayı: 3**

Sahibi: İSTANBUL TAYAD ADINA YÖNETİM KURULU ÜYESİ
Fahrettin KESKİN

Yazı İşleri Müdürü: Hüseyin IRMAK

Adres: Güzeltepe Mah.Öznur sok. A Blok No: 19 Daire: 2 Nurtepe-
EYÜP/İSTANBUL

Tel/faks: 212 294 52 71

E-mail: tecritiskencedir@yahoo.com
internet: www.tayad.com

Baskı: Yapım Tanıtım Yayıncılık Ltd. Şti.

SUNUŞ:

Tecrit ve Tecrite Karşı Mücadele Sempozyumu, yılmayan, dur durak bilmeyen bir iradenin, büyük direnişin 5. yılında gerçekleştirdiği faaliyetlerden biridir.

Bu iradenin adı "TAYAD'lı Aileler"dir.

TECRİT politikasını uygulamak üzere yapılan F Tipi hapishaneler, bu ülkenin gündemine girdiği günden bu yana, F Tipleri'nin karşısında onlar var. Hücre gerçeğini en geniş kesimlere ilkin onlar açıkladılar. İnsanın hücreye hapsedilemeyeceğini haykırdılar.

TAYAD'lı Aileler'in bu konudaki girişimleri başladığında henüz hapishanelerde süresiz açlık grevine girilmemiş, ölüm orucuna başlanmamıştı. Yaklaşık olarak 2000 senesinin başından itibaren verilen bu amansız mücadele bu güne kadar kesintisiz sürdü.

2000'li yıllar ya da o günlerin moda deyiimiyle "Milenium" üzerine söylenen o parlak sözler hatırlandığında, nasıl bir çelişkiyle karşı karşıya kalındığı daha iyi anlaşılıyor; Dünyanın adeta kendiliğinden daha yaşanılacak bir yer olacağı söylenen 2000'li yıllar boyunca, TAYAD'lılar, insanlığın Ortaçağını temsil eden hücrelerle mücadele edip durdular.

Bu mücadele, kelimenin gerçek anlamıyla çok yönlü bir mücadeleydi. Demokratik mücadelenin her biçimine, akla gelen her çareye başvurdu TAYAD'lılar. Bildiriler dağıtıp, afişler, pankartlar astılar. Kendilerini hücrelere kilitleyip yolları kestiler. Gösteriler yaptılar. İmza kampanya-

ları gerçekleştirdiler, yüzlercesi Ankara'ya yürüdüler. Gözaltılara, linç saldırılarına rağmen "hücrelerde insanlar ölüyor, duyuyor musunuz?" diye haykırmaya devam ettiler. Kendileri ölüme yattılar, 8 TAYAD'lı ölüm oruçlarında şehit düştü.

İşte, kurultaylar, sempozyumlar da TAYAD'ın bu çok yönlü mücadelesinin bir parçası olarak gündeme geldi. Bu beş yıl içinde çeşitli derneklerle, şehirlerle sınırlı bir çok panelin, sempozyumun yanında, TAYAD'lıların organizasyonu ile ulusal ve uluslararası çapta üç önemli kurultay ve sempozyum gerçekleştirildi.

Bunlardan ilki, 10-12 Kasım 2000'de İstanbul'da gerçekleştirilen **"HAPİSHANELER GERÇEĞİ, YAŞANAN SORUNLAR VE ÇÖZÜM ÖNERİLERİ KURULTAYI"** idi. Henüz tutuklu ve hükümlülerin süresiz açlık grevinde olduğu, ölüm orucunun başlamadığı bir aşamada yapılan bu kurultay, F Tipleri'nin kapatılması için yükselen güçlü bir ses oldu. (Bu Kurultay'ın belgeleri, Tutuklu Aileleri Bülteni tarafından kitaplaştırıldı.)

İkinci olarak, 28-29 Eylül 2002'de İstanbul'da **"HAPİSHANELERDE SAĞLIK VE YAŞAM KOŞULLARI KURULTAYI"** yapıldı. Ölüm orucunda şehit düşenlerin sayısının 97'ye ulaştığı bir aşamada yapılan bu kurultay da, iki yıldır ölüm saçan F Tipleri gerçeğinin tüm boyutlarıyla ortaya konulmasına vesile oldu. (Bu kurultayın belgeleri de, aynı yıl içinde Anadolu Tutuklu Aileleri Bülteni tarafından kitaplaştırıldı.)

TAYAD'lılar, 2005 Haziran'ında Uluslararası Tecritle Mücadele Platformu (UTMP) ile birlikte, tecrit gerçeğini, bu kez hayatın her alanını kapsayan boyutlarıyla bir sempozyumda gündeme getirdiler.

"Tecrit ve Tecrite Karşı Mücadele" başlığıyla gerçekleştirilen bu sempozyumda Türk, Kürt, İtalyan, Arap, Alman, Yunan, Bulgar, İrlandalı, onlarca dilden, onlarca halk adına, "tecrite son verilmesi" talep edildi.

Elinizdeki kitap, işte bu sempozyumda yapılan konuşmalardan, sunulan belgelerden oluşmaktadır.

Sempozyuma bir çok ülkeden konuşmacı katılmıştır. Bunların bazıları tutuklu yakınları, bazıları ise, çeşitli konularda uzman kişilerdir. Sempozyum, katılımcıların genişliği oranında, tecritin dünya çapında uygulandığının tablosunu ortaya çıkarmıştır.

Bir çok ülkede, hem hapishanelerdeki tecrit uygulamalarının, hem de ülkelere, halklara, örgütlere karşı uygulanan tecritin çarpıcı ve düşün-

dürücü örnekleri, bu sempozyumda bir araya gelmiştir. Bu anlamda elinizdeki kitap, tecritin ülkemizde ve çeşitli ülkelerde nasıl uygulandığına dair bir kaynak niteliği kazanmıştır.

Bu kitabı okuyanların, kendilerini sempozyuma katılmış gibi hissetmelerini arzu ettiğimiz için, kitapta sempozyumda yapılan tüm konuşmalara, sempozyumun seyrine tamamen uygun olarak yer verilmiştir. Yani sadece "tebliğ" olarak sunulan metinlere yer vermekle yetinmeyecek, tebliğlerin, oturumların haricinde yapılan konuşmalara da yer verdik. Böylece sempozyumun havasını okurlara yansıtmayı amaçladık.

Kitapta yeralan metinlerin önemli bir bölümü, sempozyumda yapılan konuşmaların bant kayıtlarının çözümlenmesinden oluşmaktadır. Bu nedenle diğer dillere ait isim ve kavramların bir kısmı, bu kitaba, konuşmada okunduğu gibi geçmiştir.

Bant kayıtları çözülürken çok az sayıda da olsa anlaşılmayan bazı kelimelerle karşılaşmış, buralar ya nokta nokta bırakılmış veya anlam bütünlüğünü sağlamak üzere kelime ekleri yapılmıştır; bu kelimeler köşeli parantez -[]- içine alınmıştır.

Kitabın bir bölümü de F Tipi Hapishanelerin hücrelerinde kalan tutuklu ve hükümlülerin gönderdikleri mektuplardan oluşmaktadır. Ancak okuyanların göreceği gibi, bazı hapishanelerden hemen hemen hiç mektup yoktur; bunun nedeni, oradaki tutuklu ve hükümlüler mektup göndermedikleri için değil, gönderdikleri mektuplar engellendiği içindir. Bir çok mektup sansür duvarlarını aşamayıp sempozyuma ulaşamamıştır.

Tecrite karşı direniş, 6. yılında sürmektedir. Bu mücadelede, bu kitabın yayına hazırlandığı Aralık 2005'e kadar 120 şehit verilmiştir.

TAYAD'lıların, "Tecrite son verin!" sesi hiç kesilmedi.

Ta ki tecrit son bulana kadar da bu ses kesilmeyecek. Bu kitabın her satırında bu sesin yankısını duyacaksınız.

Eğer bu kitap, sizlere, sesinizi bu sese katmanız gerektiğini bir kez daha gösterebilirse, yayınlanma amacına ulaşmış olacaktır.

İÇİNDEKİLER

- **Açılış Konuşması** (Süleyman ACAR)
- TAYAD Başkanı Niyazi AĞIRMAN'ın konuşması

- Konuk konuşmacılar:

- Zeynep YAYLA (TAYAD'lı aile)
- Zehra KURTAY (Ölüm Orucu gazisi)
- Orhan ESKİ (TAYAD'lı)
- Aliyah Elizabet BRUNNER (Irak'ta işgale Hayır Koordinasyonu)
- Fahrettin KESKİN (TAYAD'lı aile)
- Alev AKGÜN (Tutsak yakını)

(1- Gün) 1. OTURUM: TECRİTİN TIBBİ BOYUTU

- Oturum Konuşmacıları:

- Prof. Dr. Hakan GÜRVİT (İst. Üniv. Tıp Fakültesi Nöroloji Kürsüsü)
- Mehmet GÜVEL (TAYAD)
- Darine VVEHBE (Kham Rehabilitasyon Merkezi, Lübnan)

(1. Gün) 2. OTURUM:

TECRİTİN HUKUKİ BOYUTU VE SANSÜR GERÇEĞİ

-Konuk Konuşmacılar:

- Fatma YILDIRIM (DETA)
- Ahmet GÜZEL (Eski Tuksak)
- Naime KARA (TAYAD'lı Aile)

- Oturum Konuşmacıları:

- Av. Hakan KARADAĞ (ÇHD İst. Şubesi 2003-2005 Dönem Başkanı)
- Av. Behiç AŞÇI (Halkın Hukuk Bürosu, ÇHD Genel MYK Üyesi)
- Av. Bernd HAUSLER (Berlin Barosu İnsan Hakları Sorumlusu)
- Mohammed EI SAMARAE (İPA: Irak Yurtsever İttifakı)
- Av. Selçuk KOZAĞAÇLI (ÇHD Genel MYK Üyesi)

(1. Gün) 3. OTURUM: TECRİTİN İNSANİ BOYUTU**- Konuk konuşmacı:**

- Gazeteci Musa AĞACIK

- Oturum Konuşmacıları:

- Ahmet KULAKSIZ (TAYAD)
- Orhan ALKAYA (Sanatçı)
- Dr. Serpil DOĞAN (İst. Tabip Odası - İst. Üniv. Psikiyatri Kürsüsü)
- Azmet BEGG (Eski Guantanamo tutsağı Muazzam Begg'in babası)
- Hüseyin KARABEY (Yönetmen)

- **Şiir dinletisi** (Şair Mehmet ÖZER)

(2. Gün) 1. OTURUM:**TECRİTİN SİYASİ BOYUTU VE ÖRGÜTLERE YÖNELİK TECRİT****- Konuk konuşmacılar:**

- Ali ERİŞ (Eski TKP'li)
- Meryem ÖZSÖĞÜT (Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası)
- Mohammed SAFA (Khiam Rehabilitasyon Merkezi, Lübnan)

- Oturum Konuşmacıları:

- Erol EKİCİ (İst. Temel Haklar, Genel-iş Örgütlenme Daire Başkanı)
- Hülya ŞEKERCİ (Özgür-Der Başkanı)
- Av. Bernd HAUSLER (Berlin Barosu İnsan Hakları Sorumlusu)
- Meftun GÜRDALLAR (TMMOB İstanbul İl Koordinasyon Sekreteri)

- Yorgos BLAHOS (EKA-Memur Sendikaları Merkezi, Yunanistan)
- Savas TSAKMAKİDİS (Yunanistan Memur Sendikaları Konf.)
- Sandro TARGETTİ (Toscana Eyalet Meclisi Milletvekili, İtalya)
- Michael DEVINE (İrlanda Cumhuriyetçi Sosyalist Parti)

(2. Gün) 2. OTURUM: ÜLKELERE YÖNELİK TECRİT

- Konuk Konuşmacılar:

- Dursun YILDIZ (Eğitim-Sen 3 Nolu Şube Başkanı- İstanbul)
- Muhammed ABDÜLRAVİ
- Veyssel ŞAHİN (Haklar ve Özgürlükler Cephesi)

- Oturum Konuşmacıları:

- Av. Behiç AŞÇI (Halkın Hukuk Bürosu)
- Mohammed Al SAMARAE (İPA: Irak Yurtsever İttifakı)
- Azmet BEGG (Eski Guantanamo tutsağı Muazzam Begg'in babası)
- Mohammed SAFA (Khiam Rehabilitasyon Merkezi/LÜBNAN)
- D. Ivanov GACHEV (Sosyolog, 23 Eylül Direniş Hareketi, Bulgaristan)
- Dr. Henriette TOGNETTI (Psikolog, İtalya)
- Eamon O'DONNELL (Eski siyasi tutsak, İrlanda)

- Kapanış Konuşması:

- Süleyman ACAR
- Niyazi AĞIRMAN

-Tiyatro Gösterimi: Bu Şarkı Burada Bitmez

- Sonuç Deklarasyonu

-EK-1: Sempozyuma Gönderilen Tebliğler'den

- EK-2: Çeşitli Ülkelerden Örgütlerin ve Tutukluların Mesajları

- EK-3: Tecrit Altındaki Tutuklu ve Hükümlülerden Sempozyuma Mektuplar ve Mesajlar

1.GÜN

25 Haziran 2005, Cumartesi

Sunuş Konuşması: Süleyman

ACAR (TAYAD):

Değerli misafirlerimiz, sempozyumumuzu başlatıyoruz. Uluslararası Tecritle Mücadele Platformu ve TAYAD'ın organize etmiş olduğu Tecrit ve Tecrite Karşı Mücadele Sempozyumu'na hoşgeldiniz.

Sizleri hapishanelerde canlarını feda ederek bizlere o sıcak seslerini, selamlarını taşıyan tüm tutsaklar nezdinde ayrıca kucaklıyorum. Onların selamları sizlerle olsun.

Ben programa başlamadan önce şöyle bir-iki şey söyleyeyim. İsrail yani Siyonizmin çocukları iki Filistinli delegasyonun buraya gelmesi için gereken vizeyi vermediler. Ayrıca Sincan'dan, Edirne'den mesajlar vardı. Bunlar engellendi. Bunları da iletmış olalım.

Hepinizin davetiyelerde görmüş olduğu programdan kısaca bahsedeyim. İki gün boyunca toplam beş oturumumuz olacak. Bunun yanı sıra yarın akşam yani 26 Haziran Pazar akşamı tiyatro grubumuzun bir oyunu olacak. Ertesi gün Pazartesi günü bu mekandan başka bir mekana taşıyarak sonuç deklarasyonunu açıklayacağız. O da saat 10.00'da, Makina Mühendisleri Odası'nda olacak.

Kısaca programın içeriğini aktarayım. Tecriti tıbbi, hukuki, insani, siyasal boyutlarıyla ele alacağız, ayrıntılandıracağız. Siz değerli misafirlerimiz içinde tecrit konusuna vakıf olanlar var. Bilenler var, elbette biliyorsunuz ama biz ayrıntılandırıp hep birlikte daha da vakıf olmaya çalışacağız.

Yani tecrit gerçeğini en ince ayrıntısına kadar detaylandırıp anlatmaya çalışacağız.

Birinci oturumumuz tecritin tıbbi boyutu olacak. Burada kürsüde bu olayı yaşayanlar, tutsak yakınları, ölüm orucu gazilerimiz konuşmalar yapacak. Onun yanısıra işin akademik çözümleme yanıyla bizlere hapisanelerde yaşanan sağlık sorunlarını anlatacak katılımcılarımız olacak.

İkinci oturumumuz, tecritin hukuki boyutu ve sansür gerçeği. Burda da yine kürsüye alacağımız konuşmacılar olacak. Eski tutsaklar ve tutsak yakınlarından insanlar olacak. Zira avukatlar olacak oturumda, bize enine-boyuna tecrit gerçeğini hukuki yanıyla, insani boyutuyla, hukuk nasıl ayaklar altına alınıyor bunu, detaylı biçimde anlatmaya çalışacaklar.

Üçüncü oturumumuz tecritin insani boyutu. Bu da akşam yapılacak, ki günün son oturumu olacak.

Şimdi sinevizyon gösterimimiz hazır, onu izleyelim.

- (SİNEVİZYON GÖSTERİMİ YAPILDI) -

◆◆◆

Açılış Konuşması:

Süleyman ACAR (TAYAD):

Merhaba,

Zulmün hüküm sürdüğü, savaşların üst üste yaşandığı günümüz dünyasında, başta ABD olmak üzere tüm emperyalist güçlerin işbirlikçi iktidarların teslim alma saldırılarına karşı direnen halkların coşkusuyla enternasyonalist duygular içinde hepinizi selamlıyoruz.

"Tecrit ve Tecrite Karşı Mücadele Sempozyumu"muz emperyalizmin saldırılarına karşı uluslararası dayanışma hareketi oluşturma hedefi ile gerçekleştirdiğimiz mütevazı çalışmalardan biri olma özelliğini taşıyor.

İşkence ve tecrit hücrelerindeki izolasyon politikasının sahiplerinin kimler olduğunu iki gün boyunca bir kez daha göreceğiz. Diğer katliam politikalarında olduğu gibi bu politikanın da ideolojik-politik kaynağı dünya halklarını teslim alma politikalarının hazırlandığı emperyalist merkezlerdir.

Bu merkezlerde yapılan planlar sonucu hücre tipi hapisaneler dün-

yanın her yerinde aynı amaçla gündeme getirilmiştir. İşkence ve tecrit hücrelerinin fikir babalarının ve uygulamaya koyanların mantığı bellidir: Halkların en asi, düşler kurmasını bilen, idealleri uğruna en zor koşullarda dahi her bedeli göğüsleyebilen öncü unsurlarını imha etmektir. Sömürülerini azgınca sürdürmek, halkların mücadelesine gözdağı vermek için bunu gerekli şart olarak görmektedirler.

Bugün ülkemizde yüzbinlerce insanımız çadırlarda yaşıyorken, açlık ve yoksulluk on milyonlarla ifade ediliyorken mevcut iktidar kılını kıpırdatmıyor. Fakat "AB standartları" adı altında hücre tipi hapishaneleri inşa etmek için trilyonlarca lirayı harcamaktan geri kalmıyor. Öyle ya bu standartlar kendilerince ülkemiz halklarını teslim alma hesaplarıyla halkın öncülerine yapılan en uygun standartlardır.

Bu projeler doğrultusunda uyarlanmış işkence ve tecrit hücrelerinde beş yıldır sürdürülen bir direniş var. Bugüne değin 119 insan yaşamını yitirdi; ama iktidar hala yok sayıyor, görmezden geliyor. Yeni Ceza İnfaz Kanunları ile tutsakları "terbiye etme" mantığı ile imha ediyor, sessiz ölümü dayatıyor. Böylelikle tutsakların insani yanını, muhalif olmalarını kabullenemediğini her fırsatta gösteriyor. Güzellikleri yıkmak istiyor. Bunu başaramadılar...

Düzen rehabilite edemiyorsam, tredmana tabi tutamıyorsam o halde "sakat bırakırım", "delirtirim", "üretemez hale getiririm" diyerek katliamlarını artırarak devam ettiriyor.

AB ile entegrasyon süreci yaşayan Türkiye'de yine AB'nin dayatması ve finansmanı ile açılan F Tipleri'ne karşı mücadele 119 insanımızın yaşamına mal olmasına rağmen 9 Mayıs 2005 tarihinde ölüm orucuna başlayan 12. ekiplerle sürüyor. "Ölüm orucu halk ve kitle desteğinden uzak!" demagojisi yapılmasına rağmen iktidar geri adım atmıyor; çünkü önemli görüyor hücreleri. Tecritin insan bilincinde yarattığı yıkımı önemli görüyor. İşçisinden memuruna, yaşlısından gencine duyarlı aydınlarımızca direnişe sahip çıkılıyor olmasının hazımsızlığı ile koyu bir sansür uyguluyor. Böylelikle emperyalist efendilerine diyet borcunu ödemiş sayıyor kendisini.

Halka yönelik bir tehdit aracı olarak gördüğü işkence ve tecrit hücrelerini riyakar bir tutumla efendilerinin Guantanamo'su ile, Ebu Gureyb'i ile kıyaslayarak övgüler yağıdırıyor. Oysa tüm dünya bilmektedir; Guantanamo ve Ebu Gureyb'i savaşa göre projelendirenler aynı zamanda F Tipleri'nin yapılmasının talimatını verenlerdir. Uzun vadeli ve planlı olan izolasyon politikası sadece F Tipleri'ndeki tutsaklarla sınırlı olmayıp tüm dünyada haklar ve özgürlükler mücadelesi yürüten örgütlere karşıdır. Bu sebeplerle F Tipleri'ndeki tutsakların direnişi ülkelere yönelik işgal-tecrit ve am-

bargo uygulamalarına karşı da bir duruştur. Dünya halklarının yürüttüğü kurtuluş kavgasında önemli bir direniş mevzisi.

Faruklar'ın feda ateşi inanç ve kararlılıkla harlanmaya devam ederken *"... bu inançla direndiğimiz içindir ki üzerimize yedi kat beton dökülse de dünyanın değişik yerlerinden yükselen ve CHE'nin 'kulaktan kulağa yayılacaksa' dediği şiarları tecrit duvarlarına rağmen yüreğimizde duyuyoruz. Ve istiyoruz ki; ülkemizin ve dünyanın insanları da bizim sesimizi duysun, sahiplensin ve büyütsün. İşte o zaman emperyalizmin ve işbirlikçilerinin bu vahşi kanlı ve köhne tecrit duvarları daha güçlü parçalanacaktır"* diyerek ülkemiz halklarının umudunu yükseltmeye devam ediyor.

Yükselen bu ses dünyanın dört bir yanında anti-emperyalist, anti-kapitalist, anti-faşistlerin yürütmüş oldukları insan hakları ve demokrasi mücadelesine dostça bir sesleniştir!

Bağımsızlık ve sosyalizm kavgası yürüten mazlum dünya halklarına bir yürek selamıdır!

Bu ses!

Boby Sandsler'in ülkesinin yiğit insanlarına bir selamdır!

Bu ses!

Almanya'da yüksek güvenlikli hücrelerde katledilen Ulrike Meinhofflar'a bir selamdır!

Bu ses!

Siyonizmin zulmüne karşı işgal edilen Filistin topraklarında intifada'nın küçük generallerine ve yiğit Filistin direnişçilerine bir selamdır!

Bu ses!

İşgal altındaki Irak topraklarında, ateş altında kurtuluş savaşı yürütenlerle yürek diliyle konuşmaktır!

Bu ses!

Guantanamo'da, Ebu Gureyb'de, Latin Amerika'da ve dünyanın tüm hapisanelerinde işkence altında acı çekenleri, kan ve can bedeli direnenleri yürekten bir kucaklayıştır!

Tüm dünyada emperyalizm saldırılarına karşı mücadele edenlerin coşkusu ve enternasyonalist dayanışma duygularıyla salonda bulunan herkesi tekrar sevgiyle SELAMLİYORUZ. (Alkışlar)

Evet sevgili misafirlerimiz şimdi de TAYAD Başkanı, Tutuklu ve Hükümlü Aileleri Derneği Başkanı Niyazi AĞIRMAN'ı konuşması için kürsüye davet ediyoruz. (Alkışlar)

Niyazi AĞIRMAN (TAYAD Genel Başkanı):

Merhaba Dostlar,

Biraz önce bir sinevizyon gösterisi izledik. Yine yüreğimizde acılar tazelen-di. Aşık demiş ki acıları çeke çeke acıları bal eyledik. Ama bu acılar bal eylenmiyor. Bir tarafı gurur ama bir tarafı kin ve nefret. Ben kendi şahsımda söylüyorum, oğlum Volkan'ın ve kızım Devrim'in üzerine yemin ediyorum ki öldüğüm güne kadar o kin ve nefret yüreğimde kalacaktır. (Alkışlar)

Yine güzel bir günde hep beraberiz. Yan-yanayız, can-canayız, hepimiz hoşgeldiniz, hepimiz safa geldiniz.

Vahşetin ve saldırganlığın pervasızlaştığı emperyalizmin mazlum dünya halklarının yeraltı ve yerüstü kaynaklarını yağmalayabilmek için Afganistan'dan Irak'a bir dizi ülkeyi işgal ederek cehenneme çevirdiği, emperyalizmin kendine muhalif halklara uyguladığı izolasyon ve tecrit politikalarının ülkemizdeki tezahürünün yoğunlaşması F Tipi Hapishaneleri'nde olmuştur. Emperyalist merkezlerde hazırlanan tecrit ve izolasyon politikaları halkların bağımsızlığı, ülkelerinin mutluluğu için, eşitlik-demokrasi-adalet taleplerini haykıran, bu ülkenin en fedakar en yiğit insanlarını F Tipi Hapishaneleri'ne dolduran işbirlikçi iktidarlar tarafından uygulanmaya konulmuştur.

Tecrit ve izolasyon tutsaklıkla beraber anılan kavramlardır. Siyasi tutsaklara ve toplumun muhalif kesimlerine yönelik tecrit, emperyalizmin tutsakların direniş ruhunu teslim almaya yönelik izalosyon politikasının sonucudur.

"Tredmanı uyguluyoruz, siyasi tutsakları teslim alırız" düşüncesi, ülkemiz hapishanelerinin "direniş mevezisi" geleneğini hesaplayamamıştır. F Tipleri'ndeki tutsaklar tecrit ve koyu sansüre rağmen, en insani talepleri için direniyorlar. Beş yıldır süren ölüm orucu direnişi 119 ölüm ve yüzlerce bedeni ve belleği çalınmış hastaya rağmen 12. Ölüm Orucu Ekipleri'yle devam ediyor.

Biz tutsak aileleri olarak, faşizmin en azgın saldırılarına rağmen 20 yıldır onları yalnız bırakmamanın kararlılığı ile, beş yıllık Büyük Direniş'te koyu sansüre ve iktidarın tüm baskılarına karşı onların sesi soluğu olmaya, seslerini çoğaltmaya devam edeceğiz. TAYAD 20 yıllık sahiplenme geleneği ve kararlılığıyla evlatlarının insani yaşam talepleri kabul edilene kadar gerekli her özveri-yi, her çabayı, her fedakarlığı ve gereken cüreti hiç

tereddüt göstermeden hayata geçirmeye devam etmektedir.

Dostlar,

Emperyalizmin işgal, izolasyon-tecrit politikalarına karşı TAYAD ve Uluslararası Tecritle Mücadele Platformu'nun gerçekleştirdiği sempozyumumuz bu çabalarımızın bir ürünüdür.

İşgal ve tecrit politikalarını hazırlayan emperyalist merkezlerin saldırganlığına karşı uluslararası dayanışma ve enternasyonalizmin yüce ruhuyla ülkemizden yükselen Faruklar'ın sesine ses kattınız.

Bu haykırış insanlık onurunun haksızlıklara karşı koyuşudur. Bu haykırış mazlum ülke halklarının emperyalizme isyanıdır.

Uluslararası Dayanışma ve enternasyonalist coşkumuzla hepinize hoşgeldiniz diyoruz. Selamlıyoruz. TAYAD'lı Aileler. (Alkışlar)

Süleyman ACAR:

Değerli misafirlerimiz şimdi de Özgür Tutsaklar Örgütlenmesi'nden gelen bir mesaj var. Onu okuyacağız:

Özgür Tutsakların Mesajı:

Merhaba,

Öncelikle emperyalizm ve onun işbirlikçilerine karşı direnen dünya halklarının enternasyonalist temsilcileri olan sizleri selamlıyoruz. Emperyalizmin ve oligarşinin dünya halklarının direnen seslerini tecrit etmeye ve tecrit ederek teslimiyet dayatmasına karşı Uluslararası Tecritle Mücadele Platformu altında sürdürdüğünüz kavganızı selamlıyoruz. Dünyada ve ülkemizde emperyalizme karşı bağımsızlık, faşizme karşı demokrasi ve sömürüye karşı sosyalizm kavgasını veren tüm güçlerin sempozyumdan yükselen mücadelesinde başarılar diliyoruz.

Ortadoğu'nun Türkiye'sinde Cepheli Özgür Tutsaklar olarak sempozyumu oluşturan tüm anti-emperyalist, anti-kapitalist ve anti-faşist güçlerin verdikleri mücadele şehitlerini saygıyla anıyoruz. Onların, devrimlerin, bağımsızlık, özgürlük ve demokrasi mücadelesinin teminatı olan şehitlerimizden kavgasını verdikleri kurultuş bayrağını, Özgür Tutsaklık cephesinde tam 5 yıldır 119 şehi-

dimiz ve 6ÖÖ'ü aşkın sakat ve gazimizle kıskançlıkla yaşatmaya devam ediyoruz.

Bugünün dünyasında halkların böylesine kürsülere ve bu kürsülerden yürüyüşlerin sesini yükseltmelerine her zamankinden daha fazla ihtiyaç olduğuna yürekten inanıyoruz. Ve bir şeyden eminiz ki; tecrite karşı mücadele bayrağını devrimin kürsülerinden yükseltenler hakların kurtuluş kavgasına öncülük edenlerdir. Ve sempozyumdan bunun sesi yükselmeye devam edecektir.

Ve bu nedenle dünya halklarının zulme karşı direniş gerçeğinin bir parçasıyız. Tecrite karşı mücadele şehitlerinden Gülnihal Yılmaz yoldaşımızdan bir sözle devam ediyoruz.

Eğer yeryüzünde anlamlı ve güzel bir şey aranacaksa, işte en anlamlısı; İSYAN...

Eğer yeryüzünde uğruna her fedakarlığın yapılacağı bir ideal aranıyorsa işte en sadesi; emperyalizmin, baskının, sömürünün olmadığı bir dünya!

Emperyalizmden nefret etmek için, milyonlarca nedenimiz var... Biz Özgür Tutsaklar olarak tecrite karşı mücadeleye bu bilinçle bakıyoruz.

Ve diyoruz ki hiçbir kuşatma, tecrit, emperyalist saldırı, katliam, tutsaklık ve işgal, devrime yürüyenleri teslim alamaz. Çünkü bu yürüyüş onurun ve umudun yürüyüşüdür.

Ve bir kez daha Özgür Tutsaklar olarak diyoruz ki; Türkiye halklarının kurtuluş mücadelesini teslim alma saldırılarıyla boğabileceklerini sananlara sempozyumumuzdan yükselen ses cevabımızdır. Biz bu cevabın sesini seviyor, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm inancıyla bir kez daha selamlıyoruz.

Biz Özgür Tutsakların inancı ve idealindeki gelecekte, ölümlerden yeniden doğanların, yeni Sergül Albayraklar'ın ve Faruk Kadioğlular'ın kararlılığı ve iradesi vardır... Bu iradenin inancıyla, feda bilinciyle direnenler kazanacaktır. Zaferi bu bilinç ve iradeyle mücadele edenler kazanacaktır.

Sevgili sempozyum katılımcıları, dinleyicileri ve TAYAD'lılar.

Tecritin emperyalizmin ülkelere, halklara, örgütlere ve tüm insanlığa dayattığı bir teslim alma saldırısı olduğunun bilincindeyiz. Bu bilinç ve kararlılıkla bu saldırıya karşı direniyor ve 119 şehidimizle bir barikat kuruyoruz. Bu direnişimizi dünya halklarının onurlu direnişinin bir parçası olarak görüyoruz. Bu yanıyla dire-

nen tüm güçleri bir kez daha selamlıyoruz. UTMP çalışmalarını izliyor ve destekliyoruz. Bilinmeli ki UTMP halkların anti-emperyalist direnişinin onurlu bir sesi ve kürsüsüdür. Bugün emperyalizme karşı herkesin bir araya gelmesi, Che'nin kulaktan kulağa yayılacaksa dediği şiarlarımızı büyütmesi ve her yana taşımasının yaşamsal önemde olduğunu görüyoruz. Ki, UTMP'nin bu çabasında halkların enternasyonalist dayanışma ve mücadelesini güçlendirdiğini biliyoruz. Bu inanç ve umutla tecrite karşı mücadelede bir kez daha başarılar diliyoruz.

Yaşasın enternasyonalizm!

Yaşasın Halkların Birlikte Mücadelesi!

Kahrolsun Emperyalizm

Ya Özgür Vatan Ya Ölüm!

ÖZGÜR TUTSAKLAR ÖRGÜTLENMESİ

(Alkışlar)

Süleyman Acar:

Tecritin kaldırılması için yaşamını feda eden Faruk KADIOĞLU'nun son yazdığı bir mektup var. Anısı önünde saygıyla eğiliyor, bu mektubu sunuyorum.

"Sana Filistinli bir fedainin konuşmasını anlatayım. Bugün tarihe geçecek bir gün. Ben de sizleri bugünün ve tüm şehitlerimizin sıcaklığıyla kucaklıyorum. Bugün feda eylemi yapıyorum. Bugün bizden önce gidenlerimizin yanına gideceğim ben de. Bunun için çok mutlu ve huzurluyum. Yüreğim yangın yeri, bundan dolayı duygularımı ifade edemesem de şimdiden kusura bakmayın. Sözden çok eylem diyorum. Fedam başlı başına kendini anlatacaktır. Ve yoldaşlar, sizden daha önce kahramanlaşan yoldaşlarımızdan nasıl öğrenmişseniz, nasıl dersler çıkarmışsanız şimdi bir kez fazla olsun. Fiziken aranızda olmasam da her çarpışmada yanbaşıınızda bulunacağımdan emin olabilirsiniz. Kahraman şehitlerimizden aldığım gücü size taşıyacağım. Bunu hissedeceksinizdir. Hissettiğinizi duyar gibiyim. Daha güçlü olup daha hızlı yürüyelim, bu son yürüyüşün sonu zaferdir yoldaşlar. Bunu sakın

unutmayın. Kendimizi her konuda dünden daha fazla eğitelim, gelişelim, geliştirelim. Daha çok daha çok koşalım, üretelim, örgütleyelim. Dünden daha çok emek harcayalım. Ne kadar daha çok özverili olursak zaferi büyütürüz ve zaferin önündeki engelleri de kaldırmış oluruz. Daha çok sahiplenelim her anımız kahraman şehitlerimizle dolu olsun.

Yoldaşlar,

Hepinizi çok çok çok seviyorum. Partimi, önderimi çok seviyorum ve bir kez daha bana bu onuru bahşettiği için Partime sonsuz şükranlarımı sunar, sevgi ve saygılarımı iletiyorum. Mutlaka görüşeceğiz. Faruk Kadioğlu, Tekirdağ F Tipi Hapishanesi" (Alkışlar, zılgıt sesleri)

Zeynep YAYLA (Konuk Konuşmacı, Tutuklu Ailesi):

Hepinize merhaba, hepiniz hoşgeldiniz. (Alkışlar).

Perşembe günü görüşe gittim. Hücreden hepinize selam getirdim. (Alkışlar). Ayriyeten tutsak ailesiyim ve de ayriyeten Abdi İpekçi Direnişi'nden selam getirdim. (Alkışlar). Yazın sıcaklığını, baharın yağmurunu, çamurunu, kışın ayazını, karını getirdim Abdi İpekçi'de'n. (Alkışlar)

Bunları getirdim ama getirirken 119'umuz da orda Abdi İpekçi'de bizimle beraberler, onların da selamını getirdim hepi,nize. (Alkışlar)

Bir an ne diyeceğimi bilemiyorum çünkü 119'la hergün beraberiz, hergün Abdi İpekçi'de onlarla beraber anlatıyoruz insanlara. Hangisinden başlayacağımı bilemiyorum. Hücreden başlayayım isterseniz. Hücreslerde çocuklarımızın çektiği sıkıntılardan... nasıl diyeyim size, anlatamam, her şeyleri zulüm gibi. Yani bize bile yaptıkları aramaları diyeyim, birebir yaşadığım bir buçuk iki senedir çocuklarımızla beraber. İki çocuğumdan biri Sincan'daydı, biri Kandıra'daydı. İksinininkini de ne yapacağımı şaşıırıyordum. Biri bir türlü, biri bir türlü. Anlatamam size çünkü. Anlattıklarım belki de buradaki analarımız çok iyi bilir. Ama gerçekten gitmeyen insanlara bunları anlatmak o kadar zor ki inanılmaz yani. İnanılacak gibi gelmez. En son görüşümüzü anlatayım. Açık görüşte hep beraberdik. İşte biz dört seneden beş seneden sonra ana-oğul, iki oğlan bir ana görüşte beraber olduk. Ve de görüşün sonunda BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ diye bir kere-iki kere slogan atacaklardı, iki kişiği onbeş tane gardiyan ağızlarını kapatıp götürdüler. Öbür hafta gittiğimde "*anne ayaklarımız hiç yere basmadan git-*

tik" dedi. Çünkü mahvetmişlerdi. Açık görüşten sonra bir insan ailesini gördü mü, yani bir şeyler paylaştık mı, onu onlara zindan ediyorlar. Ve de bize de. Üç gün sonra, bir hafta sonra tekrar gitmek zorunda kaldım... Yani çocuklarımızın her anı bir işkence. Her anı, anlatamam size, anlatmak çok zor. Onların o şeklini. Ama analarımız çok iyi anlıyor, onlar biliyor çünkü. Öyle anlıyorlar ki onlar benden daha çok biliyorlar. Çünkü 19 Aralık'ı onlar geçirdi. Yani şimdi de bir şey yapmıyormuş gibi, biz çok iyiymişiz gibi davranıyorlar. Ama seni aramaları, çocukları o şekilde görmeleri, orda acıları söylemek, hepimizin başında belki, ailemiz, annemiz, kardeşlerimiz orda. Ama yani bilemiyorum ordaki çekilen o tecrit duvarları, şimdi mesele; tek kişilik tecritte kalıyorlar. 8 aydır da öyle. Anlatamıyorum insanlara, insanlar da herhalde anlamak istemiyor. Gelin hep beraber çözelim, çocuklarımız ölmesin kardeşlerimiz ölmesin, analarımız ölmesin diye anlatmak anlatmak anlatmak istiyorum yani. Bunları söylerken de 119'unun önünde saygıyla eğiliyorum. Onları çok seviyorum. (Alkışlar)

Onları o kadar çok seviyoruz ki ama ne yaparsak yapalım onları, televizyonda basında bir şey anlatamıyoruz, biz Abdi İpekçi'de tek tek insanlara anlatıyoruz. Bize siz acıkıyor musunuz, siz hasta olmuyor musunuz diyorlar. Biz hasta olmaya değil oraya direnmeye geldik, çünkü 119'dan alıyoruz biz gücümüzü. Biz anne olarak onları anlatırken gururla anlatıyoruz. Öfkeyle anlatıyoruz. Ama onların bize verdiği güç var. Biz 10 günlüğüne gitmiştik oraya, herkese verdiler, bütün sendikalara verdiler, bütün kurumlara verdiler TAYADlı Aileler 10 günlüğüne gitmişti, vermediler. 660 gündür biz ordayız. 660 gündür dile kolay. İnsanlara anlatıyoruz, tek tek çocuklarımızı anlatıyoruz, resimleri orada, herkese tek tek anlatmak bizim görevimiz. Tek tek değil böyle tümünden bir şeyler yapmak istiyoruz. Ama yapamadığımız şeyleri de hep beraber yapalım. Ne olursa olsun hep beraber. Belki size şey gelecek ama size yalvarıyorum yani çocuklarımız ölmesin, 119'dan sonra 120 olmasın. Hep beraber yapalım. Uluslararası yapalım, milletlerarası yapalım. Hep beraber bir daha çocuklarımız ölmesin, kardeşlerimiz ölmesin diye, evlatlarımız ölmesin diye. Hepinizi çok seviyorum. Saygıyla eğiliyorum. (Alkışlar)

Zehra KURTAY

(Ölüm Orucu Gazisi, Konuk Konuşmacı):

Bir ölüm orucu gazisiyim. Benim üzerimde etkisini hafıza kaybı olarak

gösterdi. 1994 sonrasını hatırlamıyorum. Ara ara, parça parça hatırladıklarım var ama bütün olarak hatırlamıyorum. Ara ara halisünasyonlar görüyorum. Bunlar bomba sesleri, yangın görüntüleri. Onlar var. Onun haricinde yürümede zorluk çekiyorum, denge problemim var. Gözlerim tıpkı kayan bir televizyon gibi. "Nistakmus" adını veriyor buna doktorlar. Görüntüleri kayar bir şekilde görüyoruz. Tıpta iyileşmeniz mümkün değil deniyor. Bizi bir parça da olsa sevgi ayağa kaldırdı. Arkadaşlarımızın, halkımızın, bizi sevenlerin sevgisi ayağa kaldırdı. Rahatsızlıklarımız devam ediyor, yeni sakat bırakılan arkadaşlarımız da var. Sayımız yüzlerle ifade ediliyor ve kahramanlıklar beş yılı buldu. Şehitler vermeye devam ediyoruz, en son Farukumuz bizi selamladı. Tecrit kalkmadığı sürece de yeni Faruklar, yeni Sergüller şehit düşmeye devam edecek. Bu anlamda uluslararası platformda gelen konuklarımızla birlikte tecriti kaldırmaya çalışacağız. Bu anlamda bizim sesimize ses almanızı istiyoruz. Bize el vermenizi istiyoruz, gönül vermenizi istiyoruz. Biz ancak birlikte olarak bu tecriti kaldırırız. Ölümünün durmasını, yeni ölümlerin gelmemesini ancak birlikte olarak sağlayabiliriz. TAYAD'lı Aileler'in 5 yıldır ölüm orucu nezdinde süren bir mücadelesi var. Yapılmadık bir şey kalmadı. Yeni eylem biçimleriyle, farklı yöntemlerle biz de bu tecritin önüne set olmaya çalışıyoruz. Bizi bilmeyen kalmadı bir anlamda, sesimizi duymayan kalmadı. Devlet kendi otoritesini sağlamlaştırmak için geri adım atmama görüntüsü veriyor fakat inanıyoruz biz; tek kişi kalsak da bu direnişi sürdüreceğiz. Tutsaklarımız bunda kararlılar, bizler kararlıyız, ailelerimiz kararlı. Bizimle birlikte olanlar, bize gönül verenler, bizi seven insanlarımız var bunu biliyoruz. Sonunda zafer olacak buna inanıyorum. Hepinizi saygıyla selamlıyorum. (Alkışlar)

Süleyman ACAR:

Değerli misafirlerimiz. Bu arada Mehmet BEKAROĞLU da delegasyonda yerini alacaktı ancak kendisi rahatsız olduğunu ifade etti. *"Boyun fırtığı rahatsızlığımın nüksetmesi nedeniyle toplantılara katılamıyorum. Sempozyumun başarılı geçmesini diliyor, tüm katılımcılara saygı ve selamlarımı sunuyorum"* diyor.

Bir de İrlanda Cumhuriyetçi Sosyalist Partisi'nden bir selam var. *"Dayanışma ve devrimci duygularımızla konferanstaki herkesi selamlıyoruz. Kavgaya devam"* diyorlar.

Şimdi kürsüyü yine ailelerimizden konuşmacılara bırakıyoruz. Orhan ESKİ, 1 Nisan komplosu mağduru, TAYAD Geçici Başkanları'ndan. Onu kürsüye alalım. Bize sağlık sorunlarıyla ilgili yaşananları anlatacak.

Orhan ESKİ (TAYAD'lı, Konuk Konuşmacı):

119'larımızın önünde saygıyla eğiliyorum. Herkese buraya katıldığı için çok teşekkür ediyorum. Çok heyecanlıyım da aynı zamanda. Bir buçuk sene tecrit hücrelerinde kaldım. Yaşadığımız sağlık sorunları genelde tüm tutsaklar üzerinde var. Neler vardı? Tüm tutsaklar üzerinde gözlerde problemler var, bel ağrıları, unutkanlık, zaman içerisinde kulak çınlamaları; yoğun bir şekilde yaşıyor bunlar.

Ben de yüz felci geçirdim. Doktordan hastaneye sevk istememe rağmen, izin vermemesiyle karşılaştım. 7 gün tecrit hücresinde tutuldum. 7 gün sonra tedaviye çıkabilelim. Tedaviye çıktığımda 7 gün geç kaldığım için tedavinin aksamasından kaynaklı, yüzümde kalıcı bir yüz felci oldu. Şu anda halen devam etmekte bu yüz felci. Yani o kadar ağır bir şey ki tecriti her boyutta yaşayabiliyorsunuz. Sağlık sorununuz ne kadar ağır olursa olsun ancak dilekçe vererek revire çıkabiliyorsunuz. Başka hiçbir yönteminiz yok. Yani ölümcül hasta da olsanız revire çıkabilmeniz için dilekçe. Salih Sevinei arkadaşımız da bu şekilde katledildi tecrit hücrelerinde.

Ben, yapı olarak çok neşeli birisiyim, tecrit hücresinin bana verdiği öyle bir şey var ki moralimi hiç bozmadım hiçbir zaman, moralimden hiçbir şey kaybetmedim, bu da 119'larımızdan aldığımız o güçle oldu. Ama hücre beni içten içe yiyormuş haberim yoktu. Mesela hiç farkedemiyordum, sırtımda sivilceler çıkmaya başladı. Bu tecrit hücrelerinin insanı nasıl yendiğini gösteriyor. Bunları herkes yaşıyor ve ağır bir şekilde yaşıyor. Tecriti kaldırmak için ölüm oruçları da devam ediyor. Mücadelemizi sürdürmek için halen direnişte iki arkadaşımız var. Yani güçlü bir direniş var. Bu tecrite karşı mücadele etmek gerekiyor. Yani burada bir şeyler söylemek değil de alanlarda bir şeyler yapabilmek gerekiyor. Herkese teşekkür ediyorum. Kusura bakmayın biraz heyecanlandım. İlk kez böyle bir şeyle karşılaşıyorum. (Alkışlar)

Aliyah Elizabet BRUNNER (Konuk Konuşmacı, Irakta İşgale Hayır Koordinasyonu Adına):

Merhaba Arkadaşlar,

Adım Aliyah ve ben Irak'ta İşgale Hayır Koordinasyonu olarak her şeyden önce TAYAD'a bize bu uluslararası sempozyumda yer verdiği için teşekkür etmek istiyorum. Hepinizi selamlıyorum. (Alkışlar). Aslında genelde daha doğaçlama tarzıyla konuşmayı tercih ederim. Ama Türkçe ana dilim olmadığı için bu mesajı okumaya karar verdim.

"Emperyalist güçler ve onların uşak-işbirlikçi-kukla rejimleri, bugün emperyalist saldırganlığı yoğun bir şekilde devam ettirmekte ve ezilen emekçi kesimleri teslim almak için, geniş halk yığınlarına karşı soykırımlar, katliamlar, işkence vb. birçok barbar yöntemler kullanmaktadırlar. Hapishaneler geçmişte olduğu gibi, bugün de sistem muhaliflerine karşı en yoğun olarak kullanılan mekanlardır. Emperyalist güçler yıllardır hücre-tecrit sistemini bir cezalandırma yöntemi olarak hayata geçirmekteler. Bu uygulama birçok ülkede siyasi muhaliflere karşı normal bir pratik olmaya başlamıştır. Hapishanelerdeki uygulamalar her dönem değişse de, değişmeyen tek şey, sistem muhaliflerini susturma ve teslim alma çabaları olmuştur. Emperyalizmin dünya halklarına dönük saldırılarının, işgal, katliam vb. yöntemlerle ve artarak sürdüğü günümüzde, hapishaneler, sistem muhaliflerine, bir diğer deyimle de politik tutsaklara dönük baskı, işkence, katliam vb. insanlık dışı uygulamaların en yoğun olarak uygulandığı mekanlardır.

Tüm dünyada ABD emperyalizminin başını çektiği saldırganlık savaşları ivmelenirken, halkların ulusal ve sosyal kurtuluş mücadeleleri de büyümekte ve halklar emperyalizme ve kendi ülkelerinin gerici iktidarlarına karşı savaşı yükseltmekteler. Tüm bu gelişmelere bağlı olarak, hapishaneler bugün egemenlerin sömürü ve baskılarını, halklara işkence, katliam vb. her türlü yöntemle dayatma çabalarını yoğun bir biçimde hayata geçirmeye çalıştığı mekanlar haline gelmiştir. Özellikle 11 Eylül'ün ardından ABD emperyalizminin başını çektiği saldırganlıkla hapishaneler ve tecrit sorunu ve işkence de gündeme tekrar gelmeye başladı.

Şimdi bunları sıralayacak olursak:

- Özellikle işgal altında Irak topraklarında yaşanan katliamlar ve özelikle Ebu Garib Hapishanesi'ndeki işkence görüntüleri ve vahşet en üst boyuttadır. Irak halkı da bu işgal ve onunla birlikte uygulanan işkenceye karşı direnmektedir.

- Onyıllardır Filistin halkı İsrail Siyonizmi'ne karşı aralıksız mücadele etmektedir ve bugün işgal karşıtı mücadele eden tüm hareketler açısından en önemli ülkelerden bir tanesi. Şu anda Filistin'de 8000 siyasi tutsak bulunmaktadır.

- Hemen Afganistan işgalinin ardından Guantanamo üssündeki tutuklular ve onlara yapılan işkence. Yine Afganistan'da bulunan Bagram

Askeri Üssü'nde bulunan hapishanede binlerce Afgan tutsak, işgal askerlerinin işkence ve aşağılamalarına maruz kalmaktadır.

- "Terörizme karşı savaş" adı altında tüm dünya halkları teslim alınmaya çalışılmaktadır. Örneğin birçok ilerici, anti-emperyalist kişi kendi ülkelerinde tutuklanarak ABD'ye götürülmektedir.. Afganistan'da olduğu gibi. Bu olayları emperyalizmin genel saldırganlık politikalarından ve tecrit politikalarından bağımsız ele almamak gerekiyor,

- İşgal saldırılarıyla beraber askeri üsler de yine gündemdeki yerini koruyor. Birçok ülkede üslerin bulunduğu bölgelerde yaşayan halklara yabancı askerler tarafından saldırılıyor ve kadınlar tecavüze uğruyor.

Ülkemiz halkı da işgal başlamadan önce ABD emperyalizminin Irak'a yönelik saldırı ye işgaline karşı tepki gösterdi ve bugün de Irak'ta işgale Hayır Koordinasyonu olarak işgale karşı mücadelemizi sürdürmekteyiz. Bizim halkımız anti-emperyalist biljnein gelişkin Q,lduğu bir ülkedir ve ülkemiz egemenleri her daim ilerici-anti-emperyalist, ulusal ve sosyal kuruluş mücadelesi veren insanları hapsetmekte, işkenceden geçirmekte ye tutsakları teslim almaya çalışmaktadır. 19 Aralık 2000 yılında F Tipi izolasyon sistemi vahşi bir katliamla hayata geçirildi ve bugüne kadar tecrite karşı mücadelede 119 devrimci hayatını kayıp etti.

Bizler Irak'ta İşgale Hayır Koordinasyonu olarak inanıyoruz ki; emperyalist işgale ve saldırganlığa karşı çıkmak meselenin önemli bir bölümünü oluştururken, bunun yanında özellikle Irak'ta halkın verdiği direnişin de sahiplenilmesi gerekmektedir. Sadece vahşetin ve katliamın boyutunun teşhir edilmesi yeterli değildir, zira dünya halklarının ya da tecrit altındaki tutsakların bu katliam, işgal ve tecrit politikalarına karşı mücadelelerini, direnişlerini desteklemek, bu mücadeleyi tamamlayan en önemli unsurdur. Dünya halkları emperyalistlerin işgal, katliam vb. zalimane saldırılarına karşı var güçleriyle direnirken, dünya hapishanelerinde süren direnişler de büyümektedir. Emperyalizmin tek merkezden yönlendirmeye çalıştığı bu saldırılara karşı uluslararası alanda bir ağ oluşturarak karşı koymak ve bu noktada da halkların direnişlerini ve mücadelelerini birleştirmek bugün çok önemli bir görev olarak önümüzde durmaktadır. Bu anlamıyla düzenlenen bu sempozyumda yakalanan ilişki ve bağın sürekliliğinin sağlanması ve uluslararası bir koordinasyon oluşturulması gerektiği düşüncesindeyiz." Hepinizi selamlıyoruz. Teşekkür ederiz. (Alkışlar).

Süleyman ACAR:

Bizde konuşmacı arkadaşla teşekkür ediyoruz. Bu arada sempozyumumuz hazırlıkları yapılırken bize maddi-manevi destek sunan odalar ve

demokratik kitle örgütleri ve tek tek kişilere kadar hepsine sempozyumdan, bu kürsüden selamlarımızı iletiyorum. Sağolsunlar, varolsunlar.

Şimdi yine konuşmacılarla devam ediyoruz. Kandıra F Tipi'nde oğlu bulunan Fahrettin KESKİN. Kendisini kürsüye davet ediyorum. (Alkışlar).

Fahrettin KESKİN (TAYAD'lı-Konuk Konuşmacı):

Merhaba, hoşgeldiniz.

Tecrit tecrit. Bugün Türkiye'nin her tarafı da tecrit altındadır, sadece hapishaneler değil. Bugün F Tipi hapishanelerde tecrit, ölümler devam ediyor. Tutuklu ve hükümlülerin üzerinde oynanıyor zaten bu oyunlar. Benim iki tane tutuklu çocuğum var. Bir tanesi, kızım, yeni tahliye oldu. Oğlum Ufuk, Kandıra F Tipi Hapishanesinde tutukludur. Ufuk Tip-1 hastasıdır, diyabet hastası yani şeker hastası. Bundan kaynaklı günlük olarak 4 tane insilün kullanmaktadır. İnsilün kullanması için kan şekerini ölçmesi için gerekli olan kan siti çubuğu kullanıyor. İşte tarihten 6 ay önce bir yaşam gördü, kan siti çubuğunu istedi, ilaçlarını kestiler. Kendisi raporlu olduğu için 3x1 olması gerekli raporu. 1x1 rapor almıştık, bundan dolayı ilaçlarını kestiler vs.

Şimdi hapishanelere gittiğimiz zaman da zaten çocuklarımızın yüzlerinden de anlaşılıyor. Sadece Ufuk değil, nice Ufuklar var. Ufuk'la aynı durumda olan. Mesela Volkan Ağırman, Salih Sevineller. Hapishaneye gidiyorum, doktor istiyorum, diyorlar ki doktor yok, sağlık memuru istiyorum, sağlık memuru yok. E ne yapacaksın? İşte hastan ile ilgili bir şeyler söylemek istiyoruz, kati surette gelmiyorlar.

Giriş ve çıkışlarda elle arama. Ekseriyette bayanlarda olsun, erkekler-

de olsun bunu halen sürdürüyorlar. 2001 senesiydi, ben Edirne F Tipi Hapishanesi'ne gittiğim zaman Ufuk geldiğinde kafasında 12 tane dikiş vardı. Tepesinden buraya kadar yarılmıştı (eliyle, kafasını göstererek anlatıyor). Ben Ben sordum, dedim ki ne oldu? Dedi ki bilmiyorum dedi, düşmüşüm dedi. Yani düştüğünü bilmiyor, çünkü şeker komasına girdiği zaman olağanüstü halde kendini kaybediyor. Şu anda şekeri 400-500 civarındadır. 3 ayda bir kontrolde olması gerekiyor. Tabii bunu tıptaki insanlarımız, doktorlarımız daha iyi biliyorlar. 3 ayda bir kontrole gidecektir. Ufuk tam 7 sene oldu, 7 seneyi aşkın bir süredir tutukludur. Diyetiyle ilgili hiçbir işlem yapılmamıştır, yaptırmıyorlar. Sadece hastalığını kendi iyi tanıdığı için

kendi imkanlarına göre dozunu kendisi ayarlıyor. Yani istemiyoruz ölüm-leri, şu ana kadar hapishanelerde 119 tane insan yaşamını yitirdi, ölüm oruçları devam ediyor ve bu şekilde de devam eder yani. Biz tecritin kaldırılmasını istiyoruz. Ölüm istemiyoruz. Hepimiz. Çocuklarımız ölmesin. Volkanlar, Salihler, Zeynepler, Gülaylar... Bunları istemiyoruz. İyi günler efendim. (Alkışlar)

Süleyman ACAR:

Evet değerli misafirlerimiz, şimdi de SES'in göndermiş olduğu kısa bir mesaj var. Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası.

"TAYAD Yönetim Kurulu'na,

25-26-27 Haziran 2005 tarihlerinde gerçekleştirilecek olan Tecrit ve Tecrite Karşı Mücadele adlı sempozyumunuza üyemiz Meryem ÖZSÖĞÜT katılacak olup tecritin sağlık boyutuyla ilgili tebliğ sunacaktır. Bilgilerinize sunarız" demişler.

Şimdi tutsak yakını kardeşi Alev AKGÜN'ü buraya çağıralım. (Alkışlar)

Alev AKGÜN

(Tutsak yakını- Konuk Konuşmacı):

Merhaba herkese. Öncelikle yurtdışından ve yurtiçinden katılan tüm dostlara hoşgeldiniz diyorum. Ben Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'nde bulunan Hasan Tahsin Akgün'ün kızkardeşiyim. Beş yıldır, yaklaşık beş yıldır tecrit hapishanelerinde kalıyor. Tutuklandığı ilk yıl iyiydi, fakat zamanla tecritin etkilerini abimin üzerinde biz ailesi olarak en yakından gördük. Tecrit bir süre sonra artık onu tanıyamayacağımız bir hale getirmişti. 2000-2002 Mayıs'ında tutuklandı, beş aya yakın tek kişilik hücrede kaldı. Zaten rahatsızlıkları da bu süre içerisinde başlamıştı. Bu süre içerisindeki rahatsızlıklarından biraz bahsetmek istiyorum; kulakta uğultular, kısmi hafıza kaybı, kendini 10 yaşında hissediyordu. Sürekli halisünasyonlar görüyordu. Neden orada bulunduğunu bilmiyordu. Geçmişiyile ilgili bir takım sorular sormaya başlamıştı bize. Gerçek ile hayal olanı ayırt edemediği noktaya geldiğinde ise bir gece kendini yakma girişiminde bulundu. Yanındaki arkadaşlarının müdahalesiyle kurtarıldı. Tekrar arkadaşlarının, biz ailesinin, dışarıdaki dostlarının sevgisiyle, desteğiyle biraz kendine gelmişti.

Yaklaşık bir, birbuçuk ay Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi'nde kaldı. Bu süre içerisinde orada bulunan birtakım bazı insanlar tarafından dilekçeler verilerek rahatsız olduklarını belirttiklerinden dolayı tekrar tedavisi tamamlanamadan Tekirdağ Cezaevi'ne gönderildi. Beş yıl içerisinde 119 insan hayatını kaybetti. Bunlar abilerimiz, kardeşlerimiz, sevdiklerimizdi, en sevdiklerimizdi. En önden gittiler. Bizler kardeşleri olarak, yakınları olarak, dostları olarak her zaman yanlarında olduk. Her zaman haklı mücadelelerini destekledik. Bundan sonra da yanlarında olacağız. Onları bu Nazi Kampları'nda yalnız bırakmayalım. Ölümler durdurulsun, tecrit durdurulsun. Bunlar bizim ellerimizde. Orada onlar yalnız kalmamalı çünkü onlar bizler için, geleceklerimiz için oradalar. Herkese çok teşekkür ediyorum. Şimdilik söyleyeceklerim bu kadar. (Alkışlar)

1. OTURUM: TECRİTİN TIBBİ BOYUTU

Oturum Konuşmacıları:

- **Prof. Dr. Hakan GÜRVİT** (Oturum Başkanı,
İstanbul Ün. Tıp Fakültesi Nöroloji Kürsüsü)
- **Mehmet GÜVEL** (TAYAD)
- **Darine VEHBE** (Khiam Rehabilitasyon Merkezi/ LÜBNAN)

Prof. Dr. Hakan GÜRVİT (Oturum Başkanı):

Efendim günaydın. İnsanın yüreğinin üzerine oturan birbiri ardına konuşmalardan sonra konuşmak oldukça güç doğrusu.

Ben özellikle açlık grevlerinin, tecritin bir tarihçesini sunduktan sonra artık çok iyi bildiğimize emin olduğum klinik belirtilerin üzerinde hiç durmaksızın artık 2000 açlık grevleriyle gölgelenmiş olan bundan önceki büyük grevin, '96'nın bir kısım rakamlarını hatırlatmaya çalışacağım ve hekimlerin açlık grevleri karşısındaki tutumları ile ilintili birkaç tane uluslararası belgeyi hatırlatarak konuşmamı bitireceğim. Daha sonra Mehmet Güvel sözü alacak, eski bir hastam, daha sonraki bir dostum. Kendi kişisel deneyiminden söz edecek, açlık grevi ve bu hastalıkla tanışması ile ilintili. Lübnan'dan bir konuşumumuz var. Konuşmasının içeriğinden tam haberdar olamadım ama anladığım kadarıyla tecritin psikolojik sonuçları üzerinde duracak bayan Darina VVehbe.

İzin vererseniz ben kürsüye geçip oradan devam edeyim konuşma-

(Konuşmacıların arkasında bulunan perdeye görüntüler yansıtılıyor. Gürvit buradaki görüntüler eşliğinde sürdürüyor konuşmasını.)

Nedir bu Wernicke ile Korsakoff? Şimdi izlemeniz oldukça güç, fakat ona ilintili bir takım cümleler var burada. İlk kez **Karl Wernicke** adlı bir Alman nöroloğu 1881 yılında tarif ediyor bu hastalığı. Bundan sonra da, artık çok iyi bildiğinizden emin olduğum, Zehra'nın (Kurtay) da demin bir kısmını yansıttığı dengesizlik bölümünden sorumlu hastalığın. Nitekim kendi adını da taşıyan 1881'deki ünlü kitabında ilk kez üç tane vaka bildiriyor. Bundan iki tanesi alkolik. Daha sonra da batı toplumlarındaki alkolizmin yoğun bir sosyal problem olması ve tıbbi problem olması nedeniyle esas olarak alkolizmle ilintili olarak görülecek VVernicke Korsakoff ve neredeyse alkolün doğrudan bir sonucu olarak düşünülecek. Oysa ki Wernicke'nin ilk hastalarından bir tanesi sülfürik asitle zehirlenmiş 20 yaşında bir genç kız. Bunların her ikisi de günler içinde gelişen ağır bir dengesizlik ve zihinsel bulanıklık tablosu sunuyorlar ve günler içinde de hayatlarını kaybediyorlar. Bu üçünün otopsisini de bildiriyor Karl Wernicke kitabında. Dengesizlikten sorumlu olan beyin bölgesindeki mikro kanamaları tanımlıyor.

Korsakoff ise bir Rus nöroloğu. Birbirlerinden hiç haberdar değiller Wernicke ile Korsakoff. Bundan yaklaşık 7 yıl kadar sonra bir Rus tıp dergisinde ilk kez 20 hastadaki gözlemini anlatıyor. Bunların yine yarısından fazlası alkolik hastalar fakat aralarında özellikle gebeler olmak üzere alko-

lik olmayan ama çok sayıda tekrarlayan kusmalardan sonra özel bir zihinsel bozukluğun geliştiği hastalar anlatıyor birbirini ardına. Bunlar yine hepimizin artık çok aşına olduğu Korsakoff Sendromu'nun o yakın bellek kusuruna ilişkin ilk tanımlamalar.

Bu hastalar hastalandıkları tarihten yıllar geriye gitmek üzere kaydetmiş oldukları anılarını yitiriyorlar ve bundan sonraki yaşantı parçalarını, bir daha hatırlanmak üzere uzak belleklerine aktarma yeteneklerini yitiriyorlar. Ama bu bir genel bunama tablosu da değil, genel bunama tablosundan çarpıcı bir şekilde ayrılıyor. Yakın bellek bozukluğu dışında bu hastaların zihinsel işlevlerinde bir bozukluk olmuyor çünkü tamamen belleğe özgü bir zihinsel tablo. Nitekim daha sonra biriken otopsi serilerinde de bunun genel bir beyin hastalığı değil fakat yakın bellek sisteminin beyinde temsil edildiği bölgelerin bir şekilde bozukluğu olduğu ortaya çıkıyor. Bundan sonra ise Wernicke ve Korsakoff hastalıklarının birbirinden ayrı iki tablolar değil fakat birbirlerinin devamı olduğuna ait kişisel gözlemler başlayacak ta 1930'lara kadar. Görülecek ki aslında Korsakoff hastalarının o unutkanlığının yerleştiği o döneme kadar olan bölümü geriye doğru okunabilirse tümü Wernicke'ye benzeyen belirtilerden geçiyorlar, hemen tümü. Hastalığın hemen tümünde bir zihinsel bulanıklık gelişiyor. Çift görmeye başlıyor bu hastalar ve dengesiz oluyorlar. Ve günler içinde eğer hayatta kalırlarsa onun üzerine Korsakoff'un bellek bozukluğu hastalığı yerleşiyor ve 1930'lu yılların başlarından itibaren de bunların bir ve aynı hastalık olduğu bilgisi yerleşmeye başlıyor tıbbi literatürde. '30'ların sonları ve '40'ların başlarından itibaren de artık bu hastalığın bir tür alkolik bunama değil fakat alkoliklerin de maruz kalmış oldukları **kötü beslenme koşullarının** bir sonucu olması gerektiği varsayımları yerleşmeye başlıyor. Ve de bu bir kötü beslenme, dolayısıyla da yetersiz vitamin alımı olsa gerek diye hipotezleri birtakım hayvan deneyleri üzerinde de doğrulanmaya başlıyor. Ve genel olarak vitamin yetersizliğinden özel olarak da B1 vitamininin bu hastalığın gelişimindeki kritik rolü de '40'ların başında artık yerleşmiş oluyor.

Nitekim 1971'de şimdiki bilgilerimizin iyice yerleşmesini ve belgelenmesini sağlayan bir Amerikalı ekibin Viktor Edims ve Kolins'in son derece geniş serisinden sonra 245 hastada yaptıkları ve bunların 80'inin otopsi sonuçlarını da bildirdikleri serilerinden sonra artık bu hastalığın B1 vitamininin kötü beslenme koşullarında vücutta depolanamayıp, tümüyle tükenmesi sonucu geliştiğini biliyoruz. Ve de hastalık belirtileri başladıktan sonra ne kadar kısa zaman içinde B1 replasmanına, B1 tedarikine başlayabilirsek, özellikle de damar yoluyla o kadar hızla hastalık belirtileri birbiri ardına en başta çift görme olmak üzere düzelmeye başlıyor. Fakat bu

saatler ve günler meselesi, bu en erken dönemi kaybettiğimiz zaman ise, Korsakoff belirtileri bir kez yerleştikten sonra hastalığın tedavisi maalesef mümkün olmuyor.

Benim bu hastalıkla tanışmam tamamen bir tesadüftür. '80'lerin ortasında 1986'da henüz genç bir nöroloji asistanıyken tanıdığım bir açlık grevcisi nedeniyle açlık grevi ve Wernicke Korsakoff Hastalığı arasındaki ilişkiyi kavrayabildim. 27 yaşında bir kadın hastaydı sözkonusu hastam. Ve 4 yıllık siyasi mahkumdu. 1985'teki açlık grevinde, açlık grevinin 45. gününde tekrarlayan kusmalar başladığı zaman hastaneye nakledilmişti. Ve de orada da beslenmeyi reddetmiş, ama 56. gününde şuurunun bulanması üzerine iradesine aykırı bir biçimde beslenmeye, damardan sıvılarla açlık grevinin sonlandırılması yoluna gidilmişti. Günler süren bilinç bulanıklığından uyandığında bu hasta, artık çevresindeki en yakınlarını dahi tanıyamaz durumdaydı. Desteksiz oturamaz durumdaydı. Ancak iki kişinin yardımıyla ayağa kalkabilir durumdaydı ve ağır bir çift görmesi sözkonusuydu. VVernicke Korsakoff Hastalığı bizim pek aşına olduğumuz, tıp camiasının pek aşına olduğu bir hastalık değildir belki. Alkolizm batı ülkeleri kadar yaygın bir sorun olmadığından. Dolayısıyla ne tıp eğitiminde haketdiği yeri bulur, ne de sıradan bir nörolog kendi tıbbi pratiği içinde VVernicke Korsakoff Hastalığı görür. Nitekim bu 27 yaşındaki genç kız için de ayırıcı tanıda düşünülen bir takım nörolojik hastalıklar arasında VVernicke Korsakoff Hastalığı yoktu o tarihte. '86 yılında. Dolayısıyla aslında tıp literatüründe bir arkeolojik kazı yapmak gerekti.

Arkadaşlarımla o andaki durumu ile yaşadığı açlık grevi arasındaki zorunlu ilişkiyi ihmal edemeyeceğimizi düşündük. O andan sonra aslında bizim gözardı ettiğimiz çok da sağlam bir tıp literatürünün oturduğunu, varolduğunu gördük zaten. Batı literatüründe bakılacak olursa alkolizm dışında yapılan büyük seriler görünmez, daima tek tek vakalar bildirilir. Bunlar birtakım izole anektodlar, açlık grevi deneyimleridir örneğin. Bunların çok az bir bölümü tutsaklık koşullarında yapılmış ve daha sonra döküman-te edilmiş VVernicke Korsakoff Hastalığı gelişmiştir. Ama örneğin bir, şizofrenik bir papazın tamamen hezeyan sistemleri dolayısıyla gerekçelendirdiği bir açlık grevi sonrasında Korsakoff olduğu bildirilir literatürde. Ama en sık gördüğümüz, örneğin en çok sık tekrarlanan gebelik kusmalarının bir damar içi sıvıyla sonlandırılmasıdır. Öyle ya, gebe sürekli kusmaları nedeniyle ağızdan beslenememektedir. Tıbbi uzmanlar da bunun bir çözümü olarak damar yoluyla şeker verme yoluna giderler. Böyle bildirilmiş çok sayıda hasta vardır ta Karl Wernicke'nin zamanından beri. Ya da aşırı şişmanlığın tedavilerinden biri örneğin midenin büyük bir bölümünü kesip çıkarmaktır. Midenin büyük bir bölümünün kesilip çıkarıldığı

bu cerrahi operasyondan sonra hasta sürekli genellikle kusmaya başlar. Eğer cerrah B1 vitamini ve şeker metabolizması arasındaki ilişkiden haberdar değilse yine bunun tedavi yolu olarak damardan şekerli sıvılar vermeyi seçer ve o hastayı kendi eliyle VVernicke Korsakoff hastası yapar. Böyle bildirilmiş çok sayıda vaka vardır tek tek batı literatüründe.

Şöyle bir ilişkiyi kurabiliriz artık rahatlıkla; açlık grevlerinin Türkiye deneyimlerinden sonra başlıca sonucunun Wernicke Korsakoff Hastalığı olduğunu biliyoruz. Ama açlığın kendisi çok nadiren tek başına VVernicke Korsakoff Hastalığı'nın nedeni. 2000'ler grevleri gibi 100'lerce güne ulaşan bir deneyden önce kesinlikle açlıkla VVernicke Korsakoff Hastalığı arasında bir ilişki yoktur cümlesini kullanabilirdim. Oysaki bu yüzlerce süren gün içinde az sayıda da olsa grev sürdürme süreci içinde VVernicke Korsakoff Hastalığı gelişen hastalarım oldu, maalesef kaybettik. Bir tanesinin babası aramızda şimdi. Dolayısıyla şöyle bir sonuç çıkarmak mümkün: **Açlığın kendisi değil fakat açlığın uygunsuz sonlandırma biçimidir bu hastalığı yaratan.** Onun için müdahalelere yalnızca etik nedenlerle, ahlaki nedenlerle aykırı davranma biçiminde değil bizzat hekimlerin hastalık yaratıyor olmalarıyla karşı çıkmalıyız.

Aslında size '96 grevinden bir takım rakamlar verecektim. Ama zaten epeyce gecikti oturumumuz. Daha fazla zamanınızı almayayım. Onun yerine tartışmaya bir zamanımız olsun, o sırada sorularınız olursa gerek '96 grevindeki rakamlarla ilgili bilgiler verebilir, gerekse de resmen elimizde olmayan rakamlar, yani son 5 yıllık deneyle ilgili kendi kişisel anekdotlarımı, gözlemlerimi paylaşabilirim. Teşekkür ederim. (Alkışlar)

Soruları panelin sonuna saklayalım derseniz. Ben Mehmet'i davet ediyorum şimdi. (Alkışlar)

Mehmet GÜVEL (TAYAD):

Merhaba dostlar, merhaba yoldaşlarım, merhaba sevgili misafirlerimiz. Enternasyonal dayanışma ruhuyla hepinizi sevgi ve saygıyla selamlıyorum. (Alkışlar)

Ben TAYAD'ın kurulduğu 1986 yılından bu yana TAYAD içerisinde mücadelemi sürdüren biriyim. TAYAD'ın temel görevi, içerideki tutukluların sorunlarını gidermek, onların dışarıdaki sesi olmak iken gittikçe geçen süre zarfında daha da bilinçlenip işte içerideki dostlarımızdan, evlatları-

mızdan, kardeşlerimizden aldığımız bilinç ve bilgi ile daha da gelişerek duyguları bilinçle yoğurarak mücadelemizi bu alanda sürdürdük. Ve ben bu TAYAD içerisinde sürdürdüğüm mücadele içerisinde yaklaşık 14 yılım hapisanelerde geçti. Sırf demokrasi mücadelesi veriyorum diye, veriyoruz diye onlarca kez tutuklandık, işkencelerden geçirildik ve çeşitli saldırılara maruz kaldık. Derneğimiz defalarca kapatıldı. Ama biz yılmadık mücadelemizi sürdürmeye devam ettik ve ediyoruz da. Çünkü bu mücadelenin haklılığına inanıyoruz ve haklıysak da sonunda mutlaka isteğimize kavuşacak ve kazanacağız.

Dostlar ben en son 1995 yılında gözaltına alınıp tutuklanıp daha yeni açılan Ümraniye Hapishanesi'ne götürüldüm. Orada yavaş yavaş bize o hücre tipi tecriti uygulamaya çalıştılar ilk günlerde. Ve biz tecritin kaldırılması ve bizim Bayrampaşa Hapishanesi'ne sevk olmamız için açlık grevleri yaptık. Hatırladığım kadarıyla 28 gün açlık grevinden sonra bizi Bayrampaşa Hapishanesi'ne götürme kabul edildi ve Bayrampaşa Hapishanesi'ne gittik. Daha sonra Ümraniye'deki koşulların düzeltilmesi anlaşmasıyla da oraya kendi isteğiyle tutuklular gitti ve orada bulundular. Ondan sonra da Bayrampaşa Hapishanesi'ne hiç tutuklu alınmadı, hep Ümraniye'ye alındı. Ve 1996 yılında artık hücre tipi hapisanelerin açılması yeniden gündeme geldi. Daha önce Eskişehir tabutluğu diye adlandırılan Eskişehir Hapishanesi'ne insanlar konulmaya başlandı. Ve bu tecrit politikasının başladığı kanaati uyanmaya başlayınca bizler de bunu, bu saldırıyı ancak ölüm orucuyla püskürtebiliriz kararımızla ölüm orucuna başladık.

Bu ölüm orucu içerisinde 1. ekipte ben de vardım. 69 gün süren bu ölüm orucunda 12 tane dostumu, yoldaşımı gözümün önünde kan kusa kusa, eriyeye eriyeye kaybettik, onları ölümsüzlüğe uğurladık ve bunlara şahit olduk. Ve sonunda haklılığımız doğrultusunda kazandık ve hücre tipi Eskişehir tabutluğunu kapattırıp oradaki insanların istedikleri hapisaneye getirilmeleri kabul ettirildi. Ve ben bu '96 Ölüm Orucu sonrası belirli olarak çok kötü durumda değildim. Çok çabuk iyileştim ve bunda en büyük katkı işte; biz ölüm orucundan sonra Çapa Tıp Fakültesi Nöroloji Servisi'ne götürüldük, orda başta hocam Hakan Gürvit'in özenli tedavileri ve bizimle ilgisi, ayrıca o serviste bulunan tüm sağlık emekçilerinin bize gösterdiği yakın sevgi ve ilgiyle kendimizi daha iyi hissettik. Ve daha sonra hapisaneye geldim. Ve bu hastalığın bazı görünen belirtileri var. İşte unutkanlık, dengesizlik falan ama beni çok etkilemiyordu.

Fakat 19 Aralık'ı yaşadık. 19 Aralık'ı Bayrampaşa Hapishanesi'nde yaşadım. Gözümün önünde insanlar kurşunlanarak öldürüldü. Bombalarla yakıldı. 6 tane kadın tutsak diri diri yakılarak öldürüldü ve onlarcası hala yanık izlerini üzerlerinde taşıyor. Bunlara şahit oldum. Yanıbaşımda el-

lerini tuta tuta arkadaşlarımı, yoldaşlarımı ölümsüzlüğe uğurladık ve işkenceler altında dayaklar yiyerek koridorlardan geçirilerek en sonunda bizi ringlere doldurup Edirne F Tipi Tecrit Hücreleri'ne götürdüler. Yollarda arkamızdan plastik kelepçelerle kelepçelediler ve kelepçeler artık bileklerimizde yara yapıyor idi. Ve hiç kimsenin ihtiyacı karşılanmıyordu, tuvalet ihtiyacımızı karşılamakta bile ne kadar zorluk çektiğimizi anlatamam. Bir arkadaşımız artık sıkıştı, tuvalete gidecek, elleri arkasından kelepçeli bir arkadaş öbür arkadaşın fermuarını indirerek o şekilde arabanın içerisinde ihtiyacını gidermek zorunda kaldı. Gözümüzün önünde bunları yaşadım.

Ve Edirne F Tipi'ne gittiğimizde de zaten üzerimizde sadece eşofman var. Bazıları eşofman dahi giyememiş atlet külotla gelmiş. O durumda bizi çeşitli kimlik bildiriminden sonra bir odaya aldılar, etrafımızda 8-10 tane asker "*soyun arayacağız*" dediler. Yani niye soyunacağız, işte arayacaksınız arayın, üzerimizde bir şey yok zaten hapishaneden geldik. Onlar getirdi bizi buraya, her türlü aramadan geçerek geldik. Amaçları aramak değil orada, senin onurunla oynamak, seni onursuz bir hale getirip teslim almak istiyorlar. Bu amaçla yapıyorlar, biz de bunların bu amaçlarını bildiğimiz için o saldırılarını, o yaptırımlarını kabul etmedik. Bu sefer askerler saldırı tabii. İşkencelerle bayıltana kadar dövdükten sonra bizi çıplak soyup hücreye attılar. Kalktığımda, hücrede ayıldığımda üzerimdeki elbiselerimizi yanıma atmışlar bırakmışlar gitmişler, saatimi de almışlar. Kalktım gecemi gündüz mü, bir gün geçti mi geçmedi mi hiçbir şey bilmiyorsun? Orada artık yatağa yığılıp kaldık. Bir gün sonra galiba tabii bazı şeyleri iyi hatırlayamadım, bir arkadaş daha geldi yanıma.

İşte yatakta yatıyoruz, sabah oldu kapı gürültüyle açıldı. 3 kişilik hücrede üst katta yatıyoruz. Gardiyanlar yukarı doldular ve bizi tekme tokat sürükleyerek aşağıda sayım yapacağız dediler. İki kişisin, orda sayım yapmanın amacı, işte aşağı inme yukarı çıkma meselesi değil, iki kişi görüyorlar fakat bizi orda teslim almak, korku yaratarak mücadelemizden, inançlarımızdan soyutlamak istiyorlar. Biz de buna karşı direnişe geçtik. Bizi merdivenlerden sürükleyerek aşağı indirdiler. Yok hazırola geçip sayım verecekmışiz, askeri bir şekilde "*bir iki*" diyecekmişiz, bunların hiçbirini kabul etmedik. Ve direniş sonunda belirli şekilde ufak tefek kazanımlarımız oldu. Ama ordaki yaşadığımız tecrit politikası işte zaman zaman gardiyanlar bağılıyor, müdahale ekibi "*tak tak tak*" birileri koşuyor, gidiyor. Bir taraflar açılıyor, bir taraftan sloganlar geliyor. Yani orada ne olacak, ne yapacaklar bilmiyorsun, sürekli bu ruh hali içinde yaşıyorsun. Ve bir süre sonra bende daha önce 96'dan kalan o rahatsızlığım giderek daha da şiddetlenmeye başladı. Ve artık unutkanlık, dengesizlik görememe gibi bir sürü problem çıkınca Adli Tıp Kurumu'ndan 3 tane doktor hücreme kadar

gelerek beni muayene ettiler ve muayene sonucunda tahliye oldum.

O kadar çok şeyi bizzat yaşadığım için, buna karşı mücadele etmem gerektiğini ve tecrit kaldırılana kadar, diğer insanlar benim gibi olmasın, diğer insanlarımız şu 119 kişi olmasın, ölümler olmasın diye TAYAD içeri-
sindeki mücadelemi o zamandan beri de sürdürdüm. Biraz önce anamızın anlattığı gibi Abdi İpekçi Parkı'nda 6 ay kaldım ve 6 ay müddetince orada çok açık bir mücadele, çok açık bir demokrasi mücadelesi verirken orada da beni gözaltına aldılar. Birkaç defa aldılar. En sonuncusunda da tutukla-
yıp Sincan F Tipi Hapishanesi'ne koydular. *"Şu suçu işlemişsin şunu yap-
mışsın "* diye herhangi bir iddia da yok. **8 ay beni mahkemeye çıkartmadı-
lar.** Çünkü bir iddiaları yok, çıkartsalar beni mecburen bırakacaklar. Şimdi hiçbir iddiaları yok benim üzerimde ve 8 ay hücrelerde tuttular. Orada da tecriti yaşadım. Orada da beni tanıyan arkadaşımın yanından alıp başka bir hücreye koydular zaman zaman. Bunun mücadelesini yaşayarak tekrar gittim. Emin olun yani **bu devrimci ruh, bu inanç, bu kararlılık olmasaydı ben şimdi ayakta olamaz, bunları size anlatamazdım.** Ama inancım o ka-
dar güçlü ve devrime ve sosyalizme inancım o kadar büyük ki, bu inancı-
mızı mutlaka yerine getireceğimize inanıyoruz. Ve tecriti ortadan kaldıra-
cağımıza da inanıyoruz.

Birçok insan soruyor, *"bu kadar mücadele ettiniz kaldırabilecek mi-
siniz, inanıyor musunuz?"* diyorlar, inanmasak kendimizi ne diye feda edelim, niye bu kadar çırpınalım, niye bu kadar zorlanalım! Yapamayız ki, inancı olmayan insan bunu yapamaz. Mutlaka tecriti kaldıracağız, ha, bu-
nun için belki daha bedeller ödeyeceğiz, belki çimizden belki ben de ya-
şamımı yitireceğim, belki yine ölüm orucu gerekirse ona tekrar gireceğim. Ve tecrit kalkana kadar mücadelemizi sürdüreceğiz. Bu konuda işte TA-
YAD olarak uluslararası dayanışma hareketi yaratabilmek için ve bu saldı-
rıya daha güçlü karşı koyabilmek için bir adım daha attığımız bu sempo-
yumdan daha güçlü çıkacağımıza inanıyorum. Ve hep birlikte mücadele ederek tecriti kaldıracağımıza ve ölümleri durduracağımıza inanıyorum. Hepinizi saygı ve sevgiyle selamlıyorum. (Alkışlar...)

Darina WEHBE

(Kham Rehabilitasyon Merkezi, Lübnan):

Öncelikle şehitleri ve tutsak ailelerini selamlıyorum. Kham Rehabili-

tasyon Merkezi'nde bulunan şiddete maruz kalmış kişiler hakkında konuşacağım. Bizler burada onlara destek olmak ve yaşadıkları tüm acıları bizler aracılığı ile dünyaya duyurmak için buradayız. İşbirliği kampanyaları, şiddet mağdurlarının durumlarını ortaya çıkarmada oldukça önemlidir. Bir işbirliği kampanyası düzenlendiğinde, amaç her zaman destek vermek, moralleri yükseltmek ve tutsaklar arasında onlara önem verildiği hissinin yayılmasını sağlamaktır. Buna rağmen, işbirliği sadece tutsak ile sınırlı kalmamaktadır; çünkü tutsağın acıları ailesini de etkilemektedir.

Bizler, İşkence Mağdurları için kurulmuş olan Khiam Rehabilitasyon Merkezi'nde tutsakla birlikte ailesinin acılarını biliyoruz ve anlıyoruz. Çünkü rehabilite ettiğimiz işkence mağdurları, İsrail hükümeti tarafından yakalanıp işkence edilmiş eski tutsaklardır ve tutsaklık altında bulundukları süre boyunca acılarını azaltmak ve paylaşmak için aileleri ile doğrudan bağlantı içerisindeydik. Onların acı, keder ve korkularının en kötü anlarının şahidi olduk.

Durumun tamamı hakkında bir fikir sunmak için; Güney Lübnan, binlerce vatandaşın tutsak edilip işkence gördüğü uzun bir zaman boyunca işgal altında bulunmuştur. İşkence sürecinin bir kısmını tutsağa ve ailesine yapılan psikolojik baskı oluştuyordu. Örneğin, tutsaklar ailelerinin hapse atılması; annelerinin, kızkardeşlerinin ve eşlerinin tecavüz edilmesi, evlerinin yıkılması, akrabalarının öldürülmesi vb. ile tehdit ediliyordu. Ailelere de aynı tehditler yapılıyordu. Bununla birlikte, tutsaklara tüm bedenlerinin dövülmesi, bedenlerinde sigara söndürülmesi, günlerce sıcak veya soğuk havada bekletilmesi, başkaları arasında elektrik şoku yapılması gibi fiziksel işkence yapılıyordu. Bunun sonucu olarak hapishaneden çıkan mağdurlarda aşağıdaki problemlerin bir veya birkaçı görülüyordu:

- 1- Hipertansiyon
- 2- Ateş
- 3- Ülser
- 4- Disk
- 5- Anemi
- 6- Anlama problemleri
- 7- Kronik depresyon
- 8- Konsantrasyon bozukluğu
- 9- Yalnız kalamama
- 10-Uyuma problemi
- 11-Sürekli baş ve sırt ağrıları

Yaşadıkları kötü ekonomik durum ve Lübnan Hükümeti'nin onlara

destek vermemesi tutsakların çektiği acıları daha da arttırmıştır. Buna rağmen, tutsaklar her ne zaman İsrail Hükümeti ile sorunlarının bittiğini düşünse, bu defa kendi hükümetleri ile sorunlar çıkıyordu.

Khiam Merkezi, geniş bir program çerçevesinde tıbbi ve sosyal düzeyde ihtiyaç duydukları yardımı sağlayarak tutsakların acılarını hafifletmektedir. Program, aşağıdaki aşamalardan oluşmaktadır:

1- Gözlem ve değerlendirme amaçlı mağdurun evine yapılan sosyal ziyaretler.

2- Mağdurları merkezimize davet ederek buradaki uzmanlar tarafından hem fiziksel hem psikolojik açıdan ihtiyaç duydukları tedavinin verilmesi.

3- Onlar için eğlence, mesleki ve eğitim faaliyetlerinin düzenlenmesi.

Bu programda işkence mağdurunun ailesi de yer almaktadır. Aşağıdaki örnekler aile fertlerinin tutsaklık sonuçlarından nasıl etkilendiklerini ve neden bizim programımızda yer aldıklarını göstermektedir:

Jamila'nın oğlu 17 yaşında iken esaret altına alınmıştı ve Jamila, yaşadığı keder sonucu günlerce yatakta kalmasına neden olan hipertansiyon ve kalp sorunları yaşayana dek oğlunun gelmesini bekledi. Bununla birlikte yaşadığı kötü psikolojik durum ailenin diğer üyelerini de yakından etkilemiştir. Khiam Merkezi'nde, oğlunun tutsak edilişinin anısına düzenlenen bir konferansa katıldığında kameraların önünde durup şöyle haykırmıştı: *"Ölmekten korkmuyorum, ama oğlum Anvvar'ı görmeden ölümü yaşamaktan korkuyorum."*

Maya'nın babası tutsak edildiğinde Maya daha 19 yaşındaydı ve babasına çok düşküncüydü. İsrail askerleri bundan yararlanıp Maya ve babası üzerinde baskı yapmaya başladılar. Askerler, babasının çok kötü durumda olduğunu söyleyerek Maya'nın yolunu kesiyordu. Diğer taraftan ise, babasına tecavüze uğramış bir kızın sesinin kaydedildiği kaseti dinleterek bunun Maya'nın sesi olduğunu söylüyorlardı.

Bu insanları iyileştirmek için bizler Khiam Merkezi'nde neler yapmaktayız?

İşbirliği kampanya faaliyetlerine ailelerin katılımının önemini vurgulamak ve ailelerin dünyaya seslerini duyurmak amacıyla basın toplantıları düzenlemekle birlikte, Khiam Merkezi bu kategoride bulunan insanların sosyal durumlarına büyük katkılar sağlayan bir rehabilitasyon programı gerçekleştirmektedir.

Öncelikle, bünyemizde bulunan doktorlar (tıp doktorları ve psikiyatristler) sosyal çalışanlar ile birlikte konuşmak, ihtiyaçlarını öğrenmek ve

destek sağlamak amacıyla haftanın bir gününü pek çok aileyi ziyarete ayırdı. Bazı durumlarda tutsağın ailesi ile birlikte tutsağın doğum gününü kutlardı.

Bununla birlikte, Khiam Merkezi pek çok tutsak ailesinin yaşadığı güney bölgede iki merkez kurmuştur:

1) Lübnan Tutsaklarının evi - Kafar-Hamam

2) Lübnan Tutsaklarının evi - Deyr Seryan

Her iki merkez de birbirini takip eden iki yılın 26 Haziran'ında bir umut ışığını temsil etmek ve mağdurlar ile ailelerini bir araya getiren yoğun bir rehabilitasyon sürecini idare etmek amacıyla kurulmuştur. Bu merkezlerde psikolojik, hijyenik, sosyal ve mesleki hizmetler sunulmaktadır.

Profesyonel doktorlarımız ve sosyal çalışanlarımız işlerini bu merkezde yapmaktadırlar ve ailelerin ihtiyaç duyduğu tıbbi desteği sağlamaktadırlar. Bununla birlikte bünyemizde çalışan psikiyatristler her zaman bu klinikte insanlara randevu vermekte ve ihtiyaçlarına göre onlar için özel oturumlar düzenlemektedirler.

Bu merkezlerde ayrıca eski tutsak kadınlara, kız kardeşlerine, annelerine ve kızlarına kariyer oluşturmak ve bunun sonucunda para kazanıp ailelerine destek olmak amacıyla çiçek düzenlemesi, cam üzerine boyama ve dikiş üzerine eğitim seminerleri düzenlenmektedir. Bu seminerlerin yanında haftalık olarak hijyen ve insan hakları üzerine dersler verilmektedir.

Bu süreçte çocukların da önemli bir yeri söz konusudur. Bir araya gelip profesyonel bir öğretmenin gözetiminde hem öğrenip hem de hoş vakit geçirecekleri resim ve el sanatları dersleri de düzenlenmektedir. Bunun yanı sıra Noelde, Yeni Yılda ve Bayramlarda özel kutlamalarda veya evlerine yapılan ziyaretlerde aralarında hediye alışverişi yapılmaktadır.

Bu uygulamalar, gelecekte üst düzey rehabilitasyon sağlamayı ve vatandaşlarını hem güçlü hem de zayıf oldukları anlarında kucaklayan sağlıklı bir topluluk oluşturmayı hedefleyerek her yönüyle başarıya ulaşmayı umduğumuz programın birkaç adımıdır.

Hala yapılması gereken pek çok şey vardır. Karşılaştığımız zorluklar oldukça büyük ve her zaman genişletmeye çalıştığımız potansiyelimiz bize şunu göstermektedir: Tüm mağdurlar ve aileleri topluma tekrar tamamen katılincaya kadar çalışmaya devam edeceğiz.

1. OTURUM

(Sorular, Cevaplar)

Prof. Dr. Hakan GÜRVİT (Oturum Başkanı):

Efendim sanıyorum onbeş dakika kadar bir soru-cevap zamanı ayırabiliriz bu oturum için. Herhangi birimize sorunuz olabilir mi?... Buyrun...

-SORU:

..,, Sözlü soracağım. Çokça tartışılan bir şey vardı. Hekimlerin ölüm orucu yapan insanlara müdahale etmeleri. Yani **zorla** müdahale etmeleri... Bunun tartışmaları çokça yapıldı ama sanırım burdaki insanlarımız bu tartışmalar hangi boyutta, hekim etiği açısından nasıl bir yorum getiriyorsunuz? Bunu ben merak ediyorum.

- Prof. Dr. Hakan GÜRVİT:

Yorum gerektirmeyecek kadar hekimleri bağlayıcı metinler mevcut artık. Bunlar da zaten açlık grevlerinin kitleselleşmesi tarihine paralel olarak çıkmış olan metinlerdir. Bilirsiniz, yüzyıl başında 1910'larda başlar, özellikle kadınların oy verme hakkı mücadelesi çerçevesinde... 70'lerde çok... Nitekim ilk belge de, Dünya Tabipler Birliği'nin ilk belgesi de Tokyo'da toplanan 1975 yılındaki Dünya Tabipler Birliği Kongresi'nde alınan karardır. Burada aslında hekimlerin işkencede yer almaları üzerine bir deklarasyon içinde bir alt madde olarak açlık grevlerindeki tutumları konu edilir. 1991 'deki Malta Bildirgesi ise bütünüyle hekimlerin açlık grevleri konusundaki tavırları üzerinedir. Arada hasta-hekim ilişkileriyle Lizbon'u, bir yıl sonraki Marbella'yı saymak mümkün. Dolayısıyla aslında bizi etik olarak bağlayan yazılı kurallar Dünya Tabipler Birliği'nde alınan kararlardır. Bunlar yoruma açık olmayacak kadar net kararlardır. Dolayısıyla bir açlık grevcisinin iradesi dışında müdahale etme hakkı yoktur hekimin. Bu yeterince cevaplıyor mu acaba?

- SORU:

Ölüm orucundan Korsakoff olanların öleceğini ifade ettiniz. Bu ne kadar sürebilir, ne zaman, ölebilir mi yani kısa bir sürede?

- Prof. Dr. Hakan GÜRVİT:

Öyle demedim.

- Soru sahibi:

Kardeşim 388 gün ölüm orucunda kaldı. Ben öyle anladım.

- Prof. Dr. Hakan GÜRVİT:

Öyle anlaşıldıysa özür dilerim. Bir kere evet, Wernice-Korsakoff Hastalığı ölümcül bir hastalık. Bütün erken tarihine bakılacak olursa, bu hastalığa ismini veren kişilerin tarifleri içinde daima ölen hastaların otopsileri de vardır. Ama B-1 vitaminiyle Wernice-Korsakoff Hastalığı arasındaki ilişki öğrenildikten sonra aslında nörolojinin en kolay tedavi edilir hastalığıdır Wernice-Korsakoff Hastalığı. Korkunç sakatlayıcı bu hastalığı, eğer müdahale edecek olan hekim yeterince tanıyor ve ilk saniyeleri ilk saatleri atlamıyorsa, o zaman tümüyle düzeltmek mümkündür bu hastalığı. Ama ondan sonra her geçen saat, her geçen gün, yeni bir sakatlığın eklenmesi için kaybedilen zamandır. Mehmet Güvel benim en şanslı hastalarımın biri. En az olarak taşıyor belirtilerini. Bizim '96'da yatırdığımız 18 hastadan bir tanesi kendisi. Ama on tane Korsakoff hastası tanısı alan hastalarımın hiçbirini üretken bir yaşama geçmedi. Dokuzuncu yıldayız artık. Dolayısıyla artık uygun bir tıbbi bakımla bu hastaların ölümlerinin önüne geçmek mümkün. Fakat kaybedilmiş bir zaman sonrası sakatlanmaların önüne geçmek mümkün değil.

- Soru sahibi:

Ama son zamanlarda çok baş ağrısı tutuyordu. Abla beni kurtar di yordu. (Ağlamaklı...) |

- Prof. Dr. Hakan GÜRVİT:

Yani... Baş ağrısı... Şöyle cevap vereyim. Baş ağrısı bu hastalığın asli unsuru değil. Elbetteki karşı karşıya oldukları durumlar yalnızca bu hastalığa değil, sayısız başka hastalığa yatkın kılıyor elbette. Diğer başka tanıları da değerlendirebilmek lazım bu hastalar için.

- Soru sahibi:

Teşekkür ederim. (Ağlıyor.)

- SORU:

Hakan Bey şimdi şunu anlayamadım. Dünya Tabipler Birliği'nin almış olduğu karar mı sizin için bağlayıcı? Yani o etik karar mı sizin için bağlayıcı, yoksa onun dışında mesela Malta Bildirgesi ya da Japon Deklarasyonu gibi kararlar mı sizin için bağlayıcı? Yani siz böyle somut bir durumla karşı karşıya kaldığınızda bugünün koşullarında özellikle bu son çıkan Ceza İnfaz Yasası'yla beraber ne yapabilirsiniz? Yani doktorlar bu duruma nasıl bir inisiyatif geliştirebilirler? İşte zorla müdahaleyi yasallaştırmış oldular şu son çıkan ceza yasasıyla. Siz bu durumda buna karşı yani tutsakların direnme hakkını savunabilecek durumda mısınız? Sanırım esas merak edilen soru bu.

- Prof. Dr. Hakan GÜRVİT:

O söz ettiğiniz 75 ve '91 belgeleri, Tokyo ve Malta Bildirgeleri, Dünya Tabipler Birliği'nin bildirgeleridir zaten. Onların ilgili toplantıları... bunlar bizi bağlar elbette. Ama zaten bunların yazılı bir metin olarak oluşması bile gerekmeksizin hekim vicdanı ve sağduyusu zaten orada yazılı olan şekilde davranmayı söyler bize.

Onlar karşısında ne yapacağız? Bilemiyorum. Şimdi 1975 Tokyo Bildirgesi'ne bakacak olursanız orada aynı zamanda bu duruma her şekilde zorlanan hekimin kendisinin ve ailesinin maruz kalabileceği baskılar konusunda da bir uluslararası dayanışma talep eder. Tek bir hekim, birey olarak elbette ki, kendisine bir rehber olması gereken bu bildirgeler dışında davranamaz. Davrandığı koşulda bir hekimlik uygulaması suçu işlemiş olur ve ilgili kurumlarda da kovuşturulması gerekir kendi meslek örgütü de dahil olmak üzere.

Buyrun.

-SORU:

Meftun Gürdallar, Türk Mühendis Mimar Odalar Birliği Sekreteri'yim. Meslek Odaları açısından da olaya bakmak istiyorum. Hocam sorum, aynı konunun devamı olacak. Hatalı mesleki uygulamalar nedeniyle hastalığın tedavisi konusunda görevli olan hekimlerin belki bilgisizlikten ama

belki de ters, sapık ideolojileri nedeniyle hastaların iyileştirmesine değil hasta kalmasına, ölmesine veya sakat kalmasına neden olduğunu biliyoruz. Bu durumda kişisel sorumluluğu nedir onu yapan doktorun? Buna karşı hukuki mücadele nasıl yürütülebilir? O konuda bir şeyiniz var mı Tabip Odası'nın? Bu konudaki çalışması nedir? Meslek Odaları bu konuda ne yapabilir, onu da açar mısınız.

- Prof. Dr. Hakan GÜRVİT:

Yani hastalığın gelişme mekanizmasına bakılacak olursa hiç kuşkusuz ki haklısınız. Bu şimdiki yüzlerce Wernice-Korsakoff hastasının nedeni, hastalığın gelişmesinin nedeni, kendi iradeleriyle kalktıkları ölüm orucu değil, "*bunun bedelini ödüyorlar*" şeklinde bir akıl yürütemeyiz. Fakat uygunsuz müdahale olmalı. Bu uygunsuz müdahalenin arkasında da ya **cehalet** olmalı ya da **kötü niyet** olmalı elbette ki. Tabii kendi meslektaşlarımız arasında kötü niyetliler olmalı, tarihte de vardı ki 1975 Tokyo, öncelikle işkencede yer alan doktorlar dolayısıyla, çok muhtemelen de Latin Amerika'daki cunta rejimlerindeki işkence deneyimleri gözönüne alınarak toplanmış bir kongredir. Başlıca gündem maddesi budur.

İstanbul Tabip Odası, benim bildiğim kadarıyla Türkiye'deki başka bir tabipler odasında hekimlik hatası kovuşturulmuş mudur bilmiyorum ama bunlardan İstanbul Tabipler Odası için söyleyebilirim en azından; hiç böyle bir uygulama hatası kovuşturmadık şimdiye kadar. Açlık grevleri dolayısıyla onur kurulunun önüne gelen meslektaşlar oldu. Örneğin aylarca, yıllarca ağır hasta olduğunu iddia ettikleri hastaların bir buçuk yıl, iki, iki buçuk yıl sonra mucizevi bir şekilde kitlesel olarak düzeldikleri iddiaları üzerine kovuşturuldu. Ama tek tek bu tür irade dışı müdahalelerde bulunan meslektaşlar kovuşturulmadı şimdiye kadar. Hayır. Ama tabii ki bu bir tıbbi uygulamadır, bir malpragttir, teknik terimiyle malpragtis, yine bir Dünya Tabipler Birliği belgesinde hekimlik uygulaması suçu olarak gösterilir. Hem de yakında muhtemeldir ki ceza yasasında da yerini bulacak bir durumdur...

-SORU:

Herkese merhaba. Öncelikle TAYAD'a düzenlediği bu sempozyumdan ötürü teşekkürler ediyorum ve başarılar diliyorum. Siz bir hekim olarak, doğal olarak insanın yaşaması için çaba gösteriyorsunuz. Hipokrat ye-

mini doğal olarak size bunu dayatıyor. Ama bu bir mesleki sorun. Diğer taraftan bir tutsak ne tutsaklığı bir gün bile ister, ne de tecriti bir gün bile ister. Ne de açlık grevini, ölüm orucunu bir gün bile istemez. Her şeyden evvel toplumun en gelişkin, en modern insanları olarak bilirler ki, bir günlük ya da birkaç günlük bir açlık grevi bile onları sağlık yönünden etkiler. Bu yönüyle düşündüğümüzde devrimci tutsaklar yaşama son derece bağlı insanlar, ama onları politik talepleri, dolayısıyla da politik mücadeleleri bu sürece zorunlu olarak götürüyor. Çünkü F Tipi hücrelerde insanın başka bir silahı kalmıyor. Eğer dışardaki toplumsal güçler buna yeterli desteği vermiyorsa, örneğin sendikalar, dernekler, kitle örgütleri, ilerici, cievrimci-demokrat sosyalist partiler bu desteği vermiyorsa, devrimci tutsakların kendi onurlarını korumak için bedenlerini sunmaktan başka çareleri kalmıyor. Şimdi burada paradoksal bir durum ortaya çıkıyor. Sanıyorum bir tarafta insanın yaşama hakkı, dolayısıyla hipokrat yemini etmiş bir doktor olarak bir insanı yaşama döndürme isteği ile bir diğer tarafta bütün bir insanlığın kurtuluşu için politik bir eylemi ortaya koyan devrimci tutsağın politik bir eylemini kırma durumu yaşanmıyor mu? Burada hekimler önce mesleki davranışlarını mı ortaya koyacaklar, yoksa hekimler politik mücadelenin dışında ya da politik olgulardan etkilenmeyen insanlar olarak mı davranacaklar? Teşekkür ediyorum.

- Prof. Dr. Hakan GÜRVİT:

Hekimler politik olgulardan etkilenmeyen insanlar olarak davranacaklar evet. Bu demek değildir ki, bir tek hekimin kendine özgü düşünceleri, kendine özgü duyguları yok, tamamen bundan arınmış bir şekilde, kendini arındırmayı başarıyor. Hayır. Fakat mesleğini uygularken olabildiğince tarafsızlığıyla sürdürecektir bunu. Yine, bu benim sübjektif yargılarım olmanın ötesinde, bizi hekimlik uygulaması sırasında bağlayan uluslararası belgelere göre davranmak durumundayız. Hekimlik uygulaması yalnızca ölmekte olan bir kişinin her koşulda hayata döndürülmesi, tedavisi değil fakat kendi hastasının kendi talebi doğrultusunda mümkün olan konforu ona sağlamaktır. Fakat bunun içinde en konforlu ölümü sağlamak da vardır ne yapalım ki. Bunu her meslektaşımız kaldıramaz, ben kaldırılabildiğimi kesinlikle söylemiyorum. Dolayısıyla Malta Bildirgesi'ndeki uygulama biçiminde, hekim bunu yapamayacaksa başka bir meslektaşına devretmesi gerektiği bir madde olarak da belirtilmiştir zaten.

Şimdi, az zamanımız kaldı, diğer değerli konuşmacılara da olacak olan soruları öne alalım lütfen ve bana daha fazla sorunuz olacaksa eğer bunu dışarda yüz-yüze yapabiliriz.

- SORU:

Benim iki sorum olacak. Bunlardan bir tanesi, açlık grevleri ölüm orucu nedeniyle Wernike Korsakoff rahatsızlığı, her direnişçide aynı ölçüde olmuyor, aynı boyutta olmuyor, bunun sebebi nedir? Bir de ayrıca bu hastalığın şiddetinin izolasyon ve tecrit ortamında artması mümkün mü, ekstradan bu hastalığın bu ortamlarda iyileşmesi mümkün mü?

- Prof. Dr. Hakan GÜRVİT:

İlkine kısa cevap. Bünyesel olarak birbirimizden son derece farklıyız, tabii ki hastalık belirtilerini farklı şiddetlerde sergiliyor olmamız da son derece doğal. Ancak Korsakoff belli bir şiddeti aştıktan sonra artık bireysel farklılıkları da tanımaz duruma gelecektir, ona özgü çok sayıda hasta örneği sen soruyu sorarken kafamdan geçiyordu. O bireysel farklılıklar hastalığı daha az hisseden hastalar üzerinde tartışılabilir ancak.

İkincisi, elbetteki böyle hastalar kesinlikle hücrelerde tutulamazlar. Bu hastaları rehabilite etmenin tek koşulu mümkün olduğunca en fazla uyarana maruz kalmaları, dolayısıyla ne kadar izolasyonda kalırlarsa, gelecekteki zaten zayıf olan adaptasyon beklentisi o kadar yok olacaktır.

Diğer konuşmacılarımıza soru var mı? Yoksa hepinize teşekkür edip burda kapatıyorum. (Alkışlar)

- Süleyman ACAR:

Evet sevgili misafirlerimiz, saat 14.00'te 2. oturumda buluşmak üzere ara veriyoruz.

2. OTURUM:

TECRİTİN HUKUKİ BOYUTU VE SANSÜR GERÇEĞİ

Oturum Konuşmacıları:

Oturum Başkanı Av. Hakan KARADAĞ

(ÇHD İstanbul Şubesi 2003-2005 Dönem Başkanı)

Av. Behiç AŞÇI

(Halkın Hukuk Bürosu, ÇHD Genel Merkez Yönetim Kurulu Üyesi)

Av. Bernd HAUSLER

(Berlin Barosu İnsan Hakları Sorumlusu)

Muhammed El SAMARAE

(Irak Yurtsever İttifakı'ndan, Irak direnişi konusunda uzman)

Av. Selçuk KOZAĞAÇLI

(ÇHD Genel Merkez Yönetim Kurulu Üyesi)

Süleyman ACAR:

İkinci oturuma geçeceğiz. Yaşamın kendisi acılarla, sevinçler, üzüntülerle akraba. Bunlar birbiriyle içiçe olmadan olmuyor. Üzücü bir haber aldık. **Temel Haklar Özgürlükler Derneği İstanbul Kurucu Üyeleri'nden Kazım KOYUNCU'yu** kaybettik. Değerli bir insandı. Halkın yanında, halk sıcaklığını taşıyan kendine has, kendine özgü Karadeniz müziğiyle, yaptıklarıyla hep halkın yanında, hiç kopmayan, halktan almasını bilen değerli bir insanımız. Ailesine başsağlığı diliyoruz.

Dedik ya; üzüntüler, sevinçler içiçe. Bir de konuğumuz var. Onur konuğumuz; **Mihri BELLİ**. Sayın Mihri BELLİ şu an aramızda. (Alkışlar) Kendisine saygılarımızı iletiyoruz. Hoşgeldiniz.

Evet değerli dinleyenlerimiz, programımıza geçmeden önce Devrimci Tutsak Aileleri Komiteleri'nden bir tebliğ sunuldu. Onu burada okuyacaklar. Ben o arkadaşı kürsüye davet edeyim.

Fatma YILDIRIM**(Devrimci Tutsak Aileleri Komitesi, Konuk Konuşmacı):**

Merhaba Dostlar, Yoldaşlar;

Türkiye'de tecrit denilince akla ilk F Tipi zindanlar geliyor. Devrimci tutsakların 19 Aralık 2000 yılında, adına büyük bir sahtekarlıkla Hayata Dönüş Operasyonu denilen katliam saldırısından sonra zorla götürüldükleri hücreler.

Dostlar Yoldaşlar;

19 Aralık 2000 yılında faşizm cezaevlerini kontrol altına almadan sokakları kontrol altına alamayacağını söyleyerek zindanlarda bulunan devrimci tutsaklara saldırdı. Sistem, içinde bulunduğu ve günden güne daha da derinleşen ekonomik ve siyasi krizini aşamadığı için çözümü devrimin moral kaleleri dediğimiz zindanlardaki devrimci tutsaklara saldırmakta buldu. Yıllar yılı katliamlarla, baskı ve zulümlerle yıldırmadığı devrimci tutsakları bu kez topluca katlederek sindirmeyi, mücadelelerinden vazgeçirmeyi hedefledi. Kendi ağızlarından da itiraf ettikleri gibi operasyon öncesi Sağmalcılar Cezaevi'ne yüzlerce ceset torbası getirmiş olmaları niyetlerini ele veriyordu. Bu açıkça önceden planlanmış bir katliamdı. Üzerinde yaşadığımız topraklarda devrimin gelişimini gören ve ürküntüye kapılan

burjuvazi işçi sınıfı ve emekçilerin zindaniardaki öncülerini katlederek devrimi engelleyebileceğini düşündü. Ve o günlerden bugünlere zindanlarda baskılar ve işkenceler katliamlar bitmedi.

19 Aralık 2000'den bugüne içeride ve dışarıdan içerideki devrimci tutsakları destek eylemlerinde toplam 119 devrimci insan ölümsüzleşti. Devlet AB'nin de onayıyla yaptığı F Tipi zindanlarda devrimci kanı akıtmaya devam ediyor. Devrimci tutsaklar ağır tecrit altında tutuluyor. Dışarıyla, canlı yaşamla tüm bağları koparılıyor. Kör kuyularda sesleri boğulmak isteniyor, imha edilmeye çalışılıyorlar. Devlet şehir dışına ve uzak şehirlere yaptığı F Tipi zindanlarda devrimci tutsakları izole ederek yalnızlaştırmak ve giderek insan olmaktan çıkarmak istiyor. Toplumsal bir varlık olarak insanı insanlardan yalıtarak düşüncelerinden koparmaya, kendi içine dönmeye zorlayarak bencilleştirmeye çalışıyor.

Sorun bugün sadece birkaç kapının, birkaç kilidin açılması sorunu değildir. Sorun bir bütün olarak F Tipleri'dir. Dahası infaz sistemidir. Bugün F Tipleri'nde uzunca bir süredir uygulanagelen şeylere artık yasal bir kılıf da geçirilmiş durumdadır. Devlet yeni çıkardığı ceza infaz kanunuyla bugüne kadar filiyatta uyguladığı her şeyi kitabına da uydurmuştur. Şimdi artık daha pervasızca saldırabilmesinin koşulları oluşmuştur. Ve 1 Haziran tarihinde Ceza İnfaz Kanunu'nun yürürlüğe girmesiyle bu saldırı furası başlamış durumdadır. Ve yine ölüm haberleri geliyor. Bu büyük yürüyüşte nice can yoldaşımızı, siper yoldaşımızı kaybettik. Ve gözümüzde artık kaybettik ağlamayı.

Evet bizi bir parça hazin ve dimdik bırakıp gitti gözyaşlarımız. Kendi ellerimizle sonsuzluğa uğurladık yoldaşlarımızı, siper yoldaşlarımızı. Anıları yüreklerimizi yaktı. Bu nedenledir ki biz unuttuk bağışlamayı. Onların anıları bize mücadele azmi kazandırdı hep. Onların anılarına bağlılık, onlar gibi inandığımız şeyler için mücadele etmeyi gerektiriyor. Bir de güçlerimizi birleştirmeyi. Bugün devrimci tutsak ailelerinin mücadele birliğini sağlamak her şeyden daha öncelikli bir hal almıştır. Zindaniardaki çocuklarımıza, eşlerimize saldırıları engellemenin yolu buradan geçiyor. Bu hepimizin sorumluluğudur. Bir an önce vakit kaybetmeden devrimci tutsak ailelerinin çatı örgütlenmesini oluşturmamız gerekiyor.

Devlet yılları aşan ölüm orucu eylemini bitirmek için denemedik yöntem bırakmadı. Devrimci tutsakların sessiz çığlığını boğmak için her şeyi yaptı. Devrimci iradeyi kırabilmek için her yönden saldırı ama zincirin, zulmün kar etmediği, kırbacın kar etmediği büyük 'tahammül'ü altemedi; devrimci iradeyi kıramadı. Ölüm orucu savaşçıları, Stalingrad önlerinde Nazi ordularına karşı savaşan Sovyet Kızıl Ordu askerleri gibi kahramanca savaşmışlar. Büyük şairimiz Nazım Hikmet, Panfilovcuları anlattığı

şiiirinde *"Düşman / inanılmayacak kadar uzak / yepyeni bir insan boyu uzak Moskova'dan"* diyordu. Bugün de düşman yeni, yepyeni insanlarımızın boyu kadar uzak devrimci iradeyi teslim almaktan. Ölümsüzleşen 119 can bunun en açık kanıtı.

Evet, bizim devrimimiz çok güzel olacak; çünkü biz ona en güzel olanlarımızı, en yiğit olanlarımızı verdik. Geleceği yaratmak için, geleceğe güneşten köprüler kurmak için 119 canımızı, 119 Zümrüd-ü Anka'mızı verdik. Ve İngiliz zindanlarında bir ölüm orucu savaşçısı olarak ölümsüzleşen, kendisini, İngiliz sömürgecilere şarkı söylemektense ölmeyi yeğleyen tarla kuşuna benzeten Bobby Sands gibi söyleyecek olursak: *"Bizim de günümüz gelecek"*. Hepinizi sevgi ve saygı ile selamlıyoruz."

- Süleyman ACAR:

Evet değerli dinleyicilerimiz, kıymetli misafirlerimiz. Uşak Hapishanesi DHKP-C Dava Tutsakları'nın göndermiş olduğu bir mesaj var:

Uşak Hapishanesi DHKP-C Dava Tutsakları'nın Mesajı:

"Merhaba,

Sempozyumu ve tecrite karşı biraraya gelen tüm devrimci demokratları sevgi ile selamlıyoruz.

Milenyumun başında emperyalizm tüm dünyada halkları teslim alma politikası *"ya düşünce değişikliği ya ölüm"* formülasyonu ile somutlandı. Muhalif tüm sesler susturulmalı, hele ki, hala ve ısrarla sosyalizm diyenler ezilip yokedilmeliydi. Koşulsuz ve tam bir teslimiyetti istenen... Kimimizin payına akıllı bombalar, Guantanamo, Ebu Gureybler düştü, kimimizin payına tehditler, şantajlar, kara listeler... kimimize çarpıtılmış terör fobisi, kimimize kadife-turuncu devrimler, kimimize hayata dönüşler, tecrit hücreleri... dünyamız kana bulandı. Emperyalizmin, özgürlük ve demokrasi dediği her alanda ve her karış toprakta bizim kanımız aktı. Kanımızı akıtanlar önlerinde secde etmemizi istediler!

Mümkün müydü secde etmek? Filistin'de, Irak'ta, Küba'da direndiğimiz gibi, Hayata Dönüşler'in karşısında, tecrit hücrelerin-

de de direndik. Bu dizginsiz ve pervasız saldırıların karşısında eriyen hücrelerde, kendi ateşlerinde çoğalan karanfillerimizle sarsılmaz bir barikat ördük. Tecrit hücrelerinde barikatımızı yıkmaya çabaladıkça zulüm, biz Karadeniz'de Çukurova'da yeni yeni barikatlar kurduk. Halkımız omuzlarında taşıdı cenazelerimizi... Halkımızın omuzlarında yükselen onurumuz, umudumuz, direniş ruhumuzdu, mutlaka gelecek zaferimizdi.

Bu umut ezilen tüm dünya haklarının umududur. Bu direniş, kazanacağımız zafer, ezilen tüm dünya halklarındır. İşte bu yüzden, zulmün karşısında olan herkesi bu direnişten güç almaya ve bu direnişe güç vermeye çağırıyoruz. Uşak Hapishanesi DHKP-C Dava Tutsakları." (Alkışlar)

Süleyman ACAR:

Kandıra F Tipi Hapishanesinden Ümit İLTER'in mesajı var:

◆◆◆

Kandıra F Tipi Hapishanesi'nden Ümit İLTER'in mesajı:

"Merhaba

Tarih: 2005'in Haziran'ı. Emperyalizmin beyinleri, ülkeleri işgal edip teslim alma saldırısı en aleni kanlı ve pervasız biçimde sürüyor. Başını ABD'nin çektiği emperyalist güçler insanların geleceğini karartarak halkları sömürü imparatorluğunun daimi köleleri haline getirmek için her alanda ve her biçimde elinden geleni yapıyor. Bu noktada hayatın ve tarihin bize sorduğu ve sormakla kalmayıp onurlu bir cevap istediği soru şudur; bu teslimiyet saldırısı karşısında biz elimizden geleni yapıyor muyuz?

Özgür Tutsaklar olarak bizim bu soruya vereceğimiz cevap, 20 Ekim 2000'den bu yana ve 119 canımızla büyüttüğümüz destanımızdır. Çünkü bu koşullarda ve dayatılan teslimiyet karşısında düşüncelerimizi savunmanın beynimizi işgal etmelerini engellemenin ve onurumuzu korumanın tek yolu budur. Ve biz 119 yoldaşımızın ardından bu yolda yürümeye devam ederek teslimiyet saldırısının amacına ulaşmasına asla izin vermeyeceğiz, er ya da

geç biz kazanacağız.

Bu inançla direndiğimiz içindir ki, üzerimize yedi kat beton dökülse de dünyanın değişik yerlerinden yükselen ve CHE'nin *"kulaktan kulağa yayılacaksa..."* dediği şiarları tecrit duvarlarına rağmen yüreğimizle duyuyoruz. Bu yanıyla destanımızı dünya halklarının emperyalizme karşı direnişinin bir parçası olarak görüyor ve feda ruhumuzla büyütüyoruz. Ve istiyoruz ki, ülkemizin ve dünyanın insanları da bizim sesimizi duysun, sahiplensin ve büyüksün. İşte o zaman emperyalizm ve işbirlikçilerinin bu vahşi, kanlı ve köhne tecrit duvarları daha güçlü parçalanacaktır.

Uluslararası Tecritle Mücadele Platformu'nun gerçekleştirdiği bu etkinliğin de emperyalizmin teslimiyet-tecrit saldırısına karşı hep beraber yükselttiğimiz barikatı güçlendireceğine olan inancımızla sizleri selamlıyor ve çalışmalarınızda başarılar diliyoruz. Biz Kazanacağız, Halklar Kazanacak! Ümit İler" (Alkışlar)

Süleyman ACAR:

Evet değerli misafirlerimiz, şimdi de Angola'dan bir mesaj var. Angola'dan bir tutsak Herman WALLACE. La State Prison Hapishanesi'nde kalıyor:

Angola'dan tutsak Herman WALLACE'nin mesajı:

"Mücadeledeki Kardeşler, Yoldaşlar,

Tutukluluk koşullarınızı benimle paylaştığınızdan dolayı size teşekkür ediyorum.

Biz burada üç kişiyiz. Ancak birimiz serbest bırakıldı ve bu arada tecriti, sanayi hapishane tesislerini, idamı, işgal ve savaşları, halktan insanların hayatını hiçe sayan insanları anlatmak için tüm dünyayı geziyoruz mektuplarımızla.

Devlet yetkililerinin *"yoldaşları birbirlerinden ayırmaya çabalaması"* ile ilgili değerlendirmeniz doğru. Bizim de buna katılmamız mümkün değil. Aynı zamanda, ziyarete çıkma durumlarımız aynı saate denk geldiğinde bile panikliyorlar. Bu emperyalizmin korkusunu gösteren sebeptir.

Hükümlülüğümün bu noktasında hayal edebileceğinizden çok yoğunlaştığımı anlamanızı istiyorum.

Bu hapishanede tam 7 üst rütbeli subay var. Yoldaşıma ve bana karşı, hükümlülüğümüzün dışında milyonlarca dolar tazminat istiyorlar. Onların tek hayalleri, bizim yeryüzünden kaybolmamızdır. Bu nedenle, bedenlerimizi yıpratmak için bize her türlü fiziki baskı uyguluyorlar.

Buralarda sağlığımız en iyi dostumuzdur. Ve dostumuza olan minnet borcumuzu ödemek için hassas olmalıyız. Ama tabii ki, 17-20 Aralık orucuna katılacağım.

Yola devam!

Herman

Angola"

(Alkışlar)

Süleyman ACAR:

Değerli misafirlerimiz, Tekirdağ F Tipi Hapishanesinin de mesajı ulaştı:

Tekirdağ 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'nden Mesaj:

"Merhaba Dostlar,

Öncelikle şunu belirtmek isteriz ki, sansür duvarlarının böylesine kalın olduğu, egemenlerin, yalan ve demagojiye daha çok başvurduğu ve sesimizin kesilmeye çalışıldığı böylesi bir süreçte, sempozyumun bizim için büyük bir önemi vardır. Elbette haklı olanın, meşru olanın yanında yeralmanın bedeli vardır, olacaktır da. Ancak bilip de yapmamak, bilip de öğretmemek, bilip de susmak... Aydın olmak, çığır açmak daima ileriye yürümektir. Aydın ve yurtsever olmanın belli bir misyonu vardır.

Bu ülkede, işte böylesi aydın insanların düşmanıdır F Tipleri. Beş senedir biz; bir insanlık suçu olan Nazi kamplarının ülkemizdeki versiyonu olan F Tipleri'ne, tecrite karşı direnip bedel ödüyoruz.

Zulmün olduğu yerde direniş de vardır ve meşrudur. Şu unutulmamalıdır ki; beş senedir ölümüne sürdürdüğümüz direniş, Anadolu halklarımızın geleceği içindir.

Bu kavga hepimizindir, hepimiz bu kavganın tam ortasındayız. Kıyısında köşesinde değil... Aydın ve sanatçılar, bilim adamları bu ülkenin karanlığına IŞIK olabilmeliler. Onların estirdiği zulüm ve teröre karşı sessiz kalmamayı gerektirir. Bu yapılırsa orada aydın olma misyonu-sorumluluğu yerine getirilmiş demektir.

En başından beridir, az sayıda da olsa direnişimizin yanında olan, desteklerini esirgemeyen, aydın ve sanatçılar ve bilim adamları vardır. Bu aydınlarımız özveri ile yanımızda yer almışlardır, sahiplenmişlerdir direnişimizi. Bu dostlarımızı burada tüm içtenliğimizle kutluyor, sevgi ve selamlarımızı gönderiyoruz.

Buradan tüm dünyaya ilan ediyoruz ki; halkımıza, dünya halklarına zaferi armağan edeceğiz. 119 kahramanımız ve Fidan KALŞEN Ölüm Orucu Ekibimiz'le, feda ruhuyla ölümün üzerine yürüyen savaşçılarımız bunun teminatıdır.

Bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm bayrağını dünya ve Anadolu halkları adına Türkiye'de dalgalandırma onuru bizimdir. Bu onur ve sarsılmaz inancımızla, siz konuşmacı dostlarımızı selamlıyoruz. Selam ve saygılarımızla. Tekirdağ 1 No'lu F Tipi Hapishanesi" (Alkışlar)

Süleyman ACAR:

Evet değerli misafirlerimiz zaman ilerliyor, biz elimizi çabuk tutalım. Şimdi kürsüye davet edeceğimiz konuklarımız var. Kendisi yeni tahliye oldu, Ahmet GÜZEL arkadaşımız, Tekirdağ 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'nden tahliye oldu. Bize orada yaşadıklarını anlatacak. Kendisini kürsüye davet ediyorum.

◆◆◆

Ahmet GÜZEL (Konuk konuşmacı, eski tutsak):

Merhaba, öncelikle buradaki tüm dostlarımızı Fidanımız, Farukumuz'un sıcaklığıyla kucaklıyorum. Şehit ailelerimizin, tutsak ailelerimizin ellerinden saygıyla öpüyorum. (Alkışlar) Üç buçuk yıl tutsak kaldım. Yani

sonuç olarak hepimiz tecriti 19 Aralık'tan bugüne yaşayan, takip eden insanlarız. Burada olup da o süreci yaşamayan, o sürece tanık olmayan, o acılara, onura, gurura tanık olmayan insan pek azdır. O nedenle tecriti anlatırken biraz bu boyutuyla anlatmak istiyorum. Yani hepimiz haklar ve özgürlükler mücadelesinde yer alacak ve bu bedelleri göze alacak, bu kuşatmaya boyun eğmeyeceksek gideceğimiz yer oralar. Ve oralarda karşılaşacağımız şeyler bizim yaşadığımız şeyler. İşte yaşananlar, biraz önce seyrettik burada. 19 Aralık'ta, Ulucanlar'da, diri diri yakılan arkadaşlarımızı, lime lime parçalanan arkadaşlarımızı, işkencede tanınamayacak hale getirilen arkadaşlarımızı gördük. Yetmedi kuşatma büyüdü. İnsanlığımızdan, onurumuzdan, kişiliğimizden soyundurulmaya çalışıldık. Biraz önce de okundu, söylenen şeylerin içinde hep geçiyor. Özü ya da söylenen genel anlamıyla dayatmanın özü, *"ya insan olacaksın ya hayvan olacaksın!"* Düşüncelerinden vazgeçen insan zaten insanlığından çıkmıştır ve hayvanlaşmıştır.

Bu yanılla beş yıldır ölümüne süren bir direniş var. Tecritte eşinize, dostunuza, akrabalarınıza mektup yazmak istediğinizde bu çok rahat bir şekilde engellenecek. Yazamayacaksınız. Duygularınızı paylaşamayacaksınız. Ölüm orucunu teşvik ediyorsun diyecekler ya da herhangi bir gerekçe bulacaklar. O mektubunuz gitmeyecek. Duygularınız içinde kalacak. Biraz önce hepimiz çıktık konuştuk. Atmosferi paylaştık. Düşüncelerimizi paylaştık ama tecritte bunu paylaşamayacaksınız. Yanınızda iki yoldaşınız varsa, iki arkadaşınız varsa zamanla onlarla paylaştığınız şeyler azalacak. Çünkü tecrit bunu dayatıyor. Yürüdüğünüzde on adımdan sonra geri döneceksiniz. Çünkü karşınıza duvar çıkacak. Bir akrabanızın, bir arkadaşınızın, eşinizin, dostunuzun, küçük bir sevdiğiniz çocuğun başına bir şey geldiğinde hiçbir şey yapamamanın acısını hissedeceksiniz. Sağlık sorunlarınız olacak. Doktor denen Mengeleler'le karşılaşacaksınız. Belki bir dakika içinde size bir reçete yazacak. O reçeteyi elinize verecek, o ilaç sizin hastalığınıza denk düşmeyen bir ilaç olacak ya tedaviniz engellenecek Salih Sevinel gibi katledileceksiniz ya da hastaneye gideceksiniz, sürdürüleceksiniz. Başınızda asker bekleyecek. Tedavi olmak istediğinizde doktorunuzla baş başa kalamayacaksınız. Elleriniz kelepçeli olacak.

Hakkınızı aradığınızda, adalet istediğinizde, hukuk mücadelesi verdiğinizde, karşınıza o bürokratik, her zaman o yapılan keyfilikleri hak gasplarını onaylayan, onun önünü açan, saldıran, siz istediğiniz gibi keyfi uygulamaları yapın diyen kararları çıkacak. Binlerce suç duyurusu yapılmıştır, binlerce saldırıya yönelik dilekçeler verilmiştir. Hiçbirisinden sonuç çıkmamıştır. Sonuç olarak direnme hakkınız yokedilecek. Direnme hakkı yok denecek size. *"Ya teslim olacaksın, ya öleceksin!"* denilecek; dayatma

budur, kuşatma budur. Bu kuşatmayı hepimiz yaşıyoruz şu ya da bu oranda. Şu ya da bu ölçüde ama yaşıyoruz. Ben Faruk'la birlikte kaldım. Faruk'a sordum: En çok ne yapmak isterdin? *"Dört yıldır tecritteyim Ahmet" dedi "...çok düşünmedim üzerine. Ama ben" dedi "mektuplarla tanıştığım arkadaşlarım var, burada tanıdığım arkadaşlarım var, notlaştığım arkadaşlarım var, onları görmek isterim. Son bir kez sohbet etmek isterim. Oturup bir çay içmek isterim. Tecritteyiz, insanları görmek isterim" dedi.* Yani hiçbir şeyinizi paylaşamadığınız, paylaşmanın yasak olduğu, dayanışmanın yasak olduğu, bir karış ötenizdeki bir hücre işte orada çılgılık atan, herhangi bir sorun yaşayan, dışarda karşılaştığınız birlikte olduğunuz, çok iyi tanıdığınız bir kişiye yardım edememenin, ona yönelik hiçbir şey yapamamanın acısını yaşayacaksınız. Tecrit böyle bir şey. Çılgılığınızın dipsiz bir kuyuya gittiği, o kuyudan tekrar size döndüğü, o sansürün koyu kuşatması altında sizi kendinizle başbaşa bırakan, çaresizliğin, umutsuzluğun içine çekmeye çalışan. Yani deyim yerindeyse sizi bitirmeye çalışan bir saldırı. Bu saldırıya karşı da direniş var. Faruk'un kahramanlığına tanık olduk. Bundan onur duyuyorum. Buradan son sözümü bitirirken onun sözünü bitirmek istiyorum. Herkese çok selam ve sevgilerimi gönderiyorum. (Alkışlar)

Süleyman ACAR:

Oturumun ana teması tecritin hukuki boyutu ve sansür gerçeği. Şimdi TAYAD'lı Aileler'den Naime KARA. Naime KARA ablamız bize TAYAD'ın mücadelesinde, ziyaretlerde olsun, içerde olsun, sokakta olsun ne gibi sorunlarla karşılaşılıyor, nasıl yok sayılıyor, bu konuyu anlatmaya çalışacak. Hoşgeldin diyoruz. (Alkışlar)

Naime KARA (TAYAD'lı Aile):

Değerli konuklarımız. TAYAD'lı Ailelerimizin ve hücrelerdeki çocuklarımızın sıcaklığıyla sizleri selamlıyorum. (Alkışlar). Ülkemiz hapishanelerindeki tecrit, izolasyon ve sansüre karşı verdiğimiz mücadelede desteğini bizden esirgemeyen, değerli dostlarımıza, uluslararası tecritle mücadele platformuna ve uzak diyarlardan gelip sesimize ses katan dünyanın dört bir tarafından gelen değerli konuklarımıza şükranlarımızı sunuyorum TAYAD'lı Aileler adına. Şimdi şöyle bakıyoruz olaylara biz TAYAD'lı Aileler

olarak. Dünyada yaşananlarla Türkiye'de yaşananlar arasında politik olarak bir bağımsızlık yok, bağlılık var. Ve oralarda yaşanan zulüm bizim ülkemizde de yaşanmakta. Amerika'nın Guantanamo'su, Irak'ın Ebu Gureyb'i Türkiye'nin F Tipleri'dir diyoruz. Hepsinde de politika aynı. Tecrit ve işkence. O nedenle de diyoruz ki acıların dili, dini, ırkı, rengi olmaz. Acılar her yerde aynıdır, yaralar her yerde aynı şekilde kanar. Ve bu sempozyumun bu acılara, ülkemizde ve tüm dünyada yaşanan acılara bir çare olması temennisiyle düşüncelerimi size anlatmaya çalışacağım.

Ben de bir tutsak ailesiyim. 1998 yılında hapishanelerle tanıştım. 19 yaşında oğlum cezaevine düştü. Fikret KARA'nın annesiyim. O günden sonra hapishane kapılarında birçoğumuzun tanık olduğu onlarca şeye tanık olduk. Yaşadığımız gördüklerimiz birçok yerde söylediğim gibi zulümdür. Evlatlarımız bizden bir şekilde alınmış ve biz onları o dört duvar arasından birçok şeye tanık oluyorduk. Ve 1986 yılında kurulan Tutuklu Aileleri Yardımlaşma Derneği TAYAD'la tanışmam da böyle oldu. Ve o günden, '98'den bu yana da TAYAD'lı Aile olarak bu mücadelenin bir ucundan tutmakla onur duymaktayım. Ve burada olan herkese de beraber olduğumuz için teşekkür ediyorum.

Hapishaneler için çok şeyler söylendi, çok şeyler yaşandı. Belki her defasında aynı şeyleri anlatıyoruz, lüzüm hissediyoruz, çünkü sorunlarımız bitmedi. Genel tabloya baktığımızda Türkiye'de hapishaneler olaylarına, onlarca kez hapishanelerden evlatlarımızın kanlı cesetlerini aldık. Uluçanlar'da işkence edilmiş bedenler elimize verildi. Diyarbakır'da kafasına demir çubuklarla vurularak öldürülen evlatlarımızı aldık. Burdur'da kol koparıldı, köpeklerin önünden alındı. Hangi birini anlatayım ki. En son da 19 Aralık. 19 Aralık. O kabusu da bizlere yaşattılar. Ve dünyanın gözü önünde insanlarımızı diri diri yaktılar, kurşunladılar. Ve bunu resmi makamlar çok açık bir şekilde ifade ettiler. Birbirlerini kutladılar operasyondan sonra.

Kamuoyunun tepkisini düşürmek için manevralar yaparken, anlaşıcağız, ölüm oruçları bitecek derken arkasından öyle bir saldırı hazırlığı yapıyorlardı ki, tabii biz tutuklu aileleri bunu çok iyi biliyorduk. Çünkü bizi yönetenleri, iktidarı çok iyi tanıyorduk ama bir şekilde neler olacak diye de çok kaygılı bir şekilde mücadele etmeye de çalışıyorduk. Ve gerçeklerin gücünden korkanlar her zaman zalimdir ve kahpedir. Her zaman baskıyı şiddeti işkenceyi koydular önümüze. 60 yaşındaki analarımız, evlatlarımız ölmesin diye hapishanelere tıkıldı. Yollarda dövüldük, coplandık. Ankara'ya üç günde gidebildik. İstedığımız tek birşey vardı. Gökten yıldızları istemiyorduk. Diyorduk ki evlatlarımız ölmesin. Mapushanede de olsa insanca yaşasınlar. Ama bu talep öyle bir şiddetle bastırılmaya çalışılıyordu

ki bunu anlamak, izah etmek çok zordu. Bizler anlıyorduk tabii ki, meyvesiz ağaç taşlanmazdı dostlar. Bizler de niye böyle saldırdıklarını çok iyi biliyorduk. Çünkü bizim çocuklarımızın ne yapmak istediğini biliyorduk. Onlar güzel bir dünya özlemi içindeydiler, insanca yaşama özlemi içindeydiler. Karşısındakiler ise buna karşıydı. Bizler de tabii ki evlatlarımız için mücadele ediyorsak potansiyel suçluyduk. Sadece biz değil, bu işe karşı çıkan, insanlar ölmesin diyen, F Tipi'ne karşı çıkan herkes herkes bu saldırılardan nasibini aldı.

Bunu biliyorduk ama bizler en önde olmalıydık TAYAD'lı Aileler olarak elbetteki. Çünkü canımız yanıyor. Bizden birer parça gidiyor. Biz önde olmalıydık. Bu saldırılar bize neydi ki, evladını kaybeden bir anne için, baba için, yakını için bundan daha acı ne olabilirdi ki? Yani yaprak kırılda-masa bile, herkes sussa bile TAYAD'lılar, bizler susmayacaktık, susmadık-ta bugüne kadar. Karşımıza çok şeyler çıkarıldı, komplolar kuruldu.

1 Nisan'ı hatırlarsınız. 1 Nisan'da bir gecede, 5 ülkede ayrı olmak üzere ve ülkemizde baskınlar düzenlendi. Şimdi hala soruyoruz biz, bu kadar yerler niye basıldı, dernekler kapatıldı, mühürlendi. Biz dedik ki bunları kapatmakla bizleri susturmayacaksınız, onu kapatırsanız yenisini açacağız. Ve nitekim de öyle oldu. Ne buldular, ne yaptılar, ne ettiler? Komplolar yetmedi, arkasından provokasyonlara sıra geldi. Afiş asmamız, konser düzenlememiz, panel yapmamız yasaklanıyordu. Esasında yasaklanmıyordu çünkü hani dilin kemiği yok ya başımızdakiler, bizi yönetenler ne diyorlardı haklar, özgürlükler, demokrasi, şudur budur, Avrupa Standartları gelecek, Uyum Yasaları gelecek, o olacak, bu olacak. Bir yandan öyle diyorlardı bir yandan da bize yapmadıklarını bırakmıyorlardı. Göz boyuyorlardı ve biz bunu yaşıyorduk. Gözümüze baka baka bunları yapıyorlardı bize. Avrupa standartları dedikçe, uyum yasaları dedikçe başımıza gelmeyen şey kalmadı. Ve hapishanelerde tecrit daha da ağırlaştırıldı. Yeni TCK yasalarıyla tecrit içinde tecrit yapıldı. Buna hukukçularımız çok iyi değinecekler. Hapishanelerde tecriti yaşayanlar defalarca anlattılar. Ve biz bütün bunların ne için yapıldığını çok iyi biliyoruz. Ve şunu söylüyoruz: Tecrit sadece içerdeki tutuklularla sınırlı değil, tecrit hayatın her alanında diyoruz.

Bugün ülkemiz tablosuna baktığımızda, yaşadıklarımızı düşünecek olursak, sadece TAYAD'lılara mı bu saldırılar? Hayır. Bugün hakkını isteyen işçi, iş isteyen işsiz, eğitim görmüş üniversite bitirmiş işsiz kalmış gencimiz. Eğitim-Sen kapatılmak istenmedi mi? Bütün bunları isteyen, haklarını ve özgürlüklerini isteyen, demokrasi mücadelesi veren tüm kurumlara saldırmıyor mu? Yani şu bir gerçek değildir, ki hani derler ya, bana dokunmayan yılan bin yaşasın. Öyle bir şey yok dostlar. Bu yılan bir-

gün herkese dokunuyor. Dokunuyor ve dokunacaktır. Bugün bana yarın sana. Bu tüm dünyada böyle.

Bakın dünyanın dört bir tarafındaki gelişmeleri bizler yakından takip ediyoruz. İsrail Filistin'i kuşatmış demokrasi adına, terörizm adına öldürüyor, katlediyor. Amerika Irak'a saldırdı, demokrasi getireceğim diye. Kan döküyor yıllardan beri. Ambargolar, katliamlar, kan dökmeler. Aynı orası gibi, bizde de değişik şekillerde bunlar yaşanıyor. İşte 19 Aralık'ta kendi yaptığı hapishanelerde, kendi tutukladığı, hayatından kendi sorumlu olduğu insanların üzerine onbinlerce bomba attı. Ve gururla söyledi, biz daha çok ölüm bekliyorduk, daha çok ölüm olacaktı, bu kadar yani 28 kişi iyidir dedi, kutladılar birbirlerini. Biz kan ağlarken, biz cenazelerimizi kaldırmak isterken tanklarla, tüfeklerle, panzerlerle üzerimize yürüdüler. Ve çok duyulanıyorum dostlar. Yıllar geçse de evet acılarımız belki var, onurumuz ondan büyük ve bizi ayakta tutan da budur diyorum, yoksa dayanamazdık bu acılara, bunlar bütün bu gelişmeler gözümüzün önünde yaşanırken, bizlere dayatılan; *"içerde tutuklulara teslimiyet, bizlere de evinize girin kör, sağır, dilsiz olun oturun!"* Bunu yapmayacağız ve yapmadık. Ve TA-YAD hiçbir zaman da bunu yapmayacak. Ben eminim ki çok güzel insanlarımız var, onlar da bunu yapmayacaklar.

Dünyanın her bir tarafında zulüm aynı şekilde sürüyor. Politika aynı. Demokrasi adına, uyum yasaları adına, o adına bu adına, belki egemenler, iktidardakiler mutludur bu yaptıklarından. Belki haz alıyorlardır bilemem. Ama biz halk olarak mutlu muyuz? Bize de kulak vermeleri gerekiyor. Ve biz mutsuz olduğumuz sürece, onların da mutlu olma hakları var mı acaba? Ben acı çekiyorsam, bana işkence yapıyorsa, benim evladımı öldürüyorsa, benim evladımın hapishanelerde tecritte çıldırmasını, delirmesini istiyorsa, benim mutlu olmamı bekleyebilir mi? İşte bu sancıdır onları rahatsız eden dostlar.

Ve biz yine bir kampanya yapmıştık, hepiniz belki hatırlayacaksınız. Biz her yaptığımızda bedel ödedik. Son kampanyamızda da şunu söyledik: *"Hapishanelerde Neler Oluyor Bilmek Hakkınız"*. Çünkü sansür duvarlarıyla çevirmişlerdi etrafımızı. Sesimizi boğmak istiyorlardı. İçerdekiler dört duvarın arasında. Zaten seslerini ancak bedenlerini tutuşturarak duyurabiliyorlar. O da gazetelerde, dergide, medyada küçük küçük haberler bile olamıyorlar. Magazin, bir kedi ağaçtan kurtarıldığı zaman, saatlerce onu gösteriyorlar ama bizim canlarımız, kendilerini yakan evlatlarımız bir kareye bile koyulmuyor. Bunu çok da beklediğimizden değil, yani göstetsinler, göstermesinler. Devlet şunu söylemişti, *"yazılmazsa, çizilmezse şu olmazsa bu olmazsa bu iş biter"*. Böyle olmadığını dost da biliyor düşman da. İsterse yazmasınlar, çizmesinler, bir şey söylemesinler. Bu işin böyle ol-

mayacağını bizler biliyorduk zaten ve biliyoruz. Sonuna kadar bu tecrit duvarlarını içerde onlar canlarıyla, bedenleriyle, dışarda bizler mücadelemizle yıkana kadar uğraşacağız. Dünya halklarıyla el-ele, ezilen sömürülen dünya halklarıyla el-ele diyoruz.

Bizim dışardaki -bizim derdimiz çok tabii, anlatmakla bitmez ama tabii ki sınırlamaya da saygı duyuyorum- yaşadıklarımızla dünyada yaşananlar, hapishanede yaşananlar çok birbirinden bağımsız şeyler değildir. Bugün özgür olduğumuzu düşünebiliriz, ama bence hiçbirimiz özgür değiliz. Özgürsek eğer istediklerimizi yüksek sesle söylemeliyiz diyorum dostlar.

Belki söylenecek çok şey var ama zaman kısıtlı, onun için ben sözlerimi burda noktalamak istiyorum. Tüm dünyada yaşanan ve ülkemizde yaşanan zulmün son bulması dileğiyle teşekkür ediyorum. (Alkışlar)

Süleyman ACAR:

Değerli misafirlerimiz YÜRÜYÜŞ Dergisi'nden bir mesaj var:

Bağımsızlık Demokrasi Sosyalizm İçin Yürüyüş Dergisi'nin mesajı:

"Merhaba,

Onların yürekleri yandı en çok. Her dönemde dağladılar yüreklerini. Ve kazıldılar adlarını birer birer.

Hapishanelerin, hastanelerin kapılarından çıkan her kahraman onların omzunda yer buldu kendine.

Ve onlar taşıdıkları her bedeni alıp yerleştirdiler yüreklerine.

Onlar TAYAD'lıydılar.

Kefen giydirirken, giymek de gerek diyebilen,

Ölmekse ölürüz de diyen.

Onlar TAYAD'lılardı. Tutsakların, kahramanlıkları yazan ve yaratanların onurlu, başı dik anaları, babaları, eşleri, kardeşleri, çocukları...

Onlar taşlandı. Onlar linç edilmek istendi. Onlara yasaklandı

şehirler. Yasaktı onlara parklar, meydanlar.

Tecrite karşı mücadele ederken tecrit edilmek; direnen evlatları gibi yok sayılmak istendiler bu ülkede.

Yasak dinlemedi, birilerinden icazet dilenmedi TAYAD'lılar. Yürünecekse yürüyen, şehirlerin kapılarını zorlayan, yasaklı kentleri, meydanları, parkları haklılıkları, kararlılıklarıyla zapteden yine onlardı.

Bu ülkede tecrit varsa eğer, bu ülkenin başeğmez özgür tutsakları var. Ve özgür tutsakların gurur duydukları, onurlu aileleri TAYAD'lılar var.

Bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm yolunda şehit düşenleri saygıyla anarken, bu yolda yürüyenleri selamlıyoruz.

Tecrite karşı mücadeleye bir katkı olduğunu düşündüğümüz bu sempozyum nezdinde TAYAD'lı Aileler'i tebrik ediyor, çalışmalarında başarılar diliyoruz.

Bağımsızlık Demokrasi Sosyalizm için YÜRÜYÜŞ Dergisi" (Alkışlar)

Süleyman ACAR:

Oturuma başlamadan evvel Çağdaş Hukukçular Derneği İstanbul Şubesi 'nin sempozyumumuza gönderdiği bir kısa mesaj var, onu da okuduktan sonra konuşmacılarımıza söz vereceğiz.

"Sempozyum Düzenleme Komitesi'ne

TAYAD ve Uluslararası Tecrite Mücadele Platformu'nun düzenlemiş olduğu sempozyumun tecrit ve hapisaneler sorununun ülkemizde yakıcı bir sorun olmaya devam etmesi nedeniyle önemli olduğunu düşünüyoruz. Bu anlamlı sempozyumun amacına ulaşmasını dileriz. Çalışmalarınızda başarılar. Tüm katılımcıları selamlıyoruz. Çağdaş Hukukçular Derneği İstanbul Şubesi Yönetim Kurulu" (Alkışlar)

Evet değerli misafirlerimiz şimdi oturum için arkadaşlarımızı alacağız. Konumuzu hukuki boyutlarıyla bize anlatacaklar, sansür gerçeğini de anlatacaklar. Genişçe irdelemeye çalışacak, detaylandıracaklar.

Bu bölümde Çağdaş Hukukçular Derneği İstanbul Şubesi Dönem Başkanı Hakan KARADAĞ oturum başkanlığı yapacak. Avukat Selçuk KOZAĞAÇLI, ÇHD Genel Merkez Yönetim Kurulu Üyesi. Avukat Behiç AŞÇI,

Halkın Hukuk Bürosu'ndan, ÇHD Genel Merkez Yönetim Kurulu Üyesi. Avukat Bernd HAUSLER, Berlin Barosu İnsan Hakları Sorumlusu. Bu arkadaşımız Avrupa Birliği "Kara Listeleri" hakkında konuşacak. Mohammed El SAMARAE, Irak Yurtsever ittifakı'ndan, Irak direnişi konusunda uzman.

Kendilerini davet ediyoruz.

"TECRİTİN HUKUKİ BOYUTU VE SANSÜR GERÇEĞİ" Konulu 2. Oturum Konuşmaları

Av. Hakan KARADAĞ (Oturum Başkanı):

Oturum başlığımızı tecritin hukuki boyutu ve sansür gerçeği. Oturum konuşmacılarına tekrar hoşgeldiniz diyoruz. Sizler de hoş geldiniz. (Alkışlar).

Konuşma sıralamasını şöyle oluşturduk: İlk olarak ben kısa bir özet giriş yapacağım. Ardından Behiç AŞÇI söz alacak ve sonrasında da meslektaşımız Avukat Selçuk KOZAĞAÇLI söz aldıktan sonra Almanya'dan sempozyumumuza katılan avukat Bernd HAUSLER söz alacak. Son olarakta Irak Yurtsever İttifakı'ndan Mohammed El SAMARAE'ya söz vereceğiz.

Tabii tecrit ve tecrite karşı bu mücadele sempozyumunda öncelikle tecriti tartışırken ki bunun odağını 1 Haziran'da yürürlüğe giren, aslında hazırlığının çok çok daha evvel yapıldığı Ceza ve Güvenlik Tedbirlerinin İnfazı Hakkında Kanun odağını oluşturuyor idi. Tabii bu kanunla ilgili tartışmalar ki özellikle tek tip elbise konusunda tasarıda yeralan hükümler sonrasında 17 Aralık'ta Avrupa ile müzakere tarihinden hemen önce meclisten geçirilerek hızla yasalaştırıldı. 1 Nisan'da yürürlüğe girmesi beklenirken 12 saat öncesinden yine meclisten bir kararla, genel kuruldan bir kararla yürürlüğü 1 Haziran'a ertelenmişti. Tabii tasarıda yeralan tek tip elbise konusundaki hüküm çıkarıldı diyemiyoruz ama ben bu konuda şunu söyleyebilirim, geçiş hükümleri diyebileceğimiz özellikle de toplumsal dayanıklılığın muhalefetin bu konudaki en duyarlı olduğu konulardan biriydi tek tip elbise ve zorunlu çalışma. Bu konuda ayrıntılı olarak meslektaşımız avukat Selçuk Kozağaçalı söz aldığı anda bize anlatacak. Ancak tabii hemen 19 Aralık öncesinde Ulucanlar ve bugüne nasıl gelindi, ben kısa bir giriş yapmak istiyorum.

Bu girişten evvel de tecritle amaçlanan işkence, hastalık ve ölümün kutsal formu olan Ceza ve İnfaz Kanunu yeni mi sorusunu cevaplamak istiyorum. Evet böyle bir soru var, çünkü hep dile yerleşen "*Yeni Ceza İnfaz Kanunu*" diyoruz. Ve bu anlamda da bu yenilik konusuna ben bir vurgu yapmak istiyorum. Tecriti içeren infaz kanunu incelendiğinde görülecek ki

yasanın stratejik anlamda **yeni bir rejim önermediği, yeni bir strateji ortaya koymadığı** görülecektir. Bizden evvel söz alan diğer konuşmacılar da özellikle vurguladılar. Aslında bugüne kadar uygulanagelen fiili, yasadışı, hukuksuz uygulamaların bu Ceza İnfaz Kanunu'yla bir **yasal forma kavuştuğu** söylenebilir. Pekala bu form bize neyi öneriyor ve hangi sürecin sonucu diye cevaplamak istersek, "**Avrupa Birliği standardizasyonu**" dedikleri sürecin bir parçası olduğunu değerlendirmek gerekiyor. Zira, artık kol koparmanın -Burdur'da olduğu gibi- bacak koparmanın, kişiliksizleştirme- nin artık bu yasayla bir standarta kavuşturulduğunu söyleyebiliriz.

Ve yine aslında yasada yeralan birçok kavram, hukuki müessese, yeni değil. Ne kadar yasa yeni tarihli olsa da, aslında fiili bir uygulamaydı. Yeni olarak, yeni demeyelim ama yine de değişik bir cezaevi kategorisi oluşturmuş olması, yine daha evvel infazın gayesinin, **ıslah** olarak yeralan gayesinin tanımı **iyileştirme** olarak yer almış. Tabii burada özellikle de göze çarpan şey şu, bugün hapishanelerdeki mapuslara birer hasta olarak bakıldığını da aslında alt metin olarak okuyabilirsiniz. Tabii bu arada neden tecrit dediğimizi de özellikle bununla birlikte cevaplamamız gerekir.

Bildiğiniz gibi siyasi iktidarın ekonomi-politiği, suç ve ceza siyaseti son beş yılda bir dönüşüm yaşadı. Soru bu dönüşümün çözümlenmesiyle cevaplanabilir. İşaret ettiğimiz beş yıllık süre aslında bir milat olmamakla birlikte, hukuksal ve somut uygulamaları bakımından daha beş yıl öncesinden netleşmişti. Dört-beş yıl öncesine döndüğümüzde karşımıza çıkan bu netleşme, bu somutluk ise **Ulucanlar** katliamıdır. Ve bu dönüşümü anlamak için de, bu suç ve ceza siyaseti ve pratiğindeki siyasi iktidarın dönüşümünü anlamak için **1985-95 arası** zaman aralığına iyi bakmak gerektiğini düşünüyorum.

Bu zaman aralığını karakterize eden **üç temel süreç** vardı. Birinci olarak, 12 Eylül askeri darbesiyle geçici olarak gerileyen muhalefet 80'lerin ikinci yarısı ile 90'ların birinci yarısında siyasi şiddet eylemleri bakımından bir yükseliş ve gelişme seyrine girdiği bir dönemdir. İkinci olarak da aynı zamanda Kürt ulusal hareketinin siyaseti ve bu siyasete bağlı olarak düşük yoğunluklu savaş pratiğinde önemli ve sarsıcı bir gelişme de karşımıza çıkar. Bu dönemi karakterize eden üç temel sürecin üçüncüsü ise esas bizi ilgilendiren bugün de konumuz olan hapishanelerde eylem ve direnişlerin ve bu eylem ve direnişlere saldırıların yoğun olarak gerçekleştiği bir süreçtir.

Dikkat edilirse her üç süreç en çıplak ve yalın savaş araçlarının kullanıldığı süreçler olarak belirginleşir. Ne var ki siyasi iktidarı sarsan bu üç temel süreçten Kürt ulusal hareketi 95'lerden itibaren demokratik cumhuriyet, konfederalizm projeleriyle yakın tehlike olmaktan çıkarken siyasi şid-

det eylemleri süreci de kimi nedenlerle belirleyici ağırlığını kaybetmiştir. Geriye hapishaneler kalmıştır. Geriye kalan hapishaneler de siyasi iktidar açısından zor ve dayatmasını olanca ağırlığı ile devam ettirerek 19 Aralık'a kadar gelmiştir.

Ulucanlar katliamına kadar siyasi iktidarın hapishaneler siyasetinde merkezi ve kapsamlı bir programı olmadığını söyleyebiliriz. Aynı zamanda 1985-95 arası dönemi karakterize eden üç temel sürecin etkinliği de böyle bir merkezi ve kapsamlı programın oluşturulup hayata geçirilmesinin uygun koşullarından siyasi iktidarı yoksun bırakmıştır. Siyasi iktidar Ulucanlar'a kadar 12 Eylül'den devraldığı hapishaneler siyasetini zamanla gerek içerde, gerek dışardaki eylem ve direnişlerle merkezileştirmiş ve gelişen ihtiyaç ve koşullar gereği de kapsamını da yitirmişti. Yani merkezi ve kapsamlı bir programa sahip olmaması, giriştiği katliamları nerdeyse amaçlaştırmıştır. Bu anlamda Buca, Diyarbakır, Ümraniye katliamlarını, Ulucanlar'la 19 Aralık'tan farklı olarak değerlendirmek gerektiğini düşünüyorum. Zira Ulucanlar ve 19 Aralık katliamı merkezi ve kapsamlı bir programın parçasıdır. Ancak Buca, Ümraniye ve Diyarbakır katliamlarının ise intikamcı ve tedhiş girişimleri olduğunu söylemek daha doğru olur. Her iki kategori arasında bir değerlendirme yaptığımızda da Ulucanlar'dan önceki katliamlarında, siyasal iktidarın hukuki bir meşruiyet, hukuki bir zemin arayışı olmamıştır. Birazdan açılan davalardan da bahsedildiğinde bu daha da ortaya çıkacaktır. Bu süreci de merkezi ve kapsamlı program hazırlamak ve hayata geçirmek için koşulların olgunlaşmasını beklemekle geçiren siyasi iktidar Kürt ulusal hareketinin biraz önce bahsettiğimiz demokratik cumhuriyet, konfederalizm projesiyle yakın tehlike olmaktan çıkmasıyla cesaretini toplamış ve Avrupa Birliği standartizasyon politikalarını ekonomik, sosyal, hukuksal anlamda toplumun büyük bir kesimini ajite ettiği, koşulların değiştiğinde Ulucanlar katliamını merkezi ve kapsamlı bir program çerçevesinde gerçekleştirmiştir.

Ulucanlar katliamı bu anlamda aslında bir **katliam laboratuvarıdır**. Arından gelen 19 Aralık'la, ki Ulucanlar'la başlayıp Burdur'la devam eden ve Bergama'da da filizlenen, son olarak da doruğuna 19 Aralık'ta ulaşmıştır. Kullanılan araçlar, başvuru araçlarda yöntemlerin benzerliği de aslında ellerindeki bu merkezi-kapsamlı programın ne olduğu konusunda bize fikir vermektedir.

Ve bir başka hususta, özellikle hapishanelerin, özel harp analistleri, stratejistleri tarafından **toplumsal muhalefetin beyni** olarak tespit edilmiş olmasıydı. Bu anlamda bu katliamları da bu yönüyle muhalefetin beynini parçalama, beynini dağıtma operasyonları olarak da değerlendirebiliriz.

Ancak burda vurgu yapılması gereken bir başka husus, esas olanın

ise, Ortadoğu'nun parçalanma ve yeniden emperyal siyasete göre biçimlendirme projesi için zorunlu ve kaçınılmaz bir girişim olmasıdır. Kanımızca Ortadoğu'nun işgal ve sömürgeleştirme sürecinin arifesinde gerçekleştirilen Ulucanlar, Burdur ve 19 Aralık operasyonların zamanlaması bu çakışma açısından da bir tesadüf değildir.

Burada 19 Aralık'la ve Ulucanlar'la birlikte açılan davalardan kısaca bahsedelim. Aslında dava denilmesini de çok doğru bulmuyorum çünkü tam beş yıl oldu Bayrampaşa'da yakılan altı kadın mahpusun failleri konusunda hala bir dava açılmadı. Bir savcısı valiliğe yazıyor, soruşturma izni için, valilik izin vermiyor, böylece tam beş yıl geçti. Çoğunuz da davaları takip ediyorsunuz, Çanakkale'de süren bir dava var ve Ümraniye'deki 19 Aralık katliamı saldırısıyla ilgili askerlere açılmış bir dava var. Ben kısaca Ümraniye'deki askerlere açılan davayla ilgili son girdiğimiz duruşmadan bir tutanağı size okuyacağım. Davaları çok fazla konuşmanın bu anlamda çok yeri olmadığını düşünüyorum. Sonucu belli davalar, seçilmiş mahkemelerin ve sonucu belli şekil şartlarını, merasimlerini yerine getirdiği davalar olarak görülmesi gerektiğini düşünüyorum. Zira 24 Nisan'da katıldığımız ve baro avukat hakları gözlemcisinin de -baro tarafından tayin edilen gözlemcisinin de izlediği bir duruşmada saat 10.00'da yapılacak duruşma beklememize rağmen 11'e 25 kala yapıldı, başka hiçbir duruşma olmadığı halde. Toplantı halinde olduklarını düşündürttü bize. Duruşma saatinin tutanağa geçirilmesini istedik duruşma açıldığında. Ve tutanaktan okuyorum, gerçeğe aykırı olarak duruşma saati 10.15 olarak geçirildi. Duruşmada hazır bulunan bizler yani yaralanan ve ölenlerin, öldürülenlerin ailelerinin vekilleri olarak hazır bulunmamıza rağmen, şahit ve iddialarımız sorulmadan sanık sorgusuna başlandı. Yine bizlerin talebine rağmen müdahilliklerin hakkında öncelikle bir karar verilmesi gerekirken, sanık ve müştekilerin dinlenilmesinden sonra duruşma kesilerek ara verilmesinden sonra duruşmaya katılımımız hakkında bir karar verildi.

Yine müdahil olmak isteyen ve duruşmadan 15 gün önce dosyaya müdahil dilekçelerini koyan iki meslektaşımız avukat Sevgi Epçeli ile Avukat Derya Kaya'nın müdahale dilekçelerinin dosyadan kaybolması nedeniyle, onbeş gün evvel konulmasına rağmen müdahillik talepleri reddedildi ve dolayısıyla kendilerine söz verilmedi. Ve yine ara kararlar için tekrar ara verildi bu arada mahkeme kaleminden dilekçeleri dosyadan kaybolan meslektaşlarımız bir yerde dilekçelerini buldular ve tekrar dosyaya koyup tekrar söz istemelerine rağmen yine mahkeme başkanı tarafından söz verilmeyerek duruşmanın bitirildiği söylendi. Son olarak yine, kendisi de burada, Avukat Naciye Demir'in söz talepleri tüm duruşma boyunca ısrarına rağmen duyulmadı ve duymuyormuşçasına davranıp duruşmayı bitirdi.

Tüm bunlar tutanak altına alındı. Neden bu özeti yaptım? Süren davaların akibeti konusunda ve hangi koşullarda sürdürüldüğüne dair fikir edinilmesi bakımından bu tutanağı özetledim. Benim bu girişten sonra söyleyeceklerim bitti. Şimdi sözü avukat Behiç AŞÇI'ya bırakıyorum. (Alkışlar)

◆ ◆ ◆

Av. Behiç AŞÇI (ÇHD Genel Merkez Yönetim Kurulu Üyesi):

Tecrit hayatın her alanında. Hiç kimse kendisini tecrit politikalarının dışında görmemelidir.

Tecrit hapishanelerde başlayarak hayatın her alanında siyasi iktidarlar tarafından uygulanmaya çalışılmıştır. Tecrit politikalarının uygulanmasında belli başlı amaçlar da elbette olmuştur. Bunlardan biri halkın her kesimine, haklarını ve özgürlüklerini kullanan ya da kullanmak isteyen herkese gözdağı vermek, bir diğeri ise halk muhalefetine örgütleyen kişi ve kurumları tecrit etmek, marjinalleştirmek ve yoketmektir.

Bunun gerekliliği olarak tecritin yanında hep **zor** olmuştur. Siyasi iktidarlar tecrit politikalarını uygularken zordan, şiddetten, sansürden bolca yararlanmışlardır. Buna en iyi örnek ülkemizde tecrit hapishaneleri olarak inşa edilen ve uygulanan F tipi hapishanelerin açılışıdır. 19 Aralık operasyonunda 28 tutuklu ve hükümlü iktidarın en yoğun denetiminde oldukları hapishanelerde öldürülmüşlerdir. Hapishanelerde ve sonrasında F Tiple-ri'nde her türlü hak gaspı yaşanırken neler olduğunu halkımız görememiştir. Bunun nedeni koyu sansür ve otosansürdür.

Belirttiğimiz gibi tecrit politikalarının uygulanmasında 19 Aralık dönüm noktası olmuştur. Bu tarih hapishanelerde ve dışarıda tam bir tecrit ve sansürün uygulanmaya çalışıldığı, örgütsüzlüğün dayatıldığı milattır. Bu tarih aynı zamanda hukuksuzluğun ya da yazılı olmayan, yasalarda yer almayan ama tüm iktidar aygıtının uyguladığı hukukun da miladıdır. 19 Aralık öncesinde ve sonrasında siyasi iktidarlar mevzuattaki hükümleri hapishanelerde uygulamamaya, kimsenin görmediği hükümlerle hapishaneleri yönetmeye çalışmışlardır. Bundan dolayıdır ki hapishanelerdeki yönetim uygulamaları hep farklı olmuştur. Ama hiçbirisi mevzuattaki yazılı yasa hükümlerine uygun olmamıştır. 19 Aralık sonrasında ise yine aynı zihniyetle ama bu sefer tüm hapishanelerde olmak üzere yönetim uygulamaları devam etmiştir. Hapishanelerdeki tutuklu ve hükümlüler **hiçbir**

hakları olmayan insanlar olarak kabul edilmişler, avukatları, aileleri onlarla beraber cezalandırılmıştır. Bu sefer bütün baskıcı uygulamalar bütün hapishanelerde aynı şekilde uygulanmıştır. Ama yine hiçbir yasa ve hukuk kuralına uygun olmaksızın. 2005 yılında çıkan yeni İnfaz Kanunu ile hapishanelerdeki bütün yönetim uygulamaları ve tecrit yasal hale getirilmiş, yani yasalarda düzenlenir duruma getirilmiş ama hukuka uygun olmamıştır. Çünkü **hiçbir tecrit kuralı hukuka uygun olamaz. Hukuk tecriti reddeder.** Tecrit; yasalarda yer alabilir ama hukukta yer olmadığı için bizler açısından mücadele edilmesi gereken bir insanlık suçudur.

Siyasi iktidarlar tecriti hem fiziki yönüyle hem de yönetim uygulamaları ile ele almışlardır. Böylece siyasi iktidarlar tecriti bütünlüklü ele aldıklarını göstermişlerdir. Hatta tecrit bir mantık olarak ele alınmıştır. Ve bu mantık hapishanelerdeki tüm görevlilere yansıtılmış. Hapishanelerin bütün görevlileri bu mantıkla eğitilmişlerdir. Bu konuda çarpıcı olduğunu düşündüğüm bir örneği vermek istiyorum. 2002 yılında müvekkillerimle görüşmek için Edirne F Tipi Hapishanesi'ne gittim. O zaman girişte avukatların ayakkabılarının, iç çamaşırlarının içine kadar aranması uygulaması dayatılıyordu. Gardiyan ayakkabımı çıkarmamı, ayakkabımın içine bakacağını söyledi. Reddettim. Duyarlı kapıdan cihaz uyarı vermeden geçtiğimi, dolayısıyla ayakkabımın içinde herhangi bir şey bulunmadığını, çıkarmayacağımı söyledim. Gardiyan aynı bildik tavrını gösterdi. Ayakkabımı çıkarmazsam ziyarete giremeyeceğimi söyledi. Seçenek yoktu. Şunu söyledim, ben bugün bu ayakkabıyı çıkartırım ama görüş bitene kadar, yani hapishaneden ayrılana kadar ben bu ayakkabıyı tekrar giymem. Bir şey söylemediler. Ayakkabıyı çıkardım, onlar ayakkabıyı aradılar. Geri verdiler bana, giymedim. Çorapla gireceğim dedim içeriye. Giremezsin dediler. Dedim yani niye giremem? Bu konuda bir yasak mı var? Hayır, sen çorapla hapishaneye giremezsin. Tartışma başladı, yaklaşık 20 dakika tartıştık. Sonuçta müdür müdahale etti. Müdürün müdahalesiyle çorapla ziyarete girdik. İşte müvekkilimiz çoraplı ben çoraplıyım. Çoraplı bir görüş yaptık. Çıkışta elime bir tutanak uzattılar. Tutanak ilginçtir, tartışmaları anlatmış tutanakta uzun, ayrıntılı, bir yerinde de şöyle yazıyor: *"Av. Behiç Aşçı ayakkabısını arattıktan sonra ayakkabısını hiç giymeyerek hapishaneye çorapla girme eylemi yapmıştır."*

Şimdi bu tecrit mantığı öylesine yaygınlaştırılmış ve öylesine benimsenmiştir ki, çok sıradan bir gardiyan bile oradaki yaptırımı kabul etmemeyi ve o yaptırıma karşı direnmeyi bir **"eylem"** olarak görüyor. Evet doğru bir eylemdi. Yaptırımı kabul etmedik, eylemimizi yapmış olduk ama sorun sanırım bu tecrit mantığının tüm gardiyanlara çok sıradan bir gardiyana kadar yansıtılmış ve indirgenmiş olmasıydı. Evet siyasi iktidarlar

bir yandan tecrit politikaları uygularken bir yandan da tecrite karşı direnen içerde ve dışarda herkese çok ağır cezalarla, fiili saldırılarla yıldırmaya çalışıyor. Bunlara birkaç tane örnek vereceğim. Bir kısmı dönemsel uygulamalardır, bir kısmı halen devam etmektedir.

♦ Bir dönem tutuklu ve hükümlüler F Tipleri'ne alınırken zorla saç, sakal ve bıyıkları kesilmiştir.

♦ F Tipleri'ne alınırken çıırılçıplak soyulup makat araması dahil her türlü ahlaksız arama yapılmıştır ve yapılmaktadır. 19 Aralık operasyonundan sonra İzmit 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'ne götürülen erkek siyasi tutukluların bir kısmına jop ile tecavüz edilmiştir.

♦ Tutuklu ve hükümlüler sürekli olarak idarenin keyfi yaptırımlarına uymaya zorlanmaktadır. Uymayı kabul etmeyenlere saldırılmaktadır. Bu konuda çokça duymuşsunuzdur. Konuşmacıların bir kısmı da bahsetmiştir. Ben anlatmayacağım ama bir örnek önemli ve mantığı tamamen yan sıyor, onu anlatacağım sadece. Yine bir dönem F Tipi hapishanelerde sayım esnasında ayakta olma ve sırada durma dayatılmıştır. Biliyorsunuz F Tipi Hapishaneler 1 kişilik ve 3 kişilik şeklinde, yani ya bir kişi vardır ya da 3 kişi vardır. Hapishane idareleri hem 1 kişilik hem de 3 kişilik hücrelerde içerdekinin sayım esnasında ayakta olmasını ve sırada olmasını dayatıyordu. Bu uygulamaya uymayanlara da fiili olarak saldırılıyordu. Uygulamanın ilk başladığı günlerde İzmit 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde, Kandıra 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde tek kişilik bir hücreye giriyor gardiyanlar. İçerde Ali İhsan Kılıç var, yalnız, tek kişilik bir hücrede. Ayağa kalkmasını istiyorlar Ali İhsan Kılıç'tan. Ayağa kalkmıyor. Bunun keyfi bir yaptırım olduğunu, bu keyfiyeti kabul etmeyeceğini söylüyor. Tek başına olduğunu, kendisinin sayılmasında hiçbir engel olmadığını söylüyor ve oturduğu yerde sayılmasını istiyor. Gardiyanlar Ali İhsan Kılıç'ı dövüyorlar ve kafasını duvara vuruyorlar. O kafasını duvara vurma sonucu arkadaşımız beyin kanaması geçirdi, beyin sarsıntısı geçirdi pardon hafızasını kaybetti. Şu an o dönemi hatırlamıyor.

♦ Hapishane yaptırımlarını kabul etmeyip direnenlere biraz önce sağlık bölümünde söylendi, iradelerine aykırı olarak zorla tıbbi müdahale yapıldı. Bu şekilde müdahaleye uğrayanlardan yaklaşık 400 kadarı hafıza sını kaybetmiş durumda. Halen sağlıklarında herhangi bir gelişme yok.

♦ Keyfi yaptırımları kabul etmeyenlere uygulanan bir diğer ceza ise keyfi yasaklar ve yasaklamalardır. Özellikle aile görüşü ve mektup yasaklamasını çok sık uygulanan yasak ve yasaklamalar olarak görüyoruz.

♦ Yine bir başka saldırı biçimi, F Tipi Hapishanelerin tecrit hapishaneleri olmasına ve tecrit hapishanelerin en yoğun, en rafine yapılan hapishaneler olmasına rağmen bu hapishanelerde de tecrit içinde tecrit uygu-

lanmaktadır. Örneğin hücrelerinde bulunan bir kişi herhangi bir nedenle hücrelerinin dışına çıkarılmak istendiğinde koridorda başka hiç kimseyle karşı karşıya getirilmemeye özel dikkat gösterilmektedir. Tutukluların hücrelerinden alınıp dışarı çıkarılması bu geliş gidişe göre ayarlanmakta ,eğer herhangi bir nedenle, kazayla bir koridorda iki tutuklu karşılaşırlarsa gardiyanlar hemen ceketlerini, montlarını açıp perde yaparak birbirlerini görmelerini engellemeye, konuşurlarsa da ağızlarını kapatıp birbirleriyle konuşmalarını engellemeye çalışıyorlar. Hatta koridorda karşılaşıp birbirlerine selam verdikleri için idarenin ceza verdiği tutuklu ve hükümlüler var.

♦ Yine tutuklu ve hükümlülerin F Tipi Hapishaneler'deki keyfi yaptırımlara karşı yaptıkları eylemlerden bir tanesi de keyfi ve onursuz aramayı kabul etmeyerek ayakkabılarını giymemedir. Herhangi bir nedenle hücrelerinden çıktıklarında hastaneye, mahkemeye, revire, doktora gidiş vs. veya ziyarete gidiş çok önemli değil, ayakkabılarının içine kadar, çoraplarının içine kadar arandıkları için bu uygulamayı kabul etmiyorlar ve hapis hane idareleri ile dış güvenlikten sorumlu jandarma da tutukluların bu eylemini bildiği için, özellikle kışın tutukluların çıkış yaptıkları kapılara ve kapıların önüne su dökmekte, tutukluları o soğuk suyun üzerinde yürümeye zorlamakta ve sevk arabalarının içi özellikle yıkanmakta, bu şekilde farklı bir işkence yöntemi de uygulanmakta.

♦ Yine şevkler bir baskı aracı haline döndürülmekte. Havasız, sıcak tan ve soğuktan en ağır şekilde etkilenen sevk arabalarının içinde tutukluların su, tuvalet gibi en temel ihtiyaçları karşılanmamakta, bunlar bir yaptırım aracı, bir pazarlık aracı yapılmaktadır.

♦ Yine sevk araçlarına binen tutuklu ve hükümlünün araç içindeyken elleri kelepçelenip aracın içindeki demir halkalara sabitlenerek iki büküm yolculuk yapmaya zorlanmakta ve arabadan inene kadar da bu şekilde bekletilmektedir.

Tüm bunlar kısaca hatırlamaya çalıştığımız tecrit uygulamaları ve idarenin yaptırımları. Şimdi hep tartışıyoruz, hep söyledik, F Tipi Hapishaneler'de bir fiziki tecrit uygulanmakta, bir de yönetim uygulamalarıyla fiziki tecritten daha geniş bir tecrit uygulanmakta. F Tipi Hapishaneler mimari anlamında 1 ve 3 kişilik hücreler olarak düzenlenmiş ve inşaa edilmiş devasa boyutlarda bir yapı. Her hapishane 8 milyon dolara mal oluyor. Toplam 369 kişinin kalabileceği 1 ve 3 kişilik hücrelere sahip. Rakamları yanlış hatırlıyor olabilirim. 69 tane sanırım tek kişilik hücre var. 200'e yakında üç kişilik hücre var. Tek kişilik hücreler 25 metrekare havalandırmaya çıkan iki veya üç tane tek kişilik hücrenin aynı havalandırmaya çıkması şeklinde yapılmış. Hücrelerin içinde yatak, masa, sandalye, tuvalet, banyo gibi şeyler çıktığında yanyana iki kişinin yürüyemeyeceği kadar, ancak bir

kişinin yürüyebileceği kadar ve sekiz adım atabileceği kadar bir alan kalıyor. Üç kişilik hücreler tek kişilik hücrelerden farklı olarak iki katlı. Tek kişilik hücreler tek katlı. Orda da yine sabit mobilya, yataklar vs. çıkartıldığında son derece az bir yaşam ve hareket alanı kalıyor. Bu F Tipi Hapishanelerin mimari açıdan nasıl tecrit amaçlı yapıldığının çok veciz ve çok açık bir ifadesi. 60 bin metrekare alan tutan böylesi devasa hapishanelerde tutuklu ve hükümlüleri tecrit etmek için hiçbir şeyden kaçınılmamış. Tek kişilik, üç kişilik hücreler, hapishane koridorlarla parçalanmış. Ve asla **kim-senin biraraya gelmemesi noktasında** özel bir fiziki zemin yaratılmış.

Söylemiştik siyasi iktidarlar tecriti bütünlüklü olarak ele alıyorlar. Bir yanıyla fiziki ve mimari tecrit uygulamaları, bir yandan da idari uygulamalarla tecrit uygulamalarını genişletiyorlar. Bunun da en açık ifadesi 19 Aralık'ta karşımıza çıktı. 19 Aralık'tan itibaren hapishanelerde yönetime ilişkin bir master planı karşımıza çıktı, her şeyi bu belirliyordu. Master planı aile görüşlerinde, avukat görüşlerinde tutuklu ve hükümlülerin beslenmesini, giysilerinin verilmesini, sevklerinin yapılmasını belirliyordu; ama ilginçtir bu master planı kimse görmedi. Hatta İstanbul Barosu master planının yazılı olarak kendisine verilmesini istediği halde Adalet Bakanı bu master planını vermedi. Kimsenin bilmediği, görmediği, okumadığı bir master planıyla hapishaneler idare edildi. Yine ilginçtir, birçok uygulamalarla ilgili yaptığımız suç duyuruları da hiç görmediğimiz bu master planına dayandırılarak reddedildi. Yani bizlerin görmediği, tutuklu hükümlülerin görmediği bir master plan hapishaneleri yönetti.

Bu master planın, rivayetlere göre, yaklaşık 800 sayfa olduğu söyleniyor. Bu da tecritin ne kadar ayrıntılı, ne kadar bütünlüklü tasarlandığını gösteriyor, çünkü 800 sayfa boyunca üşenmemişler, her türlü ayrıntıyı düşünmüşler ve tek tek düzenlemişler. Burada, bu master planın uygulanmasında, mimari tecrite özel bir önem veriyor siyasi iktidarlar. Örneğin Edirne F Tipi Hapishanesi'ndeki müvekkillerimizden Ercan Kartal, Ali Osman Köse ve Hacı Demir F Tipi Hapishanelerin açılmasından beri geçen 5 yıldır değil birbirlerini görmek, birbirleriyle selamlaşmak, herhangi birine seslerini iletebilecek kadar ulaşamıyorlar. Örneğin şu an Ercan Kartal bağırdığında sesi kimseye gitmiyor. Hapishanede Ercan Kartal'ın olduğunu varsayıp da bağırانların sesleri de Ercan Kartal'a ulaşmıyor. Böyle bir tecriti çok daha kısa süreli ben de yaşadım. Geçen sene tutuklanmıştım, Tekirdağ 2 No'lu F Tipi'ne götürüldüm. İlginç bir rastlantı konulduğum tek kişilik hücre Ercan Kartal'la aynı hücreydi. İroni herhalde siyasi iktidarların ironisi oldu. O Edirne'de, ben Tekirdağ'da aynı hücrede kaldık. Evet ben de bağıırıyordum sesime bir cevap gelmiyordu. Bu arada gelen herhangi bir bağırma oldu ki benim orda bağırdığının bilindiğini ve bana ula-

şılmaya çalışıldığına çok eminim.

♦ **Yine bir başka tecrit uygulaması**, ailelerin getirdiği yiyeceklerin alınmaması; çiğ ya da pişmiş olması farketmiyor. Ve idarelerin tutuklu ve hükümlüleri kendi yaptığı yemeği almaya ya da kantinden alışveriş yapmaya zorlaması. Bunun da gerekçesi tutuklu ve hükümlüler arasında yardımlaşma ve dayanışmayı azaltmak ya da ortadan kaldırmak olarak ifade ediliyor.

♦ **Yine bir başka tecrit uygulaması**, sınırlı sayıda giysi verilmesi. O kadar çok ayrıntılı düzenlenmiş ki bir tutuklu ve hükümlüye iki pantolon, üç gömlek verilecek gibi. Ve yine ilginçtir, hapishane idareleri üşenmişler bunun takibini yapıyorlar. Yani idareye bir giysi verdiğinizde, hemen kayıtlara bakılıyor. İşte tutuklunun elinde kaç pantolon gözüktüyorsa, eğer tutuklunun iki pantolon alma hakkı varsa ve iki tane pantolon o an kayıtlı gözüktüyorsa üçüncüsünü veremiyorsunuz. Ancak içeriden bir pantolonu geri alacaksınız, öyle verebiliyorsunuz. Renk konusundaki kısıtlamayı hiç hatırlatmıyorum bile. Bilinen renkler, kırmızı gibi özel bir antipati yarattığı için o renklere girmeye hiç gerek görmüyorum.

♦ **Başka bir tecrit yöntemi**, kitap sınırlaması. Mantiğini asla anlayamadığımız bir şekilde 5 yıldır F Tipi'ndeki insanlara en fazla 3 kitap reva görüldü. Asla yanlarında bir 4. kitabı bulunduramadılar. Ve bu 3 kitap uygulaması öylesine paranoyakça uygulanmaya başlandı ki, bu 3 kitap sınırlamasına kitapların ciltleri de dahil edildi. Örneğin 5 ciltlik bir kitap götürdünüz hapishaneye. 3 cilti verildi. Tecrit o kadar mantıksız uygulandı ki arka daşlarımız önce 3 cildi okudular, ondan sonra geri kalan 2 cildi okudular.

♦ **Yine bir başka tecrit uygulaması**, tutuklu ve hükümlüler adına gönderilen paraların kendilerine verilmemesi. Paraların tutuklu ve hükümlüler adına hapishane idareleri nezdinde açılan hesaplarda tutulması, kendi ilkelerine aykırı olarak örneğin elektrik faturaları müvekkillerimizden zorla kesiliyor. Kendilerine aykırı olarak yaptıkları masrafların o paradan düşülmesi. Böylece bir yönüyle insanların kendi hesaplarını takip etmesi engellenmiş oluyor, bir başka yönüyle de tutuklu ve hükümlüler arasında yardımlaşma dayanışmanın engellenmesi yoluna gidiliyor.

♦ **Yine bir başka tecrit yöntemi**, aile görüşlerinin sınırlandırılması. Hala çok yakın akrabalar görüş yapabiliyor ve ancak her akraba, akrabalığını her defasında kanıtlamak şartıyla görüş yapabiliyor.

♦ Evet söylemiştik, tecrit her alanda uygulanıyor. Tecrit **sevk esnasında da** uygulanıyor, bugün içinde tek kişilik hücrelerin olduğu özel sevk arabaları var. Artık müvekkillerimiz hastanelere ve mahkemelere **hücreden** alınıyor, **hücreyle** götürülüyor, **hücreyle** geri getiriliyor ve tekrar **hücreye** kapatılıyor. Yani hücre 24 saat sürekli.

♦ **Yine tecritin bir başka yoğun hissedildiği konu**, mektup yasaklamaları. İdarelerin bu konuda sonsuz takdir yetkileri var. Daha doğrusu kendilerine mektup yasaklamaları konusunda hiçbir sınırlama yok. Ben üç örnek vereceğim bu konuda. Bir tanesi şu: Bir müvekkilimiz başka bir hapishanede bulunan Zafer adlı arkadaşına bir mektup yazdı. Yazdığı mektup da işte *"Zafer nasılsın, ne var ne yok"* gibi... Hep **"zafer"** dediği için **Zafer** kelimesi de idareler tarafından sakıncalı bulunduğu için mektubu gönderilmedi. 2. bir örneğimiz, yakınlarda basından izlemiştinizdir. Mclisin İnsan Hakları Komisyonu'ndan bir milletvekili heyeti Kandıra ve Tekirdağ Hapishaneleri'ne ziyarete gitti ve onun sonunda bir basın açıklaması yaptılar. Bu heyetteki milletvekili incelik yapmış, yaptıkları basın açıklamasının metnini Kandıra F Tipi'ndeki müvekkilimize göndermiş Ümit İlter'e. Ümit İlter de kendisine gelen bu basın açıklaması metnini bir başka F Tipi'nde bulunan başka bir müvekkilimize göndermek istemiş. Kendisi ne verilen metni başka bir hapishaneye göndermesi sakıncalı bulundu ve o mektuba ve eklerine el konuldu. Yine üçüncü bir örneğimiz Edirne F Tipi'nden. Hacı Demir sendikacıdır. Sendikal faaliyetlerinden dolayı tutuklanmıştır. Kendisine sendikacı arkadaşları tarafından İstanbul'daki ve Türkiye'nin değişik illerdeki sendikaların adresleri gönderilmiş. Bu adresler kendisine verilmedi, verilmemesinin gerekçesi de şu: Hacı Demir'in bu sendikalarla örgütsel haberleşme yapacağı. Gönderilen sendikalar Nakliyat İş, Eğitim-Sen, Haber-Sen vs. ve hapishane idaresi bunu örgütsel paylaşma olarak kabul etti. Adresleri vermedi, böylece büyük bir örgütsel faaliyeti engellemiş oldu!

♦ **Yine bir başka tecrit uygulaması**, aynı davadan yargılanıyor olsalar dahi tutuklu ve hükümlülerin avukat görüşüne tek tek çıkarılmaları. Hatta aynı hücrede kalıyor olsalar bile avukat görüşüne tek tek çıkarılmak tadırlar. Yine bu konuda hapishane idareleri -evet bu kelimeyi çok sık sık kullanıyorum ama durumları odur- artık paranoya noktasına varmıştır. Kandıra F Tipi Hapishanesi'nde aynı hücrede kalan iki müvekkilimle aynı gün görüş yapacaktım. Beraber getirilmelerini istedim. Aynı hücrede 24 saat beraber kalıyorlar. İdare yasak dedi. Tek tek getirdi yine de.

♦ **Yine bir başka tecrit uygulaması**, tutuklu hükümlülerin avukat görüşüne gelirken yanlarında kağıt-kalem, sigara, çakmak-kibrit getirememeleri. Evet bunun en büyük sebeplerinden biri de ben oldum. Ben sigara içmem ama müvekkillerime sigara yakmak için maalesef sigara tiryakisi olacak noktaya geldim. Biz yakıyoruz ne kadar komik bir durum ama o işi de biz yapmaya başladık.

♦ **Bir başka tecrit yöntemi**, F Tipi Hapishanelerin İstanbul dışında ve bulundukları kentlerin de dışında yapılmış olmaları. Edirne ve İzmir Ki-

nıklar F Tipleri, bulundukları kentlerin dışındadırlar. Genelde de öyle ama bu yerlere ulaşım asla mümkün değildir. Oradan geçen bir toplu ulaşım aracı yoktur. Ya taksi tutmak ya da kendi özel aracınızla gitmek zorundasınız. Diğer hapishanelerdeki ulaşım araçları da günün belirli bir saatleri dışında çalışmamaktadır. Örneğin Tekirdağ tahliyeleri bilirler, oradaki dolmuşlar akşam saat sekizde son seferleri yapar. Kazayla saat 10.00'da tahliye olursanız orada kalırsınız, böylesine bir tecrit var.

♦ **Evet tecritin bir başka boyutu, yöntemi, aramalar.** İlginçtir, bütün F Tipleri'nde aramalar, ya avukat görüşüne ya aile görüşüne denk getirilir. Ve her koşulda her ikisi de engellenir. Bunun da tecritin bir parçası olduğunu düşünüyoruz.

♦ **Yine tecritin bir başka boyutu, iç haberleşme.** Tutuklu ve hükümlüler hemen yan tarafında kalan hücredeki arkadaşına mektup yazmak için postaya vermek zorundadır. O önce kent merkezine gider, posta işlemi olarak yazılır, orda tasnif edilir geri gelir hücreye verilir. Bu yolu izlemek zorundadır.

♦ Yine tutuklu ve hükümlülerin mahkemeye çıkarken yanlarında götürmek istedikleri savunma dilekçeleri, idare tarafından engellenir, denetlenir. Herhangi bir neden ve gerekçe ile o savunmayı yapması uygun görülmezse savunma metnine el konulur. Bu şekilde savunmalarına el konulan çokça müvekkilimiz vardır.

♦ Evet mektup yasakları söylemiştim. Bu mektup yasaklarının özel bir alanı, F Tipleri'ndeki tutuklu ve hükümlülerin basına, gazetecilere, de demokratik kitle örgütlerine, aydın ve sanatçılara gönderdiği mektuplardır ki bu mektupların hemen tümüne istisnasız el konulur. Çünkü hapishane idareleri hapishanede yaşananların dışarıda bilinmesini öğrenmesini istemezler.

♦ **Tecritin yasal desteği** infaz Hakimliği ve savcılık kararlarından gelmektedir. 5 yıldır yaşanan bütün hak ihlallerine karşı yapmış olduğumuz yasal girişimler, takipsizlik ya da red kararlarıyla sonuçlandırılmıştır. Biraz önce bir örnek verdim. Ali İhsan Kılıç Kandıra 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde kafası duvara vurulmuş, beyin sarsıntısı geçirmiştir. O arkadaşımız la ilgili suç duyurusu yaptık, savcılık takipsizlik kararı verdi. Takipsizlik kararının gerekçesi de şuydu: Ali İhsan Kılıç örgüt kararları gereği kendisini duvarlara vurmuş, bu şekilde beyin sarsıntısı geçirmiş, bu eylemi kendisi yaptığı için ortada bir suç yokmuş. Evet böyle bir savcı ve böyle bir karar verdi ve dosyayı kapattılar. Tabii bizim nezdimizde bu dosya kapanmış değil.

Biz bu nedenlerle tecriti bütünlüklü bir politika olarak alıyoruz. Sorun mimari olarak 1 ya da 3 kişilik hücre politikası değil ya da hücrelerin var-

lığı değil, bütünlüklü olarak tecrit politikalarının uygulanmasıdır. Bunun en önemli hissedildiği alanlardan birisi, bağımsızlığımızdan ve özgürlüğümüzden dolayı bizleriz. Evet, **savunma**, tecrit politikalarından en ağır etkilenen alandır. Ben bu konuda teorik uzun tespitler yapmayacağım, sadece fiili olarak bizlere nasıl tecrit uygulanıyor, onu hatırlatacağım tekrar.

F Tipi Hapishanelerin kent merkezlerine uzaklığını hatırlatmıştım, tekrar söylemeyeceğim. Aynı davadan yargılanıyor olsalar bile müvekkillerimiz aynı anda görüşe getirilmiyor, bu bizler açısından savunmanın hazırlanması, savunmanın layıkıyla yürütülmesi, görevimizi yapmamız konusunda ciddi bir engel yaratıyor. Yine çok ciddi sıkıntı duyduğumuz bir konu; görüşe giden avukatlar hakkında GBT incelemesi yapılıyor ve avukat olur olmaz gerekçelerle keyfi olarak daha görüşünü yapamadan ya da yaptıktan sonra gözaltına alınıyor. Ben de çok çok gözaltına alındım. F Tipleri açıldığında uzunca bir süre son derece keyfi ahlaksız aramalara maruz kaldık. Avukatlık kanunu ve ceza infaz kanunu değişmediği halde üzerlerimiz arandı, ayakkabılarımıza iç çamaşırlarımıza kadar. Bundan da yeni vazgeçtiler. Hatta o dönem öyle bir noktaya vardı ki gardiyanlar artık birbiriyle yarışıyorlardı. Bu avukatı ben arayacağım, yok ben arayacağım diye. Gardiyanlar arası kavga nedeni olmuştu. Uzunca bir süre müvekkillerimize dosya evrak götüremedik. Halen de götüremiyoruz. Bir gardiyan bana çok samimi itiraf etti. Avukat bey dedi, görüşe gelirken ne kadar az belge ve evrakla gelerseniz, görüşe çok çabuk girersiniz. Bir tercih yapmak zorundasınız. Yani yanınızda çok belge olursa, geç giriyorsunuz az belge olursa çabuk giriyorsunuz. Mecburen çabuk girmek zorundasınız, çünkü bir süre sorunuz var. Yine bizim açımızdan çok onur kırıcı bir uygulama; bizimle görüşmeye gelen müvekkillerimizin üzerlerinin hem bizimle görüşmeye gelirken, hem bizimle görüşmeden çıktıktan sonra aranması. Yani bizler hapishane idaresinin gözünde potansiyel suçluyuz.

Yine savunmayla ilgili bir başka tecrit uygulaması, bizimle görüşmeye gelen müvekkillerimize kağıt-kalem verilmemesi, sigara-çakmaklarını dahi yanlarına getirememeleri. Yine süre sorunuz var F Tipleri'nde. Avukat görüşleri cuma günleri hariç 15.30-17.00 arası yapılıyor. Cuma günü ise tam gün avukat görüşü var. Bu 15.30-07.00 arası süreye sizin kayıt kabul ve hapishaneye giriş işlemlerinizi dahildir, ki yaklaşık yarım saat sürmektedir. Bu süre içerisinde en fazla 3 kişi ile görüşülebilmektedir. Tabii o gün arama yapılıyorsa.

Yine çok ciddi sansüre uğratıldığımız bir konu: Müvekkillerimize dosya verme konusunda karşılaştığımız engellerdir. Çok somut bir örnek vereceğim, uzun uzun anlatmayacağım bu konuyu. Büromuz avukatlarından Taylan Tanay Gebze M Tipi Hapishanesi'ndeki müvekkillerine yargılandık-

ları dava dosyasından bir örnek götürdü. Götürdüğü dosyaları önce mahkemenen onaylattı. Mahkeme tarafından kaşeletti, öyle götürdü. Avukat arkadaşımıza soruşturma açıldı. Soruşturma gerekçesi arkadaşımızın hapisaneye *"örgütsel eğitimde kullanacak belge götürdüğü "* iddiasıydı, ki götürdüklerimiz içine biz hiçbir şey katmadık, tümü mahkemedeki dava dosyalarının fotokopileriydi. Halen müvekkillerimize hiçbir evrak veremiyoruz, hatta kartlarımızı dahi veremiyoruz, bu uygulama devam ediyor.

Bizlerin götürdüğü giysi ve paralar alınmıyor. Çok müvekkilimiz yoksul, aileleri de yoksul. Aileleri ziyarete gidemiyor, dolayısıyla ihtiyaçlarını da karşılayamıyorlar. Biz karşılayalım diyoruz ama idare bunu da farketmiş olmalı ki bu konuda bize yasaklama getirdiler. Artık müvekkillerimizin ihtiyaçlarını karşılayamayacağız.

Yine bizlere yönelik tecritin komik bir örneğidir: F tipi hapisaneleri hala dış korumada görevli askerler bizden askeri disiplin beklemektedir. Yani kaydımızı yaptıktan sonra hapisaneye geçerken bize *"kaldırımda yürüyün, asfaltta yürüyün, tek sıra yürüyün, uygun adım yürüyün"* gibi komutlar gelmektedir. 5 yıldır hala bu komutların gelmesini kıramadık. Elbette bağlayayım. Bu yaptırım uygulamaları bu kadar değildir. Eklenilecek onlarca şey vardır. Eminiz ki siyasi iktidarlar yeni uygulamalar da getireceklerdir. Bugünkü bu uygulamalarla yetinmeyecekler. Ancak görülmektedir ki bu yaptırım ve uygulamalar tecrit politikalarının bir parçasıdır. Dönemin ihtiyaçlarına, dengelerine göre şiddeti azaltılmakta ya da artırılmaktadır. Son çıkan CMK ve CİK ile artık avukatların davalara girmesi ya da hapisanelerde müvekkillerini ziyaret etmesi de yasaklanabilmektedir. Nitekim Abdullah Öcalan'ın 8 avukatı yasaklanmıştır. Artık bu meslektaşlarımız Öcalan'ın davalarına giremezler, kendisini ziyaret edemezler. Ya da aynı yasalarla avukat görüşü esnasında bir gardiyanın elinde ses kaydedici ile yanımızda hazır bulunması uygulaması da getirilmiştir. Bütün bu uygulamaları kabul edecek miyiz? Hayır etmeyeceğiz. Şunun farkındayız; bu yaptırımlar ancak halkın her kesiminin, hukukçuların, avukatların mücadelesi ile kaldırılabilir. Tecrit ancak böyle bir mücadele ile kalkacaktır. Bu mücadelenin odağında tecrit olmak zorundadır. Çünkü bu yaptırımlar bütünlüklü uygulanan tecrit politikalarının parçasıdır. Ancak bütünlüklü ve birlikte ulusal ve uluslararası mücadele ile çözülebilir.

Sözüm böyle bitti, sabrınız için teşekkür ederim. Kusura bakmayın uzun oldu. Fakat bunun sorumlusu ben değilim. Bunun sorumlusu siyasi iktidarlardır. Böyle uzun ve ayrıntılı bir tecrit politikası uyguladığı için beni bu kadar çok konuşturmuşlardır. Teşekkür ederim.

(Alkışlar...)

Av. Hakan KARADAĞ:

Behiç Aşçı'ya teşekkürler. Bu arada ara vermiyoruz. Yurtdışından gelen konuklarımızdan Almanya'dan Berlin Barosu İnsan Hakları Sorumlusu Av. Bernd Hausler'e söz vereceğiz. Ana başlık olarak Avrupa Kara Listesi konusunda bize açıklamalarda bulunacak ve görüşlerini sunacak.

Av. Bernd HAUSLER

(Berlin Barosu İnsan Hakları Sorumlusu):

Merhaba, davetiniz için teşekkür ederim, işkence; dünyada kesin bir yasaktır. Burada fiziksel veya psikolojik diye ayırım da yapılamaz.

Almanya'da Döblin adında bir yazarın şöyle bir sözü var: *"Bir insanı yaşadığı yerde vurabilirsiniz"*. Bu sözde şunu söyleyebilirsiniz. Aynı zamanda psikolojik işkenceden bahsediyoruz. Bu durumda tecrit de bir işkencedir. İnsan sağlığını her türlü olumsuz etkileyen davranışlar işkence sayılır. Çok eski zamanlara dayanıyor işkence olayı. Bütün dünya tarafından da tanınmaktadır. Doktorlar bile 1920'lerde işkencede kullanılmışlardır. Bir hudutta, bir damarda insanlar öldürülebiliyordu. İzolasyonla da öldürülebiliyordu. Ve bu yüzden izolasyonun, tecritin bir işkence olduğu kesinlikle tartışmaya açılamaz. Uluslararası anlaşmalarda işkence kesinlikle yasaktı ve kesinlikle tartışılmazdı. Evet yasaktır ancak her zaman bir açık kapı bulunabiliyor.

Son zamanlarda bütün dünyada işkencenin uygulandığını görüyoruz. Guantanamo, Ebu Gureyb, bütün hukuki savunmaların dışındaki işkence yerlerini biliyoruz. Örneğin Almanya demokratik bir ülke, herşeye açık ve mesela şu anda Almanya'da işkence tartışma konusu. Geçen sene örneğin Frankurt ilinde emniyet müdür yardımcısının bir suçluyu işkenceyle tehdit ettiği öne sürüldü ve bu bir dava konusuydu. Bu dava Almanya'da işkence olduğunu kanıtlar nitelikte. Bir grup var ki, işkencenin suç sayılmasını kısıtlamaya çalışıyor. Bu, işkencenin tamamen yasak olması görüşünün altını boşaltmak. Şu şekilde de örnekleyebiliriz. Geçen sene barolar birliğinin bir etkinliğinde şu konuşmalar geçiyor: İşkencenin olması gerektiği değil de önümüzdeki 10 yıl içinde *"işkencenin ne kadarına tahammül edilebilip edilemeyeceği"* konusunun tartışılacağı öne sürüldü ve bizleri komik buldular. Çünkü artık işkence dünyada çapında meşru ha-

le gelmektedir. Uluslararası düzeyde bu süreç işlemektedir.

Almanya'daki tecrit uygulamaları, 1970'lerden bildiğiniz gibi, dışarda bu politik suçlulara destek verenler de suçlu damgasını, terörist damgasını yemişlerdi. Bu global küreselleşmenin aşamasında, milli bir olay ya da uluslara has bir özellik değil de dünya çapında, uluslararası bir görüş haline gelmiştir terörizme karşı mücadele etme. Aslında benim asıl temam buydu. Avrupa Birliği'nde bir komisyon vardır, bu komisyon ülkelerin başbakanları, içişleri bakanlarından oluşmaktadır. Ve bu komisyon, terörist listesini hazırlamaktadır. **Kara liste.** Bu liste oluşturulurken terörist diye adlandırılan grupların kesinlikle savunmaları alınmamaktadır, görüşleri sorulmamaktadır. Sadece o ülkelerin, Avrupa Birliği'ndeki ülkelerin kendi bakanlarının görüşleri doğrultusunda yapıldı bu listeler. Bunun sonucunda tabii ki gerçekten bir terör mü, değil mi diye sorulmamaktadır. Bunu başkanlar, bakanlar karar verdikten sonra kesinlikle tartışmaya açamaz. Çünkü, bazı terör grupları bazı ülkelere göre özgürlük savaşçıları, bazı ülkelere göre kendilerine zarar veren terörist gruplardır. Özgürlük savaşçısı ya da terör grupları nitelendirmesi, bunun sınırı tam olarak belli değildir. Bu tamamen politik bir sonuç olmaktadır: özgürlük savaşçıları mı yoksa terörist bir grup mu? Bunun hukuksal bir zemini yoktu. Eğer terörizm konusunda ülkeler, uluslararası bir hukuk olursa ya da özgürlük savaşçıları konusunda hukukları oluşursa, o zaman daha mutlu ve daha güvenceli bir dünya oluşturabiliriz ki şu an tam bunun aksini yaşamaktayız, ülkeler kendi çıkarlarını koruyarak hukuklarını oluşturmaktadırlar. Teşekkür ederim.

Av. Hakan KARADAĞ:

Teşekkür ediyoruz Bernd HAUSLER'e. Kendisi özellikle bu **Avrupa kara listeleri** konusunda objektif bir kriterin bulunmadığı, sadece Avrupa Birliği'ndeki bir komisyonun, başbakanlardan oluşan bir komisyon tarafından onların görüşleri çerçevesinde belirlendiğini ve bu anlamda da tamamen bunların da politik olduğunu değerlendirdi bize. Yine dikkat çekici olan tecritin bir işkence olduğu, izolasyonun bir işkence olduğu konusunda görüşlerinden sonra da, işkence konusunda çarpıcı bir örnek verdi. Özellikle Almanya'daki bir tartışmanın önümüzdeki on yıl içerisinde işkencenin "**yapılamaz**" değil, işkencenin ne kadarına tahammül edilip edilmeyeceğinin bir tartışma konusu olarak beklenildiğini söyledi. Kendisine tekrar teşekkür ediyoruz. Yine yurtdışından konuşmacımızla devam edeceğiz. Irak Yurtsever İttifakı'ndan Mohammed El SAMARAE'ya söz vereceğiz. Ondan sonra bir ara vereceğiz. Tekrar kendisine hoşgeldin diyoruz ve sözü kendisine bırakıyoruz.

Mohammad El SAMARAE **(İPA: Irak Yurtsever İttifakı):**

Merhaba,

Öncelikle sizlere hoşgeldiniz diyorum. Teşekkürümü sunmak istiyorum bu sempozyumu düzenleyenlere ve burda bulunan katılımcılara. Ben hepsinin kalplerinin bize açık olduğunu hissediyorum. Ve onların sevgilerini, hislerini. Çünkü bizim davamız aynıdır. Mücadele davası hepimizi birleştiriyor. Gerçek sorun bizim burda birleşmemizi, toplanmamızı sağlayan bu adalet ve zulüm konusudur. Sorun sadece doğudaki gruplardan gelen zulümler değildir. Ancak gerçek sorun, kendisini demokrasi diye niteleyen ülkelerden gelen sorundur. Bu emperyalist bir fitnedir. Öyle fitne ki annelerin, burdaki annelerin sıkıntılarını önemsemeyen, o anneler ki ciğer paralarını adaletin gerçekleşmesi için feda etmekten çekinmeyen anneler. Biz ve sizler vatandaşlar, bizler kahramanları oluşturuyoruz ve zafer iradesi de bu sıkıntılardan ortaya çıkmakta. Birlikten kuvvet doğar. Biz unutmayalım ki kurbanın iradesini, fedakarlığa kalkan iradesini hiç kimse ele geçiremez. Doğuda ülkeler düşünüyorlar ki, öldüren ve diriltten tanrıdır, devlet tanrıdır. Vatandaşlarsa bedel ödeyenlerdir. Doğuda devletler hukuka ihtimam, saygı göstermez. Ancak burada da bir sorun var. Sorun, biz karanlığa lanet okumak değil mum yakmak zorundayız. O mumsa adalettir insanlık için. İşte bu yüzden Irak halkı bu mumu yakmıştır, işte bu da direniştir. İşgale karşı bu mumu yakmıştır ve bunun bedelini ödemektedir. Iraklılar da bu direniş bedelini ödemektedir. Buna rağmen bütün Iraklılar bir olduklarını, birlik olduklarını hissediyorlar.

Onlar Türkler'e karşı kalplerinde derin bir sevgi taşıyorlar. Iraklılar'la birlik olarak işgalden önce sergiledikleri birinci tezkere oylamasından dolayı Türkler'in duruşunu unutmamıştır Irak halkı. İşte bu yüzden Amerika Türk halkına baskı kurmuştur ve bu durumun değişmesini sağlamaya çalışmaktadır. Amerikalılar Kuzey Irak'ta da bir cephe açmaya uğraşıyorlar. Ancak sizin kahramanlığınızla, sizin hepinizin çabalarınız sayesinde Amerikalılar'ın bu cepheyi açması engellenmiştir. İşte bu yüzden Irak halkı bunu, sizin bu duruşunuzu unutmayacaktır. Direniş de unutmayacaktır.

Direnışe dönersek, dediğim gibi bunun bir bedeli var. Direnişin bir bedeli var ve bunun bedeli de Irak halkının bütün dünyadan tecrite uğramasıdır. Dünya Iraklılar'ın yaşadıklarından bihaberdir ve tecrite uğramıştır Irak halkı. Amerikalıların işledikleri suçlar, Iraklı gruplara ve Iraklı fert-

lere uyguladıkları suçlar öyle sınırlara ulaşmıştır ki, bazen bütün şehir olarak cezalandırılmaya kalkılmaktadır. Bu Felluce'de ortaya çıktı. O Felluce ki kahramanlık konusunda bir rumuz olmuştur tarih için. Ve Stalingrad şehrinden daha az öneme sahip değildir. İmkanlar ve şartların farklılığına rağmen. Amerikalılar bütün askeri güçlerini bu şehrin tecrit edilmesi için kullanıyorlar. Ancak direnişçiler basit silahlarla buna direniyorlar. Ve pek çok resimde de ortaya çıktığı gibi direnişçilerin pek çoğu ayakkabıya bile sahip değildir, elbiseleri yırtık pırtık. Oysa ki Amerikan askerleri baştan aşağıya silahla dolular ve modern Amerikan silahlarıyla donatılmışlar. Ancak bir şeyleri eksik: **Ahlakları**. Oysaki Iraklılar en büyük parçayı taşıyorlar ve o da ahlakları. Bu durum Amerikalılar'ın Felluce'ye saldırmasına ve pek çok sefer saldırmasına yol açtı. İşte bu kahraman halkın iradesini yoketmek için. Ancak onlar yanlış yaptılar, yanlış yaptılar çünkü Felluce'den başka bir direniş şehri ortaya çıkardılar. Şimdi sadece Felluce değil direnen bütün Irak halkı, bütün fertleriyle direnişçi oldular.

Biz unutmayacağız ki, binlerce Amerikalı asker ve koalisyon askerleri ve bundan daha fazla işbirlikçileriyle, onlar da modern Amerikan teknolojik silahlarıyla donatılmış olarak, halkın iradesini bu şekilde yoketmek amacıyla saldırdılar. Ancak başaramadılar, bundan sonra da başaramayacaklar. Irak halkı kendi istiklâli ve hürriyeti için mücadelesini veriyor. Ancak büyük bir bedel ödüyor. **Felluce şehri en modern hapisane tekniklerinin kullanıldığı ilk şehirdir.** Felluce'de yaşayan hiçbir vatandaşa bu şehre girip çıkmalarına izin verilmemekte. Modern cihazlarıyla gözbebeği taraması, parmak izi taraması yapılmakta ve bu sistem bütün dünyada ilk defa tatbik edilmiştir. Amerika'ya bu teknolojiyi bize getirdiği için, bize takdim ettiği bu hürriyet için teşekkür ediyoruz. Nüfusu 350 bine varan bu şehrin çoğu, yurtlarını bırakıp Irak içerisinde muhacir konumuna düşmüşlerdir. Geriye dönenler ise bıraktıklarının hiçbirini bulamadı. Bu şehir "*camiler şehri*" olarak meşhurdu. 160'dan fazla cami barındırmaktaydı. Bu **camilerin yüzde altmışı Amerikalılarca yıkıldı.** Ve şehir nerdeyse tamamen yerle bir edildi. Şu an 200 binden fazla insan şehrin dışında susuz bir şekilde ve elektriksiz çadırlarda yaşamakta. Kızılhaç gibi sağlık konusunda yardım etmek isteyenlerin de engellendiği, sağlık sisteminin bulunmadığı bir şekilde yaşamaktalar.

Amerikalılar hala gazetecilerin bu şehirde gezmelerine, resim çekmelerine izin vermiyorlar. Çünkü Amerikalılar kendilerine direniş gösteren bölgelerde uluslararası düzeyde yasaklanmış silahları kullandılar. El Anbar bölgesinde direniş yüksek ve çoğunlukta olduğu için o bölgede Amerikalılar boykota maruz kaldı. Bu bölgeyi olduğu gibi tecrit altına almıştır Amerikalılar. Ve işte Felluce, Anbar ve diğer bölgeleri sırayla basmaktalar

ve Amerikalılar sivil hedefleri uçaklarla bombalamaktan utanmıyorlar ve diyorlar ki *"onlar teröristlerin bölgeleridir"*. Oysaki deliller tersini gösteriyor. Pek çok olay ve şahitler bunun tersi olduğunu bize göstermiştir. Onlar buna rağmen Irak halkına karşı düşmanlığı devam ettiriyorlar.

Pek çok kişi Irak'ta 44 hapisane olduğunu tahmin etmiyor. Bunlar büyük, nerdeyse Irak topraklarının büyük bir kısmını işgal edecek kadar büyük ve bunlar Amerika'nın sultanı altındalar. Amerikalılar her şeye hakimler Irak'ta. Irak'ta adalet mekanizmasının tamamını yerle bir ettiler, yokettiler ve şimdi Amerikalılar'ın elinde, tüm gruplar ve silahlı gruplardan 280-270 binden fazla tutuklu olduğunu gösteriyor. Oysa ki onlar itiraf etmiyorlar. Sadece 11 veya 17 bin tutukludan başkasını kabul etmiyorlar. Iraklı erkekler direnişe katıldıkları gibi, Iraklı kadınlar da direnişe destek vermekteler. Bu yüzden Amerikalılar kadınları da tutuklamaktalar. Rehine olarak, direnişçilere karşı baskı unsuru olarak kullanmak için veya direnişçi olduklarından şüphelendiklerine baskı unsuru olması için. Kendilerini Amerika'ya teslim etmeleri için.

Aynı zamanda Amerikalılar kendilerinin altına imza attıkları bütün uluslararası anlaşmaları delmekteler. Geçen sene yaptıkları gibi, Birleşmiş Milletler'de bir karar çıkardılar rehin almasına izin veren. Uluslararası anlaşmalarda herkesin yaşam hakkı vardır ve hürriyeti ve insan hakları olduğu gibi ve pekçok tafsilatlı bilgi var. Amerikalılar bunların hiçbirini uygulamıyorlar ve rehin almaya devam ediyorlar. Hiç bir delil ve hiç bir açıklama göstermeden rehin alıyorlar. 70 yaşında kadın olması, yaşlı olması, felçli olması veya çocuk olması, 10 yaşında olması farketmiyor. Amerikalılar'ın çocuklara nasıl silah doğrulttuklarını gösteren ve onların teslim olmasını isteyen, zorlayan pekçok resim vardı yanımda, getiremedim, oysa ki onlar 5-6 yaşındaki çocuklar. Bu çocuk kime tehdit teşkil ediyor ve Amerikalılar'a nasıl tehdit unsuru olabiliyor? Amerika'nın Irak halkına karşı terörizmi devam etmekte; işgale secde etmesi, boyun eğmesi için! Bu hiçbir zaman olmayacak. Iraklılar'ın önünde başka hiçbir seçenek yok. Iraklı halkı boyun eğdirmek için eşine ve çocuğuna tecavüzü bir tehdit aracı olarak kullanıyorlar, ancak bu da Iraklılar'ın direnişe olan inancını artırmakta ve gerçekten onlar vatanlarını ve onurlarını müdafaa ettiklerini hissediyorlar. Teşekkür ediyorum. (Alkışlar)

Av. Hakan KARADAĞ:

Teşekkür ediyoruz. Özellikle Irak'tan katılıyor olması ayrıca anlamlı idi. Sempozyumun aslında sadece hapisanelerdeki tecrit, izolasyonla ilgili olmadığı konusunda, özellikle Felluce'yle ilgili açıklamaları çok önemliydi. Ancak Felluce'nin tecrit edilmesine baktığımızda şunu söyleyebiliriz:

Nerede direniş var ise orada tecrit var. Ve tüm bu olanların Irak halkını yıldırmadığını, direnişi aksine artırdığını gösteriyor bu da. Son olarak meslektaşımız Avukat Selçuk KOZAĞAÇLI'nın bize ceza infaz kanunu konusunda söyleyecekleri var. Sözü kendisine veriyoruz.

Av. Selçuk KOZAĞAÇLI (ÇHD Genel Merkez Yönetim Kurulu Üyesi):

Sayın başkan, burada birlikte konuşmaktan onur duyduğum çok değerli katılımcılar ve bizi dinleyenler, sizi Çağdaş Hukukçular Derneği Genel Merkezi adına saygıyla selamlıyorum, şahsım adına sevgiyle kucaklıyorum. (Alkışlar)

Ben tanıdığım konuşmacılar içerisinde en uzun konuşup, bu durumdan en çok şikayet edenlerden birisiyim. Ama bugün sonda olmanın dezavantajıyla kısa kesmek gerekiyor ki sabrınızı zorlamayalım. 1996 senesinden bu yana devrimcilerin avukatlığını yapıyorum. Siyasi ceza davalarına giriyorum. Bunun hukuksal bir iş olup olmadığı konusunda mahkeme başkanlarıyla, savcılarla, kolluk amirleriyle, polis ve jandarma şefleriyle sıkça tartışırız. Gerçekte onlar inanmadıkları bir hukuk üzerine işlem yürüttükleri için, bizim de benzer duygulara sahip olduğumuzu düşünürler ve ısrarla siyaset konuşalım derler. Hukuk konuşmak istemez kimse. Biz hukukun siyasete egemen olmasının bütün tehlikelerini bilerek, hukukun siyaseti ele geçirmesinin bütün sakıncalarını bilerek onları hukuk konuşmaya zorlamaya çalışırız. Devrimcilerin avukatlığını yapmanın zor tarafı budur. Müvekkillerimiz kendisini bir üst hukuka, bütün dünyanın ezilenlerini bağlayan, bütün dünyanın ezilenlerine güç veren bir ortak hukuka bağlı hissederek. Önlerinde bulundukları mahkemeleri bağlayan kanunlar, kurallar onları çok fazla etkilemez, ilgilendirmez de. Onlar bir büyük ailenin, bir mücadele ailesinin kurallarına, kanunlarına göre davranırlar. Fakat siz avukatları olarak hakim ve savcılar pozitif hukuk konusunda da ikna etmek zorunda kalırsınız. Çok büyük bir infaz paketi yürürlüğe girdi 1 Haziran'da, 15 Haziran'da da bir kısım yönetmelikleri yürürlüğe girdi. Artık dünyanın en yeni ve en kapsamlı infaz kanunlarından birisine sahibiz. İddialarına göre ulusal üstü veya uluslararası hapishane kurallarına uygun bir hapishane ve infaz mevzuatı yaptılar.

Neydi bu ulusal üstü mevzuat? Bunu bir hatırlamaya çalışalım. Bir-

leşmiş Milletler'in iki önemli belgesi var bu konuda. Birisi ta 1955'de Cenevre'de hazırlanmış olan suçların önlenmesi ve suçluların ıslahı üzerine Cenevre Konferansı'nın sonuç bildirgesi. 1957'de de bir Birleşmiş Milletler belgesi haline geldi. Yine bu metin üzerine kurulmuş Birleşmiş Milletler'in hürriyeti bağlayıcı cezalara ilişkin minimum standartlar belgesi, kapatılma cezalarına ilişkin bir başka önemli ulusal üstü belge. Avrupa Bakanlar Konseyi'nin tavsiye kararları ve yine Avrupa Konseyi'nin hapis hane kuralları da geçerli hukuksal bir rejim kabul ediliyorlar. Bizim infaz kanunumuz işte bu üst kurallara uygun hazırlandığı iddia edilerek yürürlüğe sokuldu. Böyle midir acaba?

Evet. Çünkü bunlar palyatif metinlerdir. Bunlar gerçekte birçok istisnaya, yerel istisnalar, hukuksal istisnalar, fiziksel istisnalara izin vermiş palyatif metinlerdir. Bir hakkı korumak, -bir hak derken yaşam hakkından söz ediyorum, vücut bütünlüğünden söz ediyorum, psikolojik bütünlükten söz ediyorum, işkence ve eza görmemek hakkından söz ediyorum, onurunu haysiyetini muhafaza edebilme hakkından söz ediyorum- bir hakkı koruma gücünden uzak yazılmış metinlerdir bunlar. En sert bir biçimde yasakladığı konuda bile ben kimseye kural öneremem, özel şartlarınız, ülkenizin koşulları izin verdiği ölçüde bu kuralı uygulamaya çalışın der Avrupalı. Avrupa Birliği müktesebatının özellikle temel hak ve özgürlükler rejimine ilişkin olanları ve özellikle çevre ülkelere önerilenlerde, her zaman siyasi iktidarlar için açık kapılar, kenarından dolaşılacak çalılar bırakılır. Aksi mümkün değildir. Avrupa hiçbir ülkeyi yeterince demokratik olmadığı için, yeterince temel hak ve özgürlüklere sahip çıkmadığı için kınamaz. Avrupa'nın bir ülkeyi kınamasının nedeni bu temel hak ve özgürlüklere yapılacak saygısızlıkların pazarın kapanmasına neden olacağı tehlikesidir. Eğer insanların temel hak ve özgürlüklerine saygısızlık ederek ve çok fazla şiddetle, kapitalist entegrasyonun dışına düşen bir ülke olursanız, bir diktatörlük haline gelerseniz, insanların kitlesel olarak ayaklanmasına sebebiyet verirsiniz, pazarınız kapanır. İşte Avrupa'nın gerçekten hoşuna gitmeyecek durum budur. Ve bunun için de size sert bir biçimde kınama verebilirler.

Aslında yeni infaz modelimizin temel özelliğini biliyorduk. Buna **tredman** deniyor. Tredman İngilizce bir kalıptan geliyor, Tred kalıbından. Ama Türkçe'de de çok fazla karşılığı var. Ben bir dizi sayayım size. Yeni infaz modelimizin hukuksal teması nedir? **İyileştirmek, sağaltmak, topluma kazandırmak, pişman etmek, tedavi etmek...** Bu temalara dikkatli bakacak olursanız, bir ön kabul üzerinden hareket ettikleri anlaşılmaktadır. Siyasi tutuklu ve hükümlüler için -veya adi tutuklu ve hükümlüler için fark etmez- hüküm giymiş kişinin "**hasta**" olduğu var sayılmaktadır bu infaz

temasına göre . Bu kişi hastadır. Toplumun dışına düşmüştür. Ancak kendisine teknik, tıbbi, psikolojik, sosyal bir hizmet verilmelidir, **terbiye edilmelidir, pişman edilmelidir, korkutulmalıdır ki** sürekli kapatma cezası bittiğinde tekrar onu toplumun içerisine alalım.

Değerli katılımcılar sakın davranmaya çalışarak söylüyorum. En basit karşılığıyla sapıkçadır bu düşünce. En basit karşılığıyla. Bir hırsıza mülkiyetin kutsal olduğunu öğretmek, onu çalmaktan vazgeçirmek için din, ahlak, edebiyat ve beden eğitimi dersi vermek, hırsızlığın kötü bir şey olduğuna ona eğitimle ikna edebileceğini iddia etmek, eğer salakça değilse sapıkçadır. Çünkü şu artık hiç tartışmasız bir şekilde çözülmüştür ki toplumlarda, kişiler çok özel örnekler dışında biyolojik yahut psikolojik rahatsızlıkları nedeniyle tırnak içerisinde söylüyorum suç işlemezler. Eşitsiz gelir dağılımını, tüketim toplumu pompalamasını, yoksulluğu, cinsel sömürüyü, cinselliğin bir tüketim aracı haline getirilmiş olmasını ortadan kaldırmazsanız ne ekonomik suçları, ne cinsel suçları ortadan kaldıramazsınız. Bu mümkün değildir. Dolayısıyla şöyle bir şey söylemiş oluyorum. Siyasi tutuklu ve hükümlü için tedmanı tartışmadan önce, tecriti tartışmadan önce, izolasyonu tartışmadan önce, adi hükümlüler için tartışalım.

Suçtur, insanlık suçudur. Ben seni, ödül ve ceza, izolasyon, din dersi, ahlak dersi, milli güvenlik ve vatandaşlık dersi vererek, zorla çalıştırarak, tektip kıyafet giydirerek hırsızlıktan vazgeçireceğim demek gayri ahlakidir, insanlık dışıdır, suçtur. İnsanlık suçudur. Siyasi tutuklu ve hükümlülere gelince tablo tamamen değişmektedir. Zaten burada suç tanımı bambaşka bir konsepte oturur. Burada suç olan şey iktidarın ele geçirilememiş olmasıdır. Sıkça söylendiği gibi, siyasi iktidarı ele geçiren devrimciler yeni siyasal iktidar olurlar. İktidarı ele geçiremeyen devrimciler ağır cezalı suçlu olurlar ve hapis yatarlar. Dünyanın her yerinde böyledir. Tarihin her döneminde böyledir. Dolayısıyla biz suçlu değiliz, hapishanede ne işimiz var demenin manası yoktur. Fakat iktidarı elde edememiş olmak yeterince büyük bir suçtur. Hepimiz açısından ve bunu telafi etme yollarını hızla bulmak gerekir.

Fakat siyasi tutuklu ve hükümlüler açısından tedmanın yöneldiği şey daha da büyük bir tehdittir. Burada artık kişiyi siyasal düşüncelerinden, mücadele bilincinden, inançlarından tamamen soyundurmak ve ondan geriye bir insan posası bırakmaktır amaçlanan şey. Sayın Bekaroğlu gelmiş olsaydı eğer, O'na çok ısrar edecektim anlatması için ama o yok ben anlatayım. O'nun hapishane hekimliği var. Şu anda da psikiyatri profesörü yanlış bilmiyorsam. Gaziantep Özel Tıp Hapishanesi'nde hekimliği var. Çok meşhurdur ama o kendisi gördüğü için de anlattı. Yine İzmir'de bir avukat arkadaşımıza uygulandığı için anlattı. Amerikan Vakfı destekli

bir infaz projesi. 1982 senesi yanılmıyorsam. Projenin adı şu; komünizm illetinin ilaçla tedavisi projesi. Şimdi size çok eğlenceli gibi geliyor ama Türkiye'de klinik psikiyatri kürsüsünü kuran adam bu işin başında: Ayhan Songar. Hükümet destekliyor. Amerikan Vakfı finansal yardım sağlıyor. Komünizm İletinin ilaçla Tedavisi Projesi, projenin adı da. Çok da basit bir tıbbi yöntemi var. At dozunda uyuşturucu veriyorsunuz, günlük. Yani yarış atına versen bayıltacak dozda uyuşturucu veriyorsunuz, böylece 15 gün düzenli verildiğinde her türlü illetten kurtulmuş oluyor; uyku illeti dışında. Günde 16 saat uyuyor, 4 saat ihtiyaçlarını karşılıyor, toplam 20 saat, 4 saatte de işte ne yaparsanız. Bir insan posası, bir uyuşturucu müptelası. Ve şöyle öneriliyor, bende bir taslak proje vardı. Diyor ki diğer çözümlere nazaran hızlı ve net bir çözümdür. Hızla çözer sorununuzu diyor.

Şimdi artık bu kadar cesur değiller. 2000'li yıllara geldik ve hapishanedeki devrimcilere uyuşturucu vererek devrimcilikten vazgeçirecek kadar kendilerini meşru, yetenekli hissetmiyorlar. Ama en az uyuşturucu kadar tehlikeli ve belki ondan çok daha tahrip edici bir yöntemle karşı karşıyayız. Tecrit ve tecdrian biraraya getirildiklerinde bu inanılmaz etkiyi yaratmaktadır. Yeni Türk Ceza Kanunu buna çanak tutmaktadır. Ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası denilen idam cezası yerine ikame edilmiş olan ceza, insanlık suçudur. Müebbet hapis cezası almış bir kişiyi infaz koşulları üzerinden ikinci bir kez cezalandırmak kabul edilemez. İdam cezasının kaldırılması demek, idam cezasının kaldırılması demektir. İdam cezasını ikameten müebbet hapis cezasını ağırlaştırıcı, hem de infaz koşulları yönünden ağırlaştırıcı bir model kabul edilemez, insanlık suçudur. Şartlı tahliyesi için Ön görülmüş olan 40 seneyi, 12 metrekarelik bir hücrede ve günde bir saat havalandırmaya çıkarak tamamlaması öngörülen bir adamdan konuşuyoruz. İdam edin! idam edin, çok daha pratik, çok daha az tahrip edecek yöntemdir! Bir kişiyi 40 sene boyunca -şartlı tahliye süresi 40 yıldır ağırlaştırılmış müebbet hapiste- 12 metrekarelik bir hücrede günde 1 saat havalandırmayla tutmak niyetindeyseniz bence idamı kaldırdık dememelisiniz. İdamı uzattak demelisiniz, idamı daha eziyetli bir hale getirdik demelisiniz.

Türk Ceza Kanunu bu modeliyle tecrite, izolasyona çanak tutar mahiyettedir. Ceza Muhakemesi Kanunu'nun özellikle 153. maddesinde yeni yapılan değişiklikte avukat-müvekkil ilişkisini ortadan kaldırıcı bazı düzenlemeler getirmiştir. Bunu kabul etmek mümkün değildir. Avukatların davadan yasaklanması -Öcalan'ın avukatlarında olduğu gibi ve yarın birgün hepimizde olacağı gibi-siyasal sosyal olaylara ilgi gösteren, koşuşturan, kendi arasında örgütlenmiş bütün avukatların sonu budur değerli dinleyiciler. Bu çok şaşırtılacak bir şey değil. Biz 2000 küsur Çağdaş Hukukçular

Derneği üyesi olarak 10 yıl içerisinde 2000'imiz için de bekliyoruz yasaklama kararı. Niye? Çünkü biz bunun mücadelesini veriyoruz. Siyasal, sosyal, toplumsal bir mücadele içerisindeyiz. Örgütlüüz. Aile dernekleriyle, politik organizasyonlarla yanyanayız, omuz omuzayız. Hep birlikte bir ideal için, bir düş için mücadele ediyoruz. Tabii ki bizi yasaklayacaklar. Ama Ceza Muhakemesi Usul Kanunu'nun avukatların davadan yasaklanmasına ilişkin hükmü de tecritin son derece ağırlaştırıcı niteliğidir. Ceza ve Güvenlik Tedbirlerinin infazı Hakkında Kanun diye getirilen ve gerçekten şu anda dünyanın en kapsamlı infaz kanunlarından birisi olan kanunumuzda ise zaten tarifsiz şeyler var. Yani size çok sıkılamak için hızla 5-6 tanesini sayayım.

"Sessiz direnişte bulunmak" diye bir suç var değerli dinleyiciler. İdareye karşı sessiz direnişte bulunmak. Birincisinde ziyaretçinizin yasaklanmasına, ikincisinde tüm iletişiminizin yasaklanmasına, üçüncüsünde hücre hapsine mahkum olmanıza neden olabilir. Nedir bu acaba? Nasıl yapılır? Mesela size bir soru sorulduğunda cevap vermiyorsanız böyle midir? Bilemiyorum. **"Gereksiz yere marş söylemek"** diye bir disiplin cezası var. Şimdi gerekli marşlar nelerdir ve gerekli marş söyleme zamanı nedir bilmiyoruz? 12 Eylül'de Mamak'ı, Metris'i görenler, 70'li yıllarda askeri hapishaneleri görenler biliyorlar hangi marşlar gereklidir, hangileri ne zaman söylenir! Biz bilmiyoruz, biz bir sonraki kuşağız. Ee, peki biz bu gerekli marşları ne zaman söyleyeceğimizi ve ne zaman söylemeyeceğimizi bilemediğimiz için yine ceza yiyeceğiz. Yine disiplin cezası yiyeceğiz.

"Gardiyanlara uygunsuz davranmak" bir disiplin cezası. Hakaret etmek veya sövmek demiyorum. Çünkü o ayrı bir disiplin cezası. Darp etmek de demiyorum, çünkü o da ayrı bir disiplin cezası. **"Uygunsuz davranmak!"** Nedir acaba bir tarif eder misiniz bir uygunsuz davranış? Bunu kim tespit edecek, nasıl tespit edilecek? Bunu kabul etmek mümkün müdür?

Anayasamızda düzenlenmiş angarya yasağını, zorla çalıştırma yasağını ihlal eden bir düzenleme vardır. **Zorla çalışma** gelmiştir bütün hükümlüler için. Bizde Anglo-Amerikan modeline benzer bir hapishane modeli yaratabilirler mi bilmiyorum. Evet belki de öyle. Artık F Tipi yapmaya çağız diyorlar. Artık L tipi yapacağız, eldeki F Tipi yeter. En azılı olanlarınızı F Tipi'ne koyarız, ama daha az azılı olanlarınızı L Tipi'nde çalıştıracağız, büyük işlikler yapıyoruz diyorlar. Bakın F Tipi yüksek güvenli bir hapishane, topu topu 350 kişi oluyor. 350 kişi için -Behiç Bey söyledi- 8 milyon dolar harcıyorsunuz. Çok büyük para. Hükümet de memnun değil, 8 milyon dolara 350 kişilik hapishane yapıyorsunuz. L Tipleri öyle değil. 4.5 milyon dolara 1000 kişilik. Daha güzel!

Şimdi zannediyorum yaşamını yitirmiş -anmış olalım bu vesileyle- bir hapishane uzmanı vardı: Melda Türker. Amerika'da hapishane müfettişiydi, Türkiye'ye de gelir-giderdi. Şöyle bir şikayette bulunurdu. Nüfusa oranla çok az hükümlünüz var. Yani nasıl bir hapishane modeli yapacağız? Amerikan Adalet Bakanlığı'nın da bu konuda bir şikayeti vardır. Yani güzel hapishane ıslahı yapacağız, hapishane projesi yapacağız, ama bunun verimli olabilmesi için şöyle bir 200-250 bin hükümlünüz olacak ki iş görsün. Amerikan Adalet Bakanlığı'ndan birisinin bu konuda çok net bir cümlesi vardır. Biliyorsunuz dünyanın her yerinde hapishane nüfusu yaklaşık genel nüfusun binde biri kadardır. Kıta Avrupası ortalaması budur. Bizde böyledir. Nüfusumuz 50 milyonken yaklaşık 50 bin kişi hapishanedeydi, 70 milyon nüfus, 70 bin kişi hapishanede şimdi. Avrupa'da da öyle. Ama Amerikan ülkelerinde, Kanada'da, Avustralya'da, Birleşik Krallık'ta, Amerika'da bu oran neredeyse bazen %'lik oranlara çıkar. % 1'ine çıkar nüfusun. Yani o binde birlik oran neredeyse % 1'ine çıkar. Dışarıda olup şartlı tahliye olanlarla, denetimli serbestiye tabi olanlarla birlikte, değerli dinleyenler **2.5-3 milyonun üzerindedir** Amerikan Hapishaneleri'nin mevcudu. Nüfusun % 2'si kadarı infaz sisteminin takibi altındadır. Buna rağmen yine de -2003 senesiydi- Adalet Bakanları dedi ki, **4 milyon** ideal rakam. Hükümlü sayısını dört milyon yapsak, artık dedi kendi yağıyla kavururuz hapishaneleri. Fason iş alıyorlar hapishaneler için. Döner sermayeli. Şimdi bakınız, birisinin durduk yere çıkıp *"kapkaça, gasp cezası verelim"* demesi tesadüf değil. Niye kapkaça gasp cezası veriyoruz? Gasbın koşulları var. Bıçak dayıyor gaspçılar, tehdit ediyorlar değil mi? Cebir, şiddet kullanıyorlar. Kapkaççı böyle bir adam değil. Kapkaççı koşarken çantayı tutuyor. Alabilirse alıyor, alamazsa bırakıyor kaçıyor zaten. Ve biz bu ikisine neden aynı cezayı verelim? Daha da önemlisi kapkaççıya neden 15 sene hapis cezası verelim? Bu nasıl bir tekliftir? Değil mi? Ama bakın hapishane reformlarından önce dünyanın her yerinde bu tür teklifler oluyordu. Çünkü o kapkaççı denilen 16-25 yaş arası işsiz erkek profil var ya, o işte işçi! Onu alacaksınız, hapishanelerde kurulan, büyük tekstil atölyelerinde, fabrikalarda, büyük ayakkabı atölyelerinde kullanacaksınız. Sigortasız, sendikasız, karın tokluğuna. Ve bunların sayısı ne kadar çok olursa o kadar iyi, ne kadar uzun yatarsa o kadar iyi.

Evet belki siyasi tutuklu ve hükümlüleri çalıştıramayacaksınız. Belki onlar direnecekler sonuna kadar, ama ne yapacaksınız, bu kitleyi genişleteceksiniz. Bu tip şeylere karşı uyanık olmak gerekir. Siyasal iktidarların infaz projesi bir bütünlük arz etmektedir. Sadece siyasal tutuklu ve hükümlülere yönelik bırakmamışlar. Evet onlara yönelik en kanlı yöneliştir. En çelik dişleriyle, çelik pençeleriyle siyasi tutuklu ve hükümlülere yöneliyorlar. Katliamla yöneliyorlar, ama infaz projesi hem adli hükümlüler için

hem siyasi hükümlüler için bir blok halinde yürütülmektedir. Bir bütün olarak bu sisteme inancımızı tamamen ortadan kaldıracak bir model ile karşı karşıyayız.

Yine bakın bir örnek daha vermek istiyorum disiplin cezaları hakkında. Disiplin cezaları -en basitinden kınama cezasında, hücre cezasında böyle- verilip infaz edildikten sonra bitmiyor. Ayrıca "**kaldırılması**" gerektiriyor. Kaldırılması için de süre gerekiyor. Mesela kınama cezası aldınız. 15 gün geçmeden kaldırılmıyor bu ceza. Veya hücre hapsi aldınız. 6 ay ile 1 yıl geçmeden hücre cezanız kalkmıyor. Yani o hücre hapsini 20 gün yattınız, 10 gün yattınız. Ne olmuyor ceza? Kalkmıyor. Bu süre içerisinde tekrar edeceğiniz disiplin cezaları, öncekiler kaldırılmadığı süre içerisinde sizi otomatikman bir üst disiplin cezasına taşıyor. Bu işle çok ilgilenen bir avukat arkadaşşıma bir gün böyle bir toplantıda sordular: "*Şartlı tahliye ne oldu?*" diye. O da dedi ki şartlı tahliye kalktı. Yani 4'te 3 mü oldu, 3'te 2 mi, 5'te 2 mi falan diye soruyorlar. O da diyor ki "**şartlı tahliye kalktı.**" Niye, nasıl oldu, kalkmadı, biz öyle bilmiyoruz dediler. O da uzun uzun disiplin cezalarını anlatıp bütün bu cezalardan sonra ben halen iyi halle tahliye olurum diyen var mı aranızda? Yok dediler. O zaman kalktı dediğim gibi dedi. Kalktı diyorsam bir bildiğim var dedi.

Toparlayıp bitireyim. Artık çok yoruldunuz bu oturumlardan. Şimdi üç şey söylemek istiyorum bitirirken. Evet karşımızda devasa bir müktesebat var. Avrupa Birliği müktesebatı ve Türk Yasa Sistemi, yönetmelikler. 11 yeni yönetmelik çıktı infaz, tecrit ve izolasyona yönelik. Koca bir birlik müktesebatı var karşımızda, bize hiçbir faydası yok. Çünkü Avrupa'da bu iş bizden daha kötü. İşte burada anlatıldı. İlk el ayası taramasında biz ortalığı yıkmıştık. Ne oluyor şimdi? Bütün bir kentin el ayasını tarıyorlar. İlk göz retinası taraması İmrallı'da yapıldığında ortalık birbirine girmişti. Nasıl, nasıl olur? Avukatın, ailenin nasıl göz retinasına bakarsın? Şimdi bütün bir kentin göz retinasına bakıyorlar. Orada ses çıkartılamazsa, orada da destek olunamazsa yarın bütün bir ülkenin göz retinasına bakacaklar. Hepimiz fişleneceğiz, hepimiz modelleneyeceğiz, hepimiz numaralanacağız, hepimiz çiftli kimlikler taşıyan ve her türlü hareket kabiliyetini yitirmiş, aslında vatandaşlık pozisyonunu yitirmiş bireyler olarak gezineceğiz ülkenin içinde. Tüketim objeleri olarak gezineceğiz.

Bu mücadelenin bütünsel bir mücadele olduğunu unutmamak gerekiyor. Ben 19 Aralık'tan bu yana, 5 yıldır, Türkiye'nin hemen bütün hapis-hanelerine gittim. Büyük bir gönül rahatlığıyla ilk önce şunu söyleyeyim: **Tecrite karşı direniş başarılı olmuştur**, tecrite teslim olmamıştır siyasi tutuklu ve hükümlüler. Benim gördüğüm budur. Tecritin ağır tahribat yaratmış olmasına rağmen, hiçbir yerde umutsuzluk yarattığını görmedim, hiç-

bir hapishanede çaresizlik yarattığını görmedim. Dünya tarihinin en büyük direnişlerinden bir tanesinin tam ortasındayız ve ağır bedeller ödetmiş olmasına rağmen, bize ağır hasarlar vermiş olmasına rağmen direniyoruz, bu çok önemlidir. Bunu asla unutmayalım. Bir tarihten sözeder gibi sözetmeyelim hapishane mücadelesinden. **Tam ortasındayız.** Yaşanan günden söz ediyoruz.

Bir ikincisi; mahkeme kararları yoluyla tecrite karşı yapılan mücadele, bizim ülkemizde hemen hemen imkansız. Hem hakim ve savcıların bağımsız olmaması nedeniyle imkansız, kanundan kaynaklı problemleri nedeniyle bağımsız karar verebilecek durumda değiller. Hem de bizim modelimiz Anglo-Amerikan modeli gibi, mesela Amerikan Yüksek Mahkemesi gibi mesela ya da İngiliz Hakimleri gibi infaza doğrudan müdahale edip içtihat yaratabilecek hakimlere, mahkemelere sahip değiliz. Biz de Asliye Ceza Mahkemesi'nden bozma bir İnfaz Hakimliği var ve ondan hiç medet ummuyoruz. Dosya üzerinden taleplerimizi reddetmek dışında hiçbir faydası yok. Demek ki biz yargıyı değil, yasa koyucuyu etkilemek zorundayız. Bizim Anglo-Amerikan Hapishane modelindeki gibi mücadelemiz yargıya dönük olamaz. Hapishane davaları yoluyla kazanmayacağız biz bu işi. Biz bu işi **hapishane mücadelesi** yoluyla kazanacağız. Bizim işimiz yasamaya kanunları değiştirmesi için, yürütmeye kanunları uygulamayı düzeltmesi için yönelerek gerçekleşecektir. Bu mücadeleyi bırakmamak ve kesintisiz hale getirmek gerekir inancındayım. Çok teşekkür ediyorum beni dinlediğiniz için. (Alkışlar)

Av. Hakan KARADAĞ:

Oturumumuz sona erdi. Zamanımız tükendiği için soru almayacağız. Dışarıda sorabilirsiniz. Teşekkürler. (Alkışlar)

3. OTURUM:

TECRİTİN İNSANİ BOYUTU

Oturum Konuşmacıları:

Ahmet KULAKSIZ (Oturum Başkanı, Şehit Ailesi)

Orhan ALKAYA (Yazar, yönetmen)

Dr. Serpil DOĞAN (İstanbul Üniversitesi Psikiyatri Kürsüsü)

Azmet BEGG (Guantanamo tutsağı Muazzam BEGG'in babası)

Hüseyin KARABEY (Sinemacı-Yönetmen)

*Oturumun başında, ölüm orucu sürecinden, Küçükarmutlu'daki direnişten çeşitli kesitler içeren **"Yaşamak İçin Öldüler"** filminin gösterimi yapıldı.*

Film gösteriminin ardından 3. Oturumun konuşmacılarına söz verilmeden önce konuklardan gazeteci Musa Ağacık bir konuşma yaptı.

Musa AĞACIK (Gazeteci- Konuk Konuşmacı):

Herkese Merhaba,

Gerçekten izlediğim film karşısında bunları hergün yaşamamıza rağmen tüylerimi diken diken etti. Bu tür olaylar karşısında düşüncelerimi ifade etmek zor bir durum. Bugün de hepinizin de tanıdığı çok yakın bir arkadaşımı, bir dostumu kaybettim, Kazım KOYUNCU'yu. Her ölüm genç ölüm diye düşünüyorum. Bu mücadele biçimini, yazılarımda, düşüncelerimde benimsemesem de, uğrunda bu kadar acıyı göze alıp aylarca, yıllarca bu yöntemle mücadele veren insanların azmi karşısında saygı duymaktan kendimi alamıyorum. Ben daima insanların yaşayarak, son ana kadar yaşamada direnerek her türlü haksızlıkların karşısında yer alması gerektiğine inanan, savunan bir insanım. Çünkü zorbaların istedikleri şey bu fi-danların zamanından önce kırılmasıdır. Bu direnişten geçen bazı arkadaşlarla yaptığım görüşmede sizi yeniden hayatta görmekten büyük sevinç duydum dedim. O arkadaşlardan biri bana dedi ki: *"Biz zaten hep hayat-taydık"* dedi, "sorunu yanlış sordun" dedi. Yani kısacası neyin doğru olduğunu, neyin yanlış olduğunu bu aşamada kestirmek gerçekten çok zor. Çünkü ölümle kalım, ölümle yaşam arasında çok ince bir çizgi var. Hangimizin doğru, hangimizin yanlış yaptığını bu aşamada söylemek gerçekten çok güç. O açıdan sizlerin, bu ölen arkadaşlarımızın, hayatını bu uğurda veren arkadaşlarımızın yakınları olarak, bu işe gönlünüzü katan insanlar olarak hepinize saygılarımı sunuyorum. Saygılar.

"TECRİTİN İNSANİ BOYUTU Konulu 3. Oturum Konuşmaları

Ahmet KULAKSIZ (Oturum Başkanı):

Öncelikle TAYAD adına, TAYAD'lı Aileler adına herkese merhaba demek istiyorum. Konuklarımıza hoşgeldiniz. Aranızda olmaktan burada olmaktan büyük bir gururu duyduğumuzu söylemek istiyorum. Konuklara söz vermek istiyorum. Kendim konuşmayı en son yapmayı düşünüyorum. Gerçekte biraz önce filmde izlediğiniz yaşanmışlıkları biz bilebiliriz. An an, saat saat, gün gün, ay ay yaşadık. Her an, her gün, her saat yüreğimizden bir parça verdik onlar için. Benim ve benim gibi bu süreçte yakınlarını, evlatlarını kaybeden ailelerin orada çektiği acıların biz bir bölümünü bu filmde aktarmaya çalıştık. Bu bölümde bizleri dinlerken, bu acıların filmde bile bizi bu kadar nasıl etkilediğini düşündüğümüzde, bu acıları birebir yaşayan insanlar için bir empati yapmanızı isteyeceğim ben sizden. Bir de onların yerinde olduğunuzu varsayın. Nasıl ağır bir süreç, nasıl ağır bir dönem geçirdiğimizi gayet iyi anlayacağınıza inanıyorum.

Tecritin insani boyutunu anlatacağız, bu sınırlı zamanın içinde bunu nasıl yaparız, nasıl ederiz bilmiyorum ama bizlere bu konuda yardımcı olmak, bizlere katkı sunmak için Orhan Alkaya var, Hüseyin Karabey gelemedi, Serpil Hanım var Psikiyatri Kürsüsü'nden, Azmet Begg var. Sol tarafımda duran sevgili dostumuz, Guantanamo'da oğlu için mücadele ederek oğlunun özgürlüğüne kavuşmasını sağlayan yürekli bir baba. Değerli bir insan hakları savunucusu. Şimdi ben Orhan Alkaya'ya şu boyutuyla anlat deme durumunda değilim elbette. Orhan biliyor sürecin ta başından beri. Süremiz biraz sınırlı. O noktada çok da zorlayıcı olmak istemiyoruz ama sizin düşüncelerinizi ve duygularınızı bizimle paylaşmanızı istiyoruz.

Orhan ALKAYA (Yazar, Yönetmen):

Merhabalar. Öncelikle bir konuda özür dilerim. Saat altıdaki oturuma geldim, onun için programım dolu olduğu için konuşmadan sonra kalkmak zorundayım. Saygısızlık saymayın lütfen, başlayayın bu konuda. Bir

de şurada sanatçı yazmışlar, çok muğlak bir şey, hani genelde Seda Sayan'a falan diyorlar sanatçı. Ben yönetmenim ve yazarım. Arkadaşlar sağolsunlar birden fazla iş yaptığım için ortalamışlar herhalde.

Şimdi çevirmenlerin işini de kolaylaştırmak için ağır konuşmaya çalışacağım. Az önceki filmi izledikten sonra bu salonda bir sempozyum konuşması yapmak son derece zor. Yaşananlar yani 20 Ekim 2000 tarihiyle 19 Aralık 2000 tarihi arasında yaşananlar ve takip eden süreç, ne yazık ki hala kanamakta olan bir yara. Kanamak ne kelime, iltihap akıyor, paramparça bir yara. Dönemi Ahmet'in de sözünü ettiği gibi içinde sayılabilecek bir yerde yaşayanlardan biriyim. Sizlerden farklı olarak benim bir tane yakınım vardı ölüm orucunda. O da arkadaşım Sevgi Erdoğan'dı. Zaten bana sormamıştı. Bana sormazdı da , kimseye de sormazdı O. İnatçı bir kızdı. Işığı yol olsun. Ama Türkiye'deki politik sürece müdahale eden, hükümetle doğrudan doğruya görüşmeler yürüten, meclisle doğrudan doğruya görüşmeler yürüten, giderek Cumhurbaşkanı'yla yüzyüze görüşme yapan ve genel olarak işte aydınlar girişimi diye anılan grubun içerisindeki insanlardan biriyim ben. Ve o grubun o dönemdeki sözcülerinden biriyim. Bu süreç kapandığında, bu yara kapandığında, bu Asya'nın ürettiği vahşetlerden bir tanesi olan, 19 Aralık 2000 gösterisi ve gözdağı operasyonu süreç tarafından bertaraf edildiğinde, yeniden insani koşullar oluşturulduğunda, söylemek istediğim pekçok söz olduğunu bu masada oturan Ahmet Kulaksız kardeşim gibi bazı arkadaşlarımız bilirler. Kendime bir söz verdim, bu süreç kapanmadan bu sürecin otokritiğini yapmayacağım. Çünkü Türkiye Cumhuriyeti hükümeti bir suç işledi. Dört duvar arasına hapsedilmiş, o dört duvar bariyerlerle korunan, o dört duvar içerisinde dört duvarlara, dört duvarlara, dört duvarlara...hapsedilmiş, dolayısıyla mutlak anlamda denetim altındaki insanları son derece organize bir operasyonla öldürmeyi, yaralamayı, yoketmeyi seçti.

Maddi ve manevi anlamda, ya hayatlarını ortadan kaldırarak yoketmeyi, ya da onları hayata bağlayan güçlerini ortadan kaldırarak, direnme güçlerini, inançlarını, hayata bağlılıklarını sağlayan fikirlerini ortadan kaldırarak, manevi olarak yoketmeye çalıştı. Bu vahşi bir operasyondur. Asya'da bu ve benzeri birçok gösteriye, vahşet gösterisine tarih boyunca tanık olduk. Bu Asya'nın tekniğidir.

6 ve 17 Aralık... 2 tane tarih. 6 ve 17 Aralık'ta hükümetin içerisindeki bir kanat bir adım attı. İleride tartışacağımız konunun bu olmasını dilerim. Belirli koşullar gerçekleştiğinde F Tipi cezaevlerini süresiz olarak erteleme kararını, hükümetin o zamanki Adalet Bakanı ve bu hikayenin önemli kötü adamlarından Hikmet Sami Türk iki söz açıkladı. İlerde bunu tartışmak isterim. Ama şimdi şimdi hala bu vahşi operasyonun süreci devam edi-

yor. Daha da yalnızlaştırmaya, daha da insansızlaştırmaya doğru... insanı insan kılan, doğru ya da yanlış kimin haddine bunu tartışmak. İnsanı insan kılan inançlarından insanları arındırmaya, insanları manevi olarak yoketmeye, ezmeye dönük. Bu onlar için doğru olabilir. Benim için lanet olası düzenin bir mutlak koşul olduğunu insanların kafasına çakmaya çalışan bu süreç devam ediyor.

Çok kısaca içinde olduğum bir şeyden söz etmem gerekir. Dönem 2000 senesinin Ekim ayıyla, 2001 senesinin 31 Ocak tarihinde Ankara'da Cumhurbaşkanı Sezer ile önemli sayılabilecek bir görüşme yürütülmüştür. Bu tarihe kadar son derece yüksek bir ivme kaydeden bir aydın hareketi vardı Türkiye'de. O kadar ki, 19 Aralık operasyonunun öncesindeki geceyi, 18 Aralık gecesini yaşayanlar bilecektir. Bir yandan Yücel Sayman -o sırada İstanbul Barosu Başkanı- hapisanede çabalarını sürdürüyordu. Bir yandan biz cumhuriyet başsavcılığındaydık gece saat 8 sularında. Asla bir imza atmakla sınırlı olmayan son derece samimi bir demokrasi mücadelesi, bir insan hakları mücadelesi vermiştir Türkiye'deki, teker teker farklı niteliklere ve ünvanlara sahip ama genel olarak toplumda aydınlar diye kabul görülen bu topluluk. Ama acıdır ki, bu operasyonun gücü ve şiddeti, 1 Mart 2003'de Türkiye'yi savaşa sokacak olan hükümet tezkeresinin reddedilme sürecine kadar çok uzun bir intikaya da uğramıştır. Çok uzun bir arayla karşı karşıya kalmıştır. Bu operasyon bizim zaman zaman Türkiye'de de, uluslararası platformda da, gerek uluslararası entellektüel camiada gerek uluslararası hukuk camiasında etkili olan gücümüzü ve çıkışlarımızı bu operasyon belli bir süre için durdurmuştur. Dolayısıyla tartışılması gereken bir şeyin bu olduğunu düşünüyorum.

Bir güç kolay elde edilmez. Bir imkan da kolay elde edilmez. Bu operasyon çok uzun bir süreliğine cezaevindeki mahkumların, tutsakların, esir alınmışların önemli bir olanağını ellerinden almıştır. Bu gerekirse hayatı pahasına bir direnci ortaya koyabilmeyi gerektirir. Ne yazık ki burada da çok büyük bir kan kaybına uğradığımızı kabul etmek zorundayız. Ama genede bütün bunları söylemek, az önce izlediğim filmde sonra hayli zor. Az önce izlediğim filmdeki insanların hepsini tanıdım. Biri de eski arkadaşımdı. Hepsile hemen hemen konuştum. Şimdi Ahmet yanımda otururken eleştiri yapmak ya da bir sempozyumun gerektirdiği koşullarda bir analiz yapmakta son derece zor. Bobby Sands İrlanda Kurtuluş Ordusu'nun liderlerinden ve İngiliz Parlamentosu'na hapisanedeiyken seçilen bir devrimci, şöyle bir benzetme yapmış beni çok etkilemişti. İngilizler tarla kuşunun ötüşünü dinleyebilmek için, -tarla kuşu özgürlüğüne çok düşkün bir kuş, kafeste yaşamayan bir kuş-tarla kuşunun gözüne mil çekerlermiş. Kısa bir süre için kafeste olduğunu görmeyen, algılamayan tarla kuşu, o ola-

ğanüstü güzel ötüşüyle şarkısını söyler ve sonra ölürmüş.

Boby Sands okuduğum kadarıyla taa 25 yıl kadar önce yakınlarına *"bizler birer tarla kuşuyuz"* demişti. O olağanüstü güzel şarkının gözlere mil çekilmeden ve ölüm bir mutlak yazgı hale gelmeden hayatta kalmasını hepimiz gibi sizler de istersiniz biliyorum. Az önceki alkışlarınızı içimde hissettim. Koşulları da biliyorum, bazen bazı şeyler hayat pahasına yapılır. Bazen bazı direnişler yüksek bedellerle ortaya konulur. Ama açık söylemek gerekirse burdan bir an hepimizi etkileyip sizi kendimi tecrit ortamının ta içinde hissettim. Dışarıda akan hayatın dışında tecrit edilmiş bir yerde, inançlarını savunan insanlar olarak gördüm hepinizi. Sanıyorum şu anda benim yapabileceğim en fazla kabul buyurursanız arkadaşım Sevgi Erdoğan'ın arkasından yazdığım şiiri sizlerle paylaşmak olacaktır, (yoğun alkışlar)

20 yıl sonra gördüm Sevgi'yi
Müthişti, yeterince cümleydi
Aklı başını aşmıştı çoktan.
Buruşuk bir hayatı ütüler gibiydi

20 yıl sonra gördüm Sevgi'yi
Ne çok ölmüştük belli etmezdi.
Eski arkadaş işte, cemal aşktan
Durduk yerde sevgi kimseyi üzmezdi

20 yıl sonra gördüm Sevgi'yi
oldum olası inadın güzelliğiydi.
Tanrım gözleri baştan aşağı vatandı
Sevgi ihaneti bilir de, bilmezdi.

20 yıl sonra gördüm Sevgi'yi
Ufaktı, keskindi, kıldan inceydi
19 kiloydu karşımda yatan
Arkadaşım, canımın içi sevgiydi

20 yıl sonra gördüm Sevgi'yi
Unutulmuş vezin hayatımız gibiydi

Burada hiçbir şey varolmaz yoktan
Açlık bacında bir ziyafet siniydi

20 yıl sonra gördüm Sevgi'yi Yollar
çok istek genç ve birdi Hayatımızın
özetiydi taa baştan Gençliğimizi
baştan kurar gibiydi.

20 yıl sonra gördüm Sevgi'yi Kimbilir kaç kez
öldüm hepsi birdi Gördüm zaman oluşundan
zamana akan Kardeşlik, müsavat, hürriyet
diliydi.

20 yıl sonra gördüm Sevgi'yi
Ne bir roman ne film ne şiirdi
Gözümü arayıp içine doğrudan bakan
Yanardağ değil şu kardeş gözleriydi

20 yıl sonra gördüm Sevgi'yi Anna Karaninna
olamaz basü badel mevtti Hayatın suyuydu
deriden kemiğe sızan Ve kemikten üreyen
insan hücrelerdi

20 yıl sonra gördüm Sevgi'yi
İnanmayacaksınız, gördüm Sevgi'ydi
Hayatın atardamarıydı hayata ağan
Uzun parmakları kınalı bir ülkeydi

Sevgiyi gördüm 20 yıl geçmişti aradan

(Yoğun alkışlar)

Acının sıcaklığı üzerine söz söylemek çok zor. Sevgi'nin yerine herkes istediği ismi koysun. İsteyen Zehra desin, isteyen Gülsüman, Şenay, Canan desin, ama içinde bulunduğumuz tecritten yeniden ve akılcı yön-

temler üreterek çıkabiliriz. (.... Konuşmanın çok kısa bir bölümü çözümlememiştir.)

Hepinizi tecritsiz bir hayat kucaklasın dilerim ki... İzninizle kalkıyorum. Hepinize dinlediğiniz için çok teşekkür ediyorum. (Alkışlar)

Ahmet KULAKSIZ (Oturum Başkanı):

Bizler sevgili Orhan Alkaya'ya hem konuşmasından hem de bu sıcak şiiiri bizimle paylaştığı için teşekkür ediyor ve sevgiyle uğurluyoruz. Tekrar görüşmek üzere diyoruz.

Şimdi sevgili dostlarım, bir misafirimiz var konuşmacı olarak, Serpil hanım. Serpil Doğan. Sanırım malum, bizim dostlarımız bir tek TAYAD'ın etkinliklerinin dışında kendi aktiviteleri, kendi çalışmaları da hayli yoğun. Onun için bizimle düşüncelerini paylaşması için Serpil Doğan hanımefendiye sözü vereceğim. Bize anlatacağı epey şeyler vardır diye düşünüyorum. Buyrun.

Dr. Serpil DOĞAN

(İstanbul Üniversitesi Psikiyatri Kürsüsü):

Evet bugün yine aslında çok duygu yüklü bir ortam var. Yaklaşık 3 hafta kadar önce yine aynı konuda, tecrit konusunda bir başka organizasyonda da benzer bir konuşma yapmıştım. Ve orası da yine çok duygu yüklüydü. Ailelerin birçoğu, konuşmalar sırasındaki konuşanlar, yıllarca cezaevlerinde geçirmiş, yıllarını tek kişilik hücrelerde geçirmiş konuşmacılardı ve herbiri hücrede yaşadıklarını anlattılar. Daha doğrusu anlatmaya çalıştılar çünkü çok zor bir anlatım bu sizin de tahmin edebileceğiniz üzere. Ve orada dinleyicilerde gördüğüm; aslında tabii herkesin, hepimizin bu sürecin içinde olanların çok benzer duygular yaşadığını görüyorum, ağlayanlar hüzün, öfke, kızgınlık aslında birçok duygu birarada.

Oradaki bir gözlemimi size aktarmakla başlamak istiyorum. O sempozyumda konuşan arkadaşların hemen hepsi çok zor anlar yaşadılar. Şöyle ki, bunu anmak, bunu hatırlamak birçoğunun ilk defa yaptığı bir şeydi. İlk defa hücrede yaşadıklarını anlatmaya çalıştılar orada. Aslında bu zorluk, bu sıkıntı hali, bununla tekrar bir şekilde yüzleşmek, çünkü onları yeniden hatırlamak, hatırladıkça o duyguyu, o boğucu duyguyu yaşamak

herbiri için tabii oldukça zor anlardı. Burada aslında biraz buna değineceğim: Nasıl oluyor bu süreç, nasıl yaşanıyor? Bunu yaşayanlar izolasyonu, tecriti hücreyi yaşayanlar, neler yaşıyorlar? Ve bu işkence, çünkü tecrit işkencenin artık en üst boyutudur, ben böyle düşünüyorum. Bunu yaşamamanın insanın kişiliğini ne kadar derinden etkileyen, derinden sarsan ve çoğu zaman geri dönülmesi oldukça zor yaralar açan bir durum olduğunu biraz sizlere açıklamaya çalışacağım.

Şimdi tabii biliyorsunuz ki cezaevi modern çağın başlangıcıyla ortaya çıkmış ve aynı dönemde aslında suç kavramının ve cezalandırma kavramının da değişmeye başladığını görüyoruz. Daha bireysel olmaya başlayan bir süreç ve o süreçte artık kişinin bedenine yönelik işkence yöntemleri yerini, daha işte beyaz ölüm dedikleri kansız, yarasız, beresiz ama kişiliği çok daha derinden etkileyen, çok daha derin yaralar açan psikolojik işkence yöntemlerine bırakmış. Tabii bunu yapmanın en iyi yollarından biri de kişiyi toplumdan izole etmek. Çünkü suçlu kabul edilen kişiyi o ortamdan uzaklaştırıp izole etmek, onu yalıtım, kullanılan en önemli tekniklerden biri olmuş. Cezaevinin **3 amaca hizmet ettiğini** görüyoruz. Burada izolasyonla, tecritle bağlantılı birkaç şey söyleyeceğim.

Bir kere en önemlisi, **kişiyi yalıtım**, toplumdan uzaklaştırmak, bir yere otoriteye tabi kılmak ve bir diğeri de **kişinin kendi kontrolünü**, kendi otoritesini mümkün olduğu kadar azaltmak. Çünkü ancak kişiyi kendi otoritesine tabi kılarak, ona istediklerini yaptırma, ona boyun eğdirerek kendi isteklerini kabul ettirme ve istediği yönde gitmesini sağlama sözkonusu. Bu nedenle de özellikle tecritte bu çok temel teknik ve yöntem. Şimdi aslında bunu 80'li yıllarda da gördük biz: 80'li yıllarda devletin ne kadar mutlak bir iktidar arayışı içerisinde olduğunu gösteren bazı yasalar var biliyorsunuz ve bu yasalara baktığımızda, tutukluların mimikleriyle, bakışlarıyla, beden dillerini kullanarak birbirleriyle haberleşmeleri bile yasaklanmış durumda. Ama tabii bunu yaparak, yasaklar çıkararak onların birbirleriyle iletişimini, ilişki kurmalarını engelleyemediklerini görmek aslında hücre tipi cezaevlerini gündeme getiren en önemli noktalardan birisi.

Hücrenin tanımını aslında hepimiz biliyoruz. Ve nasıl bir yaşantı olduğunu hepimiz biliyoruz, çünkü burda bir ilişki yokluğu sözkonusu. İlişki yokluğu dediğim şey yalıtım, kişinin tek başınalığı ama bununla beraber yaşadığı bir de **duyusal yalıtım**. Yani bir ötekinin yokluğu, öteki insanın bakışlarının, sesinin, dokunmasının yokluğu çünkü hepimizin ruhsal sağlığı bunlarla geliyor, yani bizim ego dediğimiz bizim **benlik bütünlüğümüz**, ötekinin varlığıyla, ötekinin varlığında sözkonusu olabilen bir şey. Siz tekini yokettiğiniz zaman yani **insanı insansız bıraktığınız** zaman onun benlik bütünlüğünü ve kişiliğini, kimliğini parçalıyorsunuz. Yapılan şey bu

aslında. Tecritin amacı da bu zaten.

Tecritin ne kadar derinden psikolojik etkiler yarattığını gösteren ben-
ce en önemli şeylerden bir tanesi, tecritte yaşayan tutukluların söyledikle-
ri. Tecritte yaşayan tutukluların birçoğu fiziksel işkenceyi, bedenlerine za-
rar verilmesini, fiziksel işkence görmeyi tecritte insansız kalmaya tercih
ediyorlar. Şimdi siz insanı eğer hücrede tek başına bırakırsanız konuşma-
dığı, anlaşılamadığı, tartışamadığı, kendi yüzünü göremediği çünkü onun
için de bir aynadır o yani konuştuklarının kızgınlığının, öfkesinin, üzüntü-
sünün ötekinden bir başka insandan yansıyıp geri dönmesi de önemli.
Eğer bu yalıtılmış ortamında yaşıyorsa bir kişi, burada sözkonusu olan
şey kendi iç gerçekliğiyle, kendi iç dünyasıyla dış gerçeklik bir süre sonra
birbirine karışmaya başlıyor. Ne demek istiyorum? Şunu söylemek
istiyorum. Hayalleri, düşleri, kendi içinde yaşadıkları, kendi başına
yaşadıkları sanki dış gerçeklikmiş gibi yaşanmaya ve algılanmaya
başlıyor. Bunun sonucunda da bir takım psikiyatrik rahatsızlıklar ortaya
çıkıyor.

Ben mümkün olduğu kadar çok tıbbi terim kullanmadan bunları kı-
saca size aktarmak istiyorum. Nedir bunlar? Düşünce bozuklukları oluyor.
Düşünce bozuklukları, kendi iç gerçekliğinin dış gerçeklikmiş gibi algılan-
ması sonucu ortaya çıkan bozukluklar. Halüsinasyonlar oluyor. Birtakım
işitsel, görsel halüsinasyonlar ortaya çıkıyor. Depresif bir ruh hali, kızgınlık,
öfke, sinirlilik, sürekli bir kavga ve endişe hali, bununla beraber ceza-
evinden çıktıktan sonra, tecrit koşulları bittikten sonra bile yıllarca sürebil-
en birtakım kalıcı kişilik değişiklikleri ortaya çıkabiliyor. Bu kalıcı kişilik de-
ğişiklikleri neler? Birtakım kaygı belirtileri, birtakım bedensel, aslında ne-
deni psikolojik olan birtakım bedensel sorunlar ortaya çıkabiliyor. Kişi
dünyaya ve öteki insanlara karşı güvensiz olmaya başlıyor ve en önemli-
lerinden bir tanesi de **yabancılaşma**. Yani cezaevinden çıktıktan sonra da
toplumdan diğer insanlarla arasında çok derin uçurumlar, çok derin yarık-
lar olmaya başlıyor. Çünkü konuşmamın başında anlattığım durum; aslında
bu bir kaçınma. Neden kaçınma? Kişiye o anı, aradan yıllar geçmiş ol-
sa bile onları hatırlatan bütün ortamlardan, bütün konuşmalardan, bütün
uyaranlardan mümkün olduğu kadar uzaklaşma. Çünkü bunları hatırla-
mak dahi oldukça sıkıntı verici ve oldukça zor. O nedenle de kişi geçici ola-
rak rahatlamak için, mümkün olduğu kadar bunları hatırlatan ortamlardan
uzak durmaya çalışıyor, kendi yaşadıklarını anlatmakta oldukça zorlanı-
yor. Ve bunu yapmaya devam ettikçe, yani bu ortamlarda bu koşullardan
uzak durduğu sürece de aslında kendi içinde yaşadıkları sıkıntı katlanarak
artmaya devam ediyor.

Ben aslında bu anlamda, bu boyutuyla bu tür organizasyonların,
özellikle tecriti yaşamış arkadaşların da olduğu organizasyonların gerçek-

ten çok önemli ve anlamlı olduğunu düşünüyorum, çünkü onların iyileşme süresi içinde yeniden kendi kişilik bütünlüklerini, kimlik bütünlüklerini sağlamaları yönünde de en önemli süreçlerden birisi bu destek. Çünkü kişi yalnızlaştığı, toplum tarafından reddedildiği ölçüde ve ne uğruna bütün o süreçleri yaşadığının toplumdaki diğer insanlar tarafından anlaşılmaması, onların yaşadıkları travmayı tekrar tekrar artıran bir süreç. O nedenle aslında uzun bir süredir bu konuda tabii büyük bir sessizlik var, tabii hala süren bir sessizlik; yani bunu değerlendirmek, bunun üzerine konuşmak oldukça zor diye düşünüyorum. Ama belki bu organizasyon ve bahsettiğim daha önceki organizasyon, belki bu sessizliği yırtmak için bir adım olur diye düşünüyorum. Çünkü buna çok ihtiyaç var gerçekten. Şimdi tecritin aslında insanın kendi içinde bir şeyleri öldürdüğü çok açık. Fakat sadece bunu yapmakla kalmıyor, biyolojik olarak da, fiziksel olarak da ölümeye yolaçıyor aslında tecrit. Bununla ilgili yapılan çalışmalar var; mesela Teksas'ta yapılmış ya da Türkiye'de de yapılmış çalışmalar var. Tutuklular arasında intihar edenlerin büyük kısmının uzunca süreler hücrede tek başlarına kaldıkları tespit edilmiş. Çünkü "*telekopik dokunuş*" diyoruz biz buna, ötekinin varlığı, ötekinin sesi, dokunuşu, bakışları, aslında bizim sadece ruhsal sağlığını değil, fiziksel sağlığını etkileyen şeyler. Çünkü o dokunuşlarla o seslerle fiziksel olarak da, bağışıklık sistemimiz arasında da çok paralellikler var. O nedenle sadece intiharla değil, diğer fiziksel rahatsızlıklar fiziksel hastalıklar anlamında da tek başına hücrede yaşayan insanlarda çok daha sık görülen birtakım rahatsızlıklar var. Onlara girmek istemiyorum. Ben burada konuşmamı bitireceğim. Belki sorularınız olursa açıklamaya çalışabilirim. Teşekkür ederim. (Alkışlar)

Ahmet KULAKSIZ:

Biz de teşekkür ediyoruz. Bu arada söylemiş olayım. Atlamışım özür diliyorum, bu bölümde soru alma olanağımız maalesef yok. Zaman mevhumu açısından biraz sarktı önceki programlardan kaynaklı. Bizi bağışlamasını istiyoruz.

Şimdi sevgili dostlarım bir yer var bilirsiniz Guantanamo diye bir realite var. Amerika'nın Küba kıyılarında kurduğu bir işkencehane ve bu işkencehanede önemli sayıda mazlum milletlerden Afganistan'dan ve başka ülkelerden tutsaklar var, yani 8-10 bin mil öteden buraya insanlar imha amaçlı getirilmiş. Rehabilitasyon ve cezalandırma yöntemiyle orada tutulan, işkence gören insanlar var. Bu yöntemle, bu haydutça vahşi yöntemlerle Afganistan'dan tutuklanıp Guantanamo'da bir süre kalan bir tutsağın babası ve mücadelecisi, direngen bir baba. Azmet Begg dostumuz bize Guantanamo eksanli, ülkelerdeki tecritin hapishaneler yaşamının nasıl

bir şey olduğunu anlatacak; onun gözünden onun yüreğinden dinlemek istedik. Ona sözü vereceğiz. Buyrun sevgili dostum.

Azmet BEGG (Guantanamo Tutsağı Muazzam BEGG'in Babası- İngiltere):

Selamünaleyküm sayın bayanlar ve baylar. Söyleyecek çok şeyim var. Ve şu an söyleyeceklerimi kısaca ifade etmek istiyorum. Çünkü başka bir konuşmacı sırada bekliyor ve fazla zamanımız yok. Yarın tekrar bir konuşmam olacak.

Size kısaca Guantanamo'da bulunan oğlum hakkında bir şeyler söyleyeyim. Benim oğlum olduğu için söylemiyorum, ama kendisinin çok yumuşak bir yüreği vardı ve çok ince bir insan. Her zaman başkalarını düşünmüştür. Her zaman insanlara yardım etmek için hazır bulunmuştur. Her zaman yardım etmiştir, yardımlarını esirgememiştir. Ve pekçok yere gitmiştir insanlara yardım etmek için. Gittiği her yerde ihtiyacı olan insanlara yardım elini uzatıyordu. Ve bir okul açmak istediğinden bahsetti. Afganistan insanları için bir okul açmak istediğini söyledi. Çünkü Afganlılar'ın okul eğitiminden mahrum olduğunu belirtmişti: Ve cahil, okuma yazma bilmeyen bir toplum oldukları için onlara okuma yazma öğretecekti. Evet ben de onun bu kararını destekledim. Sen kendi kararını yapabilirsin, eğer bunu istiyorsan yap. Ve oraya, Afganistan'a gitti. Eşikle beraber öğretmenlik yapmaya başladı.

Kendisi aslında bir okul açmaya çalışıyordu ancak yerel hükümet izin vermedi. Çok çaba sarfetti bu okulu açmak için, ben çok merak ediyordum acaba gelişmeler nasıl gidiyor diye. Ve bana kalp rahatsızlığı olduğunu, by-pas ameliyatı olduğunu söylüyordu. Ve ben de ona bunu yap geri dönme dedim. Yapabileceğin bir şeyi yapmak iyidir. Birkaç gün sonra şunu düşündüm; burada suya sahip olmayan köylülerin ve suyu elde etmek için kilometrelerce yol kateden insanları düşündüm. Bazı bölgelerde elektrik ve su yoktu. Sen bunu sağlayabilir misin peki? Evet bana yardım edersen ve beni desteklersen ben bunu yaparım diyordu. Tabii ki iyileşeceğim ameliyattan sonra. Köylere su getirmeye çalışırken her defa konuştuğumuzda, insanlara bir şeyler yaptığından bahsediyordu. Onlara yardım ettiğini ve daha sonra Pakistan'a gideceğinden bahsediyordu. Bu işlerin çok kısa bir süre içerisinde olmadığını söyledim. *"İşimi yapayım eve*

tekrar geri döneceğim buna emin ol" dedi. Tamam dedim. Ama o ülkeler tehlikelidir demeyi de unutmadım tabii. Hayır iyiyim ben gerçekten çok iyiyim dedi bana.

Onun ardından bir gece bir telefon aldım O'ndan. *"Yakalandım tutuklandım"* dedi. Kim tarafından yakalandın dedim. Bilmiyorum dedi. Bana teröristmişim gibi davranıyorlar, onların terörist olduklarını düşünüyorum ama Amerikalılar sanırım dedi. İslamabad'daydı O'nu geri almam gerekiyordu. Yapacağım hiçbir şey yoktu ve hiçbir şeyi yanlış yapmamalıydım zaten. Ama geri gelmedi tabii. Çok üzuldüm çok yıprandım bu süreçte. Afganistan'daki insanlar O'nu para için mi öldürmüşlerdi, bir yerde mi tutuyorlardı? Bu olmuştu bir kere. Yani 3 hafta gibi bir sürede Pakistan'la Afganistan ve Londra arasında mekik dokudum. Ama kimse bana hiçbir söz söylemedi. Çok üzgündüm, 3 hafta boyunca çok kaygılıydım. Ve çok korkmuştum açıkçası. Çok meraklanmıştım çünkü o benim oğlumdu. Ve bir gün bir telefon görüşmesi yaptım, telefon aldım. Kandahar'dayım, Kandahar'dan birileri aradı ve ordan Kızılhaç, oğlun burda, Amerika gümrüğünde dedi biri. Bu süreç içinde bir mektup aldım ondan. İyi olmadığını biliyorum, baba sakın gelme, sana telefon etmek zorundaydım biliyorum ama edemedim. Ama üzülecek hiçbir şey yok.

Muhtemelen çok zarar görmüştü yedi hafta boyunca, ondan sonra Kandahar'dan Bagram'a gönderdiler, Afganistan'a. Orada bir hayvan gibi tutuldu. Ve inanılmaz bir tecrite maruz bırakıldı. Neden bunu söylüyorum çünkü o kadar kötü tutuluyordu ki bir yerde güneşi, ayı, ışığı hiçbir şeyi göremiyordu. Ve bu birkaç hafta sürdü. Sonunda bana bir mektup yazdı ve ne olduğunu anlattı. *"Kendimi öldürebilirdim diyebilirim artık sana o süreç içerisinde"* dedi. Bana o mektubu yazdı ve o mektup daha da üzücüydü benim için. Tamamen normal olmaya çalışıyordum ama beni de etkileyen bu oldu. Yani o mektuptan sonra çok kötü hissettim kendimi.

Dışişlerine gittim, bakanlığa gittim, gazetelere gittim, her yere gittim. Hiçbir şey yapamadılar. Çünkü onlar Amerikalı. Farklı yerlerde, farklı şehirlerde görüşmeler yapmaya başladım. Birçok ülke var dedim, başka insanlar da acı çekiyor. Kendi başıma değilim. Tek başına koştumuyorum bu yolda. İngiltere'ye gitmiştim. Çevremdeki insanlar İngiliz'di ve benim yaşadıklarımı anlamıyorlardı. Beni davet ettiler. Beni yedirdiler, bana saygı gösterdiler, yapabilecekleri her şeyi yaptılar. Bana mektuplar yazdılar. Jack Straw, Tony Blair, İngiltere Başbakanı biliyorsunuz. Yaptığım şey bu, her zaman bunu yapıyorum.

Başka bir açıdan baktığımızda da insanlar acı çekiyor. Bir kafes içinde orada tutuluyorlar, aşağılanıyorlar, yalnız bırakılıyorlar ve yiyecek bile doğru düzgün alamıyorlar, hakarete uğruyorlar, hatta dövülüyorlar. Elle-

rini bile, vücutlarını bile yıkayamadıkları durumlar oluyor. Gerçekten inanılmaz kötü durumdalar. İnanılmaz kötü koşullardalar. Kimse onları görmüyor. Oğlumu görmeye çalıştım. Reddedildim tabii. İçeri giremezsin dediler. Herkes oraya yaklaşmaya çalışıyor ancak hiç kimse için imkanı yok oraya yaklaşamazsın. Bir yıl sonra insanlar köşe yazıları yazdılar benim hakkımda, çok ses çıkarmıştım açıkcası. İngiltere'deki insanlar ileri adım atmaya başladılar. Tecrit konusunda, Guantanamo koyunda yaşayanlar konusunda, tecrit kampı konusunda pekçok yazılar yazdılar. Guantanamo koyunda çok büyük sorunlarımız var. Kilit altında tutuluyor ve inanılmaz kötü koşullar altında, inanılmaz kötü bir hücrede tamamen tecrit edilmiş durumdalar; hiçbir çıkış yolu yok. Hiçbir insana ulaşma yolu yok ve gerçekten izolasyonun, tecritin en üst noktasını yaşıyor. Ama yürekli görünmeye çalışıyor. Ben iyiyim bana hiçbir şey olmuyor. Ben de iyiyim, sen de güçlü olmalısın diyorum. Sen de çok güçlüsün, ben de çok güçlüyüm ve bu mücadele devam edecek diyorum. Bu mücadele devam ediyor. Birkaç yıldır devam ediyor. Sonunda tamamen herkesle konuştum. Ve insanlara yanlış yaptıklarını anlatmaya çalıştım. Ve bu sempozyumlarda pekçok konuşma yaptım. Uluslararası Af Örgütü'ndeki insanlarla konuştum. Benim oğlum yanlış bir şey mi yaptı, bu ülkeye bir şeyler katmaya çalıştı dedim. Neden peki ona bunu yapıyorsunuz?

işte bu bizim yaşadığımızın şeyin nasıl olduğudur. Pek çok insan özgür bırakılacak mı, Guantanamo'dan çıkacak mı? Ben pekçok yere gidiyorum ama o gene Guantanamo'da. Bayanın da dediği gibi pekçok etki görülüyor üstünde. Kendini iyileştirmeye başlıyor, bize bir şeylerin iyi gittiğini söylemesini de istemiyoruz. Bir kitap yazmaya başladı. Ve beş altı ay içinde basılacağını umuyorum. O oğlumun bütün öyküsüdür. Yarın konuşmamın geri kalanını yapacağım. Hepsi bu kadar. Teşekkür ederim. (Alkışlar.)

Ahmet KULAKSIZ:

Biz de sevgili konuşumuza teşekkür ediyoruz. Kendisini kutluyoruz bu mücadelesinden ötürü. Şimdi sevgili arkadaşlar, değerli konuklar, özellikle son birkaç yıldır Avrupa standartları, Avrupa Birliği, Avrupa Parlamenterleri yani AB ile başlamayan neredeyse bir haberimiz televizyonlarda, bir yazımız makalelerde geçmiyor gazetelerde. Bunun bizi ilgilendiren bir tarafı da, AB standartlarına uygun hapisaneler ya da Avrupa standartlarına uygun hapisaneler lafı çokça tartışıldı bir dönem, hala da o gün bugündür Türkiye Cumhuriyetleri Adalet Bakanları'nın sıkça burdan bir güç aldığını görüyoruz. Avrupa Birliği'nde nasıl bir hapisaneler modeli var, bu konuda gerçekten önemli çalışmalar yapmış, belgesel, filmler

çekmiş, -hatta bir kitap yazdığını biliyorum- bir sinemacı arkadaşımız var. Hüseyin Karabey burada. Bir de onun ağzından bir kez daha dinlemek istiyoruz. Hüseyin bey, nedir bu Avrupa Standartlı hapishaneler, nasıl bir model ya da bizimle ilgili ne gibi bir şeyi var, bize ne yani Avrupa Birliği hapishanelerinden?

Hüseyin KARABEY (Yönetmen):

Kusura bakmayın geciktim. İlk önce onun için özür dilerim. Aslında Ahmet Ağabey'in dediği gibi 2001 yılında dönemin Adalet Bakanı'nın yeni cezaevlerini kamuoyuna anlatırken kullandığı bir cümle benim filmi yapmama sebep oldu. Cümle de şuydu: *"Biz cezaevlerini Avrupa standartlı hale getireceğiz."* Yani Türk hükümetinin Adalet Bakanı cezaevlerimizin Avrupa standartlarına ulaşacağını söylüyordu. Yani aynı hükümetin Sağlık Bakanı ya da Eğitim Bakanı eğitim için Avrupa standartını getirmiyor ya da sağlık için Avrupa standartını getirmiyor, ama cezaevinde 70.000 kişi var sayı olarak; onları çok sevdikleri için Avrupa standartını ilk olarak oraya getirmeyi hedeflediklerini açıkladı. Ki diğer hizmetlerde eğitim ya da sağlık, herhalde 70 milyon kişi yararlanacaktı Avrupa standartından. Ben dedim bunda bir bit yeniği var. Bunlar bu kadar çekinmeden, bu kadar rahat Avrupa standartından bahsetmezler.

O dönemde Türkiye'de tecrit, şu anda yaşanan yaşanmıyordu. Henüz 19 Aralık operasyonu olmamıştı. Biz de tecriti anlamak ve anlatabilmek için Avrupa'ya gitmeye karar verdik. Avrupa'da da bunun daha önceden uygulandığını ve sistemin orada halen devam ettiğini duymuştuk. Bu Avrupa standardı nedir diye kameramı alıp gittim Avrupa'ya ve çeşitli ülkelerde görüşmelerde bulundum ve bir ucu da Amerika'ya kadar vardı bu araştırmamın.

Benim karşılaştığım şey çok dehşet uyandırıcıydı. Sebebine gelince, Avrupa'da yaşanan şu an yüksek güvenliikli cezaevleri dedikleri -ki bu cümleye biz alışıcağız, bizde de söylemeye başladılar- ağır izolasyon koşullarının uygulandığı korkunç cezaevleri ve bu cezaevlerinde uygulamalar genellikle o ülkenin anayasalarına ve imza attıkları uluslararası anlaşmalara rağmen uygulanan yöntemler olduğuyla da karşılaştım. Mesela Fransa'ya gittiğimde yılda **yaklaşık 70 kişinin cezaevinde intihar ettiğini** öğrendim. İngiltere'ye gittiğimde yine bu sayı 50-60 civarlarında, Alman-

ya'da sayı farklı değildi. Dehşet rakamlar. Biliyorsunuz 2001'den önce Türk hükümetinin cezaevlerinde düzenlediği operasyonlarda zaman zaman 10 kişi birden öldürüldüğü oldu ya da bu sayı bazen 5 ya da 20 arasında değişti. Saklanamayacak şeyler olduğu için de bütün dünya duydu ama Fransa'da 70 kişinin öldüğünü biz duymamıştık. Yani cezaevleri karşısında duyarlı insanlarımız sonuçta bu sorunu yaşıyoruz. Neden olduğunu araştırdığımda bunların **izolasyonda kalan mahkumlar** olduğunu ve teker teker öldükleri için de, intihar ettikleri için de -artık intihar mı etmiş ölmüş mü o da belli değil çünkü hücrede tek başına, tek tanık olan kişi aynı zamanda tanık olacak kişi. Yani bir gardiyan onun intiharına da tanık olabilir ayrıca onu öldürebilir de. Başka bir tanık yok ortada.- bu haberlerin de gazetelerde artık çok az yer aldığını, bu yüzden de kamuoyunun bu konuya ilgisinin gittikçe azaldığını anlattılar. Yani biz herhangi bir şey olduğunda, herhangi bir toplu saldırı olduğunda cezaevlerine, Türkiye'nin duyarlılığından dolayı, ailenin duyarlılığından dolayı, verilen tepkiler yoğun, orada ne yazık ki bu işler birer birer olduğu için ve kimsenin de haberi olmadığı için sümen altı edildiğini öğrendik.

Sonra biraz daha araştırmaya başlayınca Avrupa'da yaşanan cezaevi sorununun çok ciddi boyutta olduğunu, kamuoyunun gündeminden düşmesiyle yasal sürecin bir türlü sonuçlanamadığını göndüm. Yani orada da birçok aile **Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne** gidiyor. Zaman zaman davalar geri gönderiliyor ya da iç hukuk yollarını tüketmedikleri için başvurmıyorlar. Hükümetler de cezaevini **bir koz** olarak kullanıyorlar. Mesela 1980 yılında işte Serpil arkadaşımız da belirtti. Bu konuyla ilgili araştırmalar yapanlar da bilir, '80 yıllarında Türkiye'de de uygulanmak istendi tecrit. Hem de bugünkü koşullarıyla. Çünkü o dönemde bütün Avrupa'da korkunç bir şekilde uygulanmaktaydı. İtalya'da Kızıl Tugaylar adlı örgüt için açılmıştı bu cezaevleri, İngiltere'de IRA militanları için açılmıştı, onları akıllandıracakları, işte Almanya'da RAF Kızıl Ordu Fraksiyonu için açılmıştı, İspanya'da da ayrılıkçı BASK-ETA tutukluları için yapılmıştı. O dönemde yapılan saldırıda, topluca yapılan bir saldırı olduğu gözüküyor. Bütün ülkelerde ve en az savunulması insanlara karşı hedeflediler bu cezaevlerini. Kimlere karşı? Teröristlere karşı. Onlar terörist diyor. Ona terörist deyince bunu kimse sorgulamıyor. **Ona ne yaparsan yap.**

Mesela deminki konuşmacı baba, oğlunun suçsuz olduğunu söyledi. Eminim suçsuzdur. Bizim kardeşlerimiz de, cezaevlerinde yatan birçok insan da suçsuz. Ama **sorun şu; bir kişi suçlu dahi olsa** bu kadar korkunç uygulamaları hak ediyor mu? Diyelim ki cezaevine atacağınız kişi bir katil. Yani katil diye ona yasalarca verilen ceza dışında bir ceza vermeye hakkımız var mı? Onu delirtmeye, onu kendini öldürtmeye hakkımız var mı? Bu

yasanın en büyük boşluğu buradan başlıyor yani Anayasa'da belirtilen ceza koşulları insan hakları, insanların yani sonuçta tutuklu da bir vatandaş, yani tutuklanan bir vatandaş. Yani artık suçlu olmak konumundan çıkmış, cezasını ödeyen bir vatandaş konumuna geliyor. Onun da hakları var, bu izolasyon uygulamasıyla beraber yapılan işkence **hiçbir anayasada, hiçbir insan hakları sözleşmesinde yeralmayan** özellikler baz alıyor. Bu tür boşluktan yararlanılıyor.

Eğer siz ne zaman itiraz ediyorsunuz, diyorsunuz ya yazık, bak sen anayasada yazmayan ya da ceza yasasında yazmayan uygulamalar yapıyorsun. O da diyor ki *"teröristi mi savunuyorsun?"* Halbuki terörist değil artık o, yakalanmış birisi, yargılanmış, belki çoğu da yargılanmadan tutuluyor. Bu tür bir boşlukla uygulamayı Avrupa'da yaygınlaştırmışlar. Birçok ülkede de ne yazık ki bu direnen tutsakları bitirmişler. Almanya'da yeri gelip cezaevinde, hücrelerinde öldürmüşlerdi, sonra buna intihar demişlerdi.

Öldürülenlerden bir tanesinin nasıl öldürüldüğünü anlatayım size; çok yüksek güvenlikli cezaevi, hiçbir şey sokulmuyor, hiçbir şey girmiyor, bu tutsak kendini sırtından ateş ederek öldürmüştü. İşte silah bulunuyor, hem de sırtından ateş ederek öldürmüştü kendini. Yani birazcık kamuoyuna gözdağı veriyor; *"biz istediğimiz her şeyi yaparız"*. Ondan sonra uzun yıllar tecritte kalan insanlar fiziksel rahatsızlıklar sonucu ya intihar etmişler ya da çıktıktan sonra bir daha toparlayamamışlar. Avrupa'da belli ülkelerdeki uygulamalarda, ilk önce yasadışı terör örgütü dedikleri insanlara uygulandıktan sonra hızla yayılmış. Yani Türkiye'de de ileride -ilk önce en az savunulan kişiler bizler olduğumuz için, suçlu olduğumuz için, işte bunlar kötü çocuklar, işte bunlar teröristler falan; bu eğer cezaevinde uygulaması devam ettiği sürece- bu uygulamalar genelleşecektir ve Amerika'da karşılaştığımız tipteki cezaevlerine dönüşecektir.

Oradakini de anlatayım biraz. Amerika'da artık terör suçlusundan fazla korkmadıkları için, herkesi sindirdikleri için ve cezaevlerini de **para kazanılabilecek** yer olarak görmeye başladıkları için, ceza yasalarını değiştirmişler ve yeni uygulamalar yapmışlardır. Aslında bizim cezaevi uygulamalarına ya da yasalara bakarsak, bunun önünün açık olduğunu da göreceksiniz. Zorla çalıştırma, bunun ismi rehabilitasyon. Mahkumu **çalıştırarak** akıllandıracaklar, *"topluma yararlı bir kişi olarak"* geri salacaklar. Ama ilginçtir ki kişi ömür boyu cezaevinden çıkamıyor ya da çıktığında hiçbir zaman iş bulamıyor eski mahkum olduğu için. Cezaevine bir başka suç işleyip geri dönüyor. Burada çalışma koşulları o kadar ağır ki, mahkumların sırtından ciddi bir para kazanılıyor, çalışmayan mahkumları da **izolasyona atıyorlar**. Çünkü *"bu, sosyal uyum sağlayamayan kişi"* diye 23

saat izolasyonda tutuyorlar. İzolasyonun ne kadar kötü olduğunu bilen herhangi birisi de çalışmayı tercih ediyor. Şimdi bu çalışma hoş gibi gözüküyor da sonra baktım ki Amerika'nın cezaevlerinin % **60'ı özelleştirilmiş**. Yani bunlar patronlar tarafından yönlendiriliyor. Amerika ekonomisi fabrikalarını 3. dünya ülkelerinde açmıyor-hani biz hep ucuz iş gücüyduk ya- artık cezaevlerine açıyor. Ya da cezaevlerinin yanına açıyor. Zavallı mahkumlar kazandıkları parayla kendi yattıkları odanın elektriğini ödemek zorundalar -bizde de var bu, açıklıyordum ya-, işte bu parayla ailesini arayabilecek, ama işte biz dışarıdayken bir milyona konuşabiliyorsak bir mahkum on milyona konuşacak. Yani öyle bir yeni kölelik sistemi geliştirmişler.

Daha da korkuncu, dünyada aşağı yukarı Amerika dışındaki ülkelerde yani bizim gibi az gelişmiş ülkelerde, -hani biz kötü listedeyiz ya, demokratik anlamda da kötü yönetiliyoruz- bizde bile cezaevindeki insan sayısı ülke nüfusunun binde biri. Yani 70 milyonuz aşağı yukarı 70 bin kişi var cezaevinde. Amerika'da bu sayı **yüzde 1**. Bütün dünyadaki, bütün ülkelerden 10 kat daha fazla. 240 milyon Amerikalı var, 2.5 milyonu cezaevinde. Ve bu sayı değişmiyor. Neden? Bunları orada tutmak için neredeyse bütün yasalar organize edilmiş. Yasaların biçimi değişmiş yani. Ve bu cezaevlerinde kalan 2.5 milyon insandan yüzde 90'ı da beyaz olmayan ırklar. Yani işte İspanyol asıllılar, siyah derililer ve diğer insanlar. Öyle yasalar getirmişler ki ufacık bir hırsızlıktan giren bir insan bile, üç kez aynı suçu işlerse ömür boyu hapis cezası almasına kadar yükselen değişik uygulamalarla mahkumları bir şekilde içeride tutmak için ellerinden geleni yapıyorlar.

Avrupa'ya geri dönersek, Avrupa da yavaş yavaş bu sisteme geçmek üzere. Yani ilk önce tecriti oturtular, ilk önce bunları "*en kötü çocuklara*" yaptılar! Teröristlere yaptılar. Sonra toplum cezaevlerinde neler olup bittiğini duymamaya başlayınca, ilgilenmemeye başlayınca, bu sistemi yaygınlaştırdılar, şimdi de yavaş yavaş **özelleştirmeye** başlıyorlar. İleride de tabii Avrupa cezaevlerinde kimlerin yatacağını siz tahmin ediyorsunuzdur. Oranın da beyaz olmayanları bizleriz yine. İşte göçmenler, Türkler, Kürtler, artık Hintliler, Pakistanlılar. Bizler dolduracağız o cezaevlerini ve hiç çıkmayacağız belki de.

Sonuçta Avrupa standartı dedikleri, bizi de bir şekilde kandırdıkları sistemin bu olduğunu gördüm. Ve dehşetle de irkildiğimi söylemeliyim.

Şimdi de başka bir konuya daha değinmek istiyorum. Türkiye'de bazı şeyler kağıt üzerinde değişiyor. Mesela idam cezası kaldırıldı. '80'de, '80'den sonra 40'ın üzerinde duran idam cezaları, fiilen duran idam cezaları birden bire kalktı. Şimdi bunu medeni ülkeler yapıyor, idam cezasını

kaldıran ülkeler "*medenî ülkeler*". Avrupa gibi. Sonra farkettim ki siz cezaevinize böyle bir sistem getirirseniz idam cezasına gerek kalmıyor. Yılda 60-70 mahkumun intihar ettiği bir ülke düşünün, ya da yılda 60-70 insanın kendini öldürebileceği ya da sizin öldürebileceğiniz yani kimsenin haberi olmayacak işte hücrede kalıyor. Başına bir şey gelir, ilacına bir şey karıştır. Adam gider kimsenin haberi olmaz, intihar da dersiniz. Böyle bir boşluğun yaşandığı, böyle bir sistemin oturtulduğu ortamda, evet, böyle kötü gözükene, çok faşizan gözükene bir idam cezasına artık gerek yok.

Demin Serpil arkadaş bahsetti. **İşkencenin en sterilize olanı** bu. Kimsenin elinin bile değmesi gerekmiyor. Çünkü eli değince birisi suçlanmak zorunda. Öyle değil mi? İşkence yapar ya birisi. Burada duvarlar yapıyor işkenceyi. İşte duvarlar onu yapıyor, idam cezası vermesine de gerek kalmıyor. O yüzden ülkemizde idam cezasının kaldırılmasında her halde iktidardakileri böyle ikna ettiler. Ne gerek var elinizi kana buluyorsunuz, bırak kendileri yaparlar onu diye, bunu kaldırın.

Bunların hepsinin çifte standart, ikiyüzlülük olduğunu düşünüyorum. Yani bir hükümet gerçekten ülkesini, vatandaşlarını düşünüyorsa, sadece "70 bin kişinin yararlanacağı", tırnak içerisinde diyorum, bu Avrupa standardı eğer iyi bir şey ise, 70 milyonun yararlanacağı eğitiminin Avrupa standartma yükseltilmesi ya da sağlık sisteminin Avrupa standartına yükseltilmesini gerçekleştirebilirdi. Bizi de gerçekten aptal zannettikleri için, ne yazık ki her şeye inandırabileceklerini düşündükleri için bu söylemi kullanıyorlar. Ne yazık ki, burada aydın konumunda olan, entellektüel birikime sahip akademisyen, sanatçı insanların da bir yanılsama, Avrupa'yı **tek bir Avrupa gibi** değerlendirme yanılsamasının içinde olmasının da etkisi var. Sonuçta Adalet Bakanı bu açıklamayı yaparken düşünen, yazı yazacak, üretimde bulunacak insanları da etkilemeyi hedefliyor. Ama Avrupa Birliği için değil, iki Avrupa var. Bir tanesi faşizmi yaratan, bütün dünyaya kan akıttıran, Afrika'yı yok eden bir Avrupa, bir de her şeye rağmen mücadele eden, haklarını almak için savaşan, Paris Komünü'nü yapan, şu anda gördüğümüz anti-küresel hareketi gerçekleştiren, İkinci Dünya Savaşı'nda faşizme direnen Avrupa. Yani Avrupa'yı da tek değerlendirmemek lazım. Avrupa'dan alacağımız çok şey var ama iktidardakilerin geçmişi değil kesinlikle yani. Bunu da ancak bu gözle bakan aydınlar, entellektüeller, fikir üretenler, yazı yazarlar belirtmeli diye düşünüyorum.

Bundan sonra aslında tecritin etkilerini artık size anlatmaya gerek yok. 2001 yılında bilmediğimiz için ben Avrupa'ya gittiğimde 20 yıldan fazla tecritte kalmış 10'dan fazla tutsakla görüştüm. Onların ne tür fiziksel ve psikolojik sorunlar yaşadığına tanık oldum. Onları anlatmak için bir film yaptım ve elimden geldiğince göstermeye çalıştım. Ama ne yazık ki

bizim de artık tecritten etkilenmiş, tecritte uzun süre kalmış eski mahkumlarımız ve halen tecritte kalan mahkumlarımız var. Şimdi ne yazık ki etkilerini yavaş yavaş görmeye başladık.

Benim burada dikkatinizi çekmek istediğim başka noktalar var. Bir tanesi, eğer farkediyorsanız **biz de artık cezaevlerinden tecrit ediliyoruz**. Yani sadece tecrit edilenler, cezaevinde yaşayanlar değil. Biz cezaevlerinde artık neler olduğunu bilmiyoruz. Ne kadar duyarlı olduğumuzu söylesek de orada ölenleri isim olarak değil, sayı olarak hatırlamaya başladık. Hani bir kişi daha ölmüş diyoruz sadece. Hatırlıyorum ben, daha önceki büyük ölüm oruçlarında nasıl ülkenin yüreğinin bir arada attığını, kötü bir haber gelmemesi için herkesin nasıl telaşlandığını, ufacık kötü bir haber geldiğinde nasıl herkesin psikolojik olarak etkilendiğini ve bir şeyler yapmak istediğini çok iyi hatırlıyorum. İşte bu izolasyon ne yazık ki toplumun tepki vermesini de engelliyor. Yani ben değiştirmeye inanmıyorum, yani 70 milyon insan bir günde cezaevlerinden vaz mı geçti? Ben inanmıyorum; kişiler, insanlar cezaevinde neler olduğunu bilemezse itiraz edemezler. Onlar adına yapılan uygulamalara karşı koyamazlar. Herhalde bunun için de en büyük görev, ne yazık ki tutuklu ailelerine iş düşüyor. Ondan sonra bunu sorun edinen, bu ülkenin vatandaşı olduğu için her an bu cezaevlerinde yatabilme durumumuz olduğu için, bizim üzerimize düşenleri yapmamız gerekiyor ve burada da en önemli sorun herhalde bilgilendirme oluyor. Yani gerçekten bir ağ kurup, her an her dakika oralarda neler olduğu birbirimize anlatmamız gerekiyor ki eski duyarlılığımızı kazanalım. Yoksa dediğim gibi değişen insanlar değil, değişen sadece cezaevlerindeki insanlarla dışardaki insanların ilişkisinin değişmesi, bunu başardılar. Bundan sonra cezaevlerinde neler olacağını, eğer böyle giderse ve biz buna engel olamazsak her şey olabilir ve hiçbir şeye şaşırmayacak. İşte dediğim gibi şu anda mahkumlar direnmişler, hayatlarını yitiriyorlar, onların ufacık bir haberi oluyor. Ne yazık ki biz bile isimlerini hatırlayamıyoruz. En son kişinin ismini hatırlıyoruz. İlerde bunlar değişecek, internette mahkumların haberlerini okuyacağız.

Fransa'da bir şey duymuştum, dehşete düşmüştüm. İnşallah dedim bizim ülkemizde bu tür şeyler olmaz. Orada mahkumların intihar etmesi artık o kadar sıradan bir olay haline gelmiş ki, aileler ancak oğullarını ya da kızlarını ziyarete gittiklerinde öğreniyorlarmış intihar ettiklerini. "*Sizin oğlunuz geçen hafta intihar etti!*" Yani haber bile vermiyorlarmış. Yani toplumsal duyarlılığın geldiği nokta bu. Şimdi ben yaptığım filmi Fransa'da gösterdiğimde şok geçirmiştım. Çünkü orada daha büyük tartışmalar yarattı. Çünkü oradaki insanlar, Fransa'da yaşayan insanlar, Fransa'da cezaevlerinde neler olduğunu **bilmiyor**. Tamamen ortadan kaldırmışlar

bilgi akışını. Şimdi hani onlar daha demokratik, daha haklarını savunan insanlardı, ama o bilgi akışını kesince, zavallı sıradan insan ne yapsın, eğer sokaktaki insan yaşananları bilmiyorsa... Burada en önemli şey bence bu **bilgi akışını** tekrar hayata geçirmek. Bizim üzerimize çok fazla görev düşüyor.

Şimdi '80'de, dedim ya birden bire bakıyoruz ki iktidardakiler bütün bilgileri paylaşıyorlar, hemen her yerde aynı türden cezaevleri açılıyor. İngiltere'de, Almanya'da, işte Fransa'da, Hollanda'da. Hiç tahmin etmediğiniz demokratik ülkelerde de aynı cezaevlerini açıyorlar ve beraber eğitiyorlar. Hemen gardiyanlar Almanya'dan gidiyor İspanya'ya, İspanya'dan İtalya'ya, yani **iktidardakiler kendi deneyimlerini bu kadar yoğun paylaşırlar**, biz ezilenler de aynı düzeyde paylaşmalıyız. Çünkü iyi örnekler de var. İngiltere'deki İrlandalılar'ın mücadelesi gibi. İspanya'daki BASK ülkesinin ailelerinin mücadelesi gibi, bunları kendimize örnek alabiliriz, bunların deneyimlerini paylaşabiliriz ve biz de onların yaptıkları işbirliğinin benzerini yapabiliriz. İki-üç sene önce yaptığım filmde dolayı beni ve bir tutuklu annesini İspanya'da Bask'lılar davet ettiler. Bask ülkesinde 500 tane siyasi tutuklu var. Topu topu beşyüz ama Avrupa'daki, Türkiye'den sonra en büyük yer. Tutuklu aileleri toplantı yaptılar, çok büyük bir yerde toplantı yaptılar. Toplantıda kaç kişi olduğunu söyleyeyim, toplantıya da sadece tutuklu yakınları giriyordu, beşyüz tutuklu var. İkibin tutuklu yakını vardı toplantıda. Bütün ülkeden gelen ikibin kişi vardı. Dışarda da beşbin kişi bekliyordu onları, yürüyüş yapmak için. Eğer biz tutuklularla toplumsal olarak dayanışmamızı gösterirsek, tutuklular için değildir tabii bu göstereceğimiz dayanışma iktidardakiler içindir. İktidardakilerin de cezaevleri uygulamaları değişecektir. Öyle diyorlardı ETA'lı tutuklu yakınları. Biz diyor-du sokakta yürüdüğümüzde, onları unutmadığımızda izolasyon koşulları düzeliyordu. Ne zamanki mücadele dışarda zayıflıyor, içerisi daha kötü oluyor diyordu.

Son bir şey anlatacağım Guantanamo üzerine. Yaptığım araştırmada 1800'lü yıllarda izolasyonun Amerika'da çok ciddi bir şekilde uygulandığını öğrendim. Doktora tezleri verilmiş, psikologlar oturmuşlar hiç üşenmeden insanın tecrit edildiğinde duyularında ne tür bir azalma olduğunu, kişiliğinde nasıl bozulma olacağını araştırmışlar. Ve bunu doktora tezi olarak da yayınlamışlar. İlk cezaevleri Amerika'da açılmış. Almanya'dan bir tane psikiyatrist bu cezaevlerini görmek için Amerika'ya gidiyor. Amerika'da görüyor ki her odaya bir tane tutuklu koymuşlar, bu odalarda hiç kimse kimseyi görmüyor. Bunları zaman zaman dini eğitime de götürüyorlar. Ama orada bile hiç kimse hiç kimseyi görmüyor. Bir tabutluk gibi bir şey, tabut gibi bir şeyin içine koyuyorlar ayakta. Hepsi sadece papazı

görüyor. Neyse adam diyor ki -o da bir rapor hazırlamış Alman hükümetine sunmak için 1854 yılında- diyor ki, bu sistem çok pahalı bir sistem diyor. Şimdi her mahkuma bir tane oda yapacaksın, çok etkili bir sistem ben gördüm, orada bulunduğumda bile bir-iki mahkum intihar etmişti ya da kişilik kaybına uğramıştı yani hasta ya bu insanlar, o gözle bakılıyor bize, yani çok etkili diyor. Pişman olmuşlar ya da intihar ediyorlar. Ama biz bunu burda uygulayamayız, çok pahalı. O bir yöntem değiştiriyor. Yöntem de şu: Mahkumları büyük bir odada ama birbirlerine değmeyecek şekilde gözlerine bant takarak, kulaklarına tıkaç tıkayarak, ellerine eldiven takarak tutabiliriz ve bu izolasyon, hücrede bir yılda yapacağını 10 günde yapar.

Ne yazık ki ben Guantanamo'da yapılan uygulamalarda, 1854 yılında Alman doktorun fakir ülkelere ucuza izolasyon yaptırması için bulduğu sistemin aynısını gördüm. Guantanamo'da tutuklular bize yansıyan fotoğraflarda gördüyseniz eğer, gözlerinde bant, kulaklarında duymasınlar diye tıkaç, ağızları kapalı, ellerinde de eldivenler vardı. Yani bu örneği şundan dolayı verdim. Yani her şey o kadar bariz ki, her şeyi o kadar iyi paylaşıyorlar ki, hiç bir sakıncaları, hiç bir utançları yok. O yüzden de bizim de aynı şekilde iyi anlamamız gerektiğini düşünüyorum. Bu sempozyum uluslararası bir şekilde düzenlendi. Biz de duymadığımız deneyleri duyacağız, onlar da bizim deneylerimizi duyacak. Bu şekilde bu sorunlardan kolay kolay kurtulamayacağımıza göre, birbimize destek olarak, bunu daha iyi koşullara getirmeye çalışacağız. Şimdilik söyleyeceklerim bu kadar. Çok sağolun. (Alkışlar)

Ahmet KULAKSIZ (Şehit Ailesi, TAYAD'lı):

Teşekkür ederiz. Şimdi programımızın sonuna doğru geliyoruz. Ben TAYAD adına, TAYAD'lı Aileler adına kısa ama öz bir şeyler söylemeye gayret edeceğim, çünkü çok şeyler söylendi. Bana ne kaldı pek bilmiyorum. Aklıma gelenleri de sizlerle paylaşacağım. Şimdi beş yıldır bir ölüm orucu süreci devam ediyor. 119 insan yaşamını yitirdi. İkiisi benim çocuklarımdı; Canan ve Zehra. Onları çok sevdiğimi hep belirtmişimdir ve F Tip-leri'nde henüz bir iyileşme, yani yöneticilerle bir diyalog kapısı açılmış değil. Ve insanlar şunu merak ediyorlar: *"Ölüm oruçları daha ne kadar sürecek?"* Ya da **ölüm orucu endeksli** tartışmalar yapılıyor. Halbuki bugün bence tartışılması gereken **tecrit endeksli** tartışmalardır.

Tecritin nasıl insanlıkdışı bir uygulama olduğunu, nasıl vahşi bir yöntem olduğunu sosyolog arkadaşlarımızdan, yurtdışından gelen konuklarımıza, sinemacı dostumuza kadar ve mahkumların buradaki anlatımlarıyla ortaya koyduk. Özü itibarıyla bu yapıya, yani bu uygulamaya karşı herkesin yapmayı düşündüğü, yapabileceği şeyler olduğuna inananlardayım. Kimisi ölüm orucu yapıyor, kimisi de sokakta bildiri dağıtıyor, yürüyüşler düzenliyor, linç olma pahasına bu sesi, bu soluğu Anadolu topraklarının en batısından en doğusuna kadar bütün alanlara bütün meydanlara taşımaya çalışıyor. TAYAD olarak biz gücümüzün farkındayız. Gücümüzün, olanaklarımızın yitebileceği yerleri biliyoruz. Ama biz bütün bunları değerlendirirken başka bir şeyin daha farkındayız. Buna siz **manevi bir dünya** deyin, ya da bu 119 insanın bizlere bıraktığı **tarihi sorumluluk** deyin, ya da onların bize bıraktığı **vasiyet** deyin; adına ne dersiniz deyin biz bu 119 insanın yürekleriyle beraber alanlara çıkıyoruz. Mücadeleyi sürdürüyoruz. Hep onları yanımızda hissediyoruz. Onların bizlere verdiği güçle bu direnişin sesi, bu direnişin yüreği olmaya çalışıyoruz.

* ' Bizler F Tipi hapisane modeline karşı neler yapılabileceği tartışmasını hep yapageldik. Ölüm oruçları yapan insanların yaşama dair görüşleri, kısa film gösteriminde dile getirildi. Ben bunun canlı tanığıyım. İnanın bana, yaşamayı çok seven insanlardı, hatta yaşamayı en çok hakeden insanlardı aynı zamanda. Yaşamayı o kadar çok seviyorlardı ki bu uğurda yaşamını feda edebilecek kadar... Herkesin yaşamını seven insanlardı. O anlamıyla biz ölümlerden çok konuşuyoruz, keşke konuşmuyor olsaydık. Keşke 119 şehit ya da 119 insan sağ olsaydı, biz de bu ölümlerden bahsetmeseydik. F Tipi hapisaneler modeli olmasaydı, biz başka demokratik hak ve özgürlük mücadelesi yürütebilseydik. Ama **bu bizim tercihimiz değil**. Bu, ülkemizde hak ve özgürlükler mücadelesi yapan bütün kurum ve kuruluşların karşılaşabileceği bir sonuçtur diye düşünüyorum.

Bizim bunu acımasız yaşıyor olmamız, bizim çocuklarımızın en ön safta bulunmalarından kaynaklı. Bu ülkede hak ve özgürlükleri için mücadele eden insanların elbette büyük acılar, büyük işkenceler yaşadığını hepimiz biliyoruz. En sade bir memur eyleminde, en sade bir öğrenci gösterisinde, halkımızın gençlerimizin, kardeşlerimizin, yoldaşlarımızın neyle karşılaştıklarını hepimiz medyadan görüyoruz. Ve medya yazık ki bu görüntüleri veriyor. Yani orada inen copları gösteriyor. Bunu göstermesinin bizce önemli nedenlerinden birisi de oradaki insanlara değil de, ekran başındaki çoğu ürkek, çoğu biraz ezilmiş insanlara izletiliyor olmasıdır.

Şimdi değerli arkadaşlarım, ölüm oruçlarının ne kadar sürüp sürmeyeceğini biz tartışmıyoruz. Yurtdışında 2001 yılında bana bir panelde yine böyle bir soru sorulmuştu. Ben afaki olarak *"5 yıl daha sürer, 10 yıl daha*

sürebilir de" demiştim, öylesine içimden gelmişti. Çünkü beni olayın esas ilgilendiren boyutu, insanlara biz F Tipi hücre sisteminin, hücre yönteminin nasıl bir çıldırtma politikası, insanları teslim almak, insanların kimliklerini, beynini boşaltmak, beynine egemen olmak politikası olduğunu anlatabilmeliyiz. Buraların insanlıkdışı bir mekan olduğunu anlatabilmeliyiz. Ve bunun için çokça söylediğim bir şeyi tekrar etmek istiyorum. Ülkemizde sayısız kitle örgütü, sayısız anlayışta partiler, sendikalar, dernekler, örgütlü güçler, bağımsız tek tek insanlar var. Bu olmalıdır da diye düşünüyorum, mutlaka olmalı. Anadolu'nun toprakları çok zengin bir mozaik. Çok farklı kültürleri içinde barındıran, çok farklı anlayışları içinde barındıran bir toprak parçası. Bununla beraber, bu farklı düşüncelerimizle beraber, bunları da koruyarak bir yürek, bir gönül birliği yaratabilmenin koşullarını zorlamalıyız. Yani sokakta bir memur arkadaşımız coplandığında yüreğimiz sızlamalı. Siirt'te bir kardeşimiz yaşamını yitirdiğinde çatışmada ya da işkencede, yüreğimiz sızlamalı. Bir işçimiz aç kaldığında yüreğimiz sızlamalı. Bu sıcaklığı hapishanede ölüm orucunda bir kardeşimiz şehit düştüğünde de, bu ülkenin insanların, bu ülkenin demokratik güçlerinin yürekli yurtsever insanların yürekleri sızlamalı.

Bu diyalogu başlatabilmenin, bu diyalogu açmanın koşullarını zorlamalıyız. Bu panelleri, daha da ötesi bunu uluslararası zeminlere taşımayı başarabilmeliyiz. Uluslararası böyle bir organizasyonu, bu internet olabilir, ailelerin tecrite karşı örgütlülüğü, konfederasyonu, bilemiyorum bu nun araçlarını, ama bu bizim açımızdan bütün yaptıklarımızın ileriki tarihe bırakacağı bir miras olacak, bir gelenek yaratabilmeyi başarmalıyız diye düşünüyorum.

Bizler tartışıyoruz TAYAD'lı arkadaşlar olarak. TAYAD'ın çalışanları, TAYAD'ın dostları olarak her etkinliğimizin en çok duyulmasını nasıl sağlarız, etkinliğimizi kamuoyuyla en çok nasıl paylaşıyoruz, kamuoyunun gündemine nasıl taşıyabiliriz derdiyle endişesiyle yanıp kavruluyoruz. Birçok kapıların yüzümüze kapandığı, birçok görüşmelerde baştan savma cevap aldığımızı, bizi tanıtmayacaklarını bile bile, o insanların tahammüllerini zorlayan bir tartışma sürecine girdiğimizi çok biliyorum. Ben kendim de diğer arkadaşlar gibi bunu yaptım. Ve biz sonsuza kadar şunu hep yapmaya devam edeceğiz. Kapıdan kovulduğumuz bir kuruma, bacadan girmeye çalışacağız ve bir şeyi daha hep aklımızda saklı tutacağız; mutlaka bu kurumlara, bu insanlara, bu dostlarımıza bu gerçeği tecrit gerçeğini anlatmayı başaracağız. Belki biz bugüne kadar anlatma konusunda zorluk çektik, kendimizi de ifade edemedik. Bunu da varsayarak kimseye küsmek istemiyoruz, eleştirilerimiz saklıdır. Platformlarda, eleştirel platformlarda eleştirilerimizi söyleyeceğiz. Bültenlerimizde eleştireceğiz ama küsmeyi

asla düşünmeyeceğiz. Kim ne derse desin TAYAD bu ülkenin bir kurumu, TAYAD bu ülkede hapishanelerde ölen insanların sesi soluğu. TAYAD bu ülkede önemli bir misyonu da yerine getiriyor.

Elbette bir dernek olması itibarıyla, bir dernek statüsünde bulunduğu için başarabileceği birçok etkinliği yapamıyor olabilir, önemli bir siyasal kültür, önemli bir siyasal miras da bıraktı. Çocuklarını terketmeme, tecrite karşı önemli bir direniş odağı olmayı sürdürüyor. Bunu linç olma pahasına, hapsilere düşme pahasına sürdürüyor -ki çok örnek vardır. **F Tipleri'ne karşı mücadeleyi, F Tipleri'ne tıklılmayı göze alarak** yapıyor. Bu çok önemli bir şey. Biz dostlarımızdan bizi anlamasını istiyoruz. Biz dostlarımızdan bizimle gönül birliği kurmasını istiyoruz. Biz dostlarımıza çağrı yapıyoruz ki, farklı düşüncelerimizle beraber, bunları bir yana koymadan bunlarla beraber hapishanelerdeki F Tipi sürecini tersine çevirelim. Hücreselleri yıkalım. Hapishaneler yaşanabilir bir yer olsun. Bu başarıyı ortak olarak kutlayalım. Bunun semeresini beraber alalım. Çünkü ülkemiz gerçekten ciddi bir karanlığın eşiğinde. Ciddi bir yol ayrımında diye düşünüyorum. Yanıbaşımızdaki bir savaşın bu ülkeye neler getirebileceğini tahayyül bile etmek istemiyorum, düşünmek bile istemiyorum. Acımasız bir savaş ve ben bu savaşın Irak'la sınırlı kalacağını düşünmeyenlerdenim. Çünkü emperyalizmin kana doymadığı bir gerçek.

Emperyalizmin sürekli savaşmak zorunda olduğu bir savaş makinası olduğu ortadayken, bizim yanıbaşımızdaki bir savaştan açık olarak etkileneceğimizi kimse iddia etmez. O anlamıyla kısa kesip son bir cümleyle bitireceğim. Benim bir gençlik arkadaşım var, şair. Sanatçılara bırakmak belki adettendir. Onu çağırmadan önce bir şeyler söyleyeceğim. Birçok insan gibi bu süreçte biz de kayıplar verdik, çocuklarımızı kaybettik. Canan ve Zehra'yı kaybettim. İki üniversite öğrencisi. Ama bir şey daha var. Bazen kelimeler insanın boğazına düğümlenir ya, bir kardeşim de hapishanede. On yıldır yatıyor. Şimdi ölüm orucu devam ediyor, ölüm orucu devam ederken ölüm orucuna başladığı haberini alabilmek ya da aldığım anda ne yapacağımı bilmiyorum. Annem ne yapar, babam ne yapar? Nasıl bir ruh haline girer bütün olup bitenlerden sonra? Yani ailemizden üçüncü bir ölümün olması, böyle bir endişeyle yaşamının ne kadar zor olabileceğini tahmin etmeye çalışın, yani bir empati kurmaya çalışın diyorum. Birçok dostumun bana çok dayanıklı çok metanetli olduğumu söylediğini biliyorum. Ben yani bunun kaynağının, gerçekten ben çocuklarımı sevdiğim gibi, çocuklarımın düşüncelerini, çocuklarımın yoldaşlarını da sevmeye bağlıyorum, onları çok sevdiğim için ayakta kalabiliyorum, ama üçüncü bir kişiyle beraber ölüm orucunu tekrar ailemizin merkezinde yaşarsak nasıl bir tepki veririm inanın şu an ben bilmiyorum. Ama şunu söy-

lemek istiyorum buna rağmen yine güçlü olmaya çalışırım. (Alkışlar). Saygılar sunuyorum. (Alkışlar)

Süleyman ACAR:

Evet değerli oturmularımıza teşekkür ediyoruz. Şair Mehmet ÖZER'i çağırmadan önce yarınki programımıza ilişkin kısa bir şeyler söyleyeyim. Yarın iki oturumumuz var. Birinde, siyasi boyutuyla örgütlere yönelik tecriti ele alacağız. Diğerinde de ülkelere yönelik tecriti anlatacağız. Yine yabancı ülkelere, dışarıdan gelen delegasyonlarımız olacak. İçeriden katılanlarımız olacak. Yarın yine TAYAD tiyatro grubunun saat 19.00'da bir tiyatrosu olacak.

Bugüne ilişkin, tecriti hukuki boyutuyla ele alarak başladık ilk oturumda. Hapishaneler en genelde düzenin ceza çektirdiği yerler. Ama tecrit, hapishane içinde bir ceza olduğu için, bu yanı sıra çağdaş hiç bir hukukta yeri yok bunun, adalet mekanizmasında da yeri yok. Bu yanı sıra hukuki değil dedik. Tıbbi açıdan ise psikolojik, tıbbi sonuçları anlattılar. Yani insana verdiği zararlar. Bir başına, bir bütün olarak işkencedir tecritin kendisi. Bu anlamda tıbbi olarak insanların sağlığıyla oynar, yaşamıyla oynar dedik. Tıbbi açıdan da reddettik. İnsani yanlarına son oturumda değinildi, insan sosyal bir varlık. Eğer yanında bir-iki kişi, üç kişi ya da dördüncü kişi yok ise, yani kalabalık değilse, insan ilişkilerinden soyutlanırsa, insan olmuyor zaten. Bilimsel açıdan da böyle; bu yanı sıra insani değildir dedik. Yani maddi üretimden koparıyor, manevi değerlerden koparıyor. Yani insani ilişkilerden koparıyor. En önemlisi toplumsal üretimden yani halktan koparmaya çalışıyor. Bu yanı sıra insani değildir dedik. Bugün bunları irdelemeye çalıştık. Yarın ise değindiğim gibi bu şekilde devam edecek. Yarın programımız 9.00'da başlayacak. Ben sözü daha fazla uzatmadan, şair Mehmet ÖZER'e vermek istiyorum. (Alkışlar)

Mehmet ÖZER (Şair):

Esirgemeyen ve bağışlamayan aşkın adıyla

Yaşar kimi insan, yaşıyor mu, ölü mü bilemezsin
Aslında ölüden ayırt edemezsin

Ölür kimi insan, ama yaşar aramızda yarattıklarıyla
119 arkadaşımız, ölmeyen ölülerimiz Hoşgeldiniz.
(Alkışlar)

Suların ötesinden dağların, dağların ardından gelen konuk yoldaşlar
siz de hoşgeldiniz. (Alkışlar)

Ve anneler, babalar, yoldaşlar ...

Yeni bir şey değil, uzun yıllardır, 5 yıldır konuşuluyor. Az önce film
izlediniz, tanıksınız ölüme, bir soluk kala bile konuşan devrimci yoldaşla-
rımızın ölmek istediğini duydunuz mu? Duymadınız. Büyük bir içtenlikle
yaşamak istiyorum diye haykırıyorlardı. Bize diyorlar ki siz ölümü kutsu-
yorsunuz, siz ölmeyi seviyorsunuz. Analar, kim ki size onlar boşuna öldü
derse, sırtınızı dönün onlara, inanmayın. Onlara inanmayın... (Alkışlar)

Yaşamayı kutsuyoruz, ölmeyi değil. Dost ve düşman bilsin ki, böcek
gibi yaşamaktansa savaşta ölmeyi yeğ tutarız. Onursuz yaşamaktansa
onurumuzla dimdik ölmeyi yeğ tutarız. Bu ölümler boşa değil. Yaşamak
aşkına analar unutmayın, yaşamak aşkına yoldaşlar, katillerini bağışlama-
yın. (Alkışlar)

Siz de biliyorsunuz ki ben Ankara'dan geliyorum ve tam 5 yıldır An-
kara'da cezaevlerinde bu tehlikeyi gördüğümüzde Ankaralı aydınlarla bir-
likte kurduğumuz **"F Tipi'ne Karşı Aydın Sanatçı Girişimi"** vardı. Uzun
soluklu, bir bedel göze alan kavgayı yürüttü. Sonuçları hakkında ne
olursa olsun onurlu bir şey yaptığımıza hala inanıyoruz. Öncelikle
arkadaşlarımızın buraya selamlarını okuyacağım size. Ve daha sonra da bu
uzun ve yorucu günün sonunda çok tutmadan birkaç şiirle
uğurlayacağım.

Tecrit: İnsanın yalnızlaştırılması, biyolojik varlığa indirgene-
rek düşlerinin parçalanması... Tutsağın kendisi dahil, kendisiyle
birlikte inancının bilincinin teslim alınması... Toplumsal bilincinin
ve vicdanının körleşmesi... Fiziki ve psikolojik olarak çökertilme-
si... Tecritten başlayarak ailelere, giderek tüm toplumsal dinamik-
lere gözdağı verilmesi, susturulması, korkutulması... Toplumsal
belleğin silinerek, umutsuzluk, yarınsızlık duygusunun içselleşti-
rilmesi... Dikenli tellerin, kalın beton duvarların, demir kapıların
gülüşleri binlerce parçaya ayırdığı, tel örgülerin ardında tutsakla-
rın yaşayan ölümler haline getirilmesi... Tutsakların anılarını, düşle-
rini, aşklarını, inançlarını yok sayarak, onları yalnızca bir sayıya
indirgemesi... Tecrit intikam duygusu, linç girişimi, rehin alma,
toplu öldürüm, yaşam hakkının gasbedilmesi ve dizginsiz terör...

Dünyanın yarısını zindan, diğer yarısını da acının ve hüznün esmerleştirdiği analar, babalar, eşler ve yoldaşlar ve şafak yüzlü tutsaklar Auschwitz'ten Ebu Gureyb'e, Türkiye zindanlarından Guantanamo'ya kadar tüm acıların tutanakçısıyız, unutmayacağız. Şiirimizle, öykümüzle, oyunumuzla gecenin bekçilerini lanetliyoruz. Ki yazarların laneti sonsuzdur. Unutturmayacağız. Eylemimiz yazdıklarımızın arkasında durma pratiğimizle, yanınızda, safınızda olmaya devam edeceğiz. Tecrite açılan kapıların bir tükeniş olmadığını yeniden öğrettiniz. Direncinizle, yazdıklarınızla ve çizdiklerinizle. Fotoğraflarda büyüsün bütün çocuklar, görüldü damgalı mektuplarda özlemlerinizi, avuçlarımızda 119 [ölmeyen ölümünüz] adlarıyla geldik. Yangınlarda havalanan ateş kartallarının şarkısına katılmak için. Sevginin sesiyle ve kalbimizle.

Ahmet TELLİ, Şükrü ERBAŞ, Özger SEÇKİN, Zerrin TAŞPINAR, Ali BALKIZ, Mehmet ÖZER, Aydın ÇUBUKÇU, Yılmaz DEMİRALP, Oktay ETİMAN, Aydın ŞİMŞEK

Saygılarımızla ..." (Alkışlar)

"Sözün tükendiği yerde şiir okumak...

Hep mektuplarımızın sonuna yazdık hoşçakalları...

Başa aldık bu kez

Çünkü bu mektubumuzu elveda diye noktalayacağız

Evet biz gidiyoruz siz hoşçakalın

Hoşçakal anam, yarım

Hoşçakal kardeşim, arkadaşım

Hoşçakalın dostlarımız

Hoşçakalın geride bıraktıklarımız

Hoşçakalın dağlar, ovalar, sokaklar

Hoşçakal deniz, gökyüzü

Sen de hoşçakal kağıt ve kalem

Yaşam yolunun yeni ufuklarına yelken açıyoruz

Devrim yolumuzun yeni bir engebesini aşıyoruz

Gidiyoruz, belki bir daha hiç dönmeyeceğiz

Her kilometre taşında birimiz düşecek

Nihai zafere daha yakın mesafeler göstereceğiz

Sizleri hep sevdik, terketmek istemedik

Bizi bu yola koyan size olan sevdamızdır
Hoşçakalın ölümü bekletmeyeceğiz
Hoşçakalın işçiler, köylüler, memurlar
Hoşçakalın öğrenciler, esnaflar
Hoşçakalın tüm halkımız
Vatanını satanlara bir ders daha vereceğiz
Sizin için öleceğiz
Ölümü bekletmeyeceğiz
İsterseniz yumun gözlerinizi, tıkayın kulaklarınızı
İsterseniz duyun, izleyin bizi
Seyredin hücre hücre eriyişimizi
Anlatın çocuklara masallarda,
yıldızlar arasında, yıldızlar gibi kayışımızı
Ama önce hoşçakalın
Belki son vedaya vakit kalmaz
Belki vedalaşmak dar vakte sığmaz
Biz gidiyoruz
Bu bizden size bir veda
Elveda...
(Ceyhan Hapishanesi Ölüm Oruçcularının Son Mektubu) (Alkışlar)

"Yaşam şuncağız bir şey işte
Bir defter kalır gidenlerden
Ayrı düştüklerimizden bir kitap
Yıllar sonra aklına gelir de birden
Bakarsın
Kuytu dalında bir sayfanın incecik izleri vardır directmişliğimizden
Yaşam şuncağız bir şey işte
Altı çizilmiştir kimi satırların
Gelseydiniz karışsaydı gözleriniz çayın buğusuna
Böyle koymazdı tozutarak esmesi karın
Okursun için burkulur da biraz, derin izleri vardır
Birikmiş eski mektupların

Yaşam şuncağız bir şey işte
Bir dostun ölüm haberi gelir
Bir izhar müzekkeresi
Bir arama emri
Sen bir ilmikle akarsın acının şiirine
Duyarsın biri son kez öper sevgini ağzından
Sokaklar iz tarlası adresin belirsizdir
Yaşam şuncağız bir şey işte
Güneş fabrika duvarlarına düşünce
Sessiz adımlarla yürür sabah umut
Karışsa yankıların ışık salkımında yitişine
Yazılmamış bir tarihin yalın dip notudur bunlar
Yazılır günü geldiğince
Yaşam şuncağız bir şey işte" (Alkışlar)

"Göğü kucaklayıp getirdim sana
Kokla sevgili yar kokla açılırsın
Solmuşsun benzin sararmış
Yorgun bir işçinin yüzüne benziyor yüzün
Öyle bükük bakma bana
Çam kolonyası getirdim sana
Kentli dağlıların haklı sevdasını
Bolu ormanlarından çarpan bir koku
Sanki Köroğlu'nun ter kokusu, aman kokusu, billah kokusu
Canım canlarım benim
Üzme kendini bu kadar
Sana onuru öğretemeyenlerin suçu mu var?
Bak yeryüzü ne kadar geniş
Ne kadar dar
Dur akıtma gözüm yaşını
Gözünden öpecek yer bırak bana
Oy bana en yakın, bana en uzak sevgili yar
Hasretine vur beni

Giyecek çamaşır getirdim sana
Adettir diye değil sevdim diyedir
Bağışla eski biraz
Bedenim uygundur diye bedenine ellerimle yıkadım
Ütüledim, elma ağacında kuruttum
Günler sarmal bir yay gibi
Bunu unutma
Bahar annemizin yemenisinde solgun çiçektir
Bunu unutma
Seni ben her yerinden öperim
Beni unutma
Kadere inansaydım sana inanırdım
Düşürmem sigaramın ucundaki külü ben
Beni unutma
Öyle kırık bakma bana
Caddeler nasıl da genişliyor
Sana bunu söyleyecektim
Yanımda eğri bir makas var
Sana bunu söyleyecektim
Hadi kes uzayan tırnaklarındaki kiri
Sana bunu.. Sana bunu... Off..
Sana bunu nasıl söylerim
Sevdamızın deliren kısağını
Elimden tut tuttururlar
O kadarına izin verirler,
Kahreden bir ayrılığın çılgınlığı değil bu
Bir isyanın kelepçelenmiş resmidir parmaklarımız
Sen içerde ben dışarda
Ooyy mahpusluk
Off mahpusluk"

Canan için...

"Ne kadar çok şeyi paylaştık seninle

Uzun uzun susarak
Işık salkımı gülüşlerle geldim
Dönüyorum
Sensiz sessizce bir ıslık çalarak
Anladım seni
Yanıtsız sorular taşıyordun yüzünde
Yankısız ölümler
Sakladın gözyaşlarını dudaklarınla ağladın
Anladım seni."

Zehra'ya...

"Başardın kalbim büyük bir suç işledin
Bağışlanmanı isteme sakın
Aldanma ölgün yıldızlara
Başka baharı bekleme artık
Yolun sonundasın
Başardın kalbim güzel bir suç işledin
Limansız kara sulara çık
Ne sirenlerin ezgili sesi, ne bir gemici feneri
Göğsünde ay fotoğrafları ufkun kalbimdesin
Başardın kızım
Şarkılar söyle sulardan şiirler yaz
Ferhat kıskansın seni Kerem seni
Başardın kızım yelken aç gözünün kirpiğine
Kızım dönersen şarkılarla döneceksin
Dönmezsen şiirle gömüleceksin
Başardın kızım."

"Günler ağır günler ölüm haberleriyle geliyor
Korkunç ellerinle bastırıp yaranı Dudaklarını
kanatarak katlanılmakta ağrıya Şimdi
merhametsiz bir çılgılık oldu ümit

Günler ağır günler ölüm haberleriyle geliyor
Düşman haşin zalim ve kurnaz
Ölüyor insanlarımız çarpışarak
Ne kadar çok
Halbuki nasıl da **hak** etmişlerdi yaşamayı
Bir bayram sabahı şarkılarla, bayraklarla nümayışe çıktılar
Öyle genç öyle fütursuz
Günler ağır günler ölüm haberleriyle geliyor
En güzel dünyaları yaktık kendi ellerimizle
Bizi bir parça hazin ve dimdik bırakıp gitti gözyaşlarımız
Ve biz bu yüzden unuttuk bağışlamayı
Varılacak yere kan içinde varılacaktır
Ve zafer artık hiçbir şeyi affetmeyecek kadar
tırnakla sökülüp koparılacaktır." (Alkışlar)

"Kar dalları örttü
Kavruldu en yamanı çiçeklerin
Kalbim katlan bunlara
Çünkü kıştır yaşanılan
Amansız limansız bir kış
Ve sarılmışız dört bir yandan
Ama düşün kalbim
Kavgayla kazanılacak baharı
Direnen adressiz yaşayan yoldaşları,
Fıskıracak başakları
ilk yazla karlar altından
Dolu dizgin geçen her acıyı bir sevinçle
Yolu yok kalbim
Yolu yok
Sağ çıkacağız bu acılardan
Çünkü umutsuzluk yasak
Yılgın türküler söylemek de
Çünkü yürüyor umudun ordusu

Umutsuzluğu kurşuna dizerek

Bir mermi de benden aslanım
Bir mermi de benden
Bir mermi de benden mukaddes namlular, zafer topları
Daha gelmesin mi bahar
Daha gülmesin mi ağlayanlar
Yıllardır kan içinde, sargı içinde
Unuttunuz mu sevişmesini, şakalaşmasını
Müjdeler müjdeler olsun
Yeni bir dünya doğuyor
Şorul şorul giden kan pahasına
Müjdeler müjdeler olsun
Yeni bir dünya doğuyor
Zincir seslerinden verem basillerinden uzakta
Büyük ölüleri bağrına basıp yaralı insanlarımız konuşuyor
Benim olsun bizim olsun senin olsun
Hani kardeşleriniz vardı ya bu dünyada
Kız kardeşlerimiz analarımız şairlerimiz
Dom dom kurşunuyla vurulsak da hep böyle dövüşeceğiz
Gırtlak gırtlığa, dişe diş, tank tanka
Eşitlik ve hürlük uğruna
Bir mermi de benden aslanım
Bir mermi de benden mukaddes namlular, zafer topları
Kardeşler uzatın ellerinizi
Çoğalsın ayak seslerimiz
Uzatın ellerinizi çoğalsın soluğumuz
Bir orman yangını gibi
Bir bahar salgını gibi
Uzatın yıkılsın korkunun kaleleri
Işısın su, dirilsin gün, büyüsün nehir, yırtılsın karanlık
Ey özgürlük merhaba
Ölmek için yaşadığımız yeter

Yaşamak için ölelim biraz da
 Yaşamak direnmektir
 Yaşamak direnmektir
 Berxwedan jiyane Berxwedan
 jiyane" (Alkışlar)

Grup YORUM:

Hepinize tekrar hoşgeldiniz diyoruz. Çevrimen arkadaşlarımız gidecekmiş galiba, onun için biz de söylemek istediğimiz birkaç cümleyi söyleyelim. Ardından dört beş şarkı söyleyeceğiz. Hepiniz hoşgeldiniz diyoruz. Özellikle dışarıdan Avrupa'nın, Ortadoğu'nun değişik yerlerinden gelen konuklarımıza hoşgeldiniz diyoruz. TAYAD'ın ve Uluslararası Tecritle Mücadele Platformu'nun ortaklaşa yaptığı bu sempozyumun konusu tecritti. Tecrit, dünyada tecrit, ülkemizde tecrit, içerde, dışarda, hep yerde, üniversitelerde, fabrikalarda, beynimizde, her yerde uygulanmaya çalışılan bir tecrit. Ülkemizde, dünyanın çeşitli hapishanelerinde bugüne kadar tecrit işkencesi sonucu yüzlerce tutsak hayatını kaybetti. Biz de söyleyeceğimiz bugünkü türkülerini ülkemizde tecrite karşı mücadele veren ve hayatını kaybeden 119 devrimci için söyleyeceğiz. Onlar beyinlerinde tecriti kırdılar, parçaladılar ve hayatlarını kaybettiler.

(Sempozyumun bu bölümünde Grup Yorum, "Onurumsun", "Büyü de Baban Sana", "Gel ki Şafaklar Tutuşsun", "Dağlara Gel" adlı türkü ve marşlarını sundu, halaylar çekildi.)

Şimdi son şarkımızı söylüyoruz, daha doğrusu marşımızı söylüyoruz. **Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez** diyoruz. (Alkışlar)

Sempozyumun birinci günü, Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez marşının sözlerine eşlik eden havadaki yumruklarla sona erdi.

İKİNCİ GÜN

(26 Haziran 2005, Pazar)

Meftun GÜRDALLAR (TMMOB İstanbul İl Koordinasyon Sekreteri)

Yannis VLAHOS (PAME-Militan İşçi Cephesi / YUNANİSTAN)

Savas TSAKMAKİDİS (ADEDY-Yunanistan Memur Sendikaları Konfederasyonu-YUNANİSTAN)

Sandro TARGETTİ (Toscana Eyalet Meclisi Milletvekili/ İTALYA)

Michael DEVİNE (İRSP; İrlanda Cumhuriyetçi Sosyalist Parti, 1981 Ölüm Orucu'nda hayatını kaybeden Micky Devine'nin oğlu/ İRLANDA)

Süleyman ACAR:

Ben dünün kısa bir özetini yapayım. Bugün yeni gelmiş olanlar açısından da iyi olur.

Dün tecritin hukuki boyutunu, tıbbi boyutunu ve insani boyutunu ele aldığımız üç oturum oldu. Yurtdışından katılımcılar, ülke içinden de katılımcılar oldu, ayrıca tutsak ailelerinden ve DKÖ'lerden, aydın sanatçılarından da konuşanlarımız oldu. Şimdi programımıza geçmeden Kazım Koyuncu için tekrar başsağlığı diliyoruz. Hepimizin başı sağolsun. Bugün sanırım memleketi olan Hopa'ya götürülecek, orada da defnedilecek.

Şimdi mesajlara geçiyorum. Ülke dışından mesajlar var, ülke içinden mesajlar var.

Almanya'dan **Rainer Dittich** adlı eski bir tutsak, Doğu Alman vatandaşı. Tutsak olduğu süreç içerisinde sürekli Türkiye'deki tutsaklar, Filistinliler, BASK'lılar için defalarca açlık grevleri yapmış, Almanya Hapishaneleri'nde yapılmış olan tüm direnişlere katılmış birisi. Zaman zaman RAF'çı olarak lanse edilmiştir ancak örgütsel olarak onlardan değil, siyasi-ideolojik olarak da kendisini bir komünist savaşçı olarak görüyor. Ve cephe anlayışında görüyor aynı zamanda. Çocukluğundan bugüne de komünist bir kültür içinde yetişmiş ve 1952 doğumlu. Onun bizlere mesajını böylece iletmiş olalım.

Yine sempozyumumuza bir mesaj.

Ezilenlerin Sosyalist Platformu'ndan:

"Tecrite karşı yürüttüğünüz mücadeleyi ESP'li şehit ve tutsak yakınları olarak selamlıyoruz. Bugüne kadar hapishaneler hem ağır ciddi saldırıların hem de büyük direnişlerin mekanı olmuştur. 19 Aralık hapishanelere yönelik katliamdan bu güne 119 devrimcinin ölüm orucunda ve tecrite karşı direnişte şehit düşmesi, sürdürülen direniş çizgisinin ifadesidir. Bu katliamın ve direnişin 5. yılındayız. F Tipi hapishanelerde işkence, disiplin cezaları ve tecrite rağmen devrimci irade bükülmez bir kararlılıkla kendisini üreterek direniyor direnecektir. Düzenlemiş olduğunuz sempozyumun hapishanelerde ve dışarıda yürütülen tecrite karşı mücadelede yeni bir adım olacağı inancıyla.

Devrimci Tutsaklar Teslim Alınamaz,
Devrim Şehitleri Ölümsüzdür. ESP'li
şehit ve tutsak yakınları".

Bu arada ben bir not düşeyim. Çevirmen arkadaşlar yavaş okumamı istiyorlar ama bir yandan da mesajların yoğunluğu, kürsüye aldığımız duyarlı insanların yoğunluğu nedeniyle biraz hızlı okumak zorunda kalıyorum. Bunu ortalamaya çalışıyoruz. Bazen hızlı, bazen yavaş olabiliyor.

Proleter Devrimci Duruş Dergisi'nden bir mesaj:

"Tertip komitesine

TAYAD ve Uluslararası Tecritle Mücadele Platformu olarak düzenlediğiniz Uluslararası Sempozyumu selamlıyoruz.

Devrimci tutsaklara yönelik izolasyon ve tecrit politikaları tüm ağırlığı ile devam ediyor. Devlet, toplumun en ilerici ve en örgütlü kesimini, siyasi kimliklerinden uzaklaştırmayı, hiçleştirmeyi hedefliyor. Tarihin her kesitinde siyasi tutsaklara uygulanan tecritin özü, tutsaklardan başlamak üzere tüm toplumu örgütsüzleştirmek üzerine kuruludur.

Fakat tarihin kaydettiği bir gerçek daha vardır ki, tecrit politikaları karşısında her zaman direnen bir güç olmuştur. '84 Ölüm Orucu'nun "Biz Kazanacağız" şiarı, tecrite karşı mücadele çağrısı olmuş, gelecek kuşaklara bir mücadele geleneği bırakmıştır.

Emperyalizmin dünyayı yeniden paylaşma savaşı kızıştıkça tecrit uygulamaları da uluslararası bir boyuta taşınmıştır. Yeniden toplama kampları kurulmuş, yeniden kitlesel katliamlar, işkenceler gündeme gelmiştir. Esasen ülkemizdeki F Tipi cezaevleri de emperyalistlerin halklara dönük katliam politikalarının bir ürünü ve parçası olarak kurulmuştur.

Bu kesitte yaptığınız sempozyumun, tüm dünyada uygulanan tecrit politikalarına karşı uluslararası dayanışmayı güçlendirmesini temenni ediyoruz.

Tecrit koşullarında, hapishanelerden yükselen direnişçi çizgi, dışarıdaki mücadele ile birleştiğinde duvarların yıkılmaması için hiçbir neden yoktur. Hapishanelerde yüzün üzerinde şehit veren devrimci irade, bunu da başaracaktır.

Tecrite karşı direnişte canını sakınmadan adayan tüm şehitlerimizin önünde saygıyla eğiliyoruz. Kanları pahasına taşıdıkları bayrak her zaman yüksekte kalacak, hapishane duvarlarını aşacaktır. Bir kez daha haykırıyoruz: Biz kazanacağız! Biz kazanacağız! Biz kazanacağız! Proleter Devrimci Duruş Dergisi"

Evet mesajlarımızı okumaya devam ediyoruz:

İspanya Halkların Komünist Partisi'nden bir mesaj: İspanya Halkların Komünist Partisi adına Uluslararası İlişkiler Sorumlusu, Merkez Komite Üyesi Quim Boix tarafından gönderilmiştir, okuyorum:

"Hepinize en içten dayanışmamızı sunarız. Sempozyum çalışmanızda başarılar dileriz. Sonuç ve zaferi, ancak mücadele ederek kazanırsınız. Gelecek devrimcilerindir. Komünist selamlar".

Macar Sol Cephesi'nden bir mesaj. Macar Sol Cephesi Başkanı Peter Szekely tarafından gönderilmiş.

"Size Macar Sol Cephesi-Komünist Gençliğin Birliği olarak selamlarımızı iletiyoruz ve konferans, konferansın katılımcıları için dayanışmamızı ifade ediyoruz. Konferans sol ve anti-emperyalist hareketler için çok önemlidir. Burada ortak görüşlerimize biçim verebilir, yeni-sömürge politikalara, emperyalizm ve her türlü baskıya karşı birleşebiliriz. Biz ezilen halklar ve hapishanedekiler için dayanışmamızı dile getirmek istiyoruz. Anti-emperyalist selamlar. Peter Szekely, Macar Sol Cephesi Başkanı".

Evet değerli dinleyicilerimiz. Şimdi de ülkemizin ilk sosyalistlerinden Ali ERİŞ'i davet ediyoruz kürsüye. Bize kısaca duygularını anlatacak. (Alışlar)

◆◆◆

Ali ERİŞ (Eski TKP'li, Konuk Konuşmacı):

"Dostlar, yoldaşlar sevgi ve saygılarımı sunuyorum sizlere. Yoldaşlar. Günümüzde anti-komünizm yapılmakta. Yani Marksizm'in yoruma açık olduğu söyleniyor, oysa Marksizm bilimdir. Dogma değildir, din değildir. Her türden yenilenmeye açık, kendini yeniler Marksizm. Bir de Marksizm'in aşıldığını söylüyorlar günümüzde. Böyle bir iddia da var. Oysa Marksizm daha gelişmiş, günümüze daha bilimsel yani işçi sınıfının bilimini ve ideolojisini ortaya koyan ve o tüm yığınlar kabul edebileceği değeri taşıyamıyorsa, bu iddia var. Marksizm'in yerine daha fevkalade, daha

açık, gelişmiş bir şey koyamadığı sürece anti-komünizm yapılmaktadır. Hiç kimse merak etmesin. Yaşadığınız karada işçi sınıfı varsa -ki vardır- o halde Marksizm ve Leninizm var olacaktır. Hepinize saygı ve sevgi sunarım. Ayrıca 119 canımızın aramızda olduğunu söylüyorum. Hepinize saygı ve sevgi sunuyorum. Sağolun-varolun sevgili yoldaşlar." (Alkışlar)

Meryem ÖZSÖĞÜT (SES Üyesi, Konuk Konuşmacı):

"Merhabalar. Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri adına hepinizi selamlıyorum.

Tecrite yönelik hazırlamış olduğumuz birtebliğ vardı, ben kısaca onu özetlemeye çalışacağım. Hapishaneler dünyanın birçok ülkesinde olduğu gibi ülkemizde de güncelliğini koruyan önemli bir sorun. F Tipi hapishanelerle dayatılan tecrit, en temel hakların gasbedilmesi ve ölüm orucu direnişi ile 119 insanın yaşamını yitirmesi sorunun boyutunu ve yakıcılığını ortaya koyuyor. Ayrımına varılması gereken nokta ise bu sorunu sistemin yarattığı ve bir insanlık sorunu olarak karşımızda durduğudur.

Hapishane kurumu insanlığa kapitalizmin armağanı. 17. yüzyıla gelinceye dek toplum yaşamında bugünkü anlamda hapishane yok. Onun yerine zindan denilen kapatma yerleri vardır. İnsanlar zindana bedeli eza biçiminde uygulanan cezalarını çekmek ya da serbest kalmayı beklemek için kapatılırlardı. 18. ve 19. yüzyıllarda kapitalizmle birlikte kentlere göç yoğunlaştı. Feodalizmden kapitalizme geçiş ve sanayileşme işçi sınıfının doğuşuna ve gelişmesine neden oldu. Üreten ama ürettiğinden hakettiğini alamayan işçi sınıfı burjuvazinin korkulu rüyası haline gelmişti. Toplumsal yaşamdaki bu gelişmelere paralel olarak yöneticiler yeni arayışlara girdiler ve çözümü "*toplumsal sözleşme*"de buldular. İşte bu toplumsal sözleşme, suçluyu toplumsal barışı bozan iç düşman olarak görmüştü. Buna uygun ceza yasaları geliştirilirken önceki ceza anlayışından farklı olarak hapis cezası geliştirilmişti. Cezalandırmada aleni, seyirlik ve ibret verici olması planlanan bedenin bütün unsurlarına ve vücuduna, ana bölümlerine uygulanan işkence uygulamalarının yerine, **cezanın bedenden çok ruha yönelik olması** düşüncesinden yola çıkılarak, **hapis** cezası almıştır. Fransız ihtilali'nden sonra insan haklarının önem kazanmasıyla ceza biçiminde **ıslah** düşüncesi öne çıktı.

Ceza yasası kimliksizleştirmenin, kişiliksizleştirmenin, F tipleştirme-

nin, hizaya sokmanın ve topluma uyumlu hale getirmenin aracı olmuştur. Cezalandırmada ruhsal terbiyenin ana unsur olması bedeni cezalandırmayı ortadan kaldırmadığı gibi, fiziksel şiddet ve işkence gerektiği zaman uygulanan temel yöntemlerden biri olarak devam etti. Hücre tipi hapishaneler ilk olarak 1700'lerin sonunda Amerika'da inşaa edildi. 1880'li yılların Avrupası'nda ise yaygınlaştı.

2. Dünya Savaşı'nda hücreleri geliştirme onurunu(l) Naziler üstlendi. Mimari yapı tek başına amaca ulaşmak için yeterli değildi. Bunun için Amerikan Hapishaneler sistemi üç temel ayak üzerine oturtuldu: **Yüksek güvenlik, tecrit ve ıslah**. Amerikan Donanması psikologlarından Doktor **Edgar Schein** beyin yıkama özel varyantları raporunda *"tutsaklar yeterince tecrit edilen yerlere yerleştirilmeli. Çünkü bununla duygusal ilişkiler başarılı bir şekilde koparılabilir"* diyor ve şunları öneriyor: *"Tüm gerçek önderler, doğal önderler ayrı tutulmalı, beyin yıkama amacıyla uyum içerisinde olmayan tüm grup etkinlikleri yasaklanmalı, işbirliği yapmayı kabul edenlere hoşgörü ve davranılmalı, kabul etmeyenlere karşı ise sert muamele uygulanmalı, tutsaklar arasındaki grup değerleri dağıtılmalı, her türlü duygusal destek yokedilmeli, tutsakların tutsaklık koşullarını yakınlarına ve arkadaşlarına yazmaları engellenmeli."*

Uzun süredir Amerika ve Avrupa Hapishaneleri'nde uygulanan bu yöntemler beş yıldır da F Tipleri'nde uygulanıyor.

Tecrit yani yalnızlaştırma, fiziki uygulamanın çok daha ötesinde anlamlar taşımaktadır. Egemen anlayışın, hoşgörü sınırlarının dışındaki düşünceleri yoketmenin, toplumsal bağlarını koparmanın ve direnme dinamiklerini ortadan kaldırmanın aracı haline gelmiştir. Bu yönüyle tecrit sadece cezaevleriyle sınırlı olmayıp tüm topluma yönelik bir tehdittir. AB'ye uyum çerçevesinde demokrasicilik oyunlarının oynandığı bir dönemde Eğitim-Sen'in anadilde öğrenimi savunduğu için kapatılması, yeni Türk Ceza Kanunu'yla muhalif düşüncenin kabul edilemez bir suç haline getirilmesi, sağlıkta dönüşüm yasalarıyla sağlığın metaya dönüştürülüp emekli olma hakkının emekçilerin elinden alınması, Irak'ın işgal edilmesi, Büyük Ortadoğu Projesi'yle Afrika ve Ortadoğu'da 22 ülkenin emperyalizmin çıkarları için tehdit edilmesi, tecritin sınırlarının ne kadar geniş olduğunu gösteriyor.

Tecritin sağlık boyutu: Tecritte en önemli sorunlardan birisini sağlıkla ilgili problemler oluşturuyor. Sağlığı en genel tanımıyla bedensel ve ruhsal yönden tam bir iyilik olarak ele aldığımızda, hapsedilmenin travmatik etkileri, yetersiz ve dengesiz beslenme, yeterli ve temiz içme ve kullanma suyunun temininde karşılaşılan güçlükler, kötü hücre şartları, ısınma, havalandırma, aydınlatma ile ilgili sorunlar, izolasyon, mahkumların

çoğunun işkence ve benzeri travmalara uğramış olması, sık yaşanan açlık grevleri, cezaevlerindeki bedensel cezalandırmalar, gerekli tıbbi yardım ve tedaviden yoksun bırakılmak, mahkumları sağlık açısından bir risk grubu haline getirmektedir.

F Tipi cezaevleri, izolasyon amaçlı kullanımlar bile sağlık açısından sakıncalar içeriyor. Tuvalet aynı zamanda duş amacıyla kullanılmakta, aynı ortamda çöpler bulunmaktadır. Çöpler ve kanalizasyona açılan çukurların bulunduğu ortamda banyo yapmak hem kişisel, hem de hücre hijyeni açısından enfeksiyonlara açık olması nedeniyle sakıncalıdır. Ayrıca kuyu suyu kullanılmakta, bu da sağlıklı olduğundan hastalıklara neden olmakta, yetersiz verildiğinden banyo ve temizlik yapılamamaktadır.

Fiziksel ve sosyal izolasyonun tıbbi sonuçlarına ilişkin yapılmış bir çok araştırmalar, deneyler vardır. Deney hayvanları üzerinde yapılan araştırmalarda, deneklerin bir süre izolasyonda kaldığında agresifleştikleri, saldırgan davranışlar ortaya koydukları, izolasyon sonrasında hemcinsleriyle karşılaştıklarında sosyal etkileşimlerinin bozulduğu, depresyon türü davranışlar sergiledikleri görülmüştür. İnsanlar üzerinde yapılan araştırmalarda da görme alanında daralma, işitme duyusunda azalma, sinirsel tipte sağırılık, timitus yani kulak çınlaması, vücudun bağışıklık sisteminin zayıflaması ve buna bağlı olarak de tümör büyüme hızının artışı, viral enfeksiyonların yarattığı tahribatta artış, vücutta çeşitli değişiklikler yani kıl lanma, prematür menapoz, algı ve duyu bozuklukları, agresif etki, saldırgan davranış, güvensizlik, sosyal ilişki kalitesinde azalma, depresyon, uyku bozuklukları, konsantrasyon bozuklukları, işitsel ve görsel halüsinasyonlar, çevreye ve karşı cinse ilgi kaybı, izolasyon şartlarında artan stres yükü ve beslenmeyle ilintili olarak çeşitli tabloların ağırlaşması. Kişi uyardan yoksun bırakıldığında iç dünyasına ait uyaranlar yani hayaller, rüyalar, bilinç dışı süreçler, dış uyaranlardan yani gerçeklikten, gerçek dünyadan ayırt edilememekte ve gerçeklik duygusu kaybolmaktadır.

Tektaş Cezaevi'nde yapılan araştırmalarda intihar eden mahkumların % 97'sinin tek kişilik hücrelerde kaldığı saptanmıştır. Ülkemizde de buna benzer süreçler yaşandı. Sincan F Tipi'nde cürüm işlemek iddiasıyla bulunan Halil Koçyiğit adlı adli tutuklu 11 Nisan 2002'de kaldığı tek kişilik hücrede kendini asarak intihar etti. Kocaeli F Tipi Hapishanesi'nde Volkan Ağırman adlı siyasi tutuklu tek kişilik hücrede kendini asarak intihar etti. Yine Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'nde Aziz Doğan adında tutuklu kendini çarşafı asmaya çalışmış, hücre arkadaşlarının yetişmesiyle kurtarılmıştır. Tecritin yaratmış olduğu etkilerden dolayı Aziz Doğan gibi bir çok örnek dolu bugün cezaevlerinde.

Tecritin beden ve ruh sağlığı üzerinde olumsuz etkiler yarattığı bilim-

sel olarak ve yaşanan pratik üzerinden ortaya çıkmıştır. F Tipi cezaevlerinin kanlı bir operasyonla açılmasının üzerinden 5 yıl geçti. Bu süre içinde tecritin tutuklu ve hükümlüler üzerinde yarattığı psikolojik, fizyolojik etkilere dair elimizde fazla veri yok. Adalet Bakanlığı bu yöndeki bütün girişimlere olumsuz yanıt vererek, cezaevlerinin üzerine kalın bir örtü örtterek yaşananları toplumun gözünden saklamaya çalışıyor.

İnsan Hakları Evrensel Normları'na ve hukuka aykırı bu uygulamalardan bir an önce vazgeçilmeli, F Tipi cezaevleri daha fazla insan yaşamını yitirmeden kapatılmalıdır. Bu sempozyumun da uzun süredir toplumda varolan bir sessizliği yırtacak bir ses olmasını diliyorum. Teşekkür ederim." (Alkışlar)

Süleyman ACAR:

Yeni gelenler için yine bugün birazdan başlayacak oturumun ana temasına ilişkin kısaca bir şeyler söyleyelim, ondan sonra da Khiam Rehabilitasyon Merkezi'nden Mohammed SAFA'yı kürsüye çağıracağız. Bizlere dünya işkenceyle mücadele günü üzerine söyleyecekleri olacak. İşkencenin, tüm dünyada sürmekte olan zulmün ideolojik-politik kaynağının emperyalizm olduğunu, dolayısıyla işbirlikçi iktidarların da emperyalizmden bağımsız ele alınamayacağını daha iyi, ayrıntılı bir şekilde anlamaya çalışacağız.

Şimdi ufkumuzu karartmaya çalışıyorlar. Anti-emperyalist kişiler üzerine söyleyeyim; kişi anti-emperyalist ama faşizme karşı değil, anti-faşist ama emperyalizme karşı değil, anti-kapitalistler de var, zira insan hakları mücadelesi yürütenler de var. Özcesi söylemek istediğim demagojilerle ufkumuzu karartmaya çalışıyorlar. Yani çok güçlü bir medya mekanizması ellerinde. Bu anlamda bugünkü oturum faydalı olacak siyasi boyutuyla. Örgütlere yönelik tecrit, listeler de, F Tipi hapishanelerde uygulanan tecritten bağımsız şeyler değil. Şimdi Khiam Rehabilitasyon Merkezi'nden Mohammed SAFA'yı kürsüye çağırıyoruz. (Alkışlar)

Mohammed SAFA (Khiam Rehabilitasyon Merkezi, Lübnan- Konuk Konuşmacı):

Hayırlı sabahlar öncelikle, selam olsun hepinize, Lübnan'dan selam

olsun. Ve öncelikle seiam olsun dostumuz TAYAD Başkanı Niyazi ve ona diyorum ki sen dünyadaki en zengin insanlardansın ve sen şehit Volkan ve Devrim'in babasisın ve selam olsun eski tutsaklardan Ahmet'e ve Süleyman ve daha ismini sayamadığım insanlara. Ve annelere selam olsun Zeynep'e, Zehra'ya ve Zehra'nın annelerine ve onlara ben diyorum ki ne güzel annelerdir onlar ki, oğullarını esir olarak veya şehit olarak vermekteler. Ve selam olsun ve size feda olsun ayaklarınız altındaki toprakları öpeyim. Ben feda olayım size. (Alkışlar)

Ve selam olsun bütün düşünce ve vicdan tutuklularına selam olsun. Ve onların ailelerine ve hapishanelerde şehit düşen tutsaklara. Ve en son şehidimiz Faruk'a selam olsun (Alkışlar). Ve selam olsun gözaltında kaybedilenlerin ailelerine... ki onlar hala gerçeğe, evlatlarının gerçeğine ağlıyorlar. Ve ölüm orucundakilere, ölümün etrafındaki sessizliği kırmak için ölüm orucunda bulunanlara selam olsun. (Alkışlar) Ve selam olsun ölüme karşı ölüm orucunda olanlara. Ve selam olsun hapishanelerdeki ve tutukevlerindeki işkence kurbanlarına, dünyadaki tecrit ve gözaltında kaybedilenlere...

Sizleri Lübnan'dan selamlıyorum. Ve basın ve kültür şehidi Samir Qasir'in gülüşünü sizlere getiriyorum (Alkışlar). Ve selam olsun üç gün önce şehit olan sosyalist partinin başkanı Lübnanlı George İbrahim Abdullah'ın selamını getiriyorum (Alkışlar). Ve size Lübnanlı tutsakların gözbebeği Samir komutanın, 27 yıldır İsrail Hapishaneleri'nde bulunan Samir Komutanın selamlarını iletiyorum. Ve Avrupa'daki Hapishaneler'de bulunan George İbrahim Abdullah'ın 20 yıldır İsrail Hapishaneleri'nde kalan George İbrahim Abdullah'ın selamını getirdim.

Sevgili kardeşlerim, siz burada İstanbul'da tecrit ve tecrite karşı mücadelede sempozyumunda toplanmışsınız. Bizim merkezimiz de Lübnan'da, şiddet ve işkenceye karşı bir **Beyrut konferansı** organize etmekte. Bugün 26 Haziran, işkenceye Karşı Uluslararası Mücadele Günü. İşte bugün çerçevesinde işkence mağdurları için uluslararası rehabilitasyon merkezi ve insan hakları örgütleri, büyük bir işkenceye karşı uluslararası kampanya düzenliyorlar. İstanbul'daki bu konferansta yükselen sizin çığlığınız, bugün tecrite ve tutsaklığa karşı bütün dünyada yankılanmakta. Binlerce yumruk işkenceye karşı kaldırılıyor ve şiddete karşı ve insanlık onurunu aşağılamaya karşı, işkenceye son verilmesi ve yasaklanması için, işkencecilerin cezalandırılması ve mağdurların desteklenmesi için, binlerce ağızdan sesler yükseliyor. Binlerce ağızdan tutsakların serbest bırakılmasını talep eden sesler yükseliyor.

İşgal altındaki Filistin'de, İsrail tarafında ırkçı ayırıcı duvarlar yapılıyor. Şehirler, köyler ve evler tecrit edilmekte. 8 bin Filistinli esir ve Arap

tutsak, özgürlük trajedilerinin bitmesini talep ediyorlar. Sistematiik olarak yapılan işkence operasyonunun bitmesini, dünya kamuoyunun ihtimam göstermeyip seyrettiğı mağduriyetlerinin son bulmasını istiyorlar.

Irak'taysa, Saddam Hüseyin'in mezarlığından Bush'un mezarlığı haline gelen, Amerikan işgaline uğrayan Iraklılar, yabancı işgale karşı, Ebu Gureyb'teki işkenceye karşı bağııyor. Şiddete, yüzlerce insanın hayatına malolan rasgele öldürülmelerin sona erdirilmesi için çalışıyorlar. Bugün Irak dünyada en büyük insan hakları ihlallerinin yaşandığı yerdir. Sudan'da, analar çocuklarını yapraklarla doyuruyor. Alem, Darfur'daki insanlık dramını aciz olarak sadece seyrediyor. Arap ülkelerindeyse, oğulları iktidarları babalarından devralıyorlar ve iktidarlar sahte referandumlarla yeniden inşa ediyor.

Arap Hapishaneleri, vicdan ve düşünce tutsaklarıyla, muhalif insanlarla, sayısız aydın ve yazarlarla dolup taşıyor. Terörle mücadele bahanesiyle iktidarı ve politikaları eleştirmek, terörizm diye lanse ediyor. Bir lokma ekmek için yürüyüşe çağırarak terörizm diye lanse ediyor. Dilekçe imzalamak, anayasal düzenlemeler yapılması çağrısı yapan dilekçeler imzalamak da terörizm diye lanse ediyor. Kadınlara yönelik şiddete son verilmesi için mücadele etmek de terörizm diye lanse ediyor. İnsan hakları sözleşmelerine uymaya ve işkenceye karşı sözleşmeleri imzalamaya çağırarak bir hak ama terörizm olarak lanse ediyor. Bir temel hak olan "sağlık emek ve örgütlenme" üzerine panel düzenlemek, toplantı yapmak da terörizm diye lanse ediyor. Sosyal adalet istemek de terörizmdir deniliyor. Direniş topraklarını savunmaya yönelik direniş de terörizm olarak lanse ediyor. Sakın şaşırmayın; eğer bir gün resim ve şarkı söylemek ve şiir ve sevgi ve şafak terörizm olarak lanse edilirse...

Küba Körfezi'ndeki Guantanamo Hapishanesi, Bagram Hapishanesi ve Irak'taki Ebu Gureyb Hapishanesi, Amerikan demokrasisine birer örnektir. 11 Eylül'den sonraki demokrasi anlayışının örnekleridir. Tutsaklık, işkence, şiddet ve insan hakları ihlalleri, bir tecrit duvarıdır. Bu tecrit duvarı, sadece İsrail'in Filistin'deki uygulamalarıyla sınırlı değil, bütün dünyayı sarmakta. Halkların mücadelesinin tüm kazanımlarını yoketmek amacıyla terörle mücadele adı altında tüm dünyayı sarıyor. Berlin duvarı yıkıldı. Ve Güney Afrika'daki ırkçı tecrit duvarı da yıkıldı. Ama tüm dünyada bugün daha tehlikeli, korkunç ve barbar duvarlarla karşı karşıyayız. Savaş duvarları, işgal duvarları, Amerikan sömürgeci duvarlar, ırkçı duvarlar, yoksulluğun, açlığın ve cehaletin duvarları yükselmekte.

Gelin ey yoldaşlar, saflarımızı birleştirelim. Güçlerimizi toparlayalım ve yöntemlerimizi, planlarımızı ve programlarımızı tekrar gözden geçirelim. Biz insan hakları savunucuları ve işkenceye karşı mücadele edenler,

özgürlük, adalet ve demokrasi uğruna mücadele edenler. Biz, tecrit uygulayan işkenceci güçlerle başarılı bir şekilde mücadele edecek organizasyonlar oluşturmayı ihmal ettik. Filistinli tutsaklarla dayanışma ve birleşmeyi ihmal ettik. Ebu Gureyb'teki, Küba'daki beş kişiyle ve Darfur'daki ve Arap Hapishaneleri'nde olanlarla ve Türkiye'deki tutsaklarla dayanışma içinde olmakta başarısızız, ihmal ettik. Biz bu ihmali ve sessizliği terk edelim, sessizliğimizi, hatalarımızı ve zayıflığımızı terk edelim. Demokrasi ve insan hakları, Amerikan savaş uçaklarından füzelerle beraber gelmeyecek. Gelin platformumuzu geliştirelim. Ve onun uluslararası bir organizasyon olması için çalışalım. Gelin tecrit duvarlarını yıkalım. Ve onun enkazına, bu duvarların enkazına, özgürlük duvarlarını, adalet duvarlarını, demokrasi duvarlarını kuralım. İnsan hakları duvarlarını kuralım.

Selam olsun ölüm orucundakilere, özgürlük ve yaşam için ölüm orucuna girenlere selam olsun. Ve selam olsun tüm şehitlere, tüm tecrit şehitlerine, işkence şehitlerine ve gözaltında kaybedilen şehitlere. (Alkışlar)

Süleyman ACAR:

Biz de buradan Mohammed SAFA'ya teşekkür ediyoruz.

Şimdi kısa bir mesajımız var: **İzmir Haklar ve Özgürlükler Cephesi Temsilciliği**'nden. Onu okuyup oturumumuza geçeceğiz.

"Merhaba Dostlar,

Başta ABD emperyalizmi olmak üzere emperyalistler ve işbirlikçileri, dünya halklarını teslim alabilmek için tüm dünyayı kana boğuyorlar. İşgallerle, ambargolarla, katliamlarla ve dünya halklarını birbirinden tecrit etmeye çalışarak amaçlarına ulaşmaya çalışıyorlar.

Direnen herkesi, tüm kesimlerden tecrit ederek; direnişlerini kırmayı; kırmayı başaramadığı noktada ise direnişin sesini soluğunu boğmaya çalışarak, sansürle direniş gerçeğini saklamaya, gizlemeye çalışıyorlar.

5 yıldır da ülkemiz topraklarında direnen devrimcileri tasfiye ve yoketmek için başta F Tipi hapishaneler olmak üzere tecriti uyguluyor.

Ama başaramıyorlar. Ve başaramayacaklar. 119 kahraman şehidimiz tasfiye ve yoketme saldırısının karşısında güçlü bir barikat oldular.

119 kahramanımız bizlere direnenleri hiçbir gücün teslim

alamayacağını öğretiyorlar.

119 kahramanımız tecriti çoktan paramparça ettiler. Ve bizlere, zalimler ne yaparsa yapsın, inanmış insan iradesinin karşısında onların çaresizliğini gösteriyorlar.

Kahramanlarımızın önünde saygıyla eğiliyor, Tecrit ve Tecrite Karşı Mücadele Sempozyumu'nu, sempozyumun düzenleyicileri TAYAD ve Uluslararası Tecritle Mücadele Platformu'nu ve sempozyumun tüm katılımcılarını selamlıyor; şehit ve tutsak analarımızın ellerinden öpüyoruz.

Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!

Tecriti Kaldırın Ölümleri Durdurun!

İzmir Haklar ve Özgürlükler Cephesi Temsilciliği" (Alkışlar)

Süleyman ACAR:

Değerli misafirler, bu oturuma Toktamış ATEŞ hoca da katılacaktı ancak rahatsızlığından dolayı katılamayacağını öğrenmiş bulunuyoruz. Şimdi oturumcuları buraya alalım. Bu oturumun başkanlığını İstanbul Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği'nden Erol EKİCİ yapıyor. Katılımcılar arasında Özgür-Der'den Hülya ŞEKERCİ var. TMMOB İstanbul İl Koordinasyon Sekreteri Meftun GÜRDALLAR. O bir saat sonra katılacağını ifade etmişti. Gelmemişse sonradan katılacaklar. Yunanistan'dan Yannis VLAHOS (PAME-Militan İşçi Cephesi'nden). Yine Yunanistan Memur Sendikaları Konfederasyonu'ndan Savas TSAKAMAKADİS. İtalya Toscana Eyalet Meclisi Milletvekili Sandro TARGETTİ. İrlanda Cumhuriyetçi Sosyalist Parti'den Michael DEVİNE. Michael DEVİNE 1981 Ölüm Orucu'nda Bobby Sandsler'le hayatını kaybeden Micky DAVİNE'nin oğludur. Bir de dünkü konuşmalardan hatırlayacaksınız; Avrupa Birliği Kara listeleri üzerine konuşan Almanya'dan gelen Bernd HAUSLER bu oturumda yer alacak. Kendilerine tekrar hoşgeldin diyoruz.

"TECRİTİN SİYASİ BOYUTU VE ÖRGÜTLERE YÖNELİK TECRİT" Konulu 1. Oturum Konuşmaları

Erol EKİCİ (Oturum Başkanı):

Değerli dostlar, TAYAD ve Uluslararası Tecritle Mücadele Platformu'nun Tecrit ve Tecrite Karşı Mücadele Sempozyumu'na hoş geldiniz. (Alkışlar) Şimdi bana sunulan program gereği zamanla da herhalde yarışacağız. Bugün bu platformun ikinci günü. ikinci günün birinci oturumu. Şimdi sırasıyla, tecritin siyasi boyutu ve örgütler bölümünde değerli katılımcılar bu konudaki düşüncelerini belirtecekler. Ben değerli katılımcılardan kendilerinin özel bir isteği yoksa, bana verilen sıra üzerinde zamana da sadık kalmak üzere 10'ar dakikalık bir konuşma süreleri var. Buna uya-caklarını düşünerek birinci konuşmacı Hülya ŞEKERCİ, Özgür-Der adına, buyurun... (Alkışlar).

Hülya ŞEKERCİ (Özgür-Der):

Hepinizi saygıyla selamlıyorum ve böyle bir sempozyumu düzenlediği için TAYAD'a tekrar teşekkürlerimi sunmak istiyorum. TAYAD'ın daha önce hazırladığı F Tipi'yle ilgili sempozyumlara, kurultaylara katılmıştık konuşmacı olarak. Fakat bugünkü sempozyum biraz daha geniş olarak ele alınmış. Tecrit konusu, sadece kişilere değil, ülkelere ve örgütlere yönelik tecrit noktasında, konu biraz daha genişletilmiş. Umarım bu şekilde kamuoyunu daha duyarlı hale getirebilir ve kulakları sağır olanlara bir şekilde sözümüzü duyurabiliriz diye düşünüyorum.

Hepinizin bildiği gibi hapishaneler aslında bir bütünün parçası. Cezaevlerini inceleyerek sistem hakkında, o ülkedeki sistem hakkında çok önemli verilere ulaşabiliyorsunuz. Örneğin yaşadığımız ülkeye baktığımızda, cezaevleri ve özellikle de F Tipi tabutluklarından yola çıkarak bu ülkede nasıl insan haklarının ihlal edildiğini rahatlıkla söyleyebiliyoruz. Ve insan haklarının, adaletin nasıl F Tipi tabutluklarında darağacına asıldığını görüyoruz. Aslında yalnızca 3. dünya ülkelerinde ve Türkiye'de değil, Avru-

pa'da ve Amerika Birleşik Devletleri'nde de cezaevlerine baktığınızda gerçekten emperyalizmin çirkin yüzüyle karşı karşıya kalıyoruz. Birçok insan, kendisine gerçekler ulaştırılmamış birçok halk yığını, büyük bir ihtimalle şöyle düşünüyor; ABD'de ve Avrupa ülkelerinde daha çok insan hakları, yani 3. dünya ülkelerine göre daha fazla insan hakları uygulandığına göre herhalde cezaevlerinde de sorun bu ülkedeki kadar yakıcı değildir, diye düşünüyorlar. Halbuki biraz kitap karıştırdığınızda, konuyla ilgilendiğinizde, baktığınızda Amerika Birleşik Devletleri'nde durum çok daha vahim.

Bir kere Amerika Birleşik Devletleri'nde nüfusun **yüzde 1'i** hapishanelerde, Avrupa ülkelerinde ve bu ülkede **binde 1** oranında. Bir kere sürekli suç üreten bir sistem ve Amerika'daki 2 milyon 200 bin kişinin 2 milyonu zenci ve Latin Amerika kökenli olarak özelleştirilen cezaevlerinde çalıştırılıyorlar ve çalışmayı reddettikleri zaman çok ağır tecrit koşullarına tabi tutuluyorlar. Avrupa ülkelerine baktığımızda da zaten tecritin ilk uygulandığı ülkeler olarak, F Tipleri'nin ilk uygulandığı yerler olarak buraları görüyoruz. Ve hepimizin bildiği **Sessiz Ölüm** kitabını okuduğumuzda ya da filmi izlediğimizde de, orada nasıl cinayetlerin işlendiğini ve insanların yavaşça ölüme nasıl terkedildiğini ve orada yaşanan acı örnekleri hepimiz biliyoruz. Dolayısıyla gerçekten de cezaevleri doğu batı ayrımını, kuzey güney ayrımını tamamen ortadan kaldırıyor; cezaevleri sorunlarını incelediğimizde, bizleri emperyalizmin çirkin yüzüyle karşı karşıya getiriyor.

Ben **tecrit** ve **muhelif** kelimelerinin kesinlikle yanyana kullanılmaları gerektiğini ve aslında birbirlerinden bağımsız olmadıklarını düşünüyorum. Çünkü gerek kişi, gerek örgüt, gerekse ülke bağlamında, sizin yürürlükteki sisteme, emperyalizme, vahşi kapitalizme, sömürüye ve talana, yoksulluğa karşı bir sözünüz varsa, bir itirazınız, bir duruşunuz varsa ve bu duruş hangi ideolojiden, hangi dinden besleniyor olursa olsun, siz bir kere muhalifsinizdir ve emperyalizmle bir sorunuz vardır ve siz **"tehdit"** olarak algılanırsınız ve sizler mutlaka tecrite tabi tutulursunuz. Aslında esas tecrit şurada başlar ki; kavramların çarpıtılmasıyla başlamaktadır. Direnişçilerin, özgürlük talepçilerinin, insan hakları savunucularının, terörist ilan edildiği ve kavramların çarpıtıldığı bir dünyada yaşıyoruz. Aslında esas tecrit burada başlıyor. Ne olup bittiğini anlamakta zorluk çeken halk yığınları karşısında, direniş gerçekten bir tecritle karşı karşıya. Somut örneklerle olayı açıklayacak olursak, '90'lı yılların ortalarından beri uyduruk gerekçelerle çeşitli cezaevlerine uygulanan katliamlar ve kanlı operasyonlar var. Ve bu operasyonlarda katliamı gerçekleştirenler, katil olanlar değil katliama maruz kalanlar suçlandı ve terörist olarak ilan edildi. Hele 19 Aralık operasyonunda, katliam operasyonunda 20'den fazla cezaevinde aynı anda gerçekten çok kanlı operasyonlar gerçekleştirildi. Ve bunca in-

sanın hayatına mal olan bu operasyona çok trajik bir şekilde 'hayata dönüş operasyonu' adı verildi.

işte kavramların bu şekilde çarpıtılması ve halk nezdinde direnişçilerin, devrimcilerin, insan hakları savunucularının terörist ilan edilmesi gerçek bir tecrittir kanımca. Yine TAYAD'ın başına gelenler bunun en güzel örneği tecrit noktasında. Trabzon'da F Tipi ile ilgili basın açıklaması yapan bir grup TAYAD'lı kişiye provokatif eylemler sonucunda sağcı muhafazakarların ve işte birtakım güçlerin, derin güçlerin provokasyonu sonucunda gerçekten bir tecrit gerçekleştirildi. Ve TAYAD'a karşı bir linç operasyonu gerçekleştirildi. Bu faşist saldırıya karşı Özgür-Der olarak biz tepki gösterdik ve göstermeye de devam edeceğiz. Böylelikle de TAYAD'ın F Tipi konusunda duyarlılık oluşturma amacı da böyle bir tecritle engellenmeye çalışıldı.

Yine bizler İslami kimliğe sahip olan müslümanlar olarak bizlerin de mücadelesi çeşitli tecrit operasyonlarıyla karşı karşıya geliyor. Bizleri halktan ayırmak için fundemantalist, radikal islamcı, islamcı gibi kelimelerle yaftalayarak bir tecrit operasyonuna tabi tutuyorlar. Ve uluslararası platformda da *"ılımlı islam"* modelleriyle, Büyük Ortadoğu Projeleriyle halklarla aramıza bir mesafe açmak istiyorlar. İslamın zulme karşı olan emrini, direnişçi yönünü bu şekilde ılımlı islam politikalarıyla yoketmeye çalışmaktalar. Daha küresel bazda düşündüğümüzde, hepimizin bildiği gibi Amerika'nın Afganistan'ı, Irak'ı işgali, İran'a olan sürekli tehditlerini düşünelim; bu ülkeler ABD bazında bir tecrite tabi tutulmaya çalışılıyor. Ama bu izolasyonların, tecritlerin hepsi nafile. Çünkü ABD'nin gerçek yüzü Ebu Gureyb'de ve Guantanamo'da ifşa edildi ve gerçekten de tüm çabaları bu anlamda boşa gitmiş oldu.

Tecritin pekçok yönü olduğunu biliyoruz. Ancak özellikle de cezaevlerindeki izolasyonun kelimenin tam anlamıyla gayri insani ve gayri adil olduğunu ifade etmek zorundayız. Türkiye, cezaevleri anlamında zaten siciili bozuk bir ülke. **Zindancı devlet geleneği** özellikle 12 Eylül sonrasıyla birlikte daha bir sistematik ve kanlı bir şekle büründü. 28 Şubat süreciyle de bu kanlı süreç arttırıldı. Bütün ülke cezaevlerine dönüştürüldü 28 Şubat süreciyle birlikte, cezaevleri de mezarlara dönüştürüldü. Muhaliflerin, düşünce suçlularının cezaevlerine atılması yetmiyormuş gibi, güvenlik gerekçesiyle F Tipleri uygulamaya kondu. Şimdi de *"yüksek güvenlik"* amacıyla **L Tipleri** inşa ediliyor. Diyarbakır ve Denizli'de inşa edilmiş durumda, diğer şehirlerde de inşası devam ediyor. Yeraltında 3 veya 4 metre kalınlık olduğu söylenen hücreler tamamen ses geçirmeyen bir sistemle örülüyor ve mahkûmlar 24 saat boyunca gözetim altında tutuluyor. Evet bu gerçekten gittikçe katmerleşen bir cezadır. Zaten o insanların hapishanede

bulunması bir suçtur, yargı açısından sistem açısından. Bu suçu bir de bu cezayı ağırlaştırarak, ceza üzerine ceza vererek arttırıyorlar, bu gerçekten tecrit üstüne tecrittir.

F Tipi'nde kalanların yaşadıkları kitaplaştırıldı, tecritin insan bedeni üzerinde adeta öldürücü etkisi yüzlerce makaleye konu oldu. Mahkumlardan bir tanesi F Tipleri'nde insan bedeninden ruhun şıngıyayla çeker gibi yavaş yavaş alındığını söylüyor. Duyusal organlar tamamen işlevini yitiriyor ve insanın sosyal bir varlık olduğu gözardı edilerek tamamen yalıtılıyor. Bu da insanı aslında **yaşarken öldürmek** anlamına geliyor. F Tipi ve L Tipi, bir insanı diri diri toprağa gömmektir. Bu tüyler ürpertici zulüm devam ederken, yüzlerce insan bu sorunu dile getirmek için hayatını kaybederken ölüm oruçlarında, hapishane dışında da başka bir tecrit ortamı var. Mesele yok sayılıyor, F Tipleri'nden bahsetmek yasaklanıyor, satılmış medya asla konuyu gündeme getirmiyor, meseleyi birkaç marjinal örgütün sorunu gibi gösteriyor ya da bu tabutluklar maalesef "*çağdaş misafirhaneler, lüks oteller*" olarak gösteriliyor. Hükümet zaten bu konuyla hiçbir şekilde ilgilenmiyor. Bir yandan insan haklarıyla alakalı iyileştirmeler yaptığını söylerken, AB'ye uyum süreciyle ilgili insan hakları bağlamında bir takım ilerlemelerde bulunduğunu söylerken, maalesef F Tipleri'yle ilgili en ufak bir adım atmamış durumda. Ancak ne kadar gizlenmeye çalışılırsa çalışılsın, insanlar sorunu görmemek için deve kuşu gibi ne kadar kafalarını kuma gömseler de, bu gerçekten can alıcı bir sorundur. İnsani hasletlere sahip bir kişinin buna duyarsız kalması asla düşünülemez. Bu nedenle kişinin ideolojisi, dini ne olursa olsun bu cezaevi mantığına karşı gelmek zorundadır, F Tipi'ne karşı gelmek zorundadır. Çünkü, **F Tipi'ne karşı gelmek aynı zamanda faşizme karşı gelmek, emperyalizme karşı gelmek ve sistemin sistematik zulmüne karşı gelmek** anlamına da gelmektedir.

Küresel sistemi tanıyan ve ona karşı koyan biri için Amerikan emperyalizmine, işgaline, talan ve yağma politikalarına karşı gelmek, Büyük Ortadoğu Projesi'ne karşı gelmek ne kadar önemliyse, aynı şekilde Türkiye'de yaşanan başörtüsü yasağında, F Tipleri'ne uzanan zulme karşı gelmek de asla birbirinden bağımsız değildir, birbiriyle alakalıdır. Bunlar zulmün çeşitli katmanlara yansımalarıdır diye düşünüyorum. Dolayısıyla zulüm nasıl küreselleşmişse, direnişimiz de küreselleşmen ve bir direniş hattı oluşturulmalıdır. Küresel zulüm karşısında küresel intifadanın erleri olarak hep birlikte bu izolasyon ve tecrite karşı gelelim diyorum. Teşekkür ediyorum. (Alkışlar)

Av. Bernd HAUSLER **(Berlin Barosu İnsan Hakları Sorumlusu):**

İzolasyon konusunda gerçekten korkunç bir şey olduğunu belirtmek isterim. Bu konuda bunu engellemek için uluslararası bir anlaşma yapılmalı. Bu bir suçtur çünkü. Mücadele eden insanlar da, işkenceye karşı mücadele edenler insanlar da aynı zamanda terörist imajı alıyorlar. Terörist damgası yeniliyor. Avrupa Parlamentosu'ndaki parlamenterlerin yeterince güçleri yok. Başkanlara, İçişleri başkanlarına karşı duracak güçleri yok. Kara listelere karşı mücadele etmekte yetersiz kalıyorlar. Bu konuda esas olarak devlet başkanları söz sahibidirler. "Kara liste"lerin nasıl oluştuğunu bir örnekle açıklamak istiyorum; 1992'de İran'da özgürlük savaşçısı Halkın Mücahitleri Örgütü ile ilgili. İlk başta, Halkın Mücahitleri Örgütü sempatizanlarının Almanya'ya ilticaları kabul ediliyor. Ancak George Bush'un, Irak'tan sonra İran'ı da o grubun içine, üçlü şer eksenine içine alması sonucu [durum değişti]. Çünkü Amerika, İran'ın atom silahları ile ilgili iyi düşüncelere sahip değil. Amerika nükleer silahlara karşı şiddete başvurarak bir çözüm bulmak istiyor, fakat Avrupa Birliği siyasi çözümden yana. Peki İran, Avrupa Birliği'ne ne verebilir? Molla rejimi dışardaki muhaliflerinin ağızlarının bağlanmasını, yani susmalarını istiyor. Ama şunu da bilmek lazım, İran dışındaki muhalefet çok iyi organize olmuştur. Örneğin yurtdışındaki İran muhalifleri, televizyon yayınlarıyla molla rejimine karşı yayın yapabiliyorlar, yayın İran'a ulaşabiliyor ve bu molla rejimi için çok çok kötü bir şey. Halkın Mücahitleri Örgütü'nün yurtdışındaki hareketine artık İran'daki rejim tahammül edemiyor. Halkın Mücahitleri Örgütü'nün legal bölümü bu kara listenin dışında tutuldu, çünkü Avrupa İran'a çok da samimi bakmadığı için, legal grubu bu listenin dışında tutuldu, kara listeye alınmadı.

Ancak İran'la Avrupa arasındaki pazarlıklar sonucu, bu yılın şubat ayında Almanya'daki İran'lı bütün muhaliflere kısıtlamalar getirildi. Eylemlere ancak sınırlamalarla, pankart sınırlaması, slogan sınırlaması, bazı kişilerin eyleme gelmeme sınırlamasıyla izin verildi; üç saat öncesine kadar eyleme izin veriliyordu üç saat sonra birden bire mahkeme kararıyla bu eylem iptal edildi, yasaklandı. Böyle bir durumda bu yasağın en yüksek yerden geldiğini anlayabildik. Eylemin yasaklanması gizli servislerin bir kararıydı. İçişleri Bakanlığı'ndan, Dışişleri Bakanlığı'ndan bu emirler geliyordu, ayrıca gizli servislerin işbirliğiyle yerine getirilmişti bu emirler. Bu örnek o kadar dramatik ki, Alman vatandaşları için de geçerli bu dramatik olay. Çünkü Alman vatandaşlarının da özgürlüklerinin garanti altında olmadığını göstermektedir. Küreselleşmeyi bu yüzden ciddiye alma-

mız lazım. Kendi komşu ülke vatandaşlarının, kendi vatandaşlarının haklarını da suistimal etmektedirler. Dış politikada hukuksuzluk o kadar ileri gitti ki, ilticaların kabul edildikten sonra bile, geri alınması sözkonusu olmaya başladı. Hangi gerekçelerle iltica hakkı verildiyse, o gerekçelerle kabul edilen iltica talepleri iptal ediliyor. Bu durum, politikacıların bu hakları nasıl futbol topuna çevirdiklerini göstermektedir. Bir oyuncak haline getirdiklerini göstermektedir. Bunda tam bir hukuksuzluk sözkonusudur. Amaç bu tür grupların muhalefetini izole etmektir. Sempatizanları, örgüt üyelerini, aktif üyeleri, hepsini izole etmek ve bu sayede ağızlarını kapatmak, amaç budur.

Biz küreselleşmeyi ciddiye almak zorundayız, çünkü dış politikaları da iç politika malzemesi yapmak da, hukuka uygun olmalıdır, bunun takip çisi olmalıyız. Dış politikanın bu kadar keyfi bir şekilde uygulanması halkların özgürlüklerine zarar vermektedir. Biz ülkelerimizde kendi hukukumuza güçlü kılmalıyız ve uluslararası dayanışma ile her ülkenin dış politika da bir hukuk alanı getirmesini sağlamalıyız, enternasyonalizm burada çok-önemli tabii ki. Tek tek her ülkede sosyal ve halk hareketlerinin, kültürel hareketlerin, enternasyonal dayanışmayla daha güçlü hale getirilmeleri gerekiyor. Bir ağ örülmeli. izole edilmiş, tecrit edilmiş örgütler, sadece o örgütleri izole etmiyor, aynı zamanda her ülkenin vatandaşını da izole ediyor anlamına gelmektedir. Teşekkür ederim. (Alkışlar)

Meftun GÜRDALLAR (TMMOB):

Değerli dostlar izin verirseniz ben kürsüden hitap etmek istiyorum sizlere. Türk Mühendis Mimar Odalar Birliği İl Koordinasyon Kurulu olarak, özgürlük mücadelesinde dünyanın enternasyonal dayanışmasını ifade eden kürsüdeki değerli konuşmacıları ve salondaki değerli katılımcıları saygıyla selamlıyorum. Özgürlük mücadelesi hepimizi çok derinden ilgilendiren, hepimizin doğrudan yaşamını ifade eden bir tarzdır, yaşam biçimidir. Bu yaşam biçimini hayatlarıyla, düşünceleriyle, çektikleri çilelerle, cezaevleriyle, yıllarca eziyetib, işkenceyle karşılayanları bir kez daha bu kürsüden selamlıyorum. (Alkışlar)

Türk Mühendis Mimar Odaları Birliği adına katıldığımı söylemiştim. Mühendisliğin tanımıyla söze başlamak istiyorum. Mühendislik, doğadaki olanakları ve bilimi, teknolojiyi, insanlık yararına kullanarak insanların

yaşam kalitesini arttırmak, konforlarını arttırmak, onların ömürleri boyunca yaşayacakları olanakları daha iyi kılmak demektir bize göre. Dolayısıyla **halk için mühendislik** yapmak gerekir. Halkın yaşamını, halkın önderlerinin, halkın mücadele eden insanların, halkın yaşam seviyesini ilerletmek isteyen insanların yanında olmayı gerektirir. Dolayısıyla bu mücadele içerisinde biz mühendisliği, mühendislikten hareketle özgürlük mücadelesini, yaşam mücadelesini bu şekilde kavırıyoruz. Ve TMMOB ellinci yılını geride bırakmış bir kamusal örgüt olmasına rağmen, muhalif kimliğiyle düzenin hatalarını, yanlışlarını her zaman ortaya koyma mücadelesini '70'li yıllardan beri ısrarlı bir kararlılıkla sürdürmektedir. Bu anlamda F Tipleri mücadelesi içerisinde de geçmişten beri yer almak için elimizden gelen çabayı sarfettik.

Özgürlüklerin kısıtlanması, insanların kendi kişiliklerini ve anlayışlarını ifade eden tarzlarını ortaya koymalarının engellenmesi, izole edilmesi, onların yeniden biçimlendirilmesi anlamına gelen F Tipi cezaevleri de bu anlamda bizim için kabul edilemez bir uygulamadır. Dünyada da bu böyledir, Türkiye'de de böyledir. Ancak Türkiye'deki F Tipi mücadelesi içerisinde teknik anlamda TMMOB'un birçok mimar mühendisi yer almıştır. Bu cezaevi uygulamasının insanlığın doğasına, insanın doğasına aykırı olduğu, esas amacının mahkumların cezalandırılmasından öte **tredman, şartlandırma, yeniden biçimlendirme** olduğu, bunun insanlığa aykırı bir uygulama olduğu, mimari olarak, mühendislik açısından çeşitli düzenlemelerle bunun insan yaşamına uygun hale getirilmesi [gerektiği belirtilmiştir.] En başta bu uygulamanın lağvedilmesi elbette gereklidir. En azından insanca bir mahkumiyet düzeyi oluşturulmalıdır. Ancak mevcutlarda yapılan hataları da çeşitli şekillerde gözler önüne serdik ve bunu yapmaya devam edeceğiz.

Ben burada esas olarak tecritin **örgütler açısından** ne anlama geldiği üzerine bir şeyler söylemek istiyorum. Maalesef küreselleşmeyle perçinlenmiş bir şekilde dünya üzerinde muhalif, sisteme entegre olmayan, ruhunu şeytana teslim etmeyen yapılar, bireyler, insanlar, örgütler üzerinde ağır bir baskılanma rejimi uygulanıyor. Küreselleşme bunu katmerlendirdi. Küreselleşmeyle, biraz önceki konuşmacıların da ifade ettiği gibi, uluslararası hukuk normları da giderek geriliyor. Kendi adına, kendi yurttaşları için daha yüksek standartta hukuk normları uygulayan ülkeler, bir bakıyorsunuz Amerika'nın isteği üzerine gerek kendi yurttaşları, gerek ilticacılar, gerek orada yaşamak zorunda kalmış siyasi kimliğe sahip mülteciler ve tutuklular hakkında çok daha geri normları uygulamaya koyma noktasında adımlar atabiliyorlar.

Türkiye için başlangıçta muassır medeniyet, çağdaş uygulamalar di-

ye hep Avrupa örnek gösterilirdi. Ama şimdi bakıyoruz ki, Avrupa'dan gelen dostlarımız kendi normlarının gerilemekte olduğunu ifade edebiliyorlar. Dolayısıyla küreselleşme, bütün dünyada, küreselleşmeye uyum sağlamamakta direnen, küreselleşmenin getirdiği dayatmaların yanlışlıklarını ifade eden, bunların düzeltilmesi için mücadele eden kişi veya kurumların da izole edilmesini, onların yalnız bırakılmasını hedefliyor. Bu konudaki mücadele elbette devam edecektir, küreselleşmeye karşı küreselleşmenin yaygınlaşması oranında muhalif edenlerin de karşıt dayanışması, birlikte mücadele etme, güç birliği yapma anlayışları ve pratikleri gelişmektedir. Ancak ben biraz bu konunun dışında olmak üzere örgütlerin tecritine ilişkin konuya içeriden bakabilmek için başka bir örnekten yola çıkmak istiyorum.

Dostlar, çok da denk düşmeyebilir ama bir enteresan örnek vardır. Onu dile getirerek somutlaştırmak istiyorum. Hindistan'da yavru filleri önce kopartamayacakları kalınlıkta bir iple, bir zincirle bağlarlarmış. Yavru fil ömrünün ilk aylarında veya yıllarında çeker çeker bu ipi koparamazmış, sonra çekmekten vazgeçermiş. Ondan sonra büyüyüp, güçlü kuvvetli, iri, o koca tomrukları vs. taşıyan bir yaratık haline gelmesine rağmen o ipi çekmekten, koparma mücadelesinden vazgeçtiği için artık incecik bir iple bir yere bağlarlarmış onu. Artık mücadeleden vazgeçtikleri için, kopartmak zorunda olduğunu düşündükleri bir ip kalmıyor çünkü ortada. Yaşanan bütün dünyada budur. Kopartma mücadelesine devam edenleri en kalın zincirlerle bağlıyorlar, bunun bir sınırı yok. En kalın duvarlarla, beton duvarlarla, insanlığın ötesinde sınırlarla, şartlarla, fillerle zorluyorlar. Kopartma mücadelesinden ta ki vazgeçene kadar. Ama direnenler, her şart altında buna direnmeye devam ediyorlar. Bütün mesele bu fil bağına kopartacak yeri bilmektir. Fil bağı kişiye göre örgüte göre duruma göre değişmektedir.

TMMOB emekten, halktan yana bir politikayı hayata geçirmeye çalıştığı oranda çeşitli şekillerde baskılanıyor veya yok sayılıyor. Örneğin İstanbul'da 1 milyon 200 bin civarında konut var. Biz, bu konutların standartları yaşama uygun değil, bu konutların projeleri yok, bu konutların deprem güvenliği yok diyoruz ama bunu kimse dinlemiyor. Niye? Bir tür izolasyon mantığı içerisinde TMMOB'u muhalif kimlikli bir kurum olduğu için yok sayıyorlar. Sanki bu sistemin içerisinde mühendislerin, mimarların, uzmanların insanların yaşamına ilişkin söylediği bir şey yokmuş gibi, bu konuyu basın görmemezlikten geliyor. Elbette basının da bir tarafı var. Basın da bir politika uyguluyor, birilerinin sesini ifade ediyor. Ama maalesef böyle bir süreç içerisinde TMMOB'ler yok sayılıyor. Biz bunu da göğüslemeye alışmışız ama alışamadığımız taraf, kendi içimizdeki devrimci, demok-

rat, muhalif kimlikli kurumların, kişilerin biraraya geldiği zaman ki birbirlerini anlamaması, dinlememesi, görmezlikten gelmesi, yok sayması. Bu konuda yapmamız gereken çok fazla şey vardır diye düşünüyorum.

Sürece ilişkin olarak TMMOB'nun farklı değerlendirmeleri olduğunu bilen arkadaşlar bilir. Maalesef dünkü açılış konuşması sırasında da burada esas olarak tecriti konuşuyor olmamız öngörülürken -elbette dünyanın başka yerinde böyle bir örnek var mıdır bilmiyorum. Böyle bir fedakarlık örneği, böyle bir direniş örneği, böyle bir kahramanlık örneği var mıdır bilmiyorum. Çünkü 119 insanın hayatı üzerinden konuşuyoruz-bunun hiç bir zaman 120 olmaması için konuşuyoruz. 120 olmamalı arkadaşlar. Bunun için **herkes burada olmalıydı**, herkes elbirliği yapıyor olmalıydı. Herkes derken burada olmadığını gördüğüm birçok solda olan örgüt, yapı var, onları kastediyorum. Biz de burada, enine boyuna, birçok detayıyla bu işi, 120 olmaması için ne yapılması gerektiği şeklinde konuşuyor olmamız gerekirdi. Ancak bu konuda sıkıntılarımız var. Bu konu için herkesi tekrar tekrar düşünmeye davet ediyoruz.

120 olmasının, insanlarımız her biri cihan parçası, her biri için dünya değer. Nasıl ifade edeyim bilmiyorum. Her bir insan yaşamı için dünya değer. Ama biz maalesef... Örneğin dün açılış konuşmaları sırasında salondan bir dostumuz dedi ki; bedenlerini namluya yatırıyorlar dedi. Yani ölüme gidiyoruz. Yani ölmeye ve öldürmeye gidiyoruz. Bunun üzerinden bu sonuca ulaşmamız zordur dostlar. Bu konuda tekrar tekrar düşünmemiz lazım. Bir örnek, yanlış bilmiyorsam Mahatma GANDİ, İngiltere'nin emperyalist işgaline karşı Hindistan'da bir ölüm orucuyla tek başına ölmeden bir sonuç elde etti. Belki ölüm oruçları mücadelesinde dünyada hayatını feda eden birçok yiğit devrimci, dürüst insan, onurlu insan, kahraman insan vardır. Bazıları sonuç elde etmiştir, bazıları sonuç elde edememiştir. Bu mücadelede her biri saygıyla anılmaya değer. İnsanın kendi bedenini, kendi varlığını ortadan kaldıracak kadar büyük bir inanmışlıkla, kararlılıkla, kahramanlıkla bir mücadeleye girmesi önünde saygıyla eğilmekten başka yapacak bir şey yoktur. Ancak sonuçlarını da değerlendirmek gerekir. Bir kişiyle bu iş çözülebilir olmalıdır. Bilemediniz üç kişiyle beş kişiyle. Ama 120 kişiyle olmaz. Dostlar 120 insanımız bu salonda olsaydı, burası tıklım tıklım olurdu. 120 kere fazla fikir çıkardı. 120 kere coşkuyla bir mücadeleye sarılırdık. Bu insanlar aramızda olmalıydı. Elbette manevi olarak aramızdadırlar, her zaman yanımızdadırlar ama o insanlara her zaman ihtiyacımız var.

Bugün örneğin TMMOB'da gerçek devrimci demokrat mesleğine ve ülkesine sahip çıkacak insanları mumla arıyoruz. Mücadele içerisinde gerçekten nitelikli, kararlı, uzun soluklu insanlar son derece azaldı. Bunu ken-

di 25 yıllık mücadeleme dayanarak söylüyorum. 25 yıl önce orada gördüğüm insanlardan bir tane, iki tane, bilemediniz 10 tanesi var. Ama yüz tanesi, bin tanesi yok. Biz bu mücadeleyi birlikte sürdürmek zorundayız. Hedefe doğru kilitlenmek zorundayız. Bazı durumlarda ölerек ders vereceğiz ama bazı durumlarda da yaşayarak ders vereceğiz. Bu konuda herkesi tekrar sorumluluğa davet ediyorum. Bize düşen bu kürsülerden konuşmak oldu. Orhan Veli'nin dediği gibi *"neler yapmadık bu vatan için, kimimiz öldük kimimiz nutuklar söyledik"...* Saygıyla selamlıyorum. (Alkışlar)

Yannis VLAHOS **(PAME -Militan İşçi Cephesi-, Yunanistan)**

Sizleri PAME ve Yunanistan emekçileri adına selamlıyor ve Türkiye'li devrimcilere sonsuz selamlarımızı iletmek istiyoruz.

Yunanistan'daki mücadele tarihimizden çıkardığımız deneylere dayanarak bir kez daha ifade etmek istiyoruz ki; emperyalizm ve sermaye, iktidarlarını sağlamlaştırmak ve kârlarını büyütmek için pervasızca saldırılarını sürdürecektir. Bu barbarlıklarının bir sonucu olarak on binlerce emekçi son yıllarda katledildi, tutuklandı ve sürgün edildi.

Yaşadığımız bu süreçte, Türk emekçilerinin ve gençliğinin verdiği kahramanca mücadele, bizlere bugüne kadar demokrasi, özgürlük ve sosyalizm için her şeyiyle mücadele eden kendi halkımızın tarihini hatırlatmaktadır. Biz Yunanlı genç emekçileri bu tarihin takipçisiyiz.

Hemen her etkinliğimizde attığımız bir slogan vardır: **"Tek Düşman Emperyalizm."** Bu bilinçle sermayenin her türlü saldırısına karşı kendi cephemizi yaratmalıyız. Emperyalist tüm kurumlara, NATO'ya, AB'ye ve ABD'ye karşı, aynı zamanda işçi sınıfının içerisine zehir salgılayan uzlaşmacı-oportunist zihniyete karşı, sendikal ve politik platformda örgütlenmelerimizi kitleselleştirerek, sınıf sendikacılığı hareketini güçlendirmeliyiz.

Militan İşçi Cephesi (PAME), her iki ülkede de mücadelelerimiz zafer kazanıncaya kadar Türkiyeli emekçilerin mücadelesinin yanında olmaya ve destek vermeye devam edecektir.

Sömürsüz bir dünya kurulacaktır.

Teşekkür ederiz.

Savas TSAKMAKİDİS (ADEDY, Yunanistan Memur Sendikaları Konfederasyonu)

Dayanışmamızı ifade etmek istiyoruz. Birçok deneylerden geçmiş Türk halkına dayanışmamızı ve mücadele kardeşliğimizi sunmak istiyoruz.

Bugün halkın sesini duyurmak isteyenlere, yeni dünya düzenine karşı ve emperyalizme karşı, Türk hükümetinin uyguladığı siyaseti yakından izliyoruz. Nazım Hikmet'in, büyük şairiniz Nazım Hikmetin şiirlerinden biliyoruz, Türkiye'den Yunanistan'a sığınmış siyasi mültecilerden biliyoruz. Gerek Yunanistan'da ve gerek diğer ülkelerde uluslararası forumlarda karşılaştığımız bu yoldaşlarımızı ve arkadaşlarımızı yakından tanıyoruz.

Hücre ve tecrit tipi cezaevleri başta Almanya olmak üzere başka ülkelerde de denenmiştir. Faşizmin ulaştığı en uç noktadır. Mücadele edenleri tecrit etmek ve onların sinirlerini yıkmak için, her türlü insani, vicdani değerleri ayaklar altına alıyorlar. İnsanı insan olmaktan çıkarmak istiyorlar. Tecrit emperyalizmin bir yüzüdür, ki yeni dünya düzeni buradan kendisine destek bulmaktadır. Kendi siyasetine karşı yükselen her sesi boğmak istemektedir. Yeni dünya düzeni nedir? Bunun adı emperyalizmdir.

Emperyalizm -ister Amerikan, ister Avrupa ve ister Japonya'daki her türlü ama her türlü aracı kullanmaktadır. Yugoslavya'da harp, Somali'de harp, Irak'ta harp, Küba'nın ve Kore'nin tecrit edilmesi; bu, insanlık dışı bir siyasettir. Amerikalılar Irak'ta neyi bombaladılar? Petrolü mü bombaladılar? Hayır, 800 bin yıllık bir medeniyeti bombaladılar. Irak'ın bütün bir kültürünü yoketmeye çalıştılar. Yugoslavya ve Latin Amerika medeniyetlerine yaptıkları tahribatı, Irak'ta da yapmaya çalıştılar. Hollyvud ve diğer kitle iletişim aletlerini kullanarak ve Coca Cola reklamları yaparak. Bugün Bush hristiyan köktendinci bir politika uygulamaktadır. Hristiyan köktendinciliğiyle islam köktendinciliği arasında bir fark var mıdır? Biz hayır diyoruz. Bush, sözümona Allah'ın adına insanları bombalayarak öldürüyor. Binlerce çocuk, binlerce kadın, ülkenin bütün üretim güçlerini tahrip ediyor. Sonra kendi yıktıkları ülkeleri yeniden inşa etmek için tekellerini devreye sokuyorlar.

Küba'da bugün ne oluyor? Bir sosyalist devrim, 45 yıldır tecrit altındadır. Bu tecrit Küba hükümetine mi yöneliktir? Hayır. Küba halkına yöneliktir. Bugün yeni dünya düzeninin tek bir adı vardır; o da emperyalizmdir. Emperyalizmin anlamı, ülkelerin ve insanların ayaklar altında çiğnenmesi-

dir. Binlerce yıllık medeniyetlerin yokedilmesidir. Bu, insanı bireyselleştirme politikasını hayata geçirmektir. Morganlar'ın, Rockfeller'in ve Bush'un siyasetidir bu. Biz nasıl karşı koyacağız? Bizim tarafımızın Avrupa Birliği için de göstereceği şeyler vardır. Ve bunları her gün görüyoruz, fabrikalar her gün kapatılmaktadır, binlerce işçi sokaklara atılmaktadır. Kamu hizmetlerinde çalışanlar tasviye edilmektedir. Part-time çalışma, sigortasız çalışma, emeklilik hakkı elimizden alınıyor. Avrupa Birliği dedikleri de işte budur.

Bana bir kısım arkadaşlar dediler ki, Avrupa Türkiye'den daha kötü bir duruma gidiyor. Bugün Avrupa'da baskı giderek Türkiye'dekini aratacak hale geliyor. Polis devleti var, işyerlerinde polis, dışarıda polis, her yerde polis var. Niçin? Çünkü polis, kapitalistlerin kârlarının muhafızlığını yapıyor. Biz direnmek gerektiğini söylüyoruz. Şehit verdiğimiz bu 119 Türk kardeşimiz, Kolombiya'daki yüzlerce protestocu, Filistin'de, Irak'ta, Cenova'da halkların sesini yükseltiyorlar. Bu böyle gitmez, emperyalizm ortadan kaldırılmalıdır. Halklar da ancak birleştikleri zaman ve direndikleri zaman emperyalizmin hakkından gelebilirler. Avrupa'da da bugün yeni dünya düzenine karşı kitleler ve emekçiler direniyorlar.

Bu ülkedeki faşist rejime karşı demokrasi mücadelesi veren yoldaşlarımız, cezaevlerinde ve dışarıda katlediliyorlar. Onlar bizlerle beraberdir, biz de onlarla beraberiz. Türk halkının mücadelesini bulduğumuz ülkede, işyerinde, çalışma hayatında, sokakta destekleyeceğiz ve bulunduğumuz her yerde anlatacağız. Dayanışmamızı göstereceğiz. Türkiye'de de demokrasinin kurulması için ve çalışanların uluslararası hakimiyetinin kurulması için, işyerinde direneceğiz, cezaevlerinde direneceğiz, her gün direneceğiz. Kapitalizme karşı hem siyasi, hem kültürel direniş ve proleter dayanışmasıyla ve bütün halkların dayanışmasıyla... Teşekkür ederim. (Alkışlar)

♦ ♦ ♦

Sandro TARGETTİ **(Toscana Eyalet Meclisi Milletvekili/İTALYA)**

Sevgili erkek ve kadın TAYAD'lı yoldaşlar,

Size Fioransa'dan, 2002-2003 yılında sizinle birlikte tecrite karşı düzenlediğimiz sempozyuma katılan tüm kurum ve kuruluşlardan, derneklerden, Fioransa'da yeniden kurulan komünist partisinden, Fioransa Bele-

diye Meclisi'nden ve Toscana Belediye Meclisi'nden kardeşçe selamlar getiriyorum. Ve hepimizi kucaklıyorum. (Alkışlar)

Biz Tekin TANGÜN'ü, Şadi ÖZBOLAT'ı, Ahmet KULAKSIZ'ı ve diğer arkadaşları Floransa'da tanıdık, onların hepsini selamlıyorum. (Alkışlar) Politik tutsaklık ve demokratik özgürlük konusu, toplumsal mücadelenin gelişmesiyle sıkı sıkıya bağlıdır. Hapishanede tecrit, her yerde insanın kişiliğini parçalamak ve muhalif hareketlerin cesaretini kırmak demektir. Bu tam fiziki ve psikolojik işkencedir. Ölmek için değil, yaşamak için mücadele edelim.

Hapishanelerdeki tecrite karşı 5 yılda 119 yoldaşın öldüğünü bilmek bizde büyük bir öfke, acı ve saygı uyandırıyor. Bilincimizi sarsıyor ve kendimizi sorguluyoruz. Bu gerçeğe karşı çıkmak için, tecriti önlemek için ve tutsakların fiziksel, psikolojik yokedilmelerini önlemek için, sizin mücadelelenize ve ölüm orucuna cevap vermek ve somut çareler bulmak için ne yapmalıyız? Tüm politik tutsaklar serbest bırakılmalı, hapishanelerde insanı ve toplumsal koşullar gerçekleşmeli. Adli tutsakların da topluma uyumu sağlanmalı. Çünkü birçok suç, iş, sosyal hizmetler, toplum dışında kalma gibi ağır suçlara bağlıdır.

İtalya'da hapishaneler aşırı olarak adli suçlularla doludur. Onlar kabul edilemez koşullarda yaşamaktadırlar. Onların yüzde altmışı yabancı yurttaşlardır. Birçok intihar olayı duyuyoruz. Uyuşturucu bağımlısı birçok tutsak var. AIDS'liler var ve bunların hepsinin hemen serbest bırakılması gerekmektedir. Tüm Avrupa'da da hapishanelerde, tüm boyutlarda tecrit problemi vardır. Sizin probleminizde de Avrupa'nın büyük bir sorumluluğu vardır. Şimdi Avrupa'da, Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne girme aşamasından bahsedilmektedir. Biliyorum ki siz Türkiye'nin böyle bir Avrupa'ya girmesine karşısınız. Ama ben diyorum ki size, bundan faydalanmalısınız. Avrupa halklarının dikkatini buradaki problemlere çekmek için, buradaki otoriter sisteme, buradaki Türk sisteminin baskılarına dikkat çekmek için yararlanmalısınız bu süreçten. Ve Avrupa'ya da enternasyonal bir yol açmalısınız ve hep birlikte Bush'un anti-terörizm yasasına karşı mücadele etmeliyiz. Perugia'daki mahkemedeki gibi bunlara karşı birlikte mücadele etmeliyiz. Bunlar Bush'un teorisinin somut sonuçlarıdır.

Biz de biliyoruz ki Avrupalılar sadece Amerikan emperyalizmiyle yarışmak, rekabet etmek istiyorlar. Ve halkların sosyal haklarını, çalışanların gençlerin, kadınların, göçmenlerin hiçbirinin sosyal haklarını düşünmüyorlar. Tüm bunlara uluslararası bir boyut vermek için bu alanda çalışıyoruz ve kendimize bu alanda Avrupa solunun **Yeniden Yapılanma Komünist Partisi** adını verdik. Evet sizle de TAYAD, sizle birlikte dayanışmada bulunmak istiyoruz, karşılıklı bilgi alış-verişinde bulunmak istiyoruz. Zaten

siz de biliyorsunuz, biz buna iki yıl önce başladık. Bütün mahkemelere heyetler gönderiyoruz. Böylece o heyetler gelip buradaki baskıları ülkemizde açıklıyorlar. Hükümetinizin propagandası dışında burada, sizin ülkenizde hiçbir şey değişmedi. Cezaevlerindeki -içindeki ve dışındaki- tecrit duvarlarını kırmak için ve demokrasiye bir alan vermek için ve mücadelemizi birlikte yürütmek için, sizler, kadın ve erkek yoldaşlar mücadele etmeliyiz ve hiç kimse yaşam hakkı ve mücadele hakkı için ölmemeli. (Alkışlar)

◆◆◆

Michael DEVINE (İrlanda Cumhuriyetçi Sosyalist Partisi, 1981 Ölüm Orucu'nda şehit düşen Micky Devine'nin oğlu):

Yoldaşlar ve arkadaşlar,

İzolasyon, tecrit ve tecrite karşı düzenlenen bu konferansta yeralmaktan ve konuşmacı olarak çağrıldığım için bundan şeref duyuyorum. Türkiye'deki ölüm oruçlarını duyduğumda, bu beni duygusal olarak da çok etkiledi. Bu büyük direnişin karşısında gerçekten saygı duydum. Türkiye ve tüm dünyadaki tecrite karşı, hücrelere karşı mücadele eden herkesin direnişini destekliyoruz. Burada bir İrlandalı olarak konuşmaktayım. Emperyalizme karşı mücadele eden herkesin kavgası, bütün halkların kavgası, bizim kavgamızdır. Bizler terörist ya da suçlular değiliz. Tecrit sadece direnişi kırmak, direnişin ruhunu kırmak için düzenlenmiştir, fakat bu İrlanda'da başarılı olmadı. İrlanda halkı bunu yendi. İngiliz sömürgecilerine karşı hapishanelerde mücadeleler verildi ve tüm baskılara rağmen mücadeleyi kazandık. Bugün de yoldaşlarımızın F Tipleri'nde verdiği mücadeleyi kazanacağına inanıyoruz. (Alkışlar)

1981 yılında babam ve dokuz yoldaşı açlık grevinde bulundular. Bununla İrlanda tarihinde, ırlanda politik yaşamında çok değişik bir tarih yazdılar. İrlanda ve Britanya arasındaki kavgada büyük mücadelelerini gösterdiler. Bu benim için tabii ki bir trajediydi. Çünkü babamı kaybetmiştim. İrlanda Sosyalist Hareketi için de bir trajediydi. Çünkü onlar çok iyi bir yoldaşlarını kaybetmişlerdi, gelecekteki bir liderlerini kaybetmişlerdi. Onlar askerlerdi, onlar gerçek direnişçiydiler. Ulusal mücadelelerini ve sınıf kavgalarını birlikte yürüttüler. Sistemin tüm baskısına ve zorluklarına karşı kavgalarına devam ettiler. Onlar kendi mücadeleleri ve inançları için kavgaya ettiler. (Alkışlar) Zaferlerini kavgayla kazandılar. (Alkışlar)

Yaklaşık 4 yıl önce buraya yine gelmiştim. Yine İrlanda Cumhuriyet çİ ordusundan ve arkadaşlarından bir tanık olarak, buradaki ilk gözlemle rimden birisi, Türk askeri ve Türk polisinin gerçekten baskıcı olduklarıydı; geldiğimde bunu bizlere de gösterdiler. Çünkü dünyadaki tüm devrimcile re karşı böyle bir baskıcı yaklaşımları vardı. (Alkışlar)

Burada gördüklerim, şehitlerin ailelerini tanımak ve bütün yoldaşla rımı burada görmekte benim için aynı zamanda çok duygusal bir tecrübe oldu. Şunu da biliyoruz, F Tipi'nde yaşayanların, hücrelerde insanların karşılaştıkları sağlık problemleri, hafıza kayıpları gibi. Burada da tanıştı- ğım tüm şehit ailelerine şunları söylemek istiyorum. Ben de sizden biri- yim. Ben de aynı acıları yaşadım. (Alkışlar) Ve tüm Türkiye'deki yoldaşla rımızla, bizim gibi aynı acıları yaşayanlarla, aynı duyguları paylaşmakta- yım.

Ben ve yoldaşım Eamon, bugün buraya uluslararası dayanışma ve izolasyona karşı mücadelede birlikte olmak için geldik. Bu bizim sosyaliz- me olan inancımız, bu bizim sınıf kavgamız. Dünyanın neresinde olursak olalım, biz tek bir sınıfız ve her yerde aynı haklarımız için direnmeye de- vam edeceğiz. Ölene kadar, sonsuza kadar özgürlük. (Alkışlar)

Erol EKİCİ: (İst. Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği, DİSK/Genel-İş Örgütlenme Daire Başkanı)

Genç yoldaşımız Michael'e teşekkür ediyoruz. Şimdi sempozyumun sonuna geldik. Ben de birkaç şey söyledikten sonra sempozyum bitecek. Ama salondaki arkadaşlar dağılmadan bundan sonraki programın açıkla- ması yapılacaktır.

Değerli dostlar, öncelikle tecrit ve tecrite karşı mücadele sempozyu- munu düzenleyen TAYAD'lı Aileler ve Uluslararası Tecritle Mücadele Plat- formu'na ülkemizde yaşanan böylesi bir süreçte böylesine bir sempozyu- mu düzenledikleri, bu sempozyumda bana, sınır tanımadan buraya, bu mücadeleye katkı sunmak için gelen dostlarımızla birlikte olma fırsatını verdiği için, ayrıca teşekkür ediyorum.

Şimdi bu konuda söylenecek çok şey var. Ama ben de zamana uya- rak, bu sempozyumun sağlıklı bir şekilde tamamlanmasına katkı sunaca- ğım. Tecritin uluslararası boyutu ve ülkemizdeki süreci benden önceki ko- nuşmacılar tarafından ayrıntılı bir şekilde anlatıldı. Şimdi tabii tecritin

uluslararası boyutu alabildiğince yaşanıyor. Emperyalizmin ülkeler üzerindeki emellerine ulaşabilmesi için, belki 40-50'li yıllarda tank top gerekiyordu ama artık tanka topa ihtiyaç duymadan çeşitli ülkelerde kendilerine yarattıkları işbirlikçi iktidarlar sayesinde bunu pekala beceriyorlar. İşte uluslararası boyutta en canlı örneği Irak. Her gün insanlar katlediliyor. Ne adına? ABD emperyalizminin Ortadoğu projesini gerçekleştirmesi adına! Sözümona Irak'a demokrasi götürülecek. Hergün insanlar katlediliyor. Bu da ABD'nin demokrasisi olsa gerek.

Tecrit, izolasyon, şiddet, baskı, işgal, farklı farklı yerlerde de uygulansa bir tek nedeni var; emperyalizme karşı mücadele veren muhalif kesimlerin susturulması, bastırılması. Bunun zaman zaman işte işgal, zaman zaman katliamlarla gerçekleştirildiğini yaşayarak görüyoruz. Ülkemizdeki somut örneği işte şurada resimlerini gördüğünüz 119 insanın, sadece ve sadece bu ülkede insanca yaşayabilmenin, bu ülkede onurlu yaşamın gerçekleştirilmesi için mücadele ettikleri süreçte şu ya da bu biçimiyle tutsak edilmeleri, cezaevlerinde insanca yaşayabilmenin koşullarını istedikleri için, tecrit izolasyonuna karşı mücadele edildiği için, işte buna son verilmesi mücadelesi sonucu 119 insanımızı, 119 canımızı kaybettik.

Şimdi bundan öncesini hatırlayalım. Bundan öncesi cezaevlerinde, bu insanların, tutsakların insanca yaşayabilecekleri koşulların yaratılması taleplerine karşı, örgütler cezaevlerinden yönetiliyor gerekçesiyle ülke genelinde 20'ye yakın cezaevinde, adına *"hayata dönüş"* adı verdikleri bir operasyon yapıldı: Tanklarla topraklar dozerlerle. Ben Bayrampaşa gerçeğini gördüm. Bayrampaşa Cezaevi'ne operasyon yapıldığı sabah, o sabah altıda Bayrampaşa Cezaevi'ne giden yolun üzerinde önümüz kesildiğinde, ancak oraya kadar ulaşabildiğimizde, Bayrampaşa Cezaevi'nden dumanlar yükseliyordu. Şimdi ne isteniyordu? Bu cezaevlerinde kalan insanlar devrimci düşüncelerinden arındırılmak, soyutlanmak, muhalif kimlikleri yokedilmek isteniyordu. Onlar da *"hayır, bizim muhalif kimliklerimizi yokedemezsiniz, halk sevgimizi, halka karşı olan sorumluluğumuzu bizden alamazsınız"* dedi direndi ve direnmeye devam ediyor. Evet, 19 Aralık katliamı öyle bir olmalıydı ki, dışarda böylesi bir taleple yükselen mücadeleye, cezaevlerinden doğru yükselen mücadeleye son verilmeliydi. Dışarıdaki destekleri kesilmeliydi. Bunun için de vahşetin boyutu büyük olmalıydı. Ve büyük oldu. O güne kadar gerçekten de belki dışarıda -hatırlarsınız, bu salonda bulunanların hepsi hatırlıyor, 19 Aralık katliamları yaşanana kadar dışarıda az da olsa demokratik kitle örgütlerinden, sendikalardan ve Avrupa Birliği'nden demokrasi bekleyen siyasal yapılardan siyasi partilere kadar- destek vardı. Ama 19 Aralık katliamının o vahşetinden elbette ki dışarıdakiler etkilendi. O vahşetten etkilenmeyenler hala bugün cezaevle-

rinde tecrit ve izolasyona karşı mücadelesini sürdürüyor, 119 şehidimize rağmen. Evet, dışarıda belki şöyle algılandı: tehdit sadece cezaevlerinde bulunanlara karşıydı, sadece cezaevlerinde bulunanlara bir saldırıydı. O zaman içeridekilerin bazı kısımları için de öyle algılandı. Bazıları *"farkımı-zı koyacağız"* dediler, bazıları *"gündemimizde değil"* dediler. Ama yaşanan süreçte fark koyanlar da, gündemimizde yok diyenler de bugün tecrit ve izolasyondan pekala nasiplerini almaya devam ediyorlar.

Şimdi, tecritin, izolasyonun, baskının, şiddetin, sadece cezaevlerindeki devrimci tutsaklara yönelik olmadığını yaşayarak, ilğimizizden kemiğimize kadar yaşayarak görüyoruz. Evet insanlar açlıkla terbiye edilmek isteniyor; dışarıda emperyalizmin kurumu olan IMF'siyle, Dünya Bankası'yla, Avrupa Birliği'yle saldırarak, işte özelleştirmeyi yoğunlaştırarak insanlar açlıkla, sefaletle karşı karşıya bırakılıyor, tecrit edilmek isteniyor.

işte SEKA, işte Petrol Ofisi, işte Seydişehir, işte Sümerbank, arkasından Ereğli Demirçelik Fabrikaları gelecek. Yani kısacası bu ülkede geçmişte halktan alınan vergilerle yaratılan ne kadar değer varsa, emperyalizmin yerli işbirlikçilerine ya da yabancı sermayeye peşkeş çekilerek bütün değerler yokedilmek isteniyor. İşte bunu yaparken de *"devletin küçültülmesi"* adına, kamuda halk yararına ne varsa yokedilecek, satılacak... Bunun sonucunda bugüne kadar yüzbinlerce işçi işsiz kaldı. Ve bununla da yetinilmedi, kamu emekçilerine yönelik saldırılar devam ediyor.

Sözümüne örgütler cezaevlerinden yönetiliyordu. İşte örgütlere yönelik 19 Aralık operasyonu yapıldı. Ama onunla da kalmadı; hepimizin yaşadığı bir 1 Nisan olayı var. *"5 ülkede eşzamanlı örgüt operasyonu"* denildi. Avrupa'da bilmiyorum ama ülkemizdeki *"örgüt operasyonu"*nun nerelelere yöneldiğini çok iyi biliyorum. Kendimin de genel kurucu başkanlığını yaptığım Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği, bir yasadışı örgüt yeri diye basıldı. Oysa ki yeri mevcut, halâ tabelası orda. Ama kapısında mühür durmaya devam ediyor. Nasıl bir *"örgütevi"*dir ki, Şişli Halaskargazi Cad-desi'nde 8x8, sanıyorum 6 ya da 8 metrelik bir tabelada, 80 santim genişliğinde Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği yazan ve *"5 ülkede eş zamanlı operasyon"* diye, *"örgütevi"* diye basılan yer. Orada ne kadar insan varsa gözaltına alındı. O gün ben de orada olabilirdim. Ve o gözaltına alınmada, işte TAYAD'dan Tekin Tangün hala içerde. Şadi Özbolat içerde. Halkın Hukuk Bürosu basılıyor Şişli Meydanı'nda. Yılmaz Yayıncılık Mecidiyeköy'de. Buralar işte örgütevi ya da örgütsel faaliyet yürütülüyor diye basılıyor. Bu ülkenin hukukuyla, bu ülkenin yasalarına uygun kurularak temel hak ve özgürlükler mücadelesi veren kurumlar. Evet buralardan alınan Türkiye genelinde yüzlerce insan, kimisi aylarca, birinci yılını doldurdu ikinci yılına girdi. Hala Şadi Özbolat ve diğer tutukluların tutuklulukları

devam ediyor. Yani, temel hak ve özgürlük mücadelesinde ısrar edenler, hiçbir gerekçe gösterilmeden sudan bahanelerle terörist ilan edilip tutuklanabiliyor. İşte böylesi bir ülkede yaşıyoruz. Onun için bu süreçte, bugüne kadar bu uğurda mücadele veren, özellikle her türlü bedeli göze alan TAYAD'lı Aileler'in mücadelesini kutluyorum.

Toplumun bütün kesiminin TAYAD'lı Aileler gibi, bu tecritin, izolasyon katiamının, baskıların, şiddetin, açlığın ve sefaletin ortadan kaldırılması için her türlü bedeli göze alan, ete kemiğe bürünen bir mücadele süreci içerisinde olmasından başka bir çarenin olmadığını, burada özellikle Avrupa Birliği'nden demokrasi bekleyenlere, Avrupa Birliği'nden emeğin Avrupası'nı bekleyenlere, Avrupa Birliği'nden sosyal Avrupa beklentisi içinde olanlardan, cezaevlerinde yaşananlara ve ülkemizde demokrasi mücadelesi veren tüm kurum ve kuruluşlara yönelen baskı şiddet ve yoketme politikalarına karşı mücadele içerisinde olmalarını istiyor ve diliyorum. Hepinize özellikle de TAYAD'lı Aileler'e böylesi bir sempozyumda buluşma fırsatı verdikleri için teşekkür ediyorum. Hepinize saygılar sunuyorum. (Alkışlar)

2. OTURUM

ÜLKELERE YÖNELİK TECRİT

Oturum Konuşmacıları:

Av. Behiç AŞÇI (Oturum Başkanı, Halkın Hukuk Bürosu)

Mohammaed EI SAMARAEI (İPA: Irak Yurtsever İttifakı, IRAK)

Azmet BEGG (Eski Guantanamo tutsağı Muazzam Begg'in babası, İNGİLTERE)

Mohammed SAFA (Khiam Rehabilitasyon Merkezi, LÜBNAN)

Dimitër Ivanov GACHEV (Sosyolog, 23 Eylül Direniş Hareketi, BULGARİSTAN)

Dr. Henriette TOGNETTI (Psikolog, İTALYA)

Eamon O'DONNELL (Eski siyasi tutsak, İRLANDA)

Av. Bernd HAUSLER (Berlin Barosu İnsan Hakları Sorumlusu,
ALMANYA)

Süleyman ACAR:

Mesajların hepsini okuyamayacağız, özür diliyoruz. Bir iki tanesini okumakla sınırlı kalacak. Onun için mesajları okunmayanlar kusurumuza bakmasınlar. Önce nerelerden mesaj gelmiş kısa kısa belirtmek istiyorum.

Karadeniz Temel Haklar'dan mesajı var, **Çağrı Dergisinin** mesajı var. **ABD'den Kara Kurtuluş Partisi'nden** ya da Hareketi'nden iki mesaj var. Hollanda'dan gönderilen mesaj var. Almanya'dan **Reiner Ditrach**, Lübeck Hapishanesi'nden selamlarını göndermiş. Legensvord Hapishanesi'nde kalan tutsaklardan gelen mesaj, Almanya'dan onların selamları var. **5. Enternasyonal İçin Lig'in** Avusturya Şubesi'nin mesajları var. **Siyahi Kurtuluş Ordusu'ndan Sundiatta Agoli'nin** mesajları var, hepimizi selamlıyor. **Almanya Marksist Leninist Partisi** adına Merkez Komitesi üyesi Roland Meiter'in mesajı var. O da hepimizi selamlıyor. Alvaro Luno, Hernan Daze yani **Özgürlük Komitesi**, onun da Latin Amerika'dan hepimize selamları var. Amerika'da tutsak olan **Hanif Bey** diye bir dostun da selamları var. Ayrıca mesajlarda **F Tipi'ndeki tutsaklara** özel mesajlar var.

Karadeniz Temel Haklar'ın mesajını okuyorum:

"SEMPOZYUM KATILIMCILARINA

KARADENİZ'DEN MERHABA

Tecrit ve Tecrite Karşı Mücadele Sempozyumu'nun; tutsaklara yönelik tecritin insani, tıbbi, hukuki ve siyasi boyutunun yanı sıra, diğer dünya ülkelerine yönelik ambargo, savaş ve işgale karşı da uluslararası bir mücadele hattı oluşturacağına inancımız sonsuzdur.

Kurulduğu günden bu yana, yalnızca kendi evlatlarına yönelik baskılara değil, her türden faşizan yaptırımlara karşı mücadelesiyle dünya ölçütünde onurlu bir mevzi olan TAYAD'ın daima yanında olduk. Bundan sonra da her türlü desteği sunmaya hazırız.

Tecrite karşı F Tipi hapishanelerde 5 yıldır ilk günkü kararlılığıyla süren Büyük Ölüm Orucu Direnişi, emperyalizmin tüm dünya halklarına dayattığı düşünce değişikliğini kabul etmeyip 119 şehit, yüzlerce devrimcinin sakat kalmasına rağmen direnilebileceğini, direnildiğinde kendi düşünce ve inançlarıyla yaşanabileceğinin, dünyada eşi benzeri olmayan kararlılık örneklerinden biridir.

TAYAD ve Uluslararası Tecritle Mücadele Platformu'nun bu sempozyumla tüm dünya ezilenlerinin mücadele tarihine altın bir

sayfa daha ekleyeceğine olan inancımızla TAYAD'ı ve sempozyumun tüm katılımcılarını coşkuyla selamlıyoruz. KARADENİZ TEMEL HAKLAR" (Alkışlar)

ÇAĞRI Dergisi'nden bir mesaj var.

"Değerli Dostlar,

Devletin baskılarına, katliamlarına; devrimci tutsakları yalnızlaştırarak teslim alma politikalarına karşı devrimci tutsakların başlattığı ölüm orucu direnişi sürüyor. Bu direnişi bastırmak için devlet, 19 Aralık 2000'de uyguladığı sistemli, planlı katliamdan, devrimci tutsakların haklı taleplerine dışarıdan destek veren kesimlere yönelik sindirme-korkutma, yıldırma amaçlı saldırılara; açlık grevindeki tutukluların zorla tedavisinden, açlık grevini dışarıda sürdüren devrimcilerin kaldıkları evlere, mahallelere saldırılara ve katliamlara kadar bir dizi şey gerçekleştirdi. Tüm bu saldırılar, devrimci tutuklu ve hükümlülerin ölüm orucu direnişini bastıramadı. Bugün devrimci tutuklu ve hükümlülerin direnişi devletin çok yönlü saldırılarına rağmen sürüyor.

Devrimcilerle devlet arasında cezaevlerinde yürüyen irade savaşında bugüne dek onlarca devrimci yaşamını yitirdi, yüzlercesi sakat kaldı, bilinçlerini yitirdi. Dört buçuk yılı aşkın süredir devam eden, 100'ün üzerinde devrimcinin ölümü, yüzlerce devrimcinin sakatlanmasına yol açan ölüm oruçları karşısında işçilerin, emekçilerin görevi faşist devletin barbarlığına karşı mücadele etmek; sessizliği bozmak olmalıdır.

Yeni Dünya için ÇAĞRI Gazetesi olarak tecrite karşı uluslararası bir dayanışma hareketi yaratma mücadelesinde önemli bir adım olarak değerlendirdiğimiz bu TECRİT VE TECRİTE KARŞI MÜCADELE SEMPOZYUMU'nu devrimci duygularımızla selamlıyor, ölüm orucundaki devrimci tutsakların can bedeli yürüttükleri haklı mücadeleyi destekliyor, onlarla ve onları hiç yalnız bırakmayan yakınlarıyla, TAYAD ile dayanışma içinde olduğumuzu bir kez daha ilan ediyoruz.

Tecrite ve ölümlere seyirci kalmak, yeni ölümlere izin vermektir. Bu bilinçle; Susma, haykır! Durma örgütlen, mücadele et!

Susma, sustukça sıra sana gelecek!" (Alkışlar)

"BÜRO EMEKÇİLERİ SENDİKASI MERKEZ YÖNETİM KURULU" imzasıyla kamu emekçilerine ait bir mesaj var. Onu okuyoruz.

"TAYAD YÖNETİM KURULUNA

TECRİT VE TECRİTE KARŞI MÜCADELE SEMPOZYUMU' isimli uluslararası sempozyuma davetinizi almış bulunmaktayız.

Aynı tarihlerde sendikamızın "Bakanlar Kurulu" toplantısı olduğundan katılım sağlayamayacağımız için üzgünüz.

Ekonomik mücadele ile demokrasi mücadelesini birlikte yürütmeyi ilkesel olarak benimseyen ve buna uygun bir mücadele hattı yürüten sendikamız örgütsel politikalarına ters düşmediği sürece, demokratik kitle örgütleri ile ortak mücadeleyi benimsemektedir.

Savaş rüzgarlarının hakim olduğu ve insanlığın kısıkaç altına alındığı böylesi bir süreçte tecrit ve tecrite karşı mücadele konusunda düzenlemiş olduğunuz sempozyumun demokrasi mücadelesine katkı sunacağı inancı ile çalışmalarınızda başarılar diliyoruz."

Evet değerli dinleyenlerimiz şimdi de kürsüye alacağımız misafirlerimiz var. Eğitim-Sen 3 No'lu Şube Başkanı Dursun YILDIZ konuşma yapacak. (Alkışlar)

Dursun YILDIZ

(Eğitim-Sen 3 No'lu Şube Başkanı, Konuk Konuşmacı):

Buradan tüm dostları selamlıyorum. Bana burada konuşma hakkı veren dostlara, komiteye ayrıca teşekkür ediyorum. Ve bu sempozyumu düzenleyen TAYAD'lı Aileler'e de gerçekten teşekkür etmek gerekir diye düşünüyorum.

Ülkemiz IMF-DB ve DTÖ'nün ekonomik sömürüsü, ABD, NATO ve emperyalizmin askeri ve siyasi baskısı altında zaten büyük bir zindan içindedir.

Değerli dostlar,

Emperyalist-kapitalist sistem tüm dünyayı tecrit kamplarına bölmüş, içeride ve dışarıda yoksullara, ezilen halklara, emekçilere ve aydınlara yaşamı zindan haline getirmiş durumdadır.

Özgürlük ve barış isteyen, hak ve adalet isteyen, aş ve iş isteyen kesimlere coplarla, panzerlerle, helikopterlerle, biber gazlarıyla, füzelerle, hardal gazlarıyla, işkencelerle, toplu katliamlarla, sürgünlerle ve köy yakmalarla cevap veriliyor.

Statükocu oligarşik sistem doğaldır ki ne insan haklarına, ne düşünce özgürlüklerine, ne de örgütlenme özgürlüklerine tahammül edebiliyor. Geleneğinde varolan talancı, yağmacı karakterini her alanda sürdürmektedir. Cezaevlerindeki katliamlardan tutun da kent ve dağlardaki toplu katliamları her gün izliyor ve kahroluyoruz.

Değerli Dostlar!

Biz Eğitim-Sen olarak sendikamızla demokrasi, özgürlük ve emek mücadelesi vererek muhalefeti örgütlemeye ve güçlendirmeye çalıştıkça, oligarşik güçlerin dikkatlerini doğaldır ki üzerimize çektik ve kapatma gündeme getirildi. Mevcut rejim düşünceyi beynimize hapsedmeyi, kitleleri hareketsiz beton yığınları haline getirmeyi hedefliyor. Düşünceyi, dili yasaklıyor. Derneklerimizi, sendikalarımızı, partilerimizi kapatıyor.

Anadil üzerinden Eğitim-Sen kapatılmaya çalışılıyor. Anadil eğitimcilerin uzmanlık alanıdır. Evrensel bir insan hakkıdır. Bilimsel, demokratik eğitimin temel şartıdır. Bir halkın tarihidir, kültürüdür. Herkesin kişilik hakkıdır. Anadilde eğitim Türkiye'de Kürtler'in, Bulgaristan'da Türkler'in, Anadolu'da Lazlar'ın, Çerkesler'in hakkıdır. Anadilde eğitimi bizler her şart altında savunmaya devam edeceğiz.

Sevgili Dostlar!

Siyasal iktidar, hak ve adalet arayan kesimlere; konuşmak, düşünmek isteyen, özgürlük arayışında bulunan muhalif kesimlere yaşamı F tipileştiriyor. Metropol kentlerin her bir sokağını kameralarla donatarak büyük gözetimlerle halkları, insanları tedirgin etmeye devam ediyor. Telefonların dinlenmesi yasallaştırılmıştır. Kurum ve sokaklarda karınca gibi muhbirler ordusu yetiştirmişlerdir. Okul binaları ise hapishane ve kışla görünümündedirler. Soğuk ve gri renklidirler. Öğrenciler ya **köle** ya da **köleci** olarak yetiştirilmektedirler. Öğretmenlere ise **gardiyanlık** dayatılıyor. Dayak, hakaret ve soygunun bin türlü yaşanmaktadır okullarda.

Havada karada gözetlenen bir ülkede dışarı ve içersinin birbirinden farkı yoktur.

Değerli Dostlar!

Kafalarında korkuyu, polisi, jandarmayı, biber gazını, jopları ve işken-
ce tezgahlarını silmeyenlerin bilinçleri ve yürekleri özgürleşemez. Özgür
tutsakların yürekleri ve bilinçleri özgür oldukları sürece cezaevi duvarları
mutlaka yıkılacaktır. (Alkışlar)

Biz kamu emekçileri olarak fiili ve meşru zeminlerde kurduğumuz
sendikalarımızın, örgütlerimizin kapanmasına asla gözyummayacağız.
Onları sokakta, iş yerlerinde yaşatmaya devam edeceğiz.

İçeriden dışarıya, dışarıdan içeriye inanç ve iradenin gücüyle ülkemi-
zin dağlarına mutlaka baharı getireceğiz.

Son olarak tüm devrim şehitlerine ve direnenlere selam olsun diyo-
rum. (Alkışlar). Selam olsun karanlıklara bir mum yakana! (Alkışlar)

Son olarak diyorum ki F Tipi Yaşama Hayır! Zindanlar Yıkılsın Tut-
saklara Özgürlük! diyoruz. Hepinize sevgiler saygılar. Teşekkür ederim.
(Alkışlar)

Muhammedi ABDÜLRAVİ (Konuk Konuşmacı):

Arkadaşlarım, kardeşlerim.

Ben gönüllü bir konuşmacıyım. Bir konuşma yapmak için gelmedim
sempozyuma. Dinlemek ve öğrenmek için geldim. Çok kısa konuşacağım
bu nedenle. Çünkü acıyı biliyorum. Duyduğum ve hissettiğim bir acı bu
içimde. Kardeşlerimden, Mehmet GÜVEL'den, Ahmet KULAKSIZ'dan, Ca-
nan ve Zehra'dan duyduğum acılar bunlar.

Çok büyük bir adım atmamız gerektiğini düşünüyorum, büyük bir
hareket olduğunu düşünüyorum bunun. 119 insan öldü. Ancak çok güçlü
bir ruha sahiptiler, karşılaştırılmaz bir ruha sahiptiler. Orada o insanların
olduklarını görüyorum, insanların canlı olduklarını görüyorum (Alkışlar).
Burada bizimle olduklarını görüyorum (Alkışlar). Ve **hepimizin içinde ol-
duklarını** biliyorum. Bir mumun yanmasına izin verelim. 119 insanını kay-
bedenler olarak, her şehidimiz için merkezi bir yerde bir mumun yanma-
sını isterim aslında. Sessiz bir eylem. Bir kutsama gibi olsun bu. Yaptıkla-
rı feda için, kendilerini feda ettikleri için. Bu yasa değiştirilene kadar, in-
sanlar tecritten uzaklaşana kadar, bu duvarlar yıkılana kadar bir mumun
yanmasını istiyorum. (Alkışlar) Teşekkür ediyorum. (Alkışlar)

Süleyman ACAR:

Değerli misafirimize teşekkürlerimizi iletiyoruz, sağolsunlar.

Şehit ve tutsak aileleri var aramızda biliyorsunuz. Şimdi onlara karanfiller sunacağız. (Alkışlar)

*(Şehit ve tutsak ailelerini temsilen Niyazi AĞIR MAN ve Zeynep KARADEMİR sahneye davet edildi. Kendilerine karanfiller verildi. Daha sonra görevli arkadaşlar salonda bulunan **bütün tutsak ve şehit ailelerine** karanfiller verdiler. Ve bütün aileler, bu karanfilleri sırayla sahnede bulunan şehit panosuna bıraktılar. Duygulanlar yaşandı. Şehit ve tutsak yakınları dakikalarca ayakta alkışlandı. Yaklaşık 10 dakika boyunca süren alkışlar, onların acılarına, dirençlerine, sabır ve kararlılıklarına sunulmuş bir türkü gibi yankılandı salonda.)*

Süleyman ACAR:

Şimdi şehit ailelerimizden Niyazi Ağırman ağabeyimizi ve Zeynep Karademir anamızı, düşüncelerini dile getirmek için buraya, şehitlerimizin mozolesinin başına davet ediyoruz. (Yoğun Alkışlar)

Niyazi AĞIRMAN:

Muharrem'in (Muharrem Karademir'in) mezarı Cebeci'de, Devrim'in (Devrim Ağırman'ın) mezarı da Cebeci'de, ikisi yanyana. Şimdi mezarlarını yaptırıyoruz orada. Mezarların birini yapıp birini yapmamak olmaz çünkü ikisi bitişik. O kadar yanyana bitişik. Zeynep Ana da, ben de öldüğümüz de o mezarlara gireceğiz. (Alkışlar)

Zeynep KARADEMİR:

Ben bir şey demeyeceğim. (Alkışlar).

◆ ◆

Veysel ŞAHİN

(Haklar ve Özgürlükler Cephesi, Konuk Konuşmacı):

Sözlerime başlamadan önce Tecrit ve Tecrite Karşı Mücadele Sem-

pozyumu'nu düzenleyen TAYAD'a ve Uluslararası Tecrite Karşı Mücadele Platformu'na teşekkür ediyorum. TAYAD'lı analarımız başta olmak üzere sempozyuma katılan herkesi sevgi ve saygıyla selamlıyorum. Ayrıca 5 yıldır tecrite karşı yürütülen direnişte şehit düşen 119 kahraman şehidin değerli anıları önünde saygıyla eğiliyorum. Hepinize hoşgeldiniz diyorum. (Alkışlar)

Tecrit politikasını birebir 4 sene yaşayan birisi olarak konuşacağım. Tecrit saldırısı, yani F Tipi hücreler, F Tipi hücre hapishaneler, sınıflar savaşımının ülkemizdeki yansımasıydı. Biz içerdeydik ve bu saldırının çok boyutlu, organize, planlı bir saldırı olmasından kaynaklı olarak, büyük bir direnişle bunun karşısında set olmak gerektiğini düşündük. Ve öylesi bir direnişin içerisinde yer aldık. Çünkü biz halkların kurtuluş umudunun teslim alınamayacağını göstermek istiyorduk. Bizim düşüncelerimizin, inançlarımızın teslim alınamayacağını göstermek istiyorduk. Biz devrimi istiyorduk. Bunun için direndik. Devrimci tutsakların içeride tek bir silahı var; bedeni. Yani şimdi birçok kereler duyduk, bugün de duyuldu böyle bir söylem. **Neden ölüyor?** *Onlar yaşasaydı daha iyi olmaz mıydı?* Çok kereler de buna cevap verildi aslında. Şöyle demek lazım. Gelin oturup tartışalım, ne yapılabileceğini tartışalım, alternatifler üretelim; ama bizim önümüze hiç alternatif getirilmedi. Şöyle yapsaydınız daha iyi olurdu denmedi. Sadece **"ölmeyin!"** dendi. Biz ölüme aşık insanlar değildik. Ölümü kutsayan insanlar değildik. Hiçbir zaman da olmadık. Biz aslında yaşamı savunduğumuz için direndik, biz aslında yaşamı savunduğumuz için öldük. Bunu anlamalarını istiyorum ben böyle diyenlerden. Çünkü düşünceler teslim alınırsa, ne bağımsızlık mücadelesi kalır, ne demokrasi ne de sosyalizm mücadelesi. Örgütlenme hakkı, direnme hakkı insanın elinden alınırsa, bütün bunların hiçbirinden bahsetmek mümkün olmaz.

Dediğim gibi, saldırı çok boyutluydu. Biz bu boyutlu saldırıya set olmak, barikat olmak için beş yıldır süren bir direnişin içindeyiz. Bu saldırı emperyalizmin bir saldırısıydı, ülkemize yansıyan boyutu F Tipi hapishanelerdi. Ve saldırı ilk başta halkların kurtuluş umudunun temsilcisi, halkın öncülerine yönelik gündeme geldi. Biz kendimize, ideolojimize ve halkımıza güvenle bunun karşısına çıktık. Emperyalizm muhalif tek bir ses istemiyordu dünyada. Yani kendinden olmayan, kendi düşüncesinden olmayan tek bir sese bile tahammülü yok, çünkü kriz içerisinde. Bu yüzden ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerine, halk örgütlerine, Marksizm-Leninizm'e ve bu doğrultuda mücadele eden parti ve örgütlere karşı büyük bir saldırı başlattı ve hala da sürdürüyor.

Eskiden fiziki müdahale fazla yoktu ama şimdi onu da gündeme getirdiler. En yakın örneği Irak. Sırada hangi ülkeler var o da biliniyor aslın-

da. Bizim direnişimiz tarihsel bir zorunluluktan diyoruz. Çünkü saldırı çok büyüktü ve o oranda da tarihseldi. Halkların bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesi ortadan kaldırılmak isteniyordu. Ve devrimci tut-sakların inançları, ideolojileri ortadan kaldırılmak isteniyordu. Biz bunun olamayacağını, bunu başaramayacaklarını gösterdik. Gösteriyoruz, göstereceğiz de. Ezilen halkların elinden alınmaya çalışılan o kurtuluş umudunun temsilcisi olarak bu derece ciddi boyutta bir saldırıda biz de köşeli olmak zorundaydık. Eğilip bükülmemek zorundaydık. Taviz vermemek zorundaydık. Bu beş yıllık direnişle sanıyorum bunu herkese gösterdik. Ben sözü fazla uzatmak istemiyorum. Tekrardan vurgu yapmak istiyorum. Düşüncelerimizi teslim alamayacaklar. Halkların kurtuluş umudunu teslim alamayacaklar. Dünya üzerinde emperyalizm varoldukça, sınıflar varoldukça, sınıflar mücadelesi devam edecek, devam ettireceğiz. Bu tecriti ve izolasyonu da mutlaka ama mutlaka ortadan kaldıracağız direnişimizle. Bütün bunlara olan inancımızı tekrar haykırarak hepinize saygı ve selamlarımızı sunuyorum. (Alkışlar).

ÜLKELERE YÖNELİK TECRİT başlıklı 2. OTURUM Konuşmaları:

Av. Behiç AŞÇI (Oturum Başkanı):

Sempozyumumuzun son oturumuna hoşgeldiniz. Bu oturumun konusu ülkelere yönelik tecrit ve tecrit uygulamaları. İlk sözü Irak Yurtsever Birliği IPA'dan Muhammed El SAMARAE'ya vereceğiz.

Muhammed El SAMARAE (IPA: Irak Yurtsever İttifakı, IRAK):

Selamünaleyküm.

Tecrit geçmişten bu yana bir cezalandırma yöntemidir. Gözaltında kişinin iradesini ele geçirmeye yönelik ve iğrenç işkence yöntemlerinden bir tanesi olarak tarihten günümüze gelmiştir. Tecrit bireylere uygulandığı gibi gruplara, topluluklara ve hatta şehirlere, ülkelere uygulanmaktadır. Ancak hastaların iyileştirilmesi için kullanılan bu yöntemin, şehirlere ve ülkelere uygulanması ne kadar ahlakidir? Fikirlerin yasaklanması ve cezalandırılması amacıyla tecrit, düşmanın kabul edilmez bir siyasetidir. Ülkelere karşı tecrit, eğer anlaşmalar olmasaydı kesin sonuç verebilir. Ancak tecritin dış ülkelere ne kadar, ne şekilde uygulanacağı uluslararası anlaşmalarla ortaya konulmakta, insan haklarına uygun olarak nasıl kullanılacağı anlaşmalarda ortaya konmakta. Hatta savaşların ne şekilde olacağı aynı şekilde ortaya konulmuş durumda. Ve esirlere ne şekilde davranılacağı, karşı tarafın esirlerine nasıl davranacağı da aynı şekilde ortaya konmakta.

Hiç bir şekilde toplumun ve bireylerin şerefleriyle oynanması, bu anlaşmalarla yasaklanmıştır. Savaş durumunda bir ülkenin ne kadar esir kalacağı ve nasıl biteceği bellidir. İşgalden sonra ne şekilde olacağı, sivil vatandaşlara ve gruplara uygulanacak kanunlar ve insan hakları bellidir. Esirlere ne şekilde davranılacağı, savaşın, direnişçi güçlerin, devletten kaynaklı ya da sivil direnişçi güçlerin nasıl hareket edeceği de bellidir. Ancak gelin görün Irak'ta ne şekilde uygulanmakta bu anlaşmalar? 1998'den beri Irak, tecrite maruz kalmıştır ve Birleşmiş Milletler'den Irak aleyhine 12 karar alınmıştır. Irak'a hiçbir şekilde gereken yapılmamıştır. Hatta Birleşmiş Milletler anlaşmasına zıt olmasına rağmen, Irak'a savaş düzenlenmiştir, hücum edilmiştir. Ve Amerika, Birleşmiş Milletler'e kendisinin Irak'a

saldırmasının zeminini hazırlayacak anlaşmalar, kararlar dayatmıştır. Onlar petrolün olduğu ülkelere odaklandılar ve Irak halkını tecrite maruz bıraktılar. Birleşmiş Milletlerin bu haksız kararının bedelini direk halk ödedi. Ve Irak, Birleşmiş Milletlerin bir parçası olmasına rağmen, 51. maddenin 7. maddesi, kendisine uygulanmadı.

Irak'ın işgali yavaş yavaş başladı. Irak, aynı şekilde medya konusunda da yalnız bırakıldı. Irak'a ilişkin sadece Amerikan kanallarından haberler alınabilmekte. 1991'den beri 2 milyon insan öldürüldü. Ve dünya o öldürülenlerin çığlıklarını duymadı. Amerika, gerçekleri yalancı resimlerle değiştirerek ve Irak'ı şeytan olarak göstererek bunları yapabildi. Irak halkı sanki başındaki diktatörlerden dış yardımlarla kurtulmak istiyor gibi bir imaj oluşturuldu. Kendilerini çiçeklerle karşılayacakları yalanlarını söyleyebildiler insanlara. Amerika aynı zamanda Irak halkının *"yalnız başına"* olduğu hissi vererek, onların direniş güçlerini kırmaya çalışmakta. Bunları da Birleşmiş Milletler kanalıyla yapabildiler. Uluslararası iradeleri, ülkelerin iradeleri engellendi. Onların sesleri susturuldu.

Amerika için de bir sorun var Irak'ta. Çünkü savaş sırasında yapılması gerekenlere dair uluslararası anlaşmalar var. Ama Amerikan idaresi buna hiçbir ihtimam göstermedi, bu anlaşmalara uymadı. Sorgusuz sualsiz insanları gözaltına alabilmektedir. Aynı şekilde gazeteciler de engellenerek, olanların ortaya çıkması da engellenmekte. Bu yapılanları da *"terörle mücadele"* olarak isimlendirebilmektedir. Bu, insan haklarının kurban edilmesidir. Ancak Iraklıların uluslararası kanunlardan tecrit edilmesi, Irak'lı insanların güvenlerini sarsmakta, güvenlik içinde yaşamalarını engellemektedir. ABD, BM'yi, Birleşmiş Milletlerin *"Amerika'nın destek kuvvetleri"* olarak isimlendirilmesini sağlayacak kararlar almaya zorladı. 1991 yılında, Irak üzerinde vesayet yönetiminin olmayacağı kararı alınmasına rağmen, bütün ülke ve yönetim programlı bir şekilde yerle bir edilmiştir. Bu, bütün uluslararası anlaşmaları delmek anlamına gelmektedir.

işgalciler, işgalden sonra çeşitli yasalar yaptılar, ama **işgalcilerin hiçbir yasa yapmaya hakları yoktur**. Şimdi işbirlikçileriyle beraber Irak'ın bütün dünyadan tecrit edilmesi sağlanmaya çalışılıyor. Amerikalılar işgalin, savaşın bittiğini ilan etmelerine rağmen pek çok esir aldılar ve süresiz. Hiç mahkemeye çıkarmadan hapishanelerde tecrit mekanlarında tutabiliyor. Birleşmiş Milletler ve Uluslararası Af Örgütü ve Kızılhaç'ın, Kızılay'ın heyetlerinin de Irak'a ilaç göndermesini engelliyorlar. Ülkede bütün grupların silahlı güçleri var. Onların mahkemeleri var. **Orman kanunları** haricinde hiçbir kanun geçerli değil.

İnsan hakları da kurban edilmiştir. Biz yurtseverler olarak bu konuda susamazdık. O yüzden biz Irak'ın haklarının korunması konusunda, Irak'ın

haklarının savunulmasında en önemli güçlerden biriyiz. Iraklılar'ın karşılaştığı bu kanlı durumda direnişi örgütlemekteyiz.

Liderimiz Abdalcabbar Kubbisi, Amerikan güçlerince terörist bir şekilde gözaltına alındı. Tek başına olmasına rağmen tanklar ve uçaklarla hücum edildi evine. Evi yıkılıp, elindeki her şey, bütün mal mülkü alınarak tecrite maruz kaldı. Şu an dünyayla hiçbir bağlantısı yok. Kendisine yönelik hiçbir suçlama olmamasına, iddia olmamasına rağmen mahkemeye çıkarılmıyor. Nerede olduğu bilinmiyor. *(Muhammed El SAMARAE'in konuşmasının son kısmı teknik bir nedenle kaydedilememiştir.)*

Azmet BEGG

(Guantanamo tutsağı Muazzam BEGG'in Babası):

İyi günler bayanlar ve baylar.

Sizin gösterilerinizde yer alan çok özel bir şeyin farkına vardım ki, Türk insanları benim şimdiye kadar duyduğum gibi gerçekten de cesur insanlardır. Ve burada da görüyorum ki kadınlar, kız kardeşlerim, erkek kardeşlerim hep birlikte bulunuyorlar ve bizi daha da güçlü kılıyorlar. Hep birlikte adaletsizliğe karşı verdiğimiz mücadeleye katılanların hepsini saygıyla selamlıyorum. (Alkışlar)

Dahası, insanların ölüm oruçlarında nasıl öldüklerini, insanların değişik açılardan nasıl korkusuzca savaştıklarını anlatan filmler gördüm. Bu örgütlenmeler iyi gelişirse, kimse onları yenemez, siz yenilmezsiniz ve inanıyorum ki sizler, başarıya mutlaka ulaşacaksınız. Dün konuşmamda söylediğim gibi, oğlum konusunda ben de bir işkence yaşadım. Ama sizin mücadeleniz, başka herhangi bir mücadele biçiminden çok daha güçlü. Yapmanız gereken şey ise, dünyanın farklı yerlerinden olan kimselerle dayanışmaktır. Başka yerlerde de çok ciddi acılar yaşayan insanlar var, Hindistan'ın dağlarında, Burma'da, Sri Lanka'da ve başka ülkelerde de özgürlükleri için savaşanlar bulunuyor. Sizin yapmanız gereken şey, onların hepsiyle iletişim kurarak, mücadeleyi birleştirmek. Onları birleştirir birleştirmez, dünyadaki en büyük güç haline geleceksiniz. Yine inanıyorum ki o zaman kimse size dokunamayacaktır. Birleşenlerin yapamayacağı hiç bir şey yoktur, en güçlü hükümetleri bile sarsabilirler, bunun için çalışmalı ve bunu başarmalısınız, benim size verebileceğim mesaj budur.

Size Amerika'yla ilgili anlatmak istediğim bir şeyler var. Amerika gerçekten de akıllı bir şekilde Taliban'ı ve SSCB'yi yok etmeyi başardı. Şimdi, ABD'yle karşı karşıya gelecek başka hiç bir güç yok. İngiltere de artık ABD ile birlikte hareket ediyor. ABD'nin ise herhangi bir kültürü, geçmişi ve hatta dili bile yok. İngilizce'yi kendi dili olarak benimsemiş. Sizlerin ve diğer ülkelerdeki halkların, kendilerine ait muhteşem kültürleri var. Bununla ilgili oğlum bana komik bir şey anlattı. Hapishane görevlileriyle kültürler hakkında tartışırken, Yunan, Roma, Osmanlı, İngiliz imparatorluklarını tartışırken, sıra ABD'ye gelmiş. Oğlum da onlara, sizin kültürünüz nasıldır diye sormuş. Onlar ise, bu şu ülkeden gelmiştir, bu da başka ülkeden gelmiştir gibi cevaplar vermişler. Bu tartışmanın ardından birkaç gün sonra, oğlum şöyle bir sonuca vardığını söylemiş: *"Size özgü olan fasulye ve tereyağından başka hiçbir şey yok"*. Sadece fasulye ve tereyağı, başka hiçbir şey yok!

ABD nüfusunun yarısı eğitimsiz, hiç eğitim almamışlar. İnsanlar çağlar öncesinden inşa edilen tünellerde yaşıyor. ABD'de ayrıca sizi destekleyecek olan pek çok insan da bulunuyor. Bunu biliyorum, çünkü ABD'de bulundum ve oradakilerle konuştum. ABD'de devletin baskı altında tuttuğu birçok sosyalist insan var. Ve eğer doğru biçimde yapılırsa, dünya çapında bir devrim gerçekleştirilebilir.

Tecritin etkisi o kadar kötü ki, insanlar akıllarını yitirebiliyorlar. İşte bu tam da onların istediği şeydir. İnsanların akli dengesini yitirmesi, tam da bu otoritelerin, hükümetlerin istediği şeydir. Bir kere akli dengenizi yitirdiğinizde, artık yolunuzu kaybedersiniz. İşte bu onların yapmaya çalıştığı şeydir ve bizler, öyle ya da böyle bu durumu sona erdirmek zorundayız. Tek yol, birleşmek ve ilerlemektir. Çok teşekkür ederim. (Alkışlar)

Mohammed SAFA **(Khîam Rehabilitasyon Merkezi- Lübnan):**

İlk önce Türkiye Hapishaneleri'nde bulunan tüm vicdan ve düşünce tutsaklarını selamlıyorum, aileleri, ve hapishanelerde şehit düşen tutsakları, özellikle son şehit olan Faruk'u selamlıyorum... (Alkışlar)

Kayıp ailelerini selamlıyorum. Ölüm üzerindeki sessizliği kırmak amacıyla ölüm orucu yapanları selamlıyorum.

Hapishaneler ve tutukluluk kamplarında ölüm orucu yapanları selamlıyorum. Dünyadaki kayıp, işkence, tecrit ve gözaltı kurbanlarını selamlıyorum. (Alkışlar)

(Mohammed Safa'nın, "Tecritin Siyasi Boyutu ve Örgütlere Yönelik Tecrit" başlıklı oturumda yaptığı konuşma ile bu oturumda yaptığı konuşma, özü itibarıyla aynı olması nedeniyle, bu bölümde ayrıca konuşmasının tamamına yer verilmemiştir.)

Platformumuzu geliştirelim ve onu enternasyonal kılalım. Ayırım duvarlarıyla mücadele edelim ve enkazlarının üstüne özgürlük, adalet, demokrasi ve insan hakları duvarları kuralım. Özgürlük ve yaşam için ölüm orucuna girenlere selam olsun. Tecrit, kayıp ve işkence politikasındaki tüm şehitlere selam olsun.

Sonunda özgürlük kazanacak. (Alkışlar)

Dimiter İvanov GACHEV

(Sosyolog, 23 Eylül Direniş Hareketi, Bulgaristan):

Herkese merhabalar!

Öncelikle şunu belirtmek istiyorum: Bu toplantı için yapacaklarımı planlarken, sosyal psikoloji ve tecridin bireysel tecrit, kendi kendini tecrit gibi değişik biçimleri hakkında konuşmayı düşünüyordum. Çünkü mücadelenizde şunu bilmek zorundasınız ki, insanların çoğu sorunları hakkında bilinçsiz durumda. Ve burada öğrendiklerinizle de halka bilinç kazandırma görevi sadece sizin önünüzde değil, tüm ülkelerde hepimizin önünde duruyor. Bu yüzden, hepinize merhaba! (Alkışlar)

Bu amaçla direnen her özgür kadına ve her özgür erkeğe merhaba!

Dün nasıl bir yere geldiğimi tam olarak bilmiyordum. Tüm gün boyunca anladım ki, aslında ben, **nasıl savaşılabacağımı** bilmiyordum. Şimdi biliyorum. En iyi ve gerçek savaşçılar, gülümseyen savaşçılardır, tıpkı sizin dün akşam şarkı söylerken ve dans ederken gülümsediğiniz gibi. Bana vermiş olduğunuz bu ilk ders için, sizlere teşekkürlerimi sunuyorum. (Alkışlar)

Dediğim gibi buraya gelmeden önce, tecritin değişik türleri ve biçimleri üzerine konuşmayı planlıyordum. 21. yüzyıl, bilgi çağı olarak adlandırılıyor, insan ırkının değerinden bahsediliyor. Ama dün akşam sosyal psi-

koloji üzerine konuşmamaya karar verdim. (...)

Size bir isimden, İvan'dan, yani babamdan bahsetmek istiyorum. Böylece dün akşam nasıl duygular hissettiğimi ve sizi nasıl anladığımı size anlatmış olacağım.

Babam 5 yıl önce akciğer kanserinden öldü. Savaşırken ya da mücadele ederken ölmedi. Her ölümün bir şekilde isimsiz (anonim) olduğundan bahsedebilirsiniz, her ölüm ölen insanın kafasında bilinmektedir. Varoluşsal bir seçimdir bu. Burada bir ara verip başka bir şeyden bahsetmek istiyorum. Sofya'da 23 Eylül Direniş Hareketi'ndeki arkadaşlarımızla, insanların sadece ruhlarını bir silah gibi kullanıp kullanamayacaklarını tartışıyorduk. Örneğin benim açımdan silahlarla savaşmak korkutucu bir şey değildir, yumruklarımız ve seslerimiz bile bizim silahlarımız olabilir, ama sanıyorum ki elimizde sadece ruhlarımız olsaydı, bu bizim için çok zor bir durum olurdu. Her neyse, babam 5 yıl önce öldü demiştim. Onun ölümünü ancak 3 ay sonra kabullenebildim, çünkü hastaydı ve hasta olduğu için 57 yaşında ölmüştü. Peki ya burada Türkiye'deki, Ebu Garip'teki, Guantamo'daki, ABD'de politik hapishanelerdeki genç insanların ölümüne hangi hastalık neden oldu? Bu ne tür bir hastalıktı? Bunu nasıl adlandırmalıyım? Özgürlük olarak mı? Vatanını sevmek, arkadaşlarını, yakınlarını sevmek, özgürlük? Anne ve babanı, kardeşlerini, çocuklarını sevmek, özgürlük? Evet, bence bu özgürlüktür. Günümüzdeki en korkutucu, tehlikeli ve ciddi hastalık, özgür doğmak, özgür düşünmek, özgür hareket etmek, özgürce talep etmek, özgürce şarkı söylemek, özgürce sevmek, özgürce yaşamak ve özgürce ölmektir.

Günümüzün değerinin bilgi olduğu söyleniyor. Gazetelerden, televizyonlardan, radyolardan, internetten *"lojistik destek, dost silahlar, teröre karşı savaş ve yaşamın korunması"* gibi ifadeler duyuyoruz. Peki ya **gerçek teröristler** kimler? Bu, sizin bakış açınıza göre değişir. İstanbul'a gelirken, CNN'in haberlerine baktım. Bu, terörizmle ilgili doğru bakış açısını mı ortaya koymaktadır? Michael Moore'un yönettiği Fahrenheit 9/11 adlı belgesel filmde, Amerikalı bir anne, çocuğuna savaşa katılmasını bizzat kendisinin öğütlediğinden bahsediyor. Bu, orada, özellikle ABD'de yoksul insanların eğitim alabilmek ve dünyayı görebilmek için ellerinde olan tek yol. Peki insanca olan bakış açısı hangisidir? Çocukların gözlerinin önünde "dost" mermilerle Irak'ın işgal altına alınması mı? Oradaki insanlara dost mermiler ve bombalarla özgürlük getirmek mi? İngiltere'deki bir gazete, ABD seçimlerinden sonra şöyle sordu: *"Nasıl oluyor da ABD'de 50 milyon insan aynı böyle ilgisiz olabiliyor?"* Hangi bomba, herhangi bir çocuktan daha "akıllı" olabilir? Hangi dost silah, size bir sıcaklık ve yakınlık duygusu verebilir ve bizi aydınlık, güzel günlere götürebilir?

Bir Amerikan çizgi filminde, genelde zaten ABD'nin oluyor, şöyle bir sahne geçiyordu: İki kişiden biri, diğerine insanla hayvan arasındaki farkı sordu. Karşısındaki "ücret"dedi. Öteki ise, "*hayır, insan ve hayvan arasındaki gerçek fark, gülmektir*" dedi, hayvanlar gülemez. Gülümsemek, gülmek, arkadaşlarımızla en mutlu anlarınızı paylaşmanın bir yoludur. Arkadaşlarımızla aynı zamanda üzüntülerimizi ve kalp kırıklıklarımızı da paylaşıyoruz.

Paylaşım, bir çeşit bilgi değişimidir, gözler, yüzler, mimikler, sesler, kelimeler, kitaplar, şiirler, şarkılar, ruhlar, özgürlük. Burada bulunanlar olarak hepimiz, **şarkımız ve özgürlüğümüzden oluşan** tek bir ruha sahibiz. Çocukların korku içindeki gözlerinden daha korkunç olanı, çocukların gözlerindeki çocukluğu öldürmeye çalışan demokrasidir. Bu demokrasi değildir, bir tür kanserdir. Kapitalist militarizmin sosyal kanseridir. Buraya elimde sadece bir el feneriyle geldim ama sayenizde kocaman bir işaret fenerinin ışığını aldım. Ülkeme kalbimin derinliklerinde bir ateşi de götürerek gidiyorum. Bulgaristan'da, Sofya'da 23 Eylül Direniş Hareketi'nden olan arkadaşlarıma, ateşinizden bir parça götüreceğim ve umuyorum ki bu da bizim **ortak ateşimizin** yakılmasının başlangıcı olacak. Bu bizim ortak işaret fenerimiz olacak. Umuyorum ki sıçrayan her kıvılcım, diğerlerini ateşleyecek ve yeni işaret fenerleri olacak. Teşekkür ederim. (Alkışlar)

Henriette TOGNETTE (Psikolog- Brezilya):

İyi günler.

Öncelikle TAYAD'a ve Floransa topluluğuna, beni bu sempozyuma davet ettikleri için çok teşekkür etmek istiyorum. Böyle bir deneyimi yaşayabilmek benim için bir onurdur, bir armağandır. Başka kültürlerle ve onların bakış açılarıyla tanışmak, öğrenmek benim yaşamıma anlam katıyor. Ama sanırım ki ben sözde "üçüncü dünya" olarak adlandırılan Güney Amerika bölgesinden, Güney Yarımküre'den gelen muhtemelen tek katılımcı olma sıfatıyla da bu sempozyumla uyumsuz bir ses olacağım.

Kendimi niye bu şekilde tanıtıyorum? Çünkü bu bölümde ülkelere karşı uygulanan tecritten bahsedilmesi gerektiğini düşünüyordum. Ve sizlerin de Güney Amerika gerçekliğine dair fazla bir duyuma sahip olmadığınız kanısındayım. Herhangi bir siyasi parti ya da örgüte mensup eleği-

lim. Sadece **Brezilya'da Sao Paulo Üniversitesi'nde** çağdaş dünyamızda insanların acılarıyla ilgilenen bir profesörüm. Benim için bunun anlamı, günümüzün dünyasında politik bir insan olmaktır. Öğrencilerime, ilerideki meslek yaşamlarına dair de anlatmaya çalıştığım budur. "Vatandaşlık", insanlık ailesinin bir ferdi olmak ve dolayısıyla onunla aynı ahlaki ve politik sorunları paylaşmaktır, onlara bunu anlatmaya çalışıyorum.

Bu konuşma biraz hümanist ya da romantik bir konuşma gibi anlaşılabilse de, şuna işaret etmek istiyorum ki ben, diğer insanların arasında yaptığı eylemlerle "varolma" duygusunu yaratmaya çalışan, insanların birlikte refah içinde daha iyi yaşamasını amaçlayan politik bir insan olarak konuşuyorum.

Bu sabah konuşan Türk konuşmacı, tecritin her türlüsüne karşı mücadeleden bahsetmişti. Bence tecrit, dışlanmayla ilgili bir meseledir. Yaşamdan, özgür olmaktan, insan olmaktan, birilerine ya da bir yerlere ait olmaktan dışlanmaktır. Örneğin, siz anne ve babalar, size ait olan bir şeyleri kaybettiniz, sizler bizim ülkelerimiz gibisiniz, toprağımızsınız ve var oluşumuzun anlamısınız. Dolayısıyla bence tecride karşı politik bir mesele olarak değil, hepimize ait olan insani bir mesele olarak mücadele vermek gerektiğini düşünüyorum, inancımızdan, politik görüşlerimizden, dinimizden bağımsız olarak hepimiz insanız ve insanlar olarak da yaşama hakkına sahibiz. Bu size biraz romantik bir söylem gibi gelebilir, ama aslında değil. Brezilya'da yaşıyor olmak, bana bu duyguları hissettiriyor.

Brezilya'da bizim farklı bir gerçekliğimiz var. Artık kağıttan okumaya-çağım çünkü başka şeyleri de düşünmeye başladım, serbestçe konuşmak istiyorum. Brezilya, Arjantin ve Şili tecrit edilmiş bir ülke durumunda. Bizler hep kullanıldık, dünyanın geri kalanının arka bahçesi olarak görüldük. Ve bunun sonucunda, kendi ülkemizde yaşayamayacak duruma getirilinceye, kendi kendimizi tecrit eden bir kültür yaratılınca kadar kullanıldık. Ülkemizde sizlerin de bildiği gibi diktatörlük yılları yaşandı ve 1960-80 yılları arasında benim de birçok politik, muhalif arkadaşım işkencelerden geçirildi, tecrit edildi ve öldürüldü, Şili ve Arjantin'de benzer şeyler yaşandı ve sizler de bunları biliyorsunuz. Ama ben bu türden politik tecritten ve diktatörlükten değil, **sosyal tecritten** bahsetmek istiyorum, çünkü bizim yaşadığımız işte bu sosyal tecrittir.

Yaşadığımız sosyal tecrit dolayısıyla, bizler - bu ağır bir ifade olsa da- dünyanın köleleri haline geldik. Örneğin dünyanın geri kalanına uyuşturucu sağlayabilen bir yer olarak görülüyoruz. Latin Amerika düşünüldüğünde, onunla birlikte uyuşturucu maddeler de düşünülür. Kolombiya, Bolivya düşünüldü ve buralardan uyuşturucu ihraç edilir. Günümüzün dünyasındaki ekonomik düzen, bizi böyle olmaya zorluyor ve üzerimizde böyle

bir şiddet uygulanıyor, bu şiddet son derece de güçlü. Ülkemizde yaşları 8-10 arasında değişen çocuklar, hayatta kalabilmek için hali hazırda cinayetler işlemiş durumdalar. Onları polis değil organize suç örgütleri yakalıyor, çünkü tutuklandıklarında zaten fazla ceza almıyorlar. Söylemeye çalıştığım şey, bu çağdaki çocuklarla, hapishanedekiler de dahil olmak üzere birlikte çalıştım. Burada gördüm ki, bu çocuklar kendi içlerinde bir tecrit duygusu taşıyorlar. Yani onları polis ya da yargı tecrit etmiyor ama onlar kendi kendilerini tecrit ediyorlar. Böylece kendilerini bir biçimde güvence altına alıyorlar, hayatta kalmanın bir yolu olarak görüyorlar. İşte bu da insanların birbirlerinden tecrit halde olması. Bu, insanların marjinalleşmesi ve yaşamları boyunca da marjinal kalması anlamını taşıyor. Bizim de bu türden sorunlarımız var.

Bir insan ve bir profesyonel olarak, tecridin bu türüne karşı yıllardır elimden gelen mücadeleyi veriyorum ve benim yaşamıma anlam katan şey, buna karşı direnmek oluyor. Sizlere göstermek için bazı fotoğraflar da getirmiştım ama bilgisayarımda sorun çıktığı için bunları gösteremiyorum.

Son olarak şunlardan bahsetmek istiyorum: O gençlerle birlikte çalışırken, başka bir şey daha öğrendim. Diğer tarafı, gardiyanların tarafını dinlemeyi ve onların dediklerini de dikkate almayı öğrendim. İşte bu yüzden uyumsuz bir ses olabileceğimi düşünüyorum. Çünkü hapishanelerde çalışan kişilerin arasında da bir tecrit olduğunu düşünüyorum. Dediklerimin sizler tarafından kabul edilmemesi ya da anlaşılmaması riskini de alarak konuşuyorum. Ama bence, tüm tartışmaları dikkate almalıyız. Sadece tek bir yerden, tek bir bakış açısıyla bakmamalıyız. Bizler dünyada sadece birer yengeç gibiyiz. Bu da benim hapishanedeki gardiyanlardan öğrendiğim bir şey oldu. Yengeçler gibiyiz, çünkü denizin dalgaları ve kayalar arasında gidip geliyoruz, çünkü üzerinde durmamız gereken zemin olan "insan olma" zeminine gelip yaşamlarımızı, kendimiz seçip istediğimiz gibi devam ettiremiyoruz. Her gün, insan olarak nasıl olmamız gerektiğini yeniden öğrenmek ve kendimiz olabilmek için, yeniden savaşmak zorundayız. Dün sizler dans ederken yine öğrendim ki, biz bunları yitirmişiz. Karnavallarımız sadece ticari amaçlarla, uyuşturucu ve seks ticareti için yapılıyor, neşe ve kültür ifadesi olamıyor. Güney Amerika'da bizler, kültürümüzü ve kendimizi insan olarak ifade biçimlerimizi kaybediyoruz, ülkemizi kaybediyoruz.

Burada anlatmaya çalıştığım, sorunun sadece politik bir tecrit olmadığı ama sosyal bir tecridin söz konusu olduğuydu. Teşekkür ediyorum ve düzensiz konuşmamdan ötürü kusuruma bakmayın. (Alkışlar)

Eamon O'DONNELL (Eski siyasi tutsak, İRLANDA):

Sizinle birlikte olmak ayrıcalığından, büyük onur ve mutluluk duyuyorum. Konukseverliğiniz ve kendinizi mücadeleye adanmışlığınız, beni çok etkiledi. Türkiye'nin özgürlük savaşçıları, sizleri selamlıyorum. (Alkışlar)

Sizler, olağanüstü koşullarda bulunan sıradan insanlarsınız, tıpkı 1981'de İrlanda'da ölüm orucuna girenler ve onların aileleri gibi. Onlar da direnmişlerdi. Bizler bugün, direniş sayesinde ayaktaız. Aynı halktanız, aynı sınıftanız, aynı savaşı veriyoruz. İrlanda Cumhuriyetçi Sosyalist Partisi, beni sizlere bu mesajı iletmem için gönderdi. Sizlerin tecrite karşı direnişinizi sonuna kadar destekliyoruz. (Alkışlar)

Bu konferans beni şimdiden çok etkiledi ve eğitti. Şu gerçeği kesin olarak anladım ki bizler, tarihimizde ve mücadelemizde birleşmiş durumdayız. Geçmişte, ben de İngiliz Hapishaneleri'nde yattım. Orada tecridi, saldırıları yaşadım ve onların bana yönelik suçlamalarını, sistemini kabul lenmemek için direndim.

Yoldaşlar size tecritle ilgili ne anlatabilirim? Tecrit, hayatınızın tüm yönlerine nüfuz etmeye çalışır. Emperyalist hükümetler niye bu taktiği kullanıyorlar? Biliyoruz ki bu araçlar, toplumumuzun aydınlanmış, devrimci insanlarına karşı kullanılıyor.

Tecrit, dünyadaki en gelişkin silah durumunda. Bugün İrlanda'da durumu kritik olan tutsaklar, yine suçlu muamelesi görüyorlar. İrlanda'da yapılan bir anlaşmaya göre, devlete karşı direnenler hapishaneye atılacaklar ve politik statüde olmayacaklar. Ama yoldaşlarımız IRA'da ve "gerçek IRA"da tekrar mücadeleye başladılar. (Alkışlar)

Hapishanede örgütlenmeyi başardılar ama hala birbirleriyle ilişki ve iletişim olanakları çok sınırlı. Bugün İngiliz Hapishaneleri'nde yoldaşlarımız, anavatana dönmek için mücadele ediyorlar ve tamamen tecrit edilmiş durumdalar.

Burada bugün gördüğüm şudur ki, tecride karşı savaş Türkiye'de bir yaşam biçimi haline gelmiştir. **Sizin direnme arzunuz, onların fethetme arzusundan çok daha güçlü.** (Alkışlar) Yoldaşlar, haklısınız ve kazanacaksınız. (Alkışlar)

Türkiye halkı, güçlü olmaya ve direnmeye devam edin. İrlanda halkı sizinle birlikte....

Kavgaya devam! (Alkışlar)

Av. Behiç AŞÇI (Oturum Başkanı)

Sayın konuklarımız, misafirimiz Eamon O'DONNELL'e çok teşekkür ediyoruz. Böylece sempozyumun son oturumunu da bitirmiş olduk. Evet bu ülkede ve dünyada bağımsızlık ve demokrasi mücadelesi veriyoruz. Haklar ve özgürlükler mücadelesi veriyoruz. Bu mücadelede elbette duygusallığa yer yok ama sonuçta duygularımız da var. Bugünkü oturumdaki konuşmalarda iki şey benim aklıma geldi. Bir tanesi konuşumuz doktor Henriette'nin vurguladığı halay. Bizim açımızdan halayın başka bir yeri, başka bir önemi daha var. 19 Aralık operasyonunda Bayrampaşa Hapishanesi'nde koğuşlar ateş altında tutulurken, yani koğuşlara yüzlerce, binlerce mermi yağarken, tutsaklarımız havalandırmaya çıkıp halay çekmişlerdi, o halay esnasında askerler yine ateşe devam etmişlerdi. Ve açılan o ateşte yanlış hatırlıyor olabilirim, ismi yanlış hatırlıyorsam özür dilerim, Mustafa YILMAZ, aldığı yaralarla şehit düşmüştü. Evet, halayın bir de böyle bir önemi var bizler açısından.

Yine tecrit konusunda iki gündür çok şey söyledik. Zaten büyük bir kısmımız biliyor tecritin ne olduğunu, ne anlama geldiğini. Ben tecriti nasıl anlatabilirim? Çok basit, küçük bir örnek var kendi gördüğüm, yaşadığım. Edirne F Tipi'nde Ercan KARTAL'la görüşmeye gittiğimde, bir takım aksiliklerden kaynaklı son anda yetişebildim hapishaneye. Görüşe girdiğimde görüşün bitmesine 2-3 dakika vardı. 2-3 dakika görüşebildik. Bir sigara içimi görüşebildik. Yani tüm görüşümüz boyunca Ercan bir sigara içebildi. Evet ama yine de o 2-3 dakika içerisinde birbirimize çok şey anlattık diye düşünüyorum. İkimiz de çok mutlu olduk. Belki o 2-3 dakika içinde biz çok daha fazla beraber olduk. Yani tecrit böyle bir şey.

Söylemiştik, dünyada ve Türkiye'de Amerikan ve Avrupa Birliği emperyalizmi ve işbirlikçileri, haklar ve özgürlükler mücadelesini boğmak için koyu bir tecrit ve sansür, zor ve şiddet uyguluyor. O zaman biz de bu teröre karşı, sansür ve şiddete karşı, bu zora karşı, ulusal ve uluslararası mücadele birliğini, birlikte mücadele etmenin yollarını bulabileceğimizi düşünüyoruz.

Elbette sempozyumu düzenlerken amacımız sadece sorunları tartışmak, açıklamak değil, bu sempozyumdan aynı zamanda bir sonuç çıkma-

sim istiyoruz. İnaniyoruz ki buradan çıkmasını istediğimiz sonuç, ülkemizde ve dünyada, ülkemiz ve dünya halklarının, ülkemizde F Tipi'ndeki tutsakların, Guantanamo tutsaklarının, Afganistan'da Bagram Askeri Hapishanesi'nde kalan tutsakların özlemi olduğu bir haber, müjdeli bir haber olacak. Onlara buradan bu müjdeyi verebileceğimizi düşünüyoruz, inanıyoruz. Onlara buradan, sempozyuma katılan yurtdışından gelen misafirlerimizle, konuklarımızla birlikte, bir mücadele programı, bir mücadele birliği, yeni bir mücadele hattı müjdesi verebileceğimizi düşünüyoruz. Bu inanç ve umutla sempozyumumuzun son oturumunu burada kapatıyoruz. Sanıyorum bizden sonra kapanış konuşmaları yapılacak. Ben sadece şunu da hatırlatayım; sempozyumumuz burada bu oturumla bitti, ama bahsettiğimiz o müjdeyi tartışmak için bir zamana ihtiyacımız olacak. Konuklarımızla ve burdaki misafirlerimizle birlikte saat yedide yine burada, tartışmalarımızın sonucunu yine ev sahiplerimiz açıklayacaklar ayrıntılı olarak. Sizlere de açıklayacağız. Saat yedide sizleri bekliyoruz. Çok teşekkür ederiz.

Niyazi AĞIRMAN (TAYAD Başkanı):

Merhaba arkadaşlar,

Bu yaz günü, iki gündür burada tuttuk sizi. Ama kusurumuza bakmayın. Çünkü kanayan bir yaramız var. Aslında belki tecrit hemen kalkmayacak ama en azından yüreğimize su serpmiş olacağız. Onun için konuşuyoruz, onun için tartışıyoruz.

Ben tecritin ismini 2000 yılı Mart ayında duymuştum. Tecritin anlamını bilmiyordum, daha sonra öğrendim: Yalnızlıkmış. O zamandan beri de TAYAD'lı Aileler olarak bir şeyler yapmaya çalışıyoruz. Daha ölüm orucu başlamadan 2000 yılında bir dizi eylemler yaptık. Bir Ankara yürüyüşümüz vardı, üç gün sürdü. Buradan Ankara'ya gitmek üç gün sürdü. 3-4 yerde önümüzü kestiler. Defalarca gözaltına aldılar ama yine Ankara'ya gittik. Yine gittik, o zamanki Adalet Bakanı'yla konuştuk. O zaman ailelerimiz Sincan F Tipi'ni gezmişti. F Tipleri daha tam yapılmamıştı. Ailelerimiz ilk defa o zaman F Tipi'ni görmüş, gezmişlerdi. Tecritin, F Tipi'nin ne olduğunu da o zaman görmüştük. Ama maalesef eylemlerimizle bir sonuç çıkaramadık. 20 Ekim 2000 yılında çocuklarımız ölüm orucuna başladılar.

19 Aralık'ta da devlet Türkiye çapında 20 cezaevine birden saldırmış-

ti. 28 çocuğumuz katledilmişti. Bilirsiniz Amerika Irak'a saldırdığında "kimyasal silah var" diye saldırmıştı. Ama Türkiye kendi cezaevlerine kimyasal silahlarla saldırmıştı. Bayrampaşa Cezaevi'ne gaz bombaları, kimyasal gaz bombaları atılmıştı. Onlarca bayan diri-diri yakıldı. Onlardan altı tanesi yaşamını yitirdi. Çoğunun cesedi bile tanınmıyordu. Bu kimyasal gaz dediğimiz Adli Tıp Kurumu'nun raporlarında da var. Bunu biz kendimiz söylemiyoruz yani. 19-22 Aralık arası dört gün süren bu direnişten sonra çocuklarımız F Tipleri'ne götürüldü. O günden beri F Tipi'nde ama o günden beri bugüne kadar da ölüm oruçları devam ediyor. Beş yıldır şanlı bir direniş devam ediyor. Beş yıldır çocuklarımız zulme boyun eğmedi. Ve bundan sonra eğmeyecek. Çünkü ölüm oruçları halen devam ediyor, halen direniş devam ediyor.

Bu beş yıl içinde çok şeyler yaşadık. Çoğu tahliye oldu. Bir yasa çıkardılar. O yasadan dolayı ölüm orucunda ölüm sınırına gelenleri dışarı bıraktılar. Onlar da geldi Armutlu'da devam etti. Armutlu'da TAYAD'lı Ailelerimiz vardı. TAYAD'lı Aileler de ölüm orucu yapıyordu. Onlarla beraber Armutlu'da devam ettiler. Ama devlet, oraya da saldırdı. Orda da dört tane insanımızı katletti.

Yine TAYAD'ın eylemleri durmadı. Alibeyköy'de benim evimde 45 gün üç arkadaş açlık grevi yaptık. Gazi Mahallesi'nde iki arkadaş 45 gün açlık grevi yaptılar. Buna benzer eylemler yaptık. Adalet Bakanı'na gittik. Başbakan'ın kapısında eylemler yaptık. Cumhurbaşkanı'nın kapısında eylemler yaptık. Meşhur bir yol kesme eylemimiz vardı. Dört tane mezar yaptırarak. Vinçlerle kamyonu yükledik götürdük, yine vinçli kamyonla Merter'de yola indirdik. Altına demirler yerleştirip yolun ortasına sürdük. O mezarların içindekilerden biri de bendim. Orada yolu kapattık. Polis yanımıza gelecek ama trafikte yol kapalı, arabalarla gelemeler. Arabadan inip koşarak geldiler ancak yanımıza. Örnektepe'de analarımız kafeslerin içine girdiler. Demir kafeslerin içine. Etrafını tümünden kaynak yaptık. Açılma imkanı yoktu. Zincirlerle bağlayarak yine Örnektepe'de yolu kestik. Polis geldi analarımızı aldı ama açılacak yeri yok ya, her tarafı kaynak, sepetlerle yüklendiler kamyonu götürdüler. Zeynep Anamız da içindeydi. Muharrem ölmesin diye yaptı.

Yani şimdi arkadaşlar, çocuklarımız ölüyor. Çocukların ölümü kolay değil analar-babalar için. Onun için belki gülüyoruz ama bir şeyler yapmaya çalışıyoruz, yaptığımıza inanıyoruz. Şimdi bir eylem yapacağız. Diyoruz ki nerede yapalım, şurada yapalım ama orada daha önce yaptık eylemler. Adeta Türkiye'de yer kalmadı eylem yapacağımız. (Alkışlar)

Devlet bunu bildiği için, TAYAD'ın başkanı var, Tekin TANGÜN; diyor ki, eylemleri kim düzenler, Tekin düzenler. Onun için Tekin'i bir şekil-

de alalım içeri. Bir arkadaş afiş asmaya gidiyor. İlkokulu bile bitirmemiş biri. Arkadaşı alıyorlar. Bülbül gibi konuşturuyorlar. Çocuk korkuyor ne yapsın. Hiç gözaltına alınmamış. Korkuyor. 148 tane insanın adını, soyadını, memleketini, doğum tarihini, örgütün hangi kademesinde olduğunu, tek tek imzalıyorlar. Ya, adını, soyadını doğru dürüst bilmeyen çocuk 148 tane insanın adını soyadını nasıl bildi? Valla onu sizin takdirinize bırakıyorum.

Şimdi Amerika terör örgütleri listesini açıklıyor. DHKP-C. Onun adı üçüncü sırada. Tekin'e diyorlar ki, "*DHKP-C İstanbul sorumlusu*", bilmem ne sorumlusu. Tekin istanbul sorumlusuysa, bu kadar tehlikeli bir örgütse, ilkokul mezunu bile olmayan bir arkadaşına nasıl sırrını söyler ki ben örgütün şu kademesindeyim diye. Yani siz düşünün Allah aşkına, söylenir mi söylenmez mi? Ondan dolayı Tekin şimdiye kadar yatıyor. 2004'ün Şubat ayında tutuklandı, bugüne kadar Tekin içerde. Şimdi Tekin alınırsa TAYAD hayatta eylem yapamaz mı? Biz her birimiz birer Tekin'iz. (Alkışlar) Ben Tekin'im, siz Tekin'siniz. (Alkışlar).

O yetmedi arkadaşlar, **1 Nisan'da** beş ülkede birden operasyon yaptılar. Yasal derneklerimizi bastılar. O zaman TAYAD, Marmara TAYAD'dı. Tekin başkandı. Ben yönetim kurulu üyesiydim. TAYAD'ı da bastılar. Arkadaşlarımızı aldılar. Feridun amca'yı da aldılar. Feridun OSMANAĞAOĞLU. Biliyorsunuz, 50-55 yaşında. Şimdi fazla dersem küser sonra. Feridun amca'yı bile götürdüler F Tipi'nde yatırdılar.

Yine vali "*TAYAD'ın üyeleri terör örgütü davasından yargılanıyor*" diye mahkemeye başvurmuş, onun için TAYAD'ı kapattılar. Biz de alelacele bir tane daha kurduk. (Alkışlar). O zaman Marmara'ydı, şimdi İstanbul oldu. **İstanbul TAYAD** yaptık. Ben de onun şimdi Geçici Yönetim Kurulu Başkanı'yım, kurucu üyesiyim. Onun için sizlerle konuşuyorum. Şimdi mücadelemiz bitecek mi? Tabii ki bitmeyecek. Çünkü bu bir haklar ve özgürlükler mücadelesidir. Verilmesi gereken bir mücadeledir. Ölüm orucu bitse TAYAD'ın mücadelesi mi bitecek? Hayır asla. TAYAD her zaman olacak, ölüm orucu olsa da, tecrit olsa da olmasa da TAYAD hep olacak. Her zaman çocuklarının, evlatlarının hep yanında olacak.

Bir arkadaşımız konuştu TMMOB'da. Dedi ki, "*119 oldu, 120 olmasın.*" Tabii ki olmasın. Kim ister ki çocuğu ölsün, olur mu öyle şey? Olmasın tabi. Arkadaşımız işte, başka insanların destek vermemesinden şikayet etti. Haklı, teşekkür ederim. Gerçekten 19 Aralık olunca, devletin o zulmünü görünce, herkes geriye doğru tırtı galiba. Ama gördüğünüz gibi birtek tırtımayan devrimciler, şimdiye kadar 119 canla ölüm orucunu sürdüren insanlar. Asla ve asla onları kimse korkutamayacak. Çünkü bir insan neden korkar, ölmekten korkar. Ama o insanlar ölüme kucak açmış insanlar,

onun için o insanları korkutacak bir madde yok dünya yüzünde. (Alkışlar) Onlar dükkan devrimciliği yapmıyor. Dostlar alış-verişte görsün diye yapmıyor. **Devrimci kime denir?... Sergül ALBAYRAK** ölüm orucuna girdi ama cezası doldu. Tahliye oldu. 1 hafta sonra bir haber geldi; Taksim'de Sergül ALBAYRAK ateş topuna dönmüş. **İşte devrimci!** (Alkışlar, YOĞUN Alkışlar). Uşak'ta, Uşak Cezaevi'nden haber geliyor: Günay ÖGRENER. Kandıra'dan haber geliyor: Muharrem KARADEMİR. Tekirdağ'dan haber geliyor: Faruk KADIOĞLU (Alkışlar). Ama bu kadar kişiye rağmen devlet sesimizi duymuyor, duymak istemiyor. Peki **devlet neyi duyuyor?** Hani Adalet Bakanı, neyi duyuyor?

Ben gazeteden bir haber almıştım. Onu müsadenezle okuyayım:

1980 darbesinden hemen sonra gözaltında işkenceyle öldürülen öğretmen Cengiz AKSAKAL'ın, biri üstegmen diğeri astsubay olan işkencecilerine verilen 2 yıl 1 ay cezayı bozmak için ve hükümlülerin yeniden yargılanmasını sağlamak için yazılı emirle Yargıtay'a başvurulmuş ama reddedilmiş. Eğer reddedilmeseydi ne olurdu, onlar 25 yıllık zamanaşımına uğrayıp ceza almayacaklardı... Bir tane daha: Çok özel şartlarda başvuru yazılı emir hakkını, Adalet Bakanı, daha önce de Susurluk mahkumu emekli Yarbay Korkut EKEN hakkında kullanmış. O zaman da Yargıtay tarafından reddedilmiş.

Evet Adalet Bakanı Susurluk'la uğraşiyor. Belki de Susurluk'taki Mercedesi de tamir ediyor. İş-gücü o. Cezaevlerine uğraşmıyor. O diyor ki oralar lüks odalar. Çocuklarımız için de *"İslah edilmesi gereken insanlar"* diyor. Duvarlarda bir afiş görüyorum bugünlerde; Telekom Satılıyor. Telekom işçileri bir afiş asmışlar, diyorlar ki: *"Telekom Vatandır, Telekom'u Satan Vatani Satar."* Cemil ÇİÇEK ve hükümeti vatani satıyor, vatani. İslah edilmesi gereken biri varsa o da Cemil ÇİÇEK'tir. Devrimciler de bu vatan için can veriyor can. (Alkışlar).

Oğlum Kandıra F Tipi'nde yatıyordu. Volkan. Orada 15 Temmuz 2002'de hücresinde ölü bulundu. Devlet diyor ki *"kendisini astı."* Ama gerçekten kendisini mi astı, yoksa asıldı mı belli değil. Allah'tan başka bir şahit yok. Ben mahkemeye verdim. Mahkeme beraat verdi gardiyanlara. Kimisini de yargılamadı. Ali Suat ERTOSUN'u şikayet etmişim. Hakkında dava bile açılmadı. Ali Suat ERTOSUN'un ve Adalet Bakanı Hikmet Sami TÜRK'ün hakkında dava açılmadı. Orada birkaç tane memur hakkında dava açıldı, onlar da beraat ettiler. Şimdi işte tecrit bu. Tecrite Volkan'ı kurban verdim. Tecritte en büyük acıyı ben çektim. Eğer çocuğumun yanında arkadaşları olsaydı, şimdi yaşıyor olacaktı. Morali bozuk olsa, kendini asmaya kalksa arkadaşları engel olurdu ya da devlet gelip asmaya kalksa arkadaşları olsaydı, asamazdı. İşte tecrit bu. Bana sorsalar **tecrit ne?** Ben de-

rim ki, **tecrit Volkan'ın canını alan Azraildir.**

Ankara'ya gitmiştik. Adalet Bakanı'na dilekçe vermeye gitmiştik. O zaman demişti ki, *"TAYAD olarak kabul etmem, aileler tek tek gelirse kabul ederim"* demişti. Biz de tek tek gittik. Beni götürdüler dediler ki, müdürle görüş. Gittim, Ali Suat ERTOSUN. Onunla konuştuk. Bana, yüzüme karşı, Volkan daha yeni ölmüştü, *"Volkan'ı ben öldürdüm, ben Volkan'ın katiliyim"* demişti. O zaman ben gazetelerde de söylemiştim. Birkaç başlıkla bu haber geçmişti. Yüzüme karşı *"ben katilim,, ben öldürdüm"* demişti. O 19 Aralık günü de Ceza ve Tevkifevleri Genel Müdürü'ydü. Onlar için de *"iyi yaptık, öldürdük, başka çaresi yoktu. Örgütle başka türlü başa çıkılmaz. Keşke daha fazla ölseydi"* demişti. Şimdi bu adama ne yaptılar? **Devlet üstün hizmet madalyası** verildi. Yargıtay üyeliğine seçildi. Şimdi birimizin davası olur, Yargıtay'a gider. Yargıtay'da Ali Suat ERTOSUN'un önüne gider. Ali Suat ERTOSUN'dan ne beklersiniz? Adalet beklersiniz! Ama eli kanlı bir katilden adalet beklenir mi? Onu sizin vicdanınıza soruyorum. (Alkışlar)

Evet arkadaşın dediği gibi **"120 olmasın"** diye uğraşıyoruz. Biz evlat acısı gören insanlar, başkası görmesin diyoruz. Evet 120 olmasın, bir ana, bir baba daha evlat acısı görmesin diyoruz. Çünkü evlattır, hani yürüyünce, yere düşünce sanki yüreğimiz sızlar, ama onun cesedini önümde görmek, kendi yavrumun cesedine sarılmak, kim ister arkadaşlar, kim ister. (Alkışlar).

Bizim çocuklarımız halkı için, vatani için mücadele veriyordu. Halkının özgürlüğü, vatanın bağımsızlığı için mücadele veriyordu. Amerika'ya satmak için değil. Ülkemiz Amerikan Üssü olmasın, Amerika'nın kölesi olmasın. Belki hatırlarsınız İsrail, Filistin'de Hizbullah'ın liderlerinden tekerlekli sandalyede olan bir insan vardı; O'na bomba atıp öldürmüştü. Tayyip ERDOĞAN demişti ki, *"İsrail devlet terörü yapıyor"*. Ama Bush, *"hoop hop ne yapıyorsun"* dedi. Tayyip ERDOĞAN hemen geri çekildi. Geçen gün de Bush'un yanına gidecekti. Ama Bush dedi ki önce git Şaron'dan özür dile, ondan sonra gel seni kabul edeyim. O da gitti önce Şaron'un elini öptü, sonra gitti, Bush'un elini öptü. Biz böyle başbakan değil, **halkımızın başbakanını** istiyoruz, halkımızın! (Alkışlar)

Kızım '98'de dağa çıktı. DHKP-C Davası'nda Tokat'ta gerillaydı. Ben yurtdışına gitmiştim geçen sene. Avusturya'daydım. 30 Eylül 2004'te. Orda telefon geldi. Kızımın ölüm haberini verdiler. O kara gözlü kızım, kara kaşlı kızım adeta Tokat'tan selam göndermişti. TAYAD'lı Aileler'le beraber Tokat'a gittik. Kanlara boyanmış cesedini verdiler. Öpecektim, öpecek yer yoktu yüzünde. İşte devletin katliamı budur. Kızımın kollarını paramparça etmişlerdi, parmaklarına tek tek kurşun sıkmışlardı, cesedine işkence yap-

mişlardı.

On gün önce de Dersim'de 17 tane devrimci katledildi. Şimdi soruyorum, acaba İsrail'in yaptığı devlet terörü de Türkler'in yaptığı ne acaba?

Arkadaşlar, yurtdışında bir çok ülkeden bir çok arkadaş geldi. Burada düşüncelerini aktardı. Gelene, burada bizi dinleyene, herkese, herkese tek tek teşekkür ediyorum. Emek verene, "*çorbada tuzum*" diyene, herkese çok çok teşekkür ediyorum, sağolsunlar, varolsunlar. Çok teşekkür ediyorum. İyi akşamlar diliyorum. (Alkışlar)

Süleyman ACAR:

Evet değerli misafirlerimiz, oldukça duygulu anlar. Anlatacak, söyle-necek çok şey var. Kim söylemiş bilmiyorum ama şöyle denir; "**Kahramanlar ölmez, doğarlar sadece.**" 119 kahramanımız da böyle. Keza, Filistin'de, Irak'ta, dünyanın diğer yerlerinde, ülkeleri ve halkları için toprağa düşenler de böyle. Bu 119 kahramanımızın bilincinde de onlar her zaman vardılar. Bobby SANDS'ler vardı. İskoçya'da William WALLECE'lar vardı. Spartaküsler ülkesinin halkı, vatani vardı. Onların mücadeleleri elbette hepimize ışık oluyor. Sadece devrimcilere değil, insan hakları mücadelesi veren, haklar ve özgürlükler mücadelesi veren bütün kesimlere bir sesleniş. **Sözlerin bittiği yer** 5 yıl öncesiydi. Ve canlarıyla, kanlarıyla anlatmaya karar verdiler. Ve 5 yıldır da canla-kanla anlatmayı sürdürüyorlar.

Sempozyumumuzun açılışında söylemiştik, bu sadece F Tipi hapis-hanelerdeki devrimcilerle, ölüm orucuna yatanlarla sınırlı bir şey değil. Onların anlatmak istedikleri, bugün emperyalist saldırıların, dünyanın her yerinde birbiri üstüne çıkartılan savaşların, katledilen halkların somut durumunu gördükçe daha bir net anlaşıyor. 5 yıl önce söylenenler, bugün daha somut görülmeye başlandı diyebiliriz. Kahramanlıklar elbette kolay olmuyor. Hapishanelerde bir ateş yanıyor, 5 yıldır da yanıyor. Kimileri görmezden geldi. Kimileri taş devrinden kalma dediler. Ama yollarına yürüyorlar, devam ediyorlar kararlı bir şekilde. Çünkü onlar Pir Sultanlar'ın, Şeyh Bedreddinler'in, Denizler'in, Mahirlerin, İbolar'ın mezarlarına hala karanfil atmanın gerekli olduğunu, başka türlü de ülkemizin vatanımızın bağımsızlığının sağlanamayacağını söylüyorlar. Ölüm, kendini fedalar, bunun yanı sıra haklar ve özgürlükler cephesinde, haklar ve özgürlükler mücadelesinde toprağa düşenler; hepsinin anlatmak istediği tek bir şey var: Bağımsızlık, sosyalizm, demokrasi...

Bugün demokrasi mücadelesi de kolay olmuyor. Yani yürünecekse böyle bedel ödenerek yürünecek. Bedel ödemek elbette sadece hapishanede yatmakla sınırlanmamalı. İşçisinden memuruna köylüsüne herkes bir biçimde bedel ödüyor. Ve bunca baskıya rağmen, işbirlikçi iktidarın bunca zulmüne rağmen ayakta kalan halkımız var. 500 milyon asgari ücretle 7 kişilik nüfusunu geçindirmeye çalışan, onuruyla yaşayan milyonlarca insan var. Bizim **gücümüzün kaynağı** bu. Faruklar'ın kendini ateşe verirken, bedenlerini tutuştururken, inançlarının kaynağının bir yanı da bu: Halkımıza olan inanç.

Dolayısıyla sempozyumumuza katılan, en geniş çevrelerden bize katkısını sunan, insan hakları mücadelesi yürütenler, bunun yanı sıra çeşitli DKÖ'ler, yani dostlarımız halk cenahında gördüğümüz bütün insanlara ayrıca teşekkür etmek istiyoruz. Delegasyona konuşmacı olarak katılanlara ve emeği geçen, maddi manevi destek sunan herkese teşekkürlerimizi iletiyoruz. Ama bitmedi. Saat 19.00'da yine buradayız. Birazdan, dış ülkelerden gelen delegasyonlara verilmek üzere, ülkemiz hapishanelerinden Sincan'dan, Kandıra'dan, Tekirdağ'dan, Edirne'den, Gebze, Uşak, Kırıkkale ve Elbistan'dan tutsakların yolladıkları ürünler var. Bunları küçük bir törenle konuklarımıza sunacağız. Ki F Tipi hapishanelerdeki tutsaklarımız, dünyanın diğer ülkelerinden gelen delegasyona ellerini böyle uzatmış olacaklar. Konuklarımız ve dostlarımız da, onların selamlarını elbette taşıyacaklar her yere, buna yürekten inanıyoruz. Bulgaristan'dan, İrlanda'dan, Lübnan'dan, Irak'tan, Almanya'dan, Yunanistan'dan, İtalya'dan, Fransa'dan, İngiltere'den sempozyumumuza katılan ve mesaj yollayanlar bizimle.

Halk içinde bir söz var, çok bilinir. "*Ölümünden öte köy var mı?*" Var diyoruz, 120. ölüm yaşanmasın. Onun için hepimizin yapacağı bir şeyler mutlaka var. İşte ölüm orucu sürüyor; bu kabul edilir edilmez bu da anlaşılır, bunda anlaşılmaz bir şey yok, dedik ya herkes aynı yerde durmuyor ama bir biçimde hepimiz halk cenahındayız. Hiç kimse **sözle anlatabileceği şeyleri ölümle anlatmak** istemez. Bizim tercihimiz de değil. Tutsakların orada ölmesi veya onların 5 yıl önce ölüm orucu kararı alarak yollarına devam etmeleri kendi tercihleri değil. Zulmün bir şiddeti söz konusu. İşte bu dışarıda ekonomik boyutuyla olsun, askeri boyutuyla olsun her boyutta sürüyor. Bir bütün olarak bu şiddete, oralardan verilen bir cevaptı. 5 yıl önceye bakıyoruz, o günkü sömürü katmerli şekilde bugün hala var. Dirilenmenin meşruluğunun maddi zemini 5 yıl öncekinden çok daha fazla var. Yani buna sadece devrimciler değil, kendine insanım diyen herkes, insan hakları mücadelesi veren, demokrasi mücadelesi veren tüm çevreler, kurumlar, tek tek kişilere kadar -hepsi bizim için değerli- bir biçimde katılmalı.

Dediğimiz gibi ölümden öte köy var. O da elimizden geleni yapmak. 120 olmasın diyoruz. Kimse ölümü tercih etmiyor. Niyazi Ağırman başkalarının dediği gibi, ölüm bir tercih değil ama ülkemizde zulüm öylesi boyutlarda ki, bunu hepimiz bir biçimde yaşıyoruz. Halkımız da yaşıyor. Sempozyumumuzun bu yanıyla bir birleştirici özelliği de var; yani bugün dünyanın değişik ülkelerinden, ülkemizden çok çeşitli çevrelerden sempozyumumuza bizzat gelerek katılan, mesajlarıyla katılan, tebliğler sunarak katılan yüzlerce, binlerce insan var. Ama biz şunu gördük. Demokrasi mücadelesi yürüten kurum ve kuruluşlar olarak azımsanmayacak bir gücümüz var. Yani demokrasi mücadelesi yürüten kurum ve kişiler anlamında söylüyorum. İlk etapta, hazırlık babında gittiğimiz, görüştüğümüz insanların maddi ve manevi destekleriyle bu sempozyum hazırlığını yürüttük. Bu yanıyla onlara tekrar teşekkür ediyoruz.

Şimdi çeşitli ülkelerden gelen delegasyonları sahneye alacağız ancak onlardan önce, onlara tutsakların hediyelerini sunacak arkadaşlarımızı çağıralım. Canan ve Zehra'nın babası Ahmet Kulaksız, (Alkışlar). Eski tutsaklardan Eylül işcan. Ben isimleri sırayla okuyayım; Michael Devine şehit ailesi, özel ödül verilecek ona bu nedenle. Katılımcıların isimleri bir kez daha toparlanmış olur tekrar okuyayım ben. Darine VVehbe, Mohammed El Samarae, Bernd Housler, Azmet Begg, Mohammed Safa, Dimiter Ivanov, Henriette Tognetti, Eamon O'Donnell, Sandro Targetti, Savaş Tsakmakidis, Yannis Vlahos ve Jimmy Duclos.

Hemen belirteyim, akşam 19.00'da mutlaka gene burada olacağız. Bu sempozyumu düzenleyen sizin de bildiğiniz gibi TAYAD ve Uluslararası Tecritle Mücadele Platformu. TAYAD'ın tiyatro grubu sizlere son selamı verecek. O da 19.00'da başlayacak. Yine 19.00'da dediğimiz gibi, sonuç bildirgesini burada açıklayacağız. Son olarak bir duyuru daha yapayım, yarın saat 10.00'da TMMOB'da sonuç deklarasyonunun açıklaması var. Hepinizin oraya katılmanızı bekliyoruz. TMMOB Mühendisler Odası Taksim'de... Ayrıca bizim gözümüzden kaçmış, arkadaşımız uyardı. Tercümanlarımıza, onların emeğine ilişkin bir teşekkür belirtmeliyiz. Gönüllü tercümanlar, bize destek için iki gün boyunca hücrelere benzeyen bir kabinde -kendim de hücrede kaldığım için söylüyorum- büyük bir sabır ve özveriyle bize yardımcı oldular. Onlara ayrıca teşekkür ediyoruz. (Yoğun alkışlar)

TAYAD'lı analara babalara, TAYAD'da mücadele yürütenlere, halktan insanlarımıza, delegasyonlara, evlerini açan insanlara kadar herkese teşekkür ediyor, sevgiyle kucaklıyoruz.. İyi akşamlar diyoruz ama bitmedi. 19.00'da tiyatromuz var. Ödül verme törenimiz var demiştik. Şimdi bunun için sözü Ahmet Kulaksız'a bırakıyorum.

Ahmet KULAKSIZ:

Sevgili dostlarım, çok yakınlarımızdan buraya gelme **zahmetine katlanmayan dostlarımıza** ya da dost görünen şahıslara inat, binlerce kilometre öteden gelip sempozyumumuza katılan, bizimle duygularını ve düşüncelerini paylaşan dostlarımız için 5 dakikanızı rica ediyorum. Onları onurlandırmak, hapishanelerde evlatlarımızın hazırladığı eliş göznuru hediyelerini sunmak istiyoruz. Bu yapılanlarda emeklerinin yanında yüreklerinin olduğunu da unutmayın; tutsakların yüreklerinin bir parçasının da bu hediyelerle beraber dostlarımıza ve onların ülkelerine ulaşmasını istiyoruz. Tutsakların yürekleri burada bulunan sevgili misafirlerimizle kendi ülkelerine gidecektir. Oraya sesleriyle yürekleriyle gidecektir buna inanıyoruz. Şimdi tutsakların emeklerini ve yüreklerini sunuyoruz dostlara:

Michael Devine şehit ailesi... (ödülü verildi)

Darine Wehbe... (ödülü verildi) Mohammed

Safa... (ödülü verildi) Mohammed El

Samarae... (ödülü verildi) Bernd Hausler...

(ödülü verildi) Azmet Begg... (ödülü verildi)

Dimiter Ivanov... (ödülü verildi) Henriette

Tognetti... (ödülü verildi) Eamon

O'Donnell... (ödülü verildi) Sandro

Targetti... (ödülü verildi) Savas

Tsakmakidis... (ödülü verildi) Yannis

Vlahos... (ödülü verildi) Jimmy Duclos...

(ödülü verildi) (Alkışlar)

(Toplu halde ENTERNASYONAL MARŞI söylendi)

(Alkışlar)

Tiyatro Gösterimi:

BU ŞARKI BURADA BİTMEZ

(Sempozyum'un sonunda TAYAD Tiyatro Grubu tarafından sergilenen bu oyunun metni Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'ndeki özgür tutsaklar tarafından yazılmıştır.)

1. Bölüm

Dekor: 2,3 adet oturak, bir ateş teknesi, demlik, çaydanlık, bardak, dövizler, battaniye

Oyuncular:

TAYAD'lı Aileler

Ahmet Amca

Zehra Ana

İlker

Polisler

Komiser

İşgüzar Uyanık Polis

Saf Polis

Diğer roller: (Biri kadın toplam üç kişi paylaşacak) Parktan gelip geçenler, polis amiri, boyacı, simitçi, ziyaretçiler, ana oğul...

(Sahne ışıkları, önce polislerin olduğu köşeyi gösterir, diğer taraflar karanlıktır. Üç polis hazırda durmuş polis telsizini dinliyor. Fonda mehter marşı çalmaktadır.)

Polis Amiri: Aslanlarım, kaplanlarım, kahramanlarım, Alparslanım, Fatih Sultan Mehmet'in torunları (saf polisin sırtına sertçe vurarak) koçlarım benim. Bugün yüce devletimizin bizi layık gördüğü önemli bir vazifeye karşı karşıyayız. (Konuşmalarını el kol hareketleriyle destekleyerek) Yasa dışı sol terör örgütü TAYAD, devletimizin maddi ve manevi şahsiyetini tahkir ve tezyif etmek, anayasal düzeni silah zoruyla değiştirmek amacını gerçekleştirmek doğrultusunda Abdi İpekçi Parkını işgal etmiştir. (İşgüzar uyanık polis ilgisizdir, orasını burasını kaşır, saf polis sürekli pür dikkat dinler.)

Abdi İpekçi ki bu memleketin yetiştirdiği mümtaz şahsiyetlerden biri olup, devletimizin bekası ve anarşistlerle bölücülere gözdağı verilmesi

amacıyla Mehmet Ali ve Oral kardeşlerimizin... (komiser yüksek sesle ve yapmacık bir şekilde öksürmeye başlar)

Neyse... Biz görevimize dönelim. Evet söylediğimiz gibi dış mihrakların desteğiyle ülkemize yuvalanan bu örgüt, vatanımızın en güzide köşelerinden birini işgal etmiştir. Son zamanlarda moda olan "insan hakları" nedeniyle müdahale edemiyoruz aslanlarım. Ama bu şarkının nakaratları bize uymaz. Eninde sonunda bunları buradan atacağız. O zamana kadar bizim görevimiz bu hainlerin her gün hareketini kısıtlamak, kendileriyle temas geçecek olan uluslar arası şebekenin gizli ajanlarını tesbit etmek ve her türlü yasadışı oluşum ve girişimlere engel olmaktır. Karşımızdaki tehlikenin ve tehdit'in büyüklüğü nedeniyle çok özel seçilmiş kuvvetlerimizin en yiğit neferleri toplam... toplam... (parmağını birkaç kez şıklatır)

Komiser: (Araya girerek) 34 amirim

Polis Amiri: Toplam 134 aslan parçası olarak bu vazifeyi yerine getireceksiniz.

Üç polis birden: Baş üstüne!

Polis Amiri: Arka taraftakiler de duydunuz mu iyice?

Üç polis birden dış seslerle birlikte: Baş üstüne!

Polis Amiri: Size güvenimiz sonsuzdur. (Komiserin alnını öper) koçlarım (saf polisin alnını öper), (Komiser yapmacık bir öksürükle araya girer) (Amir devam eder) Dağ kartallarım, hepinize görevinizde başarılar. Gazanız mübarek olsun.

Üç polis birden: Sağol!

Polis Amiri: (Parkı göstererek elini yumruk yapıp diğer elinin ayasına vurarak) üstün başarı gösterenler (eliyle para işareti yaparak) ödüllendirilecektir.

Üç polis birden: Her şey vatan için, her şey vatan için.

(mehter marşı susar)

(*Polis Amiri komserin koluna girerek gruptan birkaç metre uzağa götürür... ışık onları takip eder... Fonda "insan hakları şarkısı"nı temsilen Bethoven'ın Avrupa Birliği Marşı olarak kullanılan 9. Senfonisi çalmaya başlar*)

Polis Amiri: Komserim, elindeki malzeme belli, üç otobüs adam getirdik, kafası çalışan bir adam yok içinde. İş senin. Bunları ancak sen idare edersin. Sana güvenmesem şurdan şuraya bir adım atmazdım valla. Sayende ben de diğerleriyle uğraşacağım, kardeşim memleket vatan haini doldu. İnsana rahat vermiyorlar ki. İşçiler bir yandan, memurlar bir yandan, öğrencisiydi, şuydu, buydu... Kafamızı kaşıyacak vaktimiz yok. İyi ki

sen varsın (diyerek komiserin sırtını sıvazlar).

Bu Tayad'lılar çok önemli, daha önceki eylemlerini biliyorsun, bunlar diğerlerine örnek olursa başımıza büyük işler açılır. Memleket tepe taklak olur valla. İşçiler, memurlar başımıza çıkar. Az da değiller ki kardeşim. Neyse ben şimdi Kızılay'a geçiyorum. Bir durum olursa cepten ara. Nasıl olsa bedava oğlum kesenden gitmiyor ya... Heh heh... Hadi başarılar...

Komiser: (Diğerlerinin yanına dönerek) ulan bu terfi meselesi olmasa, ben sana ne diyeceğimi biliyorum ya. Gelmiş bana bağlama çalışıyorsun. Ben bilmiyor muyum senin ne mal olduğunu.

Polis Amiri: (cep telefonunu çıkarır ve bir yeri arar) Kızım müdür beyi bağla. (Bekler) Sayın müdürüm (dinler... cevaplar) Evet efendim yerleştiler (dinler) Evet efendim. Bir de bunların başına bu hımbılın yerine daha atik, kafası çalışan birini koysaydık daha iyi olurdu ama...(dinler) Tamam efendim... Ben sık sık uğrar denetlerim. Bana güvenebilirsiniz efendim, (dinler) Baş üstüne. (dinler) Baş üstüne... Saygılar efendim! (der ve telefonu kapatır, sonra telefonu karşısında tutarak konuşmaya devam eder) Ulan Akademiden çıkıyorsunuz, fırt diye tepemize biniyorsunuz. Operasyona gitmemişsin, bir tane adamı bülbül gibi öttürememişsin -gerçi biz de becerebilmiş değiliz ya- sen, bir kurşun olsun atmamışsın şu vatan için. Geçmişsin karşıma tafra yapıyorsun, teres... Ama ben senin ayağını kaydırılmaz mıyım, dur hele... (Bu sırada telefon çalar) Telefonu açtığı gibi derhal efendim, emredersiniz efendim, baş üstüne efendim (paniklemiştir)... Ne?... Hal... Lan oğlum nereden çıktın şimdi? (rahatlar)

- Ben de seni bizim müdür sandım. Ne yapıyorsunuz? Elemanları topla gel lokalde bir parti çevirelim ha? Sabahtan beri çalışmaktan belimiz büküldü. Bütün memleketle biz uğraşıyoruz valla, bildiğin gibi değil, (dinler) Hadi lokalde görüşürüz... Baksana akşam da... (diyerek yürüye yürüye çıkar sahneden)

(Sahne aydınlanır... bu ana kadar hareketsiz bekleyen oyuncular canlanır... TAYAD'lı Ahmet Amca ve Zehra Ana önlerindeki dövizleri düzeltmektedir. Boyacı ve simitçi tezgahlarını "on para ver, on para ver, on para yoksa beş para ver" ritminde tıkırdatırlar.)

Komiser: (Boyacının yanına giderek) Eleman parlat bakalım. *(Bu arada iki polis kendi aralarında konuşur)*

Saf: Abi şimdi bunlar örgütmüşmüş?

Uyanık: Tabii oğlum ne sandın.

Saf: Ne bileyim abi, ben hiç örgüt görmedim ki, isimlerini bile ezberleyemedim, ama "sen"lilerin hepsini ezberledim. Eğitim Sen, Bern Sen, işlileri de ezberledim: Yol İş, Petrol İş, Genel İş... çok var be abi... Bunlar

yasadışı örgütmüş bir de demi: Abi aynı normal insana benziyorlar ama...

Uyanık: (Alay ederek) öyledir öyle.

Saf: Tutuklasak ya

Uyanık: Duymadın mı lan, insan hakları yüzünden tutuklamayacakmışız, şarkının bitmesini bekliyoruz.

Saf: Yasa dışı örgütmüş ya abi.

Uyanık: Lan oğlum salak mısın sen? TAYAD'ı hiç duymadın mı? Dernek bunlar oğlum, dernek. Çocukları hapiste bunların. Burada onun propagandasını yapıyorlar. Baksana önlerinde yazanlara.

Saf: Sen tanıyor musun hepsini?

Uyanık: Birkaç sefer dövmüştüm herhalde...

Saf: Ne bileyim abi ben üniforma giyeli bir ay bile olmadı daha.

Uyanık: Öğrenirsin öğrenirsin. Benim peşimde bir hafta takıl her şeyi öğretirim sana. Zaten bizim iş kolay, kolların sağlam olsun yeter. Dur bakayım... *(diyerek saf polisin pazularını yoklar)* Eh işte.. Ne kadar iyi cop sallarsan o kadar iyi. Bir sefer ben hiç durmadan 20 dakika sallamıştım. Az daha kolum çıkacaktı. Ertesi gün bir hafta rapor aldım. Hem ikramiye hem görev tazminatı senin anlayacağın he... he... çaktın mı davayı.

Saf: Hı?

Uyanık: Öğrenirsin öğrenirsin...

(Boyacı boyama işini bitirmiştir, müzik susar, boyacı ritim tutmaya başlar. Komiserle birbirine bakıyorlardır.)

Komiser: Ne bakıyorsun oğlum?

Boyacı: Bir milyon abey...

Komiser: Bir milyon ney lan?

Komiser: Sieee!! *(diyerek sandığı tekmeler)* Sieee!! *(diyerek boyacı çocuğun üzerine yürür, boyacı kaçarken arkasından bir tekme daha savurur)* Sieeeü! Bir daha dolanma buralarda (Polislere dönerek) Hadi siz de boş boş durmayın, şu simitçiye sepetleyin.

(TAYAD'lılar kendi aralarında konuşurken gelişen bu olaylar üzerine ayağa kalkıp müdahale ederler)

Zehra ana: Rahat bıraksanız ya çocukları. Ekmek parası için gelmişler duruyorlar, ne diye bulaşıyorsunuz?

Ahmet amca: Hayatta hiç hayırlı bir iş yapmaz mısınız siz? Nerede fesatlık varsa oradasınız. Hak hukuk diye bir şey var.

(TAYAD'lılar komiserle tartışırken diğer iki polis simitçiye tartaklayarak uzaklaştırır)

Komiser: Hak hukuk yok. Ben varım burada! Siz bir hukuk demeye başladınız mı susmak bilmezsiniz zaten (*deyip cevap vermelerine fırsat vermeden arkasına döner-müzik başlar*). Bak yine başladı şarkıcı (diğer polislerin yanına gider)

(*Ahmet Amca ile Zehra ana kendi aralarında konuşurlar.*)

Zehra ana: Memlekette yasa yasa değil, düzen düzen değil, bunlara vermişler yetkiyi vur kır orman kanunu.

Ahmet amca: Dur bakalım daha neler yapacaklar. Yeni başlıyorlar. Bu kadar sürü gibi geldiklerine göre var bir dertleri, ikimiz bu kadar mı korkuttuk bunları, ne dersin Zehra ana?

Zehra ana: Birazdan belli olur. Anlarız bakalım neymiş dertleri?

Komiser: Arkadaşlar görevinizi biliyorsunuz. Ahmet, Mehmet, Hikmet, Saffet yanınıza 20'şer adam alıp parkın giriş-çıkışlarını tutun. Kimseye müdahale etmek yok. Ama tetikte olun. Şarkı bitene kadar. Böyle... (*öndeki saf ve uyanığa bakarak*) Siz de burada görevlisiniz. Eylemcilerin her hareketi mümkün olduğunca kısıtlanacak, her türlü temasa engel olunacak. Ama müdahale etmek yok. Şarkı bitene kadar anlaşıldı mı?

Tüm polisler: Başüstüne

Komiser: Duymadım

Hep birlikte (dış sesler katılır): Baş üstüne komiserim!

Komiser: Hah, şöyle

Saf: (Öğrenci gibi parmak kaldırarak) Komiserim yemeğimizi nasıl yiyeceğiz?

Komiser: Oğlum daha yeni kahvaltı yapıp geldik buraya, ne yemeği? Öğlen olsun bakarız. Siz şimdi görevinize konsantre olun. Görev sırasında konsantrasyon çok önemlidir. Copu hangi açıdan vuracaksın, nereye vuracaksın, hangi bölgeye hangi hızla vuracaksın, nasıl vurursan beyin sarıntısı geçirir, nasıl iç kanama geçirir...? Bunları düşünün. Şarkı nasılsa bitecek, tutturmuşsun yemek yemek..

(*Ahmet Amca yerinden kalkarak kollarını hareket ettirir. Vücudunu esnetir. Polisler pür dikkat kesilir. Ahmet amca volta atmaya başlar*)

Komiser: Haydi aslanlar görev başına!

(*İki polis koşa koşa gelip Ahmet Amcanın önüne geçer. Dimdik durarak badıgartlar gibi kollarını göğüslerinin hizasında bağlarlar.*)

Ahmet Amca zaten belli bir bölgede volta atıyordu. Döner ters tarafa yürür. Polisler bu kez koşa koşa diğer taraftan önüne geçer. Birkaç tur böyle devam eder. Polisler nefes nefese kalırlar. Ama Ahmet amcanın volta attığı alanı çok az da olsa daraltmayı başarırlar. En sonunda Ahmet Am-

canın tepesi atar)

Ahmet Amca: Eee! Yeter be! Çekilin şuradan *(diyerek polisleri yarar ve voltasına devam eder)*. (Uyanık polis copunu çeker, tam arkadan vura-cakken komiser engel olur)

Komiser: Şştt! Ne yapıyorsun?! Sakın ha, şarkı bitene kadar dokun-mak yok.

Uyanık: Ne şarkısı ya?

Komiser: İnsan hakları şarkısı oğlum, dinle bak!

Uyanık: Bu şarkı bize uymaz komiserim

Komiser: Ben de biliyorum, uymaz ama çare yok. Bekleyeceğiz emir büyük yerden.

(Parktan bir bir insanlar geçmeye başlar. Polisler cansiperane bir şe-kilde parktan geçen insanların TAYAD'lıları görmesini engellemeye, per-delemeye çalışır. Parktan geçenler, elinde çantasıyla memur, işçi tutu-muyla bir emekçi, öğrenci, ev hanımı, el ele tutuşmuş bir çift... farklı farklı tiplerdir... Polis hepsini izleyerek, önünde durarak vs. taciz eder. Yazıları dövizleri okumaya çalışanları engeller. Parktan geçen tiplerin, kimi ilgisiz, kimi meraklı, kimi merak etse de korkaktır... Bir öğrenci perdeleme yapan polislerin sağından solundan, koltuk altından ısrarla bakarak dövizleri okur)

Komiser: *(öğrenci parktan ayrılırken telsizden)* Saksağandan kuyruk sallayan kargaya, saksağandan kuyruk sallayan kargaya... Birazdan önü-nüzden geçecek olan o öğrenci kılığına girmiş uyuğu belirlenemeyen ca-susu izlemeye alalım. Her hareketi bana rapor edilecek. Tamam

Uyanık: Komserim komserim! *(komiserin kulağına bir şeyler fısıldar. Elindeki kağıdın arka yüzünü çevirtir. Komiser elindeki telsizle uyanık'ın kafasına vurur)*

Komiser: Saksağandan tüm birimlere, saksağandan tüm birimlere. Genel talimattır. Şarkı bitene kadar beklemede kalın tamam.

(Elindeki çiçekle gelen üç kişi TAYAD'lılarla kucaklaşır. Polisler şaş-kındır. Ziyaretçiler bir kadın iki erkek polisleri hiç umursamaz. Kendi ara-larında sohbet ederler. Gülüşürler konuşurlar)

Komiser: (Polislere) niye böyle aval aval bakıyorsunuz? Şarkı bitene kadar müdahale yok. Dedik ya? (uyanık polis dönerek) Haydi sen komse-rini al gel. Uygun bir yerden, görünmeden çekime başlarsın (şef polise dö-nerek) sen de kapıdaki görevlileri dolaş, asayiş ne durumda öğren gel. (Tekrar Uyanık'a döner) Sen de şu taraftaki kapıları denetle.

(Polisler koşarak çıkar, komiser not defterini çıkartıp TAYAD'lılara

bakarak bir şeyler karalamaya başlar)

Ahmet amca: Bu bildirileri getirdiğiniz çok iyi oldu. Biz de burada boş boş oturuyoruz diye sıkılıyorduk.

Ziyaretçi bayan: Bunları da size hapishaneden gönderdiler (diyerek çiçekleri uzatır) yüreklerinin sizinle olduğunu özellikle belirtmemizi istediler.

Zehra ana: (çiçekleri alır) Ah., ah... bize kendilerini yollamışlar. Bütün evlatlarımız çiçek değil mi zaten?.... (hüzünlü) çiçeklerimizi hücrede solduruyorlar.

İlker: Yok ana yok. Solduramazlar. Öyle kolay mı bizim direnç çiçeklerimizi soldurmak.

Zehra ana: Ah ah! Sen onu bir de benim ana yüreğime sor, kolay mı yavrum, onca zulümün-eziyetin altında, kibrit kutusu kadar yerde çile çekmek. Her gördüğümde daha da zayıflıyor yavrum sanki. O öyleyse ölüm orucunda olanlar kimbilir nasıldır?

Ziyaretçi Bayan: Bu hafta yine bir kişiyi hastaneye kaldırmışlar

Ahmet amca: Ne hayrını görmüşler ki hastane işkencesinin, onca insanı sakat bıraktılar, direniş gine de sürüyor ya işte.

Ziyaretçi bayan: Medet umdukları başka bir şey yok ki, zulümden başka bir şey gelmiyor ellerinden.

Zehra ana: Yakında yeni bir grup daha ölüm orucuna başlayacakmış kızım doğru mu ?

Ziyaretçi bayan: Evet ama daha tarih belli değil. (Zehra ana sıkıntılı düşüncelere dalar)

Ziyaretçi erkek: Parkın her tarafını tutmuşlar size problem çıkarıyor mu polisler?

Ahmet amca: Ya sorma, ellerinden gelse volta bile attırmayacaklar şurada. Memleketin her tarafı parsel parsel emperyalistlere satılıyor. Gık ları çıkmıyor, biz burada iki karış yerde oturmuşuz. Çevremizde terör esti riyorlar. Çocuklarımızı hücrelere koydukları gibi, bizi de evlerimize tıkip bırakmak istiyorlar. Burnumuzu bile çıkarmayalım dışarı. Kimsenin sesi çık masın efendileri rahat etsin.

Ziyaretçi Erkek: Valla onların ellerinden gelse hepimize kelepçeyi vurup F tipine yollarlar.

Ahmet Amca: O kadar insan sığar mı hücreye? Bütün Türkiye'yi dikenli telle çevirecek değil ya bu mendeburlar.

Zehra ana: (Daldığı düşünceden sıyrılarak) isimleri belli mi yavrum?

İlker: (Şaşırarak) Efendim? Anlamadım ne ismi?

Zehra ana: Ölüm orucuna başlayacaklarmış ya

Ziyaretçi bayan: Valla biz de öğrenemedik henüz. Belki de belli değildir daha.

Zehra ana: Bilirsiniz siz bilirsiniz.

Ziyaretçi bayan: Aşk olsun ana, bilsek senden saklar mıyız?

Ziyaretçi erkek: Biz artık kalkalım. İlker burada kalacak zaten. Ana istersen sen de bizimle gel. Demeğe gidiyoruz. Biraz dinlenirsin hiç değilse.

Zehra ana: Yok oğul yok, ben yerimde iyiyim. Böyle hiç değilse bir şeyler yapıyorum diye kendimi avutuyorum.

Ziyaretçi bayan: Öyle deme ana. Sen kendimi avutuyorum diyorsun ama bak herkesin gözü bu parkta. Dostların da (polisleri göstererek) düşmanın da.

Zehra ana: Kızım bizimki de gücümüz yettiğince. İnsanın elleri (altında oturdukları el heykelini göstererek) aha şu eller gibi olacak ki, zulmü gördüğü yerde gırtlığını sıkıp kendi deliğine göndere. Hele o Sami Çiçek yok mu onu öyle (elleriyle boğma işareti yaparak) böyle böyle.

İlker: O da olur ana, o da olur. Hem bu (el heykelini göstererek) el de bizim elimiz. Enindesonunda bir gün senin dediğin gibi (boğma hareketi yaparak) böyle... böyle... böyle...

Ziyaretçi erkek: (Gülerek ayağa kalkar) Hadi kalkalım gidelim (der ziyaretçi bayana) yoksa bunlar herkesi boğacak ayak üstü. Bizi de tanık yazarlar valla...

(Hep beraber gülümser, kucaklaşıp veda sözcükleri söylerler)

Ziyaretçi bayan: Biz ilk fırsatta uğrarız gene. **Ahmet amca:** Siz

koşturmanıza bakın. Aklınız burada kalsın.

Ziyaretçi bayan:

Tamam görüşürüz...

(TAYAD'lılar ayrılırken denetlemeye giden polisler döner)

Uyanık: Komiserim A kapısında asayiş berkemal. Son talimat verile- ne kadar 12 kişi girmiş, 7 kişi çıkmış. D kapısında 4 simitçi, 2 koska helvacısı, bir baloncucu giriş yapmaya çalışmış. Polis oldukları konusunda ısrar etmeleri üzerine gözlem altına alınmışlar. Bu kapıdan başkaca giriş çıkış olmamış, son talimatlar nedeniyle girişleri dondurmuşlardır. Herkes beklemekte.

Komiser: Ne talimat verdik ki biz?

Uyanık: Beklemede kalın dedik komiserim.

Komiser: Yahu biz onlara beklemede kalın dedik. Geleni gidene bek-

letin demedik ya! (Telsizi çıkararak) Saksağandan tüm birimlere. Parka giriş-çıkışı engellemeyin. Tekrar ediyorum. Parka giriş çıkışı engellemeyin. Bir daha böyle salaklık yaparsanız oraya gelir hepinizin kafasını tek tek kırarım. Tekrar ediyorum; bir daha böyle salaklık yaparsanız oraya gelir hepinizin kafasını fındık gibi...

Uyanık: (Araya girerek) Ceviz gibi efendim

Komiser: Ne cevizi oğlum?

Uyanık: Kafalarını efendim, ceviz gibi kıracaktınız. Fındık gibi değil?

Komiser: Fındık gibi fındık. Cevizi kırmak kolay mı? Çetin ceviz çıkar-
sa ya bir de, fındık dedim ceviz demedim, (telsize konuşarak) Fındık gibi,
ceviz gibi değil, fındık gibi, tamam.

Saf: (Koştur, a koştura gelir) B kapısında asayiş berkemal komiserim.
8 kişi girmiş 11 kişi çıkmış. C kapısında da asayiş berkemal komiserim, iki
kişi çıkmış giren yok. Üçü saka, dördü serçe kuşu tesbit etmişler. Güver-
cin çok olduğu için ve sürekli hareket halinde oldukları için sayılamıyorlar
efendim. Ben de denedim başaramadım.

Komiser: Ne kuşu oğlum? Ne diyorsun? **Saf:**

Üç saka, dört serçe, çok güvercin komiserim.

Komiser: Kuştan bize ne ulan! Başlatma kuşuna.

Saf: Siz dediniz ya komiserim.

Komiser: (sinirli) ne dedik? **Saf:**

Uçan kuştan haberiniz olsun diye.

Komiser: Uçuyor mu kuşlar?

Saf: Uçuyorlar komiserim. Posta güvercini olabilirler diye kontrol
edelim dedik yakalayamadık. Uçtular komiserim.

Komiser: Siz de peşinden uçaşaydınız, Türk kuşundan yardım istesey-
diniz, daha da olmadıysa F16'ları salsaydınız peşlerine! Oğlum beyninizi
peynir ekmekle mi yediniz? Ne kuşu? Ne yapacağız kuşları?

Saf: (heyecanlı) Saka, serçe, güvercin kuşu komiserim. Ne yapacağız
kuşları?...

Komiser: (Telsizle safın kafasına vurarak) Sus, sus, iyice tepemi attır-
ma.

Saf: Başüstüne komiserim! (der ve öğrenci gibi parmak kaldırır)

Komiser: Söyle!

Saf: Peynir ekmek mi yiyeceğiz komiserim?

Komiser: Ne peynir ekmeği oğlum?

Saf: Şimdi dediniz ya komiserim. Peynir ekmek mi yediniz, dediniz, valla yemedik. Komiserim sadece şuradaki (eliyle gösterir) simitçi vardı ya onu kovarken birer simit yedik. Peynir ekmek yemedik komiserim.

Komiser: Eee ne yapalım?

Saf: Öğlen yemeği yemeyecek miyiz komiserim?

Komiser: (sinirli ve çaresizdir) of... of... oğlum bak (diyerek telsizle kafasına vura vura TAYAD'lıları gösterir) Şu başında beklediğin vatan hayinleri kaç gündür gözümüzün önünde. Bir lokma ekmek yemediler. Sen daha öğlene kadar bekleyemiyorsun oğlum. Kim gönderdi seni başımıza?

Saf: Emniyet müdürümüz gönderdi komiserim, övünmek gibi olmasın da dayım olur kendisi

Komiser: (şaşkın) Ne?

Saf: Emniyet müdürümüz komiserim övünmek gibi olmasın da, dayım olur kendisi.

Komiser: (üzgün ve yumşak) Ah.. ah... Kaç saattir niye söylemedin be evladım, (cebinden para çıkarır) Al git bir lokantaya döner, şiş kebab filan ye bir şeyler, (yumşak bir rica tonuyla) sana zahmet çıkarken A kapısından çık. Ahmet'e söyle, kumanya işini ayarlasın. Hadi evladım, hadi aslanım.

(Parkın giriş çıkışları açıldığından insanlar geçmeye başlamıştır. TAYAD'lılar da geçenlere bildiri dağıtmaya başlar. Kimi alır, kimi ilgilenmez. TAYAD'lılar "hapishanelerde 118 insan öldü duydunuz mu?" "sesimize ses katın", "F Tipleri'nde tecrite son verelim" diye seslenmektedirler. Komiser ve uyanık polis yine gelip geçenleri taciz ederler. Bildiri alanların elinden bildiriye almaya çalışırlar. Uyanık polis bir tanesinin elinden kapar ve koşarak komiserinin yanına gelir.)

Uyanık: Komiserim, komiserim

Komiser: Ne var gene?

Uyanık: Ele geçirdim komiserim (diyerek bildiriği gösterir)

Komiser: Oku bakalım neymiş?

Uyanık: (okur) Hapishanelerde 118 insan öldü, ölüm orucu 5 yılında da devam ediyor...

Komiser: Tamam tamam kes yeter. Sen de yoldan çıkarsın sonra, ne ne laazım, imzasını adresini kontrol et bakalım neyin nesiymiş?

Uyanık: TAYAD'lı Aileler diye imzalamışlar Komiserim. Altında TAYAD bülteni özel sayısı yazıyor.

Komiser: Tamam ver bana (deyip alır ve katlar cebine koyar. Cep te-

lefonunu çıkarır ve arama yapar) Amirim bir bildiri ele geçirdik. Müdahale edelim mi? ... Yasal efendim. Özel sayı Adresi her şeyi tamam. Anladım efendim. Şarkı bitene kadar bekliyoruz. Anladım efendim. Peki efendim bir daha rahatsız etmem amirim.

(El ele tutuşmuş bir anne ve çocuğu girer sahneye. Çocuğun elinde uçan balon var... Zehra ana çocuğa el sallar, çocuk da ona el sallar. Zehra ana kollarını açar. Çocuk önce çekinir. Zehra ana gel gel işaretiyle çiçek uzatır. Çocuk koşa koşa onun yanına gider. Zehra ana çiçeği verir. Ve çocuğu kucaklar. Çocuğun annesi de gelir çömelir yanlarına. Komiser de onları izlemektedir. Zehra ana çocuğu biraz sevdikten sonra bırakır. Çocuk kendi kendine sek sek oynamaya başlar. Sağa sola zıplar. Çocuğun annesi ile Zehra ana sohbete başlar)

Zehra ana: Ne kadar sevimli bir çocuğun var.

Ana: Sormayın o kadar yaramaz ki durmuyor olduğu yerde... Evde ortalığı dağıtıyor. Ben de dolaşmaya çıkartıyorum. Yorulunca eve götürüyorum. Hemen uyuyor böylece yoksa zapt etmek mümkün değil.

Zehra ana: (Güler) Benim oğlum da aynı öyleydi. Kırılmadık çiçek bırakmazdı evde. (birden hüzünlenir) Ne zaman büyüdü de...

Ana: Oğlunuz cezaevinde değil mi? **Zehra ana:**

(düşüncelerden sıyrılır) Efendim **Ana:** Oğlunuz

diyorum. Cezaevinde galiba?

Zehra ana: Cezaevi mi, cezaevi mi ölüm evi mi. Bilmem ki kızım? Bakana kalırsa konuk evi, bana soran olursa mezar derim... öyle işte... **Ana:** Çok geçmiş olsun. Cezası çok mu?

Zehra ana: Çok değil çok olmasına, yarısından çoğunu yattı ama yeni yasa mı ne çıktı gene? Herhalki bizim çocukları hiç salmayacaklar dışarı. Bir de Ölüm Oruçları var... Bilmem ki sağ çıkar mı? Biz de burada böyle...

Ana: Bizim yardımımız dokunur mu acaba?..

(dediği anda çocuğun ağlaması duyulur, çocuk oynarken komiser yanına yaklaşarak çocuğu sevmeye çalışır. Oynaması için copunu verir, tabancasını gösterir. Çocuk tabancaya uzanınca komiser çocuğun eline vurup ittirir. Çocuğun ağlamasıyla sohbet bölünür. Çocuk koşa koşa annesinin yanına gelir. Balonu da bırakmıştır havaya. Annesi polise ters ters bakarak çocuğu kucaklar. Zehra anaya döner)

Ana: Abla bunların rahat vereceği yok. Benim eşim kırtasiyecidir. Bir daha geldiğimde defter, kalem bir şeyler getiririm, ihtiyacınız olur. (çocuk annesinin elini çeker) Çekme çocuğum.

Zehra ana: (çocuğu öperek) Güle güle eşinize selam söyleyin. Gene gelin çay içeriz beraber.

Ana: Tabii geliriz. Hoşçakalın görüşürüz.

(komiserin cep telefonu çalar. Önce arayan numaraya bakar. Hazımla geçer ve telefona cevap verir)

Komiser: Emrinizdeyim Amirim... Buyurun... Anladım efendim... (dinler) Şarkı bitecek. (dinler) Bekliyoruz. Efendim (dinler) Hazırız efendim. Baş üstüne... Baş üstüne... Baş üstüne...En iyi yaptığımız iş bu zaten amirim, bir seferinde... Tamam efendim kısa keserim... Baş üstüne (telefonu kapatır, telsizden anons yapar)

Saksağandan tüm birimlere, saksağandan tüm birimlere. Birazdan şarkı bitecek. Her an teyakkuz durumunda kalın. Girişleri kapatın, içeride kimse kalmasın. Kedi, köpek, kuş dahi istemiyorum. Tamam. Talimat tekrar edilmeyecek. Bıktım sizden, anlayan anlamayana anlatsın. Anlamayan varsa ceviz gibi ezerim kafasını.

Uyanık: Fındık gibi komiserim. **Komiser:** Ne fındığı be, başlatma şimdi fındığından fıstığından.

Uyanık: Ceviz kırmak kolay mı demiştiniz ya o bakımdan efendim.

Komiser: Kes kes! Cevizi de kafanı da kırarım senin. Boş boş durma hazırlık yap. Buradakiler yetmez, git 30-40 adam daha getir. Sen bilmezsin bunları. Bakma 3 kişi göründüklerine.

(Uyanık çıkar az sonra saf ile birlikte ayaklarına vura vura ritmik adımlarla girerler)

Uyanık: Kıt-a dur!... Geldik komiserim. Hazırız.

Komiser: Kaç kişi varsınız?

Uyanık: 34 komiserim, buradakilerle birlikte toplam 90 kadar.

Komiser: (Telsize konuşur) Saksağandan menevişli göl kurbasına. Bir takım daha gönder buraya. Tamam. (polislere dönerek) Gevşemeyin! Kaskları tak! Rahat! Hazır ol! Dik durun! Kalça içeri! Göğüs dışarı, baş yukarı! (polisler bu komutları vücutlarını eğip bükerek yerine getirirler) Dansöz gibi kıvırtmayın! Rahat! Hazır ol! Kıpırdanmadan, tamamen görevinize konsantre olarak şarkının bitmesini bekleyeceksiniz. Benim talimatım olmadan kimse kıpırdamayacak! Girişceğimiz operasyonun adı; **Broken Hand**, Yani Türkçesi (uyanık polise dönerek) ney lan bunun Türkçesi?

Uyanık: Kırık el komiserim

Komiser: (devam eder) evet kırık el. Aha şu el var ya (el heykelini gösterir) Kıracağız ellerini. Şu ele bakın, hiç sizin ellerinize benziyor mu? Kesin bir koministin elleridir bu. Topraktan fıskırmış, toprak bile kabul et-

memiş. Boğum boğum parmaklara bak. Nasıl bağlamış. Evet Broken Hand. Kıracağız ellerini. Kıracağız yani. Hem ellerini, hem bellerini. Şarkı biter şimdi.

(Komiser saatine bakar, döner ve bekler, bir dakika kadar hareketsiz kalırlar, ışık azalır ama loş bir aydınlık kalır yine. Işıklar normale döndüğünde müzik de susmuştur artık)

Komiser: Vakit tamam, düşün peşime.

(önde komiser arkasında rap rap yürüyen polisler, TAYAD'lıların yanına giderler)

Komiser: Şarkı bitti, derhal burayı terk edin yoksa müdahale etmek zorunda kalacağız.

Zehra Ana: Ne şarkısıymış bu?

Komiser: İnsan hakları şarkısı. Bakın (kulak verir) bakın şarkı bitti. Zaten nakaratı pek uymaz bize. Artık size izin vermeyeceğiz.

Ahmet Amca: Dünyaya gelirken sizden izin mi aldık ki, her adım başı izin soracağız? Gidin başımızdan burada durmak en doğal hakkımız. Demokratik meşru bir eylem yapıyoruz.

Komiser: Şarkı bitti diyorum. Yasa benim, ben yasak dersem yasaktır! (iyice bağırır) Devlet de benim kanun da benim. Ben ne dersem o olur!

İlker: Biz! *(diyerek yerinden kalkar, hareketi sert ama sesi sakindir. İlker bu şekilde aniden kalkınca komiser diğer iki polisin arkasına kaçır. İlker sözlerine devam eder)* Biz sizin şarkınıza değil (elini yüreğinin üzerine koyar) kendi yüreğimizdeki şarkıya kulak veririz. Sizin hoparlörünüzden yayılan sahte şarkı biter, bizim şarkımız bitmez. Ayrılmayacağız buradan.

Komiser: Ayrılacaksınız!

Tayad'lılar hep birlikte: AYRILMAYACAĞIZ!

Komiser: (cırtlak bir sesle) Ayrılacaksınız. Kanun benim, yasa benim, devlet benim. Hand'inizi Broka'cağız. Kıracağız belinizi! Alıyoruz arkadaşlar hadi! Hücum! *(deyince saldırı başlar Aileler kenetlenerek slogan atar, coplar iner kalkar)*

(TAYAD'lıları teker teker sürükleyerek çıkarırlar. Dövizler yere devrilmiştir. Polisler çıktıktan sonra daha önce ziyaretçi olarak gelen TAYAD'lılar sahneye girerler. Dövizleri düzeltirler. Var olanların yanına bir de "Bas-kılar bizleri yıldırılmaz" yazılı döviz koyup taburelere otururlar.)

Komiser: (Konuşa konuşa geri döner) Oh be kaç gündür parka hapsoldük bunların yüzünden, gidelim de rahat yatağımızda uyuyalım bari. Neymiş çocukları ölüyormuş, ölmesinler kardeşim, bana mı sordular ölelim diye. Ölsünler bana ne. Yeter ki kimsenin sesi çıkmasın bizim de ra-

hatimiz kaçmasın (TAYAD'lılar fark eder) O ne?! (Telefonuna, telsizine aynı anda sarılır panikler)

- Amirim amirim gene gelmişler. Aynı yerdeler amirim. Hand Po-int... şarkı mı, ne şarkısı?.. özür dilerim amirim, evet şarkı İnsan hakları şarkısı... duyulmuyor efendim.

(TAYAD'lılar "onurumsun susma oğul"u söylemeye başlarlar)

Komiser: Bu ses nedir mi dediniz efendim?...Kendi şarkılarını söylüyorlar amirim. Anladım amirim bekleyeceğiz. Evet efendim vitrini bozuyorlar. Baş üstüne amirim. Emredersiniz...

(TAYAD'LILARIN sesi yükselir...)

(Komiser çömelerek ellerini başına koyar. Çaresizce beklemektedir. Işıklar yavaş yavaş kararır. En son, sadece TAYAD'lıların önündeki teneke-lerden yayılan ışık kalır)

Birinci bölümün sonu.

2. Bölüm

Oyuncular:

Hücredeki tutsak: Hasan Yeni
tutuklanan TAYAD'lı İlker

Dekor: Bir masa, üç saldıye, battaniye

Aksesuar: Elbise torbaları, bardaklar, su petleri, F tipi iletişim topları, masanın üzerinde kağıtlar, kalemler, kültablası vs vs.

(Perde açıldığında Hasan hücrede tek başınadır.)

Hasan: Bak hücre, beni ele geçirmeye çalıştığını biliyorum! Bunu reddettiğim için, bizimkisi sadece nefret üzerine kurulu bir ilişki. Beni avuncunun içine almak istiyorsun, başkalarına yaptığın gibi. Kabul etmiyorum. Bu seni hiddetlendiriyor "nasıl olur" diye hayıflanıyorsun. Bu ilişkide her şey senin lehineyken ruhuma elini sürememen seni çaresizleştiriyor. Boyun eğmezliğim ürpertiyor seni. Korkuyorsun benden. Sivandan, taşın-

dan, tuğlandan görüyorum korkunu. Kaybedecek olmanın korkusu bu. Gücünü korumak istiyorsun üzerimde. Kar etmediğini görünce daha da ürküyorsun. Beni durduramadığının farkındasın. Her gece çıkıp gittiğimi biliyorsun. Ve bunun çaresizliğiyle kıvranıyorsun. Evet beyaz yüzüne ge cenin karanlığı düştüğünde kaçıp gidiyorum buralardan. Her sabah kar şında bulsan da her gece kayboluşumu biliyor ve kahroluyorsun. Çünkü yok edemediğin aşkım içinde büyürken sana olan nefretim de büyüyor. Ve sana her baktığımda, dudaklarımdaki müstehzi tebessümle seni aşağı ladığımı görüyorsun.

Oysa şefaatt dilememi, ayaklarına kapanıp eteğine yüz sürmemi bek liyordun. Her şeyi bunun için ayarlamıştın değil mi? Ama işte başarama dın. Sana her istediğini yapmayacağımı baştan söylemiştim. Malum ya zorla güzellik olmaz ki, sen kirli ve çirkinsin. Aşk senin lügatında yok ve sevgisizlik yazıyor kitabında. Bütün ilişkilerini teslimiyet üzerine kurmuş sun sen. Onursuzsun. Senden daha güçlü olanların karşısında teslim olup kuyruk sallıyorsun.

Güçlü olduğunu sandığın ilişkilerde ise zalimsin. Her türlü adilik bek lenir senden, ki kimseyi bekletmeyip yapıyorsun zaten. Varlığın asalaklık ve alçaklık üzerine kurulu. Ancak tüm bu azametın karşısında beyhudeleş iyor.

Rüzgarlarımda dağılıyor hiddetin, şiddetin ve tehditin ki... ta içine bakıyorum, gözlerini kaçırıyorsun. Haksız olduğunun bilincindesin. Ve du dağından dökülen her şey yalan. Ne kadar parlatıp yayarsan o kadar inan dırıcı olacağını sanıyorsun. Ama hakikatin karşısında acizsin ve el süremi yorsun yüreğime. Oysa hayatta kalman buna bağlı. Sen sana teslim ol muş yüreksizlerle besleniyorsun. Bunu biliyorum. Bunu bildiğimi biliyor sun. Nefretim baki, kinim sonsuz, öfkem zapt edilemez. Tüm bunların far kındasın, daha önemlisi ben de farkındayım kendi gücümün. Bıçkınlığım ve eyvahsızlığım bundan. Sustuğum anlarda bile konuştuğumu duyar ol mak, seni ifrit ediyor. Bende kendi azrailini gördükçe panikliyorsun. Haklı sın, amansızım sana karşı, öyle amansızım ki bu yüreği ve bu yürekteki aş kı sana ezdirmemek için çıkarıp göğsümden sokaklara fırlatıyorum. Dağ lara, sonra meydanlara ve toprağa. Beni ele geçiremedin, izolasyoncu be yaz duvar, teslim alamadın beni. Her sabah karşında görsen de, her gece ve her an aşkıma koşmamı engelleyemedin. Ve işte çıkıp gidiyorum. Bir kez daha yine bir yangının kanatlarında. Seni sonsuz acizliğınle baş başa bırakıyorum, bir kez daha, beyaz ve alçak duvar. Beni tutamazsın ben umudum. Çünkü...

(Hasan " Ben umudum, umudum. Teslim alamazsınız beni" diyerek

sahnedan çıkar. Işıklar kararır)

*(Sahne aydınlandığında Hasan masa başında, sandalyede oturuyor-
dur. Dakikalar geçer, o hiç hareketsizdir.)*

Hasan: Beni izliyorsun... (sessizlik) Topu topu birkaç dakika geçti aradan ama hemen sıkıldınız. Doğrudur, hapishane kimileri için gerçekten çok sıkıcıdır.

Aslında bakarsanız böyle sessiz anlar pek azdır, genelde şöyledir.

*(Hasan kulise seslenir) Arkadaşlar sesleri verin (sifon sesleri, iş yurt-
larından gelen alet edevat sesleri, hücreler arası birbirine seslenen tutsak-
ların sesleri, top sesleri, süper FM, idare anonsu kapı açıp kapama sesle-
ri, tamirat makinelerden yükselen sesler...)*

*(Hasan bir süre sessiz kalır, sonra alçak sesle konuşmaya başlar,
ama sesi duyulmaz. Sadece ağız göz ve kol hareketlerinden anlaşılır ko-
nuştuğu. Susar ve bekler. Ve ardından yüksek bir sesle neredeyse bağıra-
rak konuşmaya başlar)*

Hasan: Beni duyabiliyor musunuz? Duyamıyorsunuz tabii...Nasıl du-
yacaksınız... Ben bile kendimi zor duyuyorum.

(Daha yüksek sesle bağırır)

- Bazen diyorum öyle olur ki, insan kendi sesini bile duyamaz.....
(Dıştan bir ses gelir, İlker'in sesidir)

İlker: Bıraksana kolumu.... İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek!

*(Hasan da hemen slogana katılır. Hemen sonra diğer hücrelerden
sesler de dalga dalga katılır slogana.)*

*(Hücre kapısı açılır ve İlker arkadan itilerek sendeleyerek içeri girer.
Üstü başı yırtılmış, saçları dağınık, ayakları çıplaktır. Peşinden ayakkabıla-
rı ve birkaç parça iç çamaşırı, havlusu atılır hücre kapısından içeri)*

(Hasan, İlker'i sandalyeye oturtup bir bardak su doldurur hemen.)

Hasan: Al, iç biraz.

İlker: Sağol.

Hasan: Ben Hasan.

İlker: Ben de İlker, TAYAD'lıyım.

Hasan: Ooo bizdensin desene, (der sevinçle) Gel şöyle sıkıca kucak-
layayım seni. (kucaklaşırlar) Sizi yarın bekliyorduk ama ellerini çabuk tut-
muşlar demek ki.

İlker: Valla abi, biraz canlarını sıktık herhalde nereden buldularsa
böylelerini. Hele bir tane vardı "TAYAD yasadışı sol örgüt" diye başımızın

etini yedi. Sırf kara mizah yani.

(İlker suyu bitirip ayağa kalkar. Üstünü başını yoklar. Gömleği ve pantolonundaki yırtıkları inceler...)

Hasan: Anlaşılan harbe tutuşmuşsunuz girişte ha!?

İlker: Ya... Sorma abi, tutturmuşlar soyun soyun diye... (Heyecanla yaşadığı saldırıyı anlatır) 4 kişi sağ tarafa geçti, üç kişi de sola. Ben onları kollarken bir tanesi arka taraftan boğazıma yapışmasın mı... Gömlek öyle gitti. Pantolonumun paçasını da, yarma göbek bir gardiyan vardı, o bu hale getirdi.

Hasan: Eh böylece F Tipleri'yle tanışmış oldun. Zaten hemen yarın suç duyurusu yaparız saldırdıkları için. Gerçi gene takipsizlik verirler ama... tekrar geçmiş olsun... Bak burada elbiseler var. *(elbise torbalarını gösterir)* Üzerine uyar sanırım. Hangisini beğenirsen al. Bak lavabo şu tarafta. Ben de arkadaşlara yazarım senin geldiğini.

(İlker torbaları karıştırmaya başlar)

İlker: Off... Fakat Hasan abi bu torbadakiler...

Hasan: (Torbaların yanına gelerek) Ah, kusura bakma söylemeyi unuttum. Bu benim arşiv torbası. Sana anlatırım sonra (der torbanın ağzını bağlar) Bak buradan seç beğen al.

(İlker üzerini değiştirirken Hasan da not yazar. İlker üzerini değiştirince Hasan yanına gelir. Sırtını sıvazlar)

Hasan: Güzel... Güzel... Yakıştı. Güle güle giy. Dur bir daha kucaklayayım seni ya. (Yine kucaklar) Sorma benim yanımdaki arkadaş tahliye oldu. Kaç aydır tek başıma kalıyorum. İnsan bir yoldaşının sesine, yüzüne hasret kalıyor. Senin geldiğini haber verecektik. Haydi gel havalandırma-ya çıkalım. *(Yazdığı notu katlayıp topa koyar ve birlikte havalandırmaya çıkarlar)*

Hasan: Aliii, Aliii...!

Dış ses: Eveeet!

Hasan: Geliyor, geliyor! (der ve topu fırlatır) Geldi mi?

Dış ses: Takıldı! Takıldı! ... Alırız şimdi merak etme, görünüyor.

Hasan: Ali telefona gel telefona (ilker'e dönerek) Biz burada sadece Ali'ye ulaşabiliyoruz. Kuş uçmaz kervan geçmez yerdeyiz yani. Onun için fazla top gelip-gitmez. Aramızda boş bir hücre var. Riskli olduğu için zorunlu olmadıkça top trafiği işlemiyor. *(Havalandırma logarını göstererek)* Bak bu da telefon...

İlker: Telefon deyince ben de dedim ne telefonu, meğer buymuş. Buranın altında mı kalıyorlar?

Hasan: Şimdi tanışırsınız. Yusuf... Yusuf... (bekler) Yusuf bak yeni bir arkadaş geldi. TAYAD'lı. Adı İlker (İlkere dönerek) Haydi sen de bir merhaba de...

İlker: (Yere doğru eğilip bağırarak) Merhaba merhaba (dinler) iyiler... iyiler, selamlan var.

(Bu sırada Hasan içeri girip bir 5'lik petle su getirir. İlker konuşurken logara su döker)

Hasan: Yusuf su geliyor... (kahkaha atar)

İlker: (Şaşırmıştır) Yusuf abi, Yusuf abi ısladın mı? (Dinler) Sen aşağıda değil misin, (dinler) Hadi ya!? (kahkaha atar) Ben de seni alt katta sandım. Alt kat yok mu?... Ne tarafa.... Tamam anladım. Ali ağabeyle birlikte mi kalıyorsun? Tamam tamam, Hasan abi suyu dökünce dedim Yusuf abi sırlıklam olmuştur şimdi. (Kahkaha atar, Hasan'a dönerek) Hasan abi, helal olsun daha ilk günden yapılır mı?

Hasan: Dur bakalım daha ne gördün ki?... Ali'ye de seslensene...

İlker: Ali abiiii!!!... (dinler) Merhaba merhaba, Ali abi senin soyadın neydi? (dinler) tamam tanıdım. Geçen hafta sizin eve gittiydik. Anamız buraya geleceğimizi bilseydi selam da yollardı sana. Artık ziyarete geldiğinde sen selam söylersin. (dinler) İyiler iyiler. Keşke herkes onlar gibi olsa. Tamam konuşuruz sonra... İyiyim iyiyim. Sağol... Sağol görüşürüz.

(İlker ve Hasan içeri girerler)

Hasan: Sen şimdi yorgunsundur, karnın da açtır, istersen yukarı çık biraz uzan, çay demleyince çağırırım seni.

İlker: Yok abi, bir elimi yüzümü yıkasam yeter. Şu torbadan gelen koku mahvetti beni. O neydi öyle.

Hasan: Gel şöyle otur. Ben de sana tecrit zulmünün müzesini tanıtayım... Yani en azından bir bölümünü.

(İlker sandalyeye oturur. Hasan torbanın yanına gider. Hasan torbadan kanlı bir gömlek çıkarır)

Hasan: İstersen burnunu tıka, ben bu kokuyu duydukça hala boğulur gibi oluyorum. (Gömleği, göstererek) Bunu tahmin edersin. 19 Aralık 2000... Bu gömlekte benim dışımda en az 8-10 kişinin daha kanı var. Belki de daha çok... (durgunlaşır) Ben sağlıkçıydım da... Neyse sana daha sonra uzun uzun anlatırım o günleri. Sen de dışarıyı anlatırsın bana.

(Torbadan bir pantolon çıkarır) Bu da 15 Temmuz 2001'den kalma. Mahkemeye gitmiştik o gün (Pantolonun yırtık yerlerini gösterir) Bak şunları görüyor musun?... Hakimin verdiği karara bozulup üstümüzü başımızı paralamadık elbet. Yok yok, yolda itler de saldırmadı... Ha bak bir ya-

niyla öyle de diyebiliriz. Çünkü iki ayak üstünde yürümeleri ve yeşil elbiseleri dışında pek bir farkları yok.

(Bir gömlek daha çıkarır-kolu yoktur) Bunu da geçen ay aramada yırttılar. Görüyorsun ya, adamlar güya arama yapmaya geliyorlar. Arama dedikleri işin hikayesi, kimi zaman kitabını, kimi zaman dışarıya yollamak için yaptığın bir el işini, kimi zaman gömleğin sol koluna yaptıkları gibi söküp götürüyorlar. " Yasaklı" olduğundan değil elbet. Neyse uzun uzun anlatmama gerek yok bunları sana, bildiğin en azından tahmin edeceğin şeyler hepsi... Unutmadan söyleyim, yarın öbür gün arama gelir. Baştan uyarayım hazırlıklı ol. Senin de kolunu bacağını söküp götürmesinler (birlikte gülerler).

(Başka elbiselerde çıkarır, hepsi yırtıktır gene.)

Buradan tahliye olanlardan bana kalan miras. Ben de onların büyük bir bölümünü dışarı yolladım zaten. Malum üç-beş elbise sınırlaması var. Giyebilecek bir şeyler almak için eskileri vermek gerekiyor. Evdekiire söyledim güzelce paketleyip muhafaza ediyorlar, ayrıca her hücrede ben-dekine benzer bir dolu yırtık elbise torbası var. Artık zaferden sonra sergileriz bunları.

Dış ses: Hasaaan!... Hasaann!!...

Hasan: (Havalandırma kapısına giderek) Eeveet!

Dış ses: Hasan geliyor!

(Hasan'ın yanına gelmiş olan İlker havalandırmaya çıkar önce)

Hasan: (İlker'e dönerek) Dikkat et bir yerine gelmesin! (İlker, Hasan'ın yanına yanaşır.)

Hasan: Söyledim dikkat et diye... Geliyor sesini duyduğun zaman hemen sipere yat.

(Biraz bekledikten sonra topları toplayarak sayarlar.)

Hasan: Aliii!... 5 tane geldi!

Dış ses: Tamaaam!

Hasan: (İçeri girerken İlker'e) Duyan arkadaşlar sana hoş geldin demeye gelmişlerdir. Yeni gelen olduğu zaman, tanıyan-tanımayan hemen hoş geldin notu yazar bizde. Biraz da gelenek gibi bir şey. Hani eskiden hapishaneye düşen kişiye herkes gelir-geçmiş olsun derdi ya, bu da F Tipi modeli.

İlker: Zaten duyduğuma göre her şeyin F Tipi'ne uyumlu hali yaratılmış bir şekilde. Burada çıkarılan dergileri dışarıda gördüğümde çok şaşırmıştım. Tecritte nasıl başarmışlar diye.

Hasan: Eh, artık burada olduğuna göre, her şeyi çok daha yakından,

"içerden" göreceksin demektir. Her şeyin F Tipi uyumlu hali var, senin de söylediğin gibi mesela bu akşam F Tipi'ne uyumlu dilekçeleri göreceksin. Yarına bir ton dilekçe yazmamız gerek. Buraya girişte uğradığın saldırı için suç duyurusu dilekçesi, tutuklamaya itiraz dilekçesi, kantin dilekçesi, revir için dilekçe, saatinin getirilmesi için dilekçe... dilekçe de dilekçe... F Tiple-ri'nden çıkan herkes arzu halcilerden daha iyi dilekçe yazar.

(Hasan konuşmasına devam ederken fonda bir müzik başlar. Hasan'ın konuşması müzik yükseldikçe duyulmaz olur. Artık sadece el kol hareketlerinden sohbetin devam ettiği anlaşılmaktadır... Işık azalır ve tamamen kapanır... Fondaki müzik devam eder... Güneş doğar, yükselir, batar... Güneş bir kez daha, bir kez daha doğar, yükselir, batar... Günler geçer... Günler sonra gün ağardığında...

Hasan masada yazı yazmaktadır, İlker ise ağır ağır voltada...

Gün yavaş yavaş aydınlanır. Fondaki müzik kesilir.

Bu defa İlker havalandırmada sıkıntılı bir ruh haliyle volta atıyordur. Hasan yazı yazmayı bırakıp bir süre İlker'i izler. Havalandırmaya çıkar o da.)

Hasan: (Havayı derince içine çekerek) Oh be, ne kadar güzel bir gün. Şimdi dışarıda olmak vardı ya.... Şöyle çayır çimen yuvarlanacaksın, ezilen çimenlerden yayılan koku dolduracak ciğerlerini... Tutuklanmadan iki ay önceydi sanırım, en son öyle bir gün geçirdiğimde. O günkü toprak kokusu şimdi bile burnumda sanki. Oysa yedi seneden fazla zaman geçmiş...

İlker: Zor olmadı mı Hasan abi? Yedi koca yıl. Ben geleli daha iki ay ya oldu ya olmadı.

Hasan: Canın sıkılıyor değil mi? İlk zamanlar bana da zor gelmişti mapusta olmak, hele de hücrede. Bir yanıyla eli kolu bağlanmış zannediyor ya insan kendini... Zamanla anlıyorsun ki değil... Hiç değil... Sıcak mücadele içinde olmak elbette her zaman için çok farklıdır ama biraz da o sıcaklığı yüreğinde taşımak değil mi kavgamız. Her şey amaçlarda ve hedeflerde düğümleniyor. Eğer o amaç ve hedeflerde bir çarpıklık, bir sapma yoksa, can sıkıntısı olur, aşılr, kırk türlü sorun yaşanır aşılr. Hani Nazım der ya *"Mapusta on sene on beş sene yatılır, yatılmaz değil, kararmasın yeter ki sol memenin altındaki Cevahir"*. Biz neredeysek mücadele orada, hareketlilik, canlılık orada.

İlker: *(Kendi kendine konuşur gibi)* Bizim mahkeme ne olur acaba? Bizimkiler şimdi neler yapıyorlardır kim bilir? *(İç düşüncelerinden sıyrılıp sesli konuştuğunun farkına varıp Hasan'a döner.)* En zor ne zaman oluyor biliyor musun Hasan abi, rüyamda dışarıda görüyorum kendimi. Her şey

o kadar canlı, o kadar sıcak... Uyandığımda bir süre kendime gelemiyorum. Öyle boşluktaymış gibi hissediyorum.

Hasan: İlk zamanlar için biraz doğal belki, ama tehlikeli. Bu hücreleri bunun için yaptılar zaten. Kimi insan bu fiziki yalnızlık içinde boğulur. Yan tarafımıza adli bir tutsağı getirmişlerdi. O şöyle anlatıyordu kendi ruh hali ni: "Hücrede boğuluyorum sanki, bir şeyler yüreğimi sıkıştırıyor. Yatağa uzanıp tavana bakınca... Havalandırmaya çıkıp gökyüzünü seyredince şu dikenli teller benim çevremde dolanıyor, batıyor, batıyor... Her yanım kanıyor... kanıyorum..." Düşün işte doğru bir amaç ve hedefe sıkı sıkı sarıl mayan birini nasıl parçalıyor buralar.

İlker: Hapishanenin her şeyi, duvarlar parmaklıklar, tel örgüler, demir kapılar, hücre-havalandırma, her şeyi planlanmış, yok etmek için tasarlanmış değil mi? Dışarıdayken insanın böyle bir yerde nasıl olupta çıldırmadan-eğilmeden yaşayabileceğini düşünmüştüm. Birçok kişinin sağlığı da bozuldu bildiğim kadarıyla... Kiminin midesi, kiminin böbreği... Buna engel olmak... düşünüyorum, bir şekilde sıkıyor hep beni.... Sıkıcı gerçekten, oysa öyle kendimi de salmış değilim yanlış anlama. Elimde değil belki de...

Hasan: "Elimde değil" mi?

İlker: Öyle galiba.

Hasan: Elini aç bakayım.

İlker: Anlamadım.

Hasan: Elini diyorum aç da bir bakayım.

İlker: (Gülerek) İşte... (*Hasan'ın eline bakmasını izler*) falcılar gibi yaptın şimdi Hasan abi.

Hasan: Elinde değil mi şimdi?

İlker: Hani?

Hasan: (*Tokalaşır gibi ama sıkıca İlker'in elini tutar.*) Peki şimdi elinde mi?

İlker: Bilmem...

Hasan: iyi düşün!

İlker: Çok bir değişiklik olmadı sanki.

Hasan: Bence elinde olmalı. Çünkü senin "elimde değil" dediğin şey benim elimdeydi. Haliyle şimdi senin de elinde.

İlker: Anladım desem yalan olur.

Hasan: Hepimiz etten kemikten insanlarız İlker. Zayıf yanlarımız, güçlü yanlarımız var. Senin de öyle, benim de öyle. Eksiklerimizle savaşıyoruz sürekli daha iyi olabilmek için. Ama "elimde değil" diye bir şey yok.

Birimizin elinde olmayan diğerimizin elindedir. El ele olduğumuzda ise hepimizin elinde. İstersen böyle düşünerek bak eline...

İlker: *(Eline bakar)* Anladım sanırım... *(sessizleşir.)* **Hasan:** Haydi canlan biraz, şu sıkıntı bulutlarını dağıtalım. *(Daha seri şekilde voltaya devam ederler.)* Bundan on sene kadar önceydi, gidecek yerim yok, gecenin bir yarısı sokakta kalmışım, hava soğuk, cepte beş kuruş para yok... *(diye anlatırken fonda yine müzik duyulmaya başlar. Konuşmalar duyulmamaktadır ama belli ki sohbet tüm canlılığıyla sürmektedir. Işıklar yavaş yavaş kararır.)*

(Sahne bir aydınlanıp bir kararmaktadır, günler günleri kovalar... Gün doğduğunda Hasanla İlker havalandırmada spor yaparken, şınav-mekik çekerken görülür... Başka bir gün, havalandırmada sırtüstü uzanmış gökyüzüne resim çizer gibi hareketler yapıyorlardır. Bir avuç gök yüzünü paylaşamıyormuş gibi İlker Hasan'ın kollarını yana ittirir. Hasan İlker'i kovalar, boğuşurlar, hücre onların kahkahalarıyla çınlar... Bir başka gün, gün batarken, okunan bir şiir eşliğinde Hasan'la İlker şehit yoldaşları için saygı duruşunda bulunurken görülürler... Başka bir gün... İlker Hasan'a Harman dalı oynamayı öğretmektedir... İlker gösterir Hasan acemice tekrarlar... Gün doğarken, güneş yükselmişken, gün batarken, toplar gelir gider. Sahne ışıklar tamamen aydınlandığında masada oturmuş yazı yazıyorlardır. Yazdıkları kağıtları buruşturup kağıttan bir top yapar ve masanın üzerine yığırlar. Hasan yorulmuş gibi vücudunu esneterek hücrede volta atmaya başlar.)

İlker: Abi okurlar mı dersin?

Hasan: Mutlaka okurlar ama önemli olan yalnızca kendilerinin okumaları değil; yüksek sesle okumalıdır ki sesimize ses katabilsinler. Bakalım birazdan görürüz nasılsa *(sahnenin ön tarafına doğru yürür ve konuşmaya başlar.)*

Bazen kendimi tiyatro sahnesinde hissediyorum. Düşünsene, tüm dünya gözlerini dikmiş bizi izliyor. Ha, tek işleri bu değil elbet. Ama yüzlerce gelişme içerisinde bizi de izliyor, haberdar oluyorlar. Öyle düşününce sanki burası bir tiyatro sahnesi biz de oyuncularımız gerçek yaşamın. *(Seyircileri göstererek)* tüm seyirciler bizi izliyor, ne yapacaklar, direniş ne zaman sonuçlanacak diye. Repliklerimiz yazılmamış. Sadece şunu biliyoruz: Direneceğiz ve kazanacağız. Geri kalanı doğaçlama gibi. Elbetteki direniriz. Ama bahsettiğim fiziki direniş de değil. O direnme halini bir yaşam biçimine dönüştürmekten söz ediyorum. Yüreğimize iliklerimize işlemiş olmalı ki sökülüp atılmasın içimizden. Bizim yaşattığımız direniş sadece bizimle de kalmıyor. Nereye ve kime ulaşırsa onu etkiliyor, değiştiriyor. Yüreğinde kavga ve umut tohumları yeşertiyor. O zaman diyorsun ki **tüm**

seyirciler katılsa bize... Bu sahneye sığar mı? Sığmaz! Bir halk yediden yetmişe hapishanelere doldurulamaz ya... Her şey halkla birlikte güzel, her şey halkla birlikte anlamlı. Hayat da öyle mücadele de ... Neden hapishanedeyiz, onlar için değil mi?

Tüm insanlara elini taşın altına koymak gerektiğini anlatabilmemiz gerek. Elimizi taşın altına koymaktan kaçarsak, aynı taş gelip başımızı ezecek çünkü. Bunu kavratabilmeliyiz. Kavratabilmeliyiz ki anlasınlar. Işıkların aydınlattığı yerde olmak ya da karanlıkta kalmış olmak değiştirmiyor gerçekleri.

Hiç kimse bu oyunun dışında kalmak gibi bir seçeneğe sahip değil. *(Biraz sessiz kalır, seyircileri izler, tekrar volta atmaya başlar.)*

İlker: Birkaç tanesini uçak gibi yaparsak belki daha uzağa da ulaşır.

Hasan: Yapalım tabii... iyi düşündün.

(Kağıtlarda önceden yazılmış kısa notlar, duyarlılık çağrıları vardır.)

Sayın gazeteci! F Tipi politikaları ve tecrit nedeniyle 7 79 arkadaşımızı yitirdik. Bu suçun bir ortağı da ülkemizde sansür uygulamalarını sürdüren medyadır. Sesimiz soluğumuz kesilmeye çalışılıyor. Buna ortak olmayın. Ülkemiz ve geleceğimiz için insanlık onurumuz için direniyoruz. Sizi de sesimize ses katmaya çağırıyoruz.

Halkımız! Sizin için ölüyor sizin için direniyoruz. Gönlünüz rahat olsun. Bugüne kadar alınımız açık başımız dik geldik. Bugünden sonra da farklı olmayacak...

Bu kağıtları seyircilere atarlar... **İlker:** Şu köşedeki

ablaya atarsak okur mu acaba? **Hasan:** Şuradaki genç

arkadaş neden okumadı sence? **İlker:** Ama bak, şu

gruptakiler çok coşkulu okuyorlar...

(Seyirciler atılan kağıtları okumaktadır... İlker onlardan birine seslenir.)

İlker: Lütfen bu son mesajı da siz okur musunuz?

Seyirci: Şeyy... ben Yapamam ki

İlker: Neden olmasın, iki satır söz. Tek yapmanız gereken yüksek sesle dile getirmek.

Seyirci: Bilmem ki, bu kadar insanın karşısında heyecanlandım, kusura bakmayın.

İlker: Birlikte okuyalım isterseniz *(der ve sahneden atlayarak yanına gider. Birlikte okuyabilmek için kendi aralarında konuşurlar ve 1-2-3 diyeerek başlarlar).*

Elimde değil diye bir şey yok, birimizin elinde olmayan diğerimizin elinde. El ele verirse hepimizin elinde, her şey elimizde.

(Hasan da sahneden atlayarak seyircileri el ele tutuşmaya davet eder. Önceki bölümde oynayan oyuncular da salonda dolaşarak el ele tutuşmaya davet ederler.)

Hasan: Haydi el ele tutuşalım. Utanır mıyız, çekinir miyiz, korkar mıyız? Kimden niye çekiniriz? Kimden niye korkarız? Hepimiz aynı bütünün parçası değil miyiz, halk değil miyiz?

Haydi el ele verelim birleşelim. El ele verirse her şeyi başarmak elimizde! Tecritin kalkması da , ölümlerin son bulması da. Birleşelim, kazanalım!

ÜÇÜNCÜ GÜN (27 Haziran 2005 Pazartesi)

TECRİT VE TECRİTE KARŞI MÜCADELE SEMPOZYUMU SONUÇ DEKLARASYONU İSTANBUL ÇAĞRISI

(Sempozyum'un 3. gününde, sunulan tebliğler, konuşmalar, tartışmalar ve öneriler sonucunda hazırlanan sonuç deklarasyonu, TMMOB toplantı salonunda yapılan bir basın toplantısıyla açıklandı. Deklarasyona, sempozyum boyunca tecrite karşı mücadele için Türkiye halklarına, dünya halklarına, devrimci, demokratik kurumlara yapılan çağrıları temsil etmesi anlamında "İstanbul Çağrısı" adı verilmiştir. Sonuç Deklarasyonu metni aşağıdadır:)

"25-26 Haziran 2005 tarihlerinde İstanbul'da İSTANBUL TAYAD ve ULUSLARARASI TECRİTLE MÜCADELE PLATFORMU tarafından düzenlenen TECRİT VE TECRİTE KARŞI MÜCADELE SEMPOZYUMU'na katılan ve aşağıda imzası bulunan bizler, Türkiye'de F Tipi hapisanelerde tecrit ko-

şullarında yaratılan ve yaşatılan direnişi selamlıyoruz. Bu büyük direnişte şehit düşen 119 kahramanı saygı ile anıyoruz. Bu direnişin sadece F Tipi hapisanelerdeki tecrite karşı değil, dünyanın her yerinde uygulanan baskı ve zulüm politikalarına karşı yapıldığını görüyoruz.

Tecritin; yüzyılımızda tek tek kişileri, örgütleri, devletleri marjinalleştirmeyi, yok etmeyi, teslim almayı hedefleyen ve emperyalizm tarafından uygulanan bir politika olduğunu tespit ediyoruz.

Halklara baskı ve zulüm uygulayan devletler; kendi egemenliklerini pekiştirmek, kendilerine yeni pazarlar yaratmak için ülkeleri işgal etmekten, halkları katletmekten çekinmiyor. Halklarının özgürlüğü, vatanlarının bağımsızlığı için mücadele edenleri ve ezilen halkları tecrit altında tutmaya çalışıyor. ABD emperyalizminin başta Ortadoğu ülkeleri olmak üzere tüm dünyayı teslim alma politikaları ve saldırıları sonucu Afganistan, Irak toprakları yağma edilmeye; halklar katledilmeye ve vahşice zulüm uygulanmaya devam ediyor.

Bu deklarasyon imzacıları; baskıcı iktidarların tecrit politikalarını uygulamak için zor ve şiddet yanında demagoji ve sansürü de yoğun olarak kullandığını tespit eder. Bu devletler demagoji ve yalan ile çarpıttıkları gerçekleri, sansür uygulayarak halklardan gizlerler. Bu nedenle tecrit, baskı, zulüm, işkence ve keyfi tutukluluklarla birlikte sansüre karşı mücadele de deklarasyon imzacılarının hedefleri arasındadır.

Deklarasyon imzacıları tecriti sadece fiziki, mimari tecrit olarak kabul etmez. Tecritin bütünlüklü bir politika olarak uygulandığını, iradelerin teslim alınmaya, düşüncelerin tecritle değiştirilmeye çalışıldığını kabul eder. Bugün için baskı ve zulüm politikalarının uygulanmasında önemli bir yeri bulunan **tecrite karşı mücadele, deklarasyon imzacılarının temel amaçlarındandır.**

Yüzyılımızda baskıcı iktidarlar acımasızca politikalarını uygulamakta, ülkeleri işgal edip bombalamakta, ülkeleri talan etmekte, en ufak bir hak arama eylemi baskı-terörle bastırılmaktadır. Bu dünyada halkların iradesi, bağımsızlık isteği baskıcı iktidarlar tarafından görmezden gelinmektedir. Bu nedenle deklarasyon imzacıları tecrit saldırısına karşı mücadelenin baskı ve zulme karşı mücadele perspektifi ile sürdürülmesinin yeterli olduğunu kabul eder. Tecrite karşı mücadelede yer alacak kişi, kurum ve devletlerin baskı ve zulme karşı mücadele ideolojisini kabul etmeleri yeterlidir. İmzacılar baskı ve zulme karşı mücadele perspektifinin **birlikte mücadele etme, ortak çalışma** konusunda en geniş zemini sunduğunu kabul eder.

Bu nedenle deklarasyon imzacıları aşağıdaki kararları almış ve diğer kişi, kurum, kuruluş, örgütler ve devletlere deklarasyona katılmaları konusunda çağrı yapmaya karar vermiştir:

1- İmzacılar Türkiye'deki F Tipi ve diğer hapisanelerde tecrit altında bulunan tutuklu ve hükümlülerle dayanışma içinde olduğunu açıklar. Tecritte tutulan tutuklu ve hükümlülerle dayanışmak, onları sahiplenmek, onların içinde bulunduğu tecrit koşullarını ortadan kaldırmak için **19 Aralık gününü TÜRKİYE'Lİ TUTSAKLARLA DAYANIŞMA GÜNÜ** olarak ilan eder. İmzacılar bu günden başlayarak ayrı ayrı ve beraber yapacakları eylemlerle, etkinliklerle tecritin kaldırılması için mücadele eder.

2- İmzacılar İsrail, Ebu Gureyb, Guantanamo, Bagram hapisaneleri gibi tecrit, işkence, baskı ve zulüm hapisanelerinde bulunan tutsaklarla dayanışma içinde bulunur. Onların içinde bulunduğu tecrit koşullarının sona erdirilmesi için mücadele eder.

3- Bu deklarasyon imzacıları tecriti salt fiziki tecrit olarak kabul etmez. Tecrit; mimari tecritin yanında kültürel, ahlaki, sosyolojik, psikolojik tahribatlar da yaratan; yalnızlaştırma, marjinalleştirme ve yok etme politikalarına hizmet eden, ezilen halklara yönelik her türlü uygulama, karar ve yasayı kapsar. Bunun gereği olarak örneğin ambargo uygulanması, işgal, sansür, açık saldırı, işkence, hukuksuz tutuklama da dahil her türlü hukuk suzluk, tutuklulara yönelik izolasyon ve yalnızlaştırma politikaları, **tecrit kapsamında** kabul edilir.

4- İmzacılar tecritin, **zor, şiddet ve sansür olmaksızın** uygulanmaya çağını kabul eder. Bu nedenle tecrite karşı mücadele ederken aynı zaman da ezilen halklara uygulanan katliam, soykırım, işkence gibi şiddet politikalarına ve sansüre karşı da mücadele eder.

5- İmzacılar tecrite karşı mücadelede karşılıklı **enformasyonun, bilgi lendirmenin ve sürekli iletişimin** etkili mücadelenin zorunlu ön koşulu olduğunu kabul eder. Bunun için bir **iletişim-koordinasyon merkezi** kurulmasını kabul eder. Bu merkez her türlü bilgi, belge, deneyimlerin ve dokümanların toplandığı, haberleşmenin sağlandığı ve toplanan bilgilerin dağıtıldığı, kamuoyunun ve katılımcıların bilgilendirildiği merkez işlevi görür. Bu merkezin tek başına karar alma yetkisi olmamalıdır. Bu merkezde internet sayfası düzenlenmeli, kitap ve gazete şeklinde yayınlar yayınlanmalı, radyo ve TV yayıncılığı gibi olanaklar etkili olarak kullanılmalıdır.

Deklarasyon imzacıları tecrit ve sansürün aşılabilmesi ve gerçeklerin Dünya Halkları'na ulaştırılabilmesi için bilimsel araştırma yaptırılmasını, belgesel çalışmalarının yapılmasını, fotoğraf gibi görsel iletişim araçları-

nın etkin olarak kullanılmasını amaçlar. Ayrıca katılımcılara ve dışarıdan herkesin yararlanmasına ve katılımına açık bir **TECRİTE KARŞI AĞ** kurar. Bu merkez dünyanın herhangi bir yerinde tespit ettiği her türlü hak ihlali-ne derhal müdahale etme konusunda üyelerini bilgilendirir.

6- Deklarasyon imzacıları; **dünyanın herhangi bir yerinde** tespit ettikleri, ezilen halklara yönelik saldırılara müdahale etme konusunda kararlıdır. Bunun için heyetler oluşturma ve yerinde gözlem, teşhir, ulusal ve uluslararası yargı yollarının kullanılması gibi yasal veya meşru bütün hak arama yollarının kullanılması için her türlü yöntemi uygular. Bu konuda saldırıya uğrayan kişi, kurum, kuruluş, örgüt ve devletin talepte bulunma sını beklemesiz.

7- İmzacılar, **tecrit saldırısına uğrayanlarla dayanışma içinde** olur. Tecrit mağdurlarının tedavi edilmesi için gerekli her türlü çalışmayı yapar. Bunun gereği olarak rehabilitasyon merkezleri kurulması, tıbbi personel, araç-gereç ve ilaç temini imzacıların görevleri arasındadır.

8- İmzacılar, işkence yapılmasını teşvik eden, finanse eden, baskı ve zulüm uygulayan, ülkelerin iç işlerine karışan, darbeler yapan uluslararası tekelere karşı boykot kampanyaları örgütler.

9- İmzacılar dünyadaki tüm baskı ve zulme karşı mücadele eden kişi, kurum, örgüt ve devletlerin bu deklarasyona katılabileceklerini kabul eder. Bunun için gerekli çağrılarını yapar.

26.06.2005

İmzalayanlar:

Dr. Henriette TOGNETTI (Psikolog. Floransa Üniversitesi Brezilyalı Araştırmacı / İTALYA)

Sandro TARGETTİ (Floransa Şehri Belediye Danışmanı, Yeniden Yapılanma Komünist Partisi Tecrite Karşı Platform Temsilcisi / İTALYA)

Eamon O'DONNELL (IRSAP. İrlanda Cumhuriyetçi Sosyalist Parti / İRLANDA)

Jimmy DUCLOS (Gazeteci / FRANSA)

Michael DEVİNE (IRSP İrlanda Cumhuriyetçi Sosyalist Parti / İRLANDA)

Mohammed SAFA (Khiam Rehabilitasyon Merkezi / LÜBNAN)

Darine VVEHBE (Khiam Rehabilitasyon Merkez / LÜBNAN)

Mohammad EI-SAMARAE (IPA Irak Yurtsever İttifakı / İRAK)

Azmet BEGG (Eski Guantanamo Tutsağı Muazzam Begg'in Babası / İNGİLTERE)

Dimiter IVANOV GACHEV (Sosyolog / 23 Eylül Direniş Hareketi / BULGARİSTAN)

Yannis VLAHOS (PAME (Militan İşçi Cephesi) / YUNANİSTAN)

Savas TSAKMAKİDİS (ADEDY/Yunanistan Memur Sendikaları Konfederasyonu/YUNANİSTAN)

TARIM ORKAM-SEN Genel Merkezi

ÇHD Genel Merkezi **BES**

İstanbul 1 No'lu Şube **BES**

İstanbul 2 No'lu Şube

Mehmet ÖZER (ŞAIR)

Haluk GERGER (Uluslararası İlişkiler Öğretim Görevlisi / Gazeteci / Yazar)

DİSK GENEL-İŞ İstanbul 2 No'lu Bölge

DİSK GENEL-İŞ İstanbul 3 No'lu Şube

DİSK GENEL-İŞ Trakya Şubesi

SES (Sağlık Ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası) Genel Merkezi

İSTANBUL TAYAD

HALKIN HUKUK BÜROSU

İSTANBUL TEMEL HAKLAR VE ÖZGÜRLÜKLER DERNEĞİ

İDİL KÜLTÜR MERKEZİ

GRUP YORUM

Bağımsızlık, Demokrasi Sosyalizm İçin YÜRÜYÜŞ Dergisi

GENÇLİK FEDERASYONU

Ali ERİŞ (İşçi Emeklisi)

Ali Rıza KÜÇÜKOSMANOĞLU (DİSK / Nakliyat-iş Genel Başkanı)

EK-1

Sempozyum'a Gönderilen Tebliğler'den

(Bu bölümde yer verilen tebliğler, Sempozyum'a gönderilmiş,
ancak Sempozyum'un akışı içinde okunamayan tebliğlerdir.)

TECRİTE İLİŞKİN SAĞLIK VE SOSYAL HİZMETLERİ SENDİKASI (SES) GENEL MERKEZ TEBLİĞİ

Hapishaneler dünyanın birçok ülkesinde olduğu gibi ülkemizde de güncelliğini koruyan önemli bir sorun. F Tipi hapishanelerle dayatılan tecrit, en temel hakların gasp edilmesi ve ölüm orucu direnişiyle 119 insanın yaşamını yitirmesi sorunun boyutunu ve yakıcılığını ortaya koyuyor. Ayırımına varılması gereken nokta, bu sorunu sistemin yarattığı ve bir insanlık sorunu olarak karşımızda durduğudur.

Hapishane kurumu, insanlığa kapitalizmin armağanıdır. 17. yüzyıla gelinceye dek, toplum yaşamında bugünkü anlamda "hapishane" yoktur. Onun yerine "zindan" denilen kapatma yerleri vardır. İnsanlar zindana "bedene eza" biçiminde uygulanan cezalarını çekmek ya da serbest kalmayı beklemek için kapatılırdı.

18. ve 19. yüzyıllarda, kapitalizmle birlikte kentlere göç yoğunluk kazandı. Emek-yoğun üretimden sanayi toplumuna geçiş, kentleşmeye hız kazandırmıştı. Böylece yerleşik yaşam, egemen yaşam biçimi olmuştu. Yavaş yavaş her yurttaşın sürekli oturacağı belirli bir ikametgahı ve düzenli bir işi olması, toplumsal denetimin önemli bir koşulu haline geldi. Feodalizmden kapitalizme geçiş ve sanayileşme işçi sınıfının doğuşuna ve gelişmesine neden oldu. Üreten ama ürettiğinden hak ettiğini alamayan işçi sınıfı burjuvazinin korkulu rüyası haline gelmişti. Toplumsal yaşamdaki bu gelişmelere paralel olarak yöneticiler yeni arayışlara girdiler ve çözümlü "toplumsal sözleşme"de buldular.

İşte bu toplumsal sözleşme "suçlu"yu toplumsal barışı bozan "iç düşman" olarak görmüştü. Buna uygun ceza yasaları geliştirilirken, önceki ceza anlayışından farklı olarak "hapis cezası" geliştirilmişti. Cezalandırmada aleni, seyirlik ve ibret verici olması planlanan, bedenin bütün unsurlarına ve vücudun ana bölümlerine yönelik işkence uygulamalarının yeri, cezanın bedenden çok **ruha yönelik** olması gerektiği düşüncesinden yola çıkarak **bedeni kapatma** cezası almıştı. Fransız İhtilali'nden sonra insan haklarının önem kazanması ceza sisteminde "İslah" düşüncesini öne çıkarttı. Cezaevleri kimliksizleştirmenin, kişiliksizleştirmenin, tektipleştirmenin, hizaya sokmanın ve topluma "uyumlu" hale getirmenin aracı olmuştu. Cezalandırmada ruhsal terbiyenin ana unsur olması, bedeni cezalandırmayı ortadan kaldırmadığı gibi, fiziksel şiddet ve işkence "gerektiği"

zaman uygulanan temel yöntemlerden biri olarak devam etmiştir.

Hücre tipi hapishaneler ilk olarak 1700'lerin sonunda Amerika'da inşa edildi, 1880'li yılların Avrupa'sında ise yaygınlaştı. 2. Dünya Savaşı yıllarında hücreleri geliştirme onurunu(!) Naziler üstlendi.

Mimari yapı tek başına amaca ulaşmak için yeterli değildi. Bunun için Amerikan Hapishaneler sistemi üç temel ayak üzerine oturtuldu: **Yüksek güvenlik, tecrit ve ıslah**. Amerikan donanması psikologlarından Dr. Edgar Schein *"Beyin Yıkama Özel Varyantları"* raporunda *"Tutsaklar yeterince tecrit edilen bölümlere yerleştirilmeli, çünkü bununla duygusal ilişkiler başarılı bir şekilde koparılabilir ya da ciddi bir şekilde zayıflatılabilir"* diyor ve şunları öneriyordu:

"-Tüm gerçek önderler, doğal önderler ayrı tutulmalı. -Beyin yıkama amacıyla uyum içerisinde olmayan tüm grup etkinlikleri yasaklanmalı. -İşbirliği yapmayı kabul edenlere hoş görülmesi davranılmalı, kabul etmeyenlere karşı ise sert muamele uygulanmalı. -Tutsaklar arasındaki grup değerleri dağıtılmalı. -Her türlü duygusal destek yok edilmeli. -Tutsakların tutsaklık koşullarını, yakınlarına ve arkadaşlarına yazmaları engellenmeli..."

Uzun süredir Amerika ve Avrupa Hapishanelerinde uygulanan bu yöntemler 5 yıldır F Tipi hapishanelerde aynen uygulanıyor. Boyun eğdirme amaçlı uygulanan keyfi disiplin cezalarıyla birçok tutuklunun şartlı tahliye hakkı ellerinden alınmıştır. Tutuklu ve hükümlülerin birbirleriyle ve yakınlarıyla haberleşmeleri engellenirken, avukatlarıyla görüşmeleri ve yazışmaları bile denetlenmektedir. Kitap, dergi, gazete vb. verilmeyerek tutukluların dünyayla bağları kopartılmak istenmektedir. Hiçbir periyodu olmayan aramalar işkence amaçlı uygulanmakta, tüm eşyalar talan edilerek dağıtılmakta, mektuplara, kitap notlarına el konulmaktadır.

Tecrit yani yalnızlaştırma; fiziki uygulamanın çok daha ötesinde anlamlar taşımaktadır. Egemen anlayışın hoşgörü sınırlarının dışındaki düşünceleri yok etmenin, toplumsal bağlarını koparmanın ve direnme dinamiklerini ortadan kaldırmanın aracı haline gelmiştir. Bu yönüyle tecrit sadece cezaevleriyle sınırlı olmayıp, tüm topluma yönelik bir tehdittir. AB'ye uyum çerçevesinde demokrasicilik oyununun oynandığı bir dönemde, Eğitim-Sen'in "anadilde öğrenimi" savunduğu için kapatılması, yeni TCK yasasıyla muhalif olmanın kabul edilemez bir suç haline getirilmesi, sağlıkta dönüşüm yasalarıyla sağlığın metaya dönüştürülüp, emeklilik hakkının ortadan kaldırılması, Irak'ın işgal edilmesi, BOP ile Afrika ve Ortadoğu'da 22 ülkenin emperyalizmin çıkarları için tehdit edilmesi, tecritin sınırlarının ne kadar geniş olduğunu gösteriyor.

TECRİTİN SAĞLIK BOYUTU:

Tecritte en önemli sorunlardan birisini, sağlıkla ilgili problemler oluşturmaktadır.

Sağlığı en genel tanımıyla *"bedensel ve ruhsal yönden tam bir iyilik hali"* olarak ele aldığımızda:

- 1-Hapsedilmenin travmatik etkileri, 2-Yetersiz ve dengesiz beslenme,
- 3-Yeterli temiz içme ve kullanma suyu temininde karşılaşılan güçlükler,
- 4-Kötü hücre şartları,
- 5-Isınma, havalandırma, aydınlatma ile ilgili sorunlar,
- 6-İzolasyon,
- 7-Mahkumların çoğunun işkence ve benzeri travmalara uğramış olması,
- 8-Sık yaşanan açlık grevleri,
- 9-Cezaevlerindeki bedensel cezalandırmalar,
- 10-Gerekli tıbbi yardım ve tedaviden yoksun bırakılmak, mahkumları sağlık açısından risk grubu haline getirmektedir.

F Tipi cezaevleri izolasyon dışı amaçlarla kullanılırsa dahi, sağlık açısından sakıncalar içermektedir. Tuvalet aynı zamanda duş amacıyla kullanılmakta, aynı ortamda çöpler de bulunmaktadır. Çöpler ve kanalizasyona açılan çukurun olduğu ortamda banyo yapmak hem kişisel hem de hücre hijyeni açısından enfeksiyonlara açık olması nedeniyle sakıncalıdır. Ayrıca kuyu suyu kullanılmakta; bu da sağlıksız olduğundan hastalıklara neden olmakta, yetersiz verildiğinden (günde 3 kez 15'er dakika) banyo, temizlik yapılamamaktadır.

Aynı mekanda yemek yenildiği, uyutulduğu, tuvalet ve banyonun yapıldığı düşünüldüğünde ortaya çıkan nem ve mikrobik ortam, sağlık açısından uzun dönemde sakıncalar taşımaktadır. Hücrelerde yüksek beton duvarlarla doğal ışığın girişi engellendiğinden aydınlatma yetersiz kalmakta, aynı zamanda temiz hava içeriye girememektedir.

Gün ışığının sağlanmasının da yetersiz olduğu hücrelere çok küçük radyatörler yerleştirildiğinden, kış aylarında ısınma sorunu yaratmaktadır.

Havalandırmanın ve beton yapının nitelikleri göz önünde tutulduğunda yaz aylarında sıcak ve nem problemleri yaşanmaktadır.

F Tipi cezaevlerinde en temel insani değerler yok sayılmış, kişinin yalnızlaştırılması, kimliksizleştirilmesi, beden ve belleğin esir alınması

hedeflenmiştir.

Fiziksel ve sosyal izolasyon ortamlarının tıbbi sonuçlarına ilişkin yapılmış çok sayıda bilimsel çalışma ve yaşanan 5 yıllık deneyim bu ortamların kişide fiziksel, ruhsal, sosyal açıdan onarılmaz yıkımlara yol açtığını ortaya koymuştur.

Deney hayvanları üzerinde yapılan araştırmalarda, erişkin döneminden sonra akranlarından ayrılan ve tek tek izole kafeslere konulan deneklerde, izolasyon süresine göre bazı değişiklikler gözlenmiştir. Erişkin deneklerde sosyal izolasyonun agresif etki yarattığı, saldırgan davranışların ortaya çıktığı gözlenmiştir. Bunların daha sonra akranlarıyla karşı karşıya kaldıklarında sosyal etkileşimlerinin ve diğerlerine olan ilgilerinin azaldığı görülmüştür. Erişkin döneminde izole edilen farelerde sosyal davranış bozuklukları gözlenmiştir. Akranlarından ayrılan hamsterlerde kilo artışı, çevreye ve karşı cinse ilgi kaybı görülmüştür. Benzer şekilde akranlarından ayrılan maymunlarda da depresyon geliştiği izlenmiştir. Erişkin farelerde sosyal izolasyonun emosyonel davranışlarda değişikliklere neden olduğu saptanmıştır. İzole deneklerde izolasyonun yedinci gününde anksiyete tipi reaksiyonlar geliştiği, frontal kortekste reseptör düzeyinde değişikliklerin ortaya çıktığı saptanmıştır.

İnsanlar üzerinde yapılan araştırmalarda, sosyal izolasyonun zaman içerisinde duyuşal ve algısal deprivasyonun eşlik ettiği yoksunlukla ilintili psişik ve organik zedelenmeler yarattığı görülmüştür, izolasyon, duyuşal ve algısal stimölasyonların sınırlandırılması sonucunda algı ve duyu bozukluklarının gelişmesine neden olabilmektedir. Bu durum bazı psikiyatrik tablolarla ilintili olduğu gibi, aynı zamanda görme ve işitme duyusunda azalma, sinirsel tipte sağırılık, tinnitus (kulak çınlaması) gibi sonuçlar, gözlemlenenlerden bazılarıdır, izolasyonun süresi ve kişinin psikolojik arka planına bağlı olmak üzere izolasyona maruz kalan kişilerde konsantrasyon bozuklukları, depresyon, anksiyete bozuklukları, işitsel ve görsel halisölasyonlar, uyku bozuklukları, entelektüel yeti azalması gibi tablolar ve semptomların ortaya çıktığı saptanmıştır. Yine bu tablolarla ilintili olarak agresif veya edilgen doğada davranış değişiklikleri, sosyal kimlik algısında bozulma, güvensizlik duyguları, kuşkuculuk, sosyal ilişki kalitesinde azalma, karşı cinsle ilişki kurmada güçlük gibi bozukluklar geliştiği görülmüştür. Psikolog Zubek, 1969 ve 1972'de Kanada'da insanlar üzerinde yaptığı deneylerde, gönüllü denekleri, fiziksel olarak rahat ama ses, ışık vb. uyaranların sınırlandığı izole ortamlarda saatlerce tutmuştur. Dayanma süreleri farklı olmakla birlikte, deneklerin çoğunda sıkıntı huzursuzluk, kötülük göreceği korkuları, sanrılar (hezeyanlar), işitsel ve görsel halisölasyonlar ortaya çıkmıştır. Pencereleleri dışarının görülemeyeceği kadar

yükseğe yapılmış, yapay ışıkla aydınlatılan işyerlerinde; kısmi duyuşal yalıtıma bağı ruşsal, bedensel belirtilerin ortaya çıktığı, iş verimliliğinin düştüğü saptanmıştır.

Kiş i uyarandan yoksun bırakıldığı nda iç dünyasına ait uyarıları (hayaller, rüyalar, bilinç dış ı süreçler vb.) dış uyarılardan yani gerçeklikten ayırt edememekte ve gerçeklik duygusunu yitirebilmektedir.

Teksaş Cezaevi'ndeki intiharları inceleyen bir araşt ırılmaya göre, intihar eden mahkumların **%97'si tek baş ına hücrede** kalanlardır (Anno 1985). Whit ve Schimmel (1994) bir cezaevinde intihar etmiş mahkumlar üzerinde yaptıkları çalış mada, intihar edenlerin **%68'inin özel muameleye tabi** mahkumlar olduklarını ve bunların 1'i hariç tümünün hücrede kaldıklarını bildirmişlerdir.

Türkiye cezaevlerinde yaşananlar da bundan farklı değildir. Sincan F Tipi'nde cürüm işlemek için teşekkül oluşturmak iddiasıyla yargılanan Halil Koçyiğ it adlı adli tutuklu, 11 Nisan 2002'de kaldığı **tek kiş ilik hücrede** kendini asarak intihar etti. Kocaeli F Tipi Hapishanesi'nde Volkan Ağ ırman adlı siyasi tutuklu, **tek kiş ilik hücrede** kendini asarak intihar etti. Yine Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'nde Aziz Doğan adlı tutuklu kendini ç arş aflu asmaya çalış mış , hücre arkadaş larının yetiş mesiyle kurtarılmıştır. Tecritin yaratmış olduğı etkilerden dolayı Aziz gibi birçok örnek mevcut cezaevlerinde.

Sosyal izolasyonun yarattığı direk nöroendokrin yanıt değı ş iklikleriyle ilintili olarak; adet kesilmesi, değı ş iklikler ve erken menapoz, bu değı ş ikliklerin sonucunda ortaya çıkabilen tablolardır.

İzolasyon şartlarında bağı ş ıklık sistemindeki yanıtta da değı ş iklikler gözlenmiştir. Tümör büyüme hızının arttığı , viral enfeksiyona yanıtın değı ş tiğı saptanmıştır.

İzolasyon şartlarında hareket kısıtlılığı ve nemli ortam nedeniyle kas ve eklem rahatsızlıkları, nem, havasızlık ve ısınma şartları nedeniyle tüberküloz dahil solunum sistemi rahatsızlıkları, enfeksiyon hastalıklarına eğ ilim artışı bu şartlar altında gelişebilecek diğ er sağı k sorunlarıdır.

Tecritin beden ve ruh sağı ığı üzerinde olumsuz etkiler yarattığı bilimsel olarak ve yaşanan pratik üzerinden ortaya çıkmıştır. F Tipi cezaevlerinin kanlı bir operasyonla aç ılmasının üzerinden 5 yıl geçti. Bu süre içinde tecritin tutuklu ve hükümlüler üzerinde yarattığı psikolojik, fizyolojik etkilere dair elimizde fazla veri yok. Adalet Bakanlığı bu yöndeki bütün giriş imlere olumsuz yanıt vererek, cezaevlerinin üzerine kalın bir örtü örterek yaşananları toplumun gözünden saklamaya çalış ıyor. İnsan hakları evrensel normlarına ve hukuka aykırı bu uygulamadan bir an önce vazgeç ilme-

li, F Tipi Cezaevleri daha fazla insan yaşamını yitirmeden kapatılmalıdır.

İZOLASYON ORTAMLARININ TIBBİ SONUÇLARI:

- Görme Alanında Daralma
 - İşitme Duyusunda Azalma
 - Sinirsel Tipte Sağırlık
 - Tinnitus (kulak çınlaması)
 - Hücresel İmmun Yanıtta Azalma
 - Tümör Büyüme Hızının Artışı
 - Viral Enfeksiyonların Yaratdığı Tahribatta Artış
 - Amenora Sendromları
 - Hirsutik Değişiklikler (kıllanma)
 - Prematür Menapoz (erken menapoz)
 - Algı ve Duyu Bozuklukları
 - Agresif Etki, Saldırgan Davranış
 - Güvensizlik, Sosyal İlişki Kalitesinde Azalma
 - Depresyon, Anksiyete
 - Uyku Bozuklukları
 - Konsantrasyon Bozuklukları
 - İşitsel ve Görsel Halusinasyonlar
 - Çevreye ve Karşı Cinse ilgi Kaybı
 - İzolasyon şartlarında Artan Stres Yüğü
- ve Beslenmeyle İliintili Olarak Çeşitli Tabloların Ağırlaşması

NEO-LİBERAL FAŞİZMİN KÜRESEL PANOPTICON-U

Sibel ÖZBUDUN - Temel DEMİRER

Ökkeş Karaoğlu'nun aziz anısına...(1)

Diyeceklerimize -öncelikle- şunların altını çizerek başlayalım: "Küreselleşme" ile kapitalizmin aslına rücu ettiği bir yerkürede Dünya Bankası'nın başına Wolfowitz'in, Katolik Kilisesi'nin başına da "Papa XVI. Benedict" diye bir Nazi eskisinin geçirilmesi ya da Samuel Huntington'un "Medeniyetler Çatışması Tezi"nin göklere çıkarılması; Felluceler'in çoğaltılması; Abu Garip cezaevinin yaşanması; yoksulluğun-yıkımın yarı çapının genişletilmesi nedensiz değildir... Artık "demokratik illüzyonlar"a ya da "sivil toplum"cu yalanlara hiç mi hiç ihtiyaç yok... Olup biten: "Toplumsal", asla içselleştiremeyen ve dıştalanayan kapitalizmin aslına rücu etmesidir...

Bilmeyen (ve yaşamayan) yok ama bir kez daha Francois Chatelet'den nakledelim: *"Faşist Devlet liberal Devlet'in özel bir biçimdir... Faşist Devlet, yalnızca kendi özüne indirgenmiş liberal Devlet'tir..."*(2) Aşırı sağcılığın yoğunlaşmasıyla eşzamanlı kesitte gelişen/geliştirilen "küreselleşmenin neo-liberal faşizmi" kavranmadan; dünyanın nasıl "Amerikanlaştırıldığı" ya da Auschvvitzler'in uzantısı Abu Gariplerin, Guantamolar'ın çoğaldığı kavranamaz...

FAŞİZM BAHSİ

"Faşist ajitator, genelde kendi psikolojisinin bozukluklarını ustaca pazarlamasını bilen bir satıcıdır."(3)

"Sermaye 'totaliterliği'nin göbek adı 'faşizm'dir.'"(4) Bundan kimse nin, -özellikle de "Yeni Dünya Düzen(sizliği)" ("YDD") koordinatlarında şüphesi olmasın...

"Bu gidişat nereye" mi? Richard A. Falk, Amerikan emperyal jeopolitikasını irdelediği "Dünya Düzeni Nereye?"(5) başlıklı yapıtta, bu soruya, dünyanın gidişatının küresel faşizme doğru bir yöneliş olduğuna işaret ediyor. "YDD" dedik çünkü; kapitalist sermaye birikim modelinin küresel bir krizle sarsıldığı bu aşama "küreselleşme"nin kendisidir; ve de *"Toplumsal sistemde gerek ekonomik nedenlerle, gerek dış politik etkenlerle ortaya çıkan kriz dönemlerinde birliği sağlama yolunda zorlanan siyasi*

irade de her zaman ırkçı milliyetçilik seçeneğini hazır bulundurur. "(7)

Faşizmi doğuran karın kapitalizmdir... (Bununla birlikte faşizmin güncel gerçeğini kavramak için Francois Chatelet'nin uyarılarını da unutmamak gerek...)

Bilinir: Hitler'in bir fotoğrafı üstüne Brecht'in yazdığı şu dörtlüğü ünlüdür: *"Az kaldı dünyayı fethedecekti bu/ Halklar onun üstesinden geldi./ Ama sevinmeyin hemen, çünkü onu/ Doğuran karın bugün hala verimli."* (8)

Brecht'in kastettiği "karın", sınıfsaldır. O, daha 1942 yılının 28 Şubat'ında Çalışma Günlüğüne şu notu düşmüştü: *"Faşizm, 'sağlıklı' burjuvaziden (Alman ordusu ve endüstrisi) ayrı tutulmak ve 'kendi başına' yok edilmek istenirse faşizmle de mücadele edilemez (...) Hastalıklı olan, kesinlikle sınıfsaldır."* (9) ***

Söz konusu "sınıfsallık" bir an dahi unutulmadan, gözardı edilmeden eklenmesi gereken şudur: "Nazi düzeni, insana ve insanlığa karşı kurduran bir saldırganlıktır... Faşizmin iğrençliğini ve insanlık düşmanlığını somut olarak kavratır. (...) "(10)

Nazizmin suçları bir ulusun suçu değildir. Her çağda ve her ulusta var olan vahşiliktir ve binlerce yılın yarattığı insanı yok etmektir. Bu serüven her ulusun başına gelebilir; propaganda, dehşet, topyekün askerileşme, polis rejimi altında gençliğe rejimin ilkeleri aşılanarak katiller göklere çıkarılırken ahlak yok edilir. Efendi olduğuna inandırılır. Her halk kapılabilir buna. Gemlenmez bir gücün saltanatıdır, köle dünyası kurma isteğidir. Katillerin kahraman ilan edilmesidir. Naziliğin dünyanın dört bir yanında saçtıkları tohumlar bugün ABD'de meyvelerini veriyor.

Evet, evet; "küreselleşme"yle tüm insanlığı tehdit eden asıl faşist tehlike, bugün, ABD'nin Neo-Con führerleri'dir. Çünkü ABD faşist vahşeti dünyada işgale giriştiği halklar üzerinde pervasızca uygularken, kendi ülkesinde -henüz- o kadarını yapması gerekmiyor, çünkü kendi ülkesi, Neo-Conlar'ı "seçmeye" şimdilik devam ediyor. Brecht'in, "Faşizmin Korku ve Sefaleti" yazısında belirttiği gibi, *"Kendi içlerindeki sınıf mücadelesini, ırk mücadelesine dönüştürmeye ihtiyaçları yok henüz; çünkü parlamentolarında şimdilik çoğunluğa sahipler";* ve *"Rejimin gücü, muhalefetin kendini göstermemesinde yatar."* (11) Aynı konuda 7 Şubat 1942 günlü notu da daha da ilginçtir: *"Bir Amerikan faşizmi (..) bu kadar bir Amerikan usulü demokratikliğe bürünecektir."* (12) Yeri gelmişken anımsatalım, "Faşizm

bir yabancılaşma sorunudur, insanın kendinden, insandan ve doğadan yabancılaşması, insanlığını yitirmesi sorunu. Ancak değerler çoğulculuğunun egemen olduğu, totemleştirilmeyen semboller ülkesine yabancı bir sorun!"(13) Bilinir: Tabulaştırılanlar totemlere dönüşür; totemler başlı başına nesnel bir değer ifade edemezken, bunu soyutta ve somutta yaratan insan, totem nesnesini, nesnelliğinden ve doğasından koparır, başkalaştırır ve yabancılaştırılır... Söz konusu yabancılaşma farklı biçimlerde tezahür edebilir...

SOMUT VERİLER(İN İŞİĞİNDA)

"Düşünce, sorumluluk karşısında harekete geçmemekten ötürü kendisini suçlar."(14)

1-) Neo-liberal faşistlerin küresel egemenliğine denk düşen "YDD" koordinatlarında kapitalizmden bağımsızlaştırılamamış insan hakları söylenceleri manipülatiftir...

Örnek 1: *"ABD kökenli insan hakları derneklerinin raporlarında Washington yönetiminin özenle korunduğu geçmişten beri süren bir gelenektir. Soğuk savaş yıllarından bu yana ABD karşıtı ülkeler sürekli insan haklarını ihlal eden ülkeler listesinde gösterildi. Bu ülkelerin insan hakları kartesi ile ilgili tartışmalar bir yana, ABD'nin de bu konuda savunulur olmadığı Afganistan, Ebu Garib ve Guantanamo'daki işkencelerle ortaya çıktı... Bush, ikinci döneminde insan haklarına vereceği önemi, Adalet Bakanlığı'na yaptığı atama ile gösterdi. Texas Valiliği döneminde Bush'a hukuk danışmanlığı yapan Alberto Gonzales'in Adalet Bakanlığına getirilmesi, bu konudaki umutları yok etti. Gonzalez, Texas'ta infazı gerçekleştirilen 57 idam dosyası ile tanınıyor. Gonzales, Cenevre Sözleşmeleri'nin Afganistan ve Irak operasyonlarında ABD yetkililerini bağlamaması gerektiği düşünceleriyle de biliniyor..."*(15)

Örnek 2: *"BM, dünyada 12.3 milyon kişinin zorla çalıştırıldığını, hükümetlerin buna karşı açık hükümler içeren yasalar çıkarmasını istedi... BM Uluslararası Çalışma Örgütü (ILO), yayımladığı 'Zorla Çalıştırmaya Karşı Küresel ittifak' başlıklı 87 sayfalık raporda, zorla çalıştırılan 'modern kölelerin' sırtından her yıl 32 milyar dolar haksız kazanç sağlandığını belirtti."*(16)

2-) "Küreselleşme" ya da "YDD" veya her ne adla anılırsa anılsın; verili koordinatlarda tekeldi kapitalist egemenliğin tüm türevleri "demokrasi" ile "yurttaş hakları"nın inkarı ve can düşmanıdır...

Örnek 1: *"Amerikan güvenlik birimlerinin 'Yurtseverlik Kanunu' çer-*

çevesinde, Ekim 2001 tarihinden bu yana, kütüphanelerde kimlerin ne tür kitap aldığına dair en az 200 kez resmi ya da gayri resmi soruşturma yapıldığı ortaya çıktı."(17)

Örnek 2: "Amerikan istihbarat örgütü CIA'nın 'şüphelilerin işkence-den geçirilmesi için gerçekleştirdiği havayolu seferleriyle ilgili yeni bilgiler ortaya çıktı. New York Times Gazetesi'nin önceki günkü haberine göre, CIA'nın elinde bu amaçla kullanılan 26 özel uçak bulunuyor. Uçaklardan 10'u, 11 Eylül 2001 saldırılarından sonra satın alınmış. Gazetenin haberine göre bu uçaklar, CIA denetimindeki paravan şirketler tarafından kontrol ediliyor veya bu paravan şirketlerin ortaklarınca denetleniyor."(18)

Örnek 3: "Almanya'da 2004 yılında 29 bin 17 telefon dinlemeye alındı. Bu rakam telefon dinlemelerde bir önceki yıla göre yüzde 18 artış olduğunu gösterdi. Yetkililer, bu durumdan kaygı duyduklarını açıkladılar. Son 10 yılda mahkeme kararıyla dinlenen telefon sayısı 5 kat arttı."(19)

3-) Küresel ABD hukuk(suzluk)u; sadece bir keyfiliktir...

Örnek 1: "Afganistan'daki Bagram Cezaevi'nde yaşananları gözler önüne seren bir rapora göre, mahkumlara işkence yapan 7 ABD askeri, çıkarıldıkları ordu mahkemesinde '2 kişiyi kasten öldürmekten' suçlu bulundu. Oysa tanık ifadelerine göre asıl suçlular, askerlere emirleri veren sorgu subaylarıydı ve bu uygulamalar 'cezalandırma ve yıldırma' yöntemleriydi. Öyle ki bazı hallerde sorgu subayları, sırf canları sıkıldığından mahkumlara işkence ediyorlardı."(20)

"ABD'li askeri yetkililerce yapılan araştırma, ABD'nin Küba'daki Guantanamo üssünde alıkonulan tutsaklardan bazılarına kötü muamele edildiğini ortaya koydu. New York Times'in haberinde, yeni geliştirilen yöntemlerle bilgi alma çabaları sırasında, tutsaklara kötü davranıldığı belirtildi. FBI ajanlarının, kadın sorgucuların erkeklerin testislerini sıktığına, bazı tutsakların çıplak bırakıldığına ve yere zincirlendiğine tanık olduklarını rapor ettiği belirtildi."(21)

Örnek 2: "ABD'nin Guantanamo üssünde 2002'den beri uluslar arası hukuku hiçe sayarak tuttuğu esirlerin düşman savaşçı olup olmadıkları-na karar veren askeri mahkemedeki duruşma tutanakları hukukla nasıl alay edildiğini gözler önüne serdi. AP'nin eline geçen esirlerle yargıçlar arasında geçen meydan okumalara sahne olan ilginç diyaloglar yer alıyor. Tutanaklardan ABD'deki Nebraska Üniversitesi Kuveytli esir Ömer Recep Emin 'çürütebilmem için aleyhimdeki delilleri görmem mümkün mü?' diye sorunca mahkeme başkanından sadece gizli olmayanları görebilirsin karşılığı alıyor.

Mahkemenin yasallığına meydan okuduğu için duruşmadan çıkartılan İngilizeli Fûriz Ali Abbas ise 'konuşmaya hakkım var!' diye isyan ederken mahkeme başkanı 'Hayır yok' diye çıkışıyor ve salondan çıkarılan esirin arkasından sesleniyor. "Uluslararası hukuk umrumda değil, bir da ha uluslararası hukuk lafını duymak istemiyorum." Uluslararası hukuku dikkate almıyoruz. Mahkeme dinlemediği Abbas'ın Kaide ile derin bağları olduğuna hükmediyor. Ama bu karardan 4 ay sonra ABD ordusu, Abbas'ın düşman savaşçı olmadığına hükmedip serbest bırakıyor. Pakistan'da yakalanmış olan Muhammed Hasan ise kendisini fotoğrafına bakarak Afganistan'da gördüğünü iddia eden bir Kaide militanını yalanlayıp, 'Ya o kişi yanlış yaptıysa? Ya beni bir başkasıyla karıştırdıysa' diye itiraz ediyor."(22)

"Irak'ın Devrik Devlet Başkanı Saddam Hüseyin'in 2 metrekairelik, penceresi bile bulunmayan bir hücrede tutulduğu belirtildi."(23)

4-) Özelde ABD, genelde dünya emperyalizmi saldırgan bir vahşettir, terördür, talandır...

Örnek 1: Dünyaya demokrasi götürme iddiasındaki Amerikan ordusunda 2004 yılında 1700 civarında cinsel taciz, tecavüz ve saldırı vakası meydana geldi. ABD ordusundaki cinsel taciz, saldırı ve tecavüz suçları 2004 yılında önceki 2 yıla göre büyük artış gösterdi. Fox Televizyonu'nun haberine göre, bu vakalardan 1275'nin kurbanlarının da asker olduğunu, bu vakaların 1305'inde ise askerlerin saldırgan konumunda olduğunu belirtti.

Pentagon İstatistiklerine dayanan haberde, son yıllarda savaşçı ordu birliklerine lojistik destek ve geri hizmet sağlayan ve görev alan kadın askerlerin sayısındaki artışın, bu tür saldırı ve tacizlerde de artışa yol açtığı öne sürüldü. 1991'deki Körfez savaşı'nda 35 bin kadın asker görev alırken Irak'ta devam etmekte olan işgalde ise bu güne kadar yaklaşık 100 kadın askerin görev yaptığı belirtildi.

2004 yılında ABD ordusunda gerçekleşen 1700 saldırı hakkında açılan soruşturmalardan 1232'si tamamlandı. 393 saldırgan hakkında idari cezalardan ordudan atılmaya kadar varan cezalar verildi. 351 vakada delil yetersizliği gerekçesi ile ceza verilmezken, 278 vakada ise kurban saldırganı teşhis edemedi.

ABD ordusunda 2003 yılında 1012, 2002 yılında ise 901 tecavüz, cinsel taciz ve saldırı gerçekleşmiştir."(24)

Örnek 2: BM verilerine göre ABD işgalinin ardından Irak'tan bir milyondan fazla kişi ülkesini terk etmek zorunda kaldı."(25)

Amerikan işgali ile birlikte Irak'lı çocukların daha çok aç kaldığı devlet tarafından tescil edildi. Eski Irak lideri Saddam Hüseyin'in devrildiği 2003'te beş yaş altı çocuklar arasında %4 olan açlık oranı, işgal ile birlikte ikiye katlandı. Cenevre'de toplanan BM insan hakları komisyonuna sunulan rapora göre, savaş sonrası Irak'ta yiyecek kıtlığı daha ciddileşti. Ve Irak'lı çocukların beslenme koşulları Saddam dönemini aratmaya başladı. Araştırmalar sonucunda dört Irak'lı çocuktan birinde kronik beslenme yetersizliği tespit edildi. Raporu yazan BM'nin beslenme hakkı uzmanı Jean Ziegler açlıktan işgalcileri sorumlu tutarak Amerika ve İngiltere'nin Mart 2003'teki saldırısından sonra yetersiz beslenen beş yaş altındaki çocukların oranı %4'ten %7,7'ye yükseldi dedi."(26)

"Yeni BM verilerine göre Iraklı çocuklar Saddam döneminden daha aç."(27)

KAPİTALİZMİN İNSAN HAK(SIZLIK)LARI, HUKUKSUZLUKLARI

"Adalet Duygusu tarafsızlığı değil, taraf tutmayı gerektirir. " (28)

Buraya kadar ifadeye gayret ettiğimiz çerçeveden hareketle diyebiliriz ki: Yayınlandığı, 10 Aralık 1948 tarihinden beri İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi'nin ilk üç maddesi;

Madde 1: Bütün insanlar özgür; onur ve hakları yönünden eşit doğarlar.

Madde 2: Herkes, ırk, renk, cins, dil, din, siyasal ya da herhangi bir başka inanç, ulusal ya da toplumsal köken, varlık, doğuş ya da herhangi bir başka ayırım gözetilmeksizin bu Bildirge'de açıklanan bütün haklardan ve bütün özgürlüklerden yararlanabilir...

Madde 3: Yaşamak, özgürlük ve kişi güvenliği herkesin hakkıdır...

diyor olsa da... "Küreselleşme" veya "YDD" ile nitelenen kapitalizm; ya da neo-liberal faşizmin küresel panopticon'u bu (haklar ve hukuk) iddiaların inkarıdır...

Ve denilebilir ki "(Çıkar çatışmalarının yaşandığı toplumlarda, tüm insanların evrensel haklarından bahsetmek, ezilenlerin, haksızlığa uğrayanların, sömürülenlerin yanında, ezenlere, haksızlık yapanlara, sömürenlere karşı tavır almayı zorunlu kılar."(29)

Kaldı ki dünya kapitalizminin "kötünün kötüsü" örneklerinden biri olan Türkiye'de olup bitenler de, kesinlikle verili çerçeveden bağışık değildir...

Örnek 1: *"Kadınlar Günü'nde kadınlara dayak atılmasıyla ilgili hazır-*

lanan Emniyet raporunda Çevik Kuvvet polislerinin 'efrada kötü muamelede' bulunmadığı kanaatine varıldı. "(30)

"Mülkiye müfettişleri Dünya Kadınlar Günü için yürüyüş yapmak isteyen kadınları kameralar önünde feci şekilde döven altı polise sadece 'aylık kesme', polis şeflerine ise 'kınama' cezası istedi. "(31)

Örnek 2: "Burdur Cezaevi'ne 2000'de düzenlenen ve Veli Saçılık adlı mahkumun kolunun kopması, bir kadın mahkumun tecavüze uğradığı iddiası ve çok sayıda mahkumun yaralanmasıyla sonuçlanan operasyon, Burdur Başsavcılığınca aklandı. Savcılık, 5 yıl süresince tamamlamadığı 415 jandarma hakkındaki soruşturmada takipsizlik kararı verdi. "(32)

Örnek 3: Adalet Bakanlığı, Diyarbakır'da telefonların dinlenmesinde "Hukuka Aykırılık yok" olduğu kaydedildi.(33)

Ve nihayet "Yeni TCK" ile devreye sokulan düzenlemeler bunların halis örneklerindendir.

"Prof. Rona Serozan'ın sermayeyi koruyor, işgücünü korumuyor dediği TCK'nın özü, kapitalist sistemin, sermayenin ve malların korunması üzerinedir. Böyle olması da normaldir. Hukukun bir üstyapı kurumu olarak mevcut sistemi koruması gerektiğini biliyoruz. Hem mevcut TCK'da hem de yeni TCK'da özgürlüklerin kısıtlanması ile sermayenin, kapitalist sistemin korunması bütünlük oluşturmuyordu."(34)

Bu bağlamda "Yeni TCK" üzerine "hukuk hamasetleri"ni bir kenara bırakırsak;

"Yeni TCK'ya göre bağımsızlık, toprak bütünlüğü, milli güvenlik gibi 'temel milli yararlar' aykırı tezleri savunmak suç, olabilmektedir."(35)

Evet; Türkiye'de düşünmek, düşündüğünü söylemek hala suç. Gaze teler, kitaplar, 12 Eylül mantığının geçerli olduğunu kanıtlarcasına suç un suru kabul ediliyor.

Örnek 1: "Mersin 2. Asliye Ceza Mahkemesi, Sosyalist Demokrasi Partisi'nin, 'işgale karşı savaş, Kürtlerle barış, Yasasın sosyalizm' sloganlarının yer aldığı 1 Mayıs afişlerini, Türk Ceza Kanunu'nun 312. maddesine göre yasakladı, ifade özgürlüğünün önünde kale gibi dikilen 312. madde, aslında 'halkı, sınıf, ırk, din, mezhep veya bölge farklılığı gözeterek kin ve düşmanlığa açıkça tahrik etmek suçunu cezalandırıyor.

Bir başka haber: 'Çok Kültürlülük, Azınlıklar ve İnsan Hakları' konulu panelde konuşma yapan Mazlum-Der Genel Başkan Yardımcısı Şehmus Ülek ve Agos Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Hrant Dink'e, TCK'nın 159/1 maddesinden dava açıldı. Şanlıurfa 3. Asliye Ceza Mahkemesi'nde hakim karşısına çıkan Ülek 'Cumhuriyet'i tahkir ve tezyif, gazeteci Dink ise 'Türklüğü alenen tahkir ve tezyif iddiasıyla suçlanıyor. Ülek, hükümetlerin

Kürt sorununa yaklaşımını ve Cumhuriyet'in tek ulus yaratma projesini eleştirmiş, Dink ise İstiklal Marşı'nda yer alan 'kahraman ırkıma' ifadesini ve okullarda okutulan 'Andımızı' eleştiren düşüncelerini açıklamıştı."(36)

Örnek 3: "Danıştay, asker kurşunuyla ölen çocuğun ailesine sadece 32 milyon lira tazminat ödenmesini onadı."(37)

SONUÇ YERİNE: KÜRESEL PANOPTİCON = "F HALİ"

"Özgürlüğe mahkum edilmiş olan insan, dünyanın bütün ağırlığını kendi omuzları üzerinde taşır."(38)

Toparlarsak: "Faşist Devlet, yalnızca kendi özüne indirgenmiş liberal Devlet" ise; ya da Komutan Yardımcısı Marcos'un "Neo-Liberal Faşistler" saptamasının taşıdığı güncel anlam üzerine kafa yorulması gerekiyorsa; Michel Foucault'un "Panopticon" tespitleriyle "küreselleşmenin post modern bugünü" arasındaki bağlantı kavranmalıdır...

Evet; küreselleşmenin bugünü toplumu tek boyutlu örgütlemeyi hedefleyen; veya "Bedenin ve Ruhun Köleleştirilmesi"ni(39) amaçlayan kapitalist bir saldırıdır.

Söz konusu kapitalist saldırı hapisaneden eve, okula ya da sokağa kadar "Panopticon" tarzı bir izolasyonu dayatır.

"Görülmeden gözetim altında tutan hapisane sistemi"ne(40) denk düşen "Panopticon'un büyük etkisi (...) tutukluda, iktidarın otomatik işleyişini sağlayan bilinçli ve sürekli bir görülebilirlik halini yaratmak"tır.(41)

Bu haliyle de "Görülmeden gözetim altında tutmaya olanak veren düzenleme, sürekli görmeye ve hemen tanımaya olanak veren mekansal birimlerden oluşmaktadır."(42)

Bunun içindir ki kapitalist toplumda *"Eğer hapisane fabrikalara, okullara, kıışlalara benziyorsa ve bunların da hepsi hapisaneye benziyorsa, bunda şaşılacak bir yan yoktur."*(43)

Bu çerçevede (C)ezaevinin "F hali" nedir sorusunu, Bayrampaşa Cezaevi'nden Petek Türkmen şöyle yanıtlıyor: "İzolasyon, hücrenin her köşe sinde yuvalanan ve seni ısıtan bir insana duyduğun özlem karşısında, uyuyamadığın gecelerde ortaya çıkan dalkavuk soğuk griliktir. İzolasyon, ilk önce bedeninin ve sonra ruhun yavaş yavaş durdurularak ölümüdür. İzolasyon, sessiz, temiz ve tam bir yok etmedir."(44)

(C)ezaevinin "F hali" neyi amaçlar sorusunu da; 1977 yılında bastırılan ve halen geçerliliğini koruyan "Cezaevi İdaresi El Kitabı'nın "Tecrit Politikası" bölümü şöyle yanıtlar: "Terörist ve anarşistler, yani devletin ül-

kesi ve milletiyle bütünlüğünü bozmak ve hür demokratik rejimini ve devletini yıkmak amacıyla suç isleyenler, diğer hükümlü ve tutukluları zehirleyebilirler veya rahatsız edebilirler. Bu yüzden ayrı ayrı tutulmaları gerekir. Teröristlerin sağ ve sol görüşlü olanları bir arada tutulabilir. Ancak kemikleşmiş lider durumdaki teröristler, diğer sempatzanlardan ayrılırlar...

Teröristler birbirleriyle haberleşmemelidirler. (Çünkü terörist, haberleşmediği zaman sudan çıkmış balık gibi ölür. Başka bir ifade ile teröristi ruhen ve fikri bakımdan besleyen kaynaklar ve kanallar kesilip kurutulunca, onun devrimci yanı, yıkıcı yönü ölür. İşte bu ihtiyaçlardır ki, teröristler çevreleri ile, dünya ile, yandaşı örgütlerle haberleşebilmek için bütün dünyada çırpınıp dururlar. (...)

Hükümlü ve tutuklularla, ilgili cezaevi görevlilerinin teke tek görüştürülmesi usul haline getirilmeli ve bu kitle psikolojisinin dışına çıkartılan suçlunun korkak, ürkek, aciz ve zayıf halinden istifade edilerek, onu tanımaya çalışmalı, problemleri öğrenilmeli ve daha sonra ikna ve telkin metotlarıyla suç ve suçluluktan kendisini arındırmaya gayret edilmelidir."(45)

"Suçluyu, uzun süre pozitif Beyin Yıkama Metodları'nın uygulandığı bir rehabilitasyon merkezine kapatmak zorundayız. Suçluyu burada, yasalara sadık bir vatandaş oluncaya kadar eğitmeliyiz. Belki de onun tüm kişiliğini yeniden şekillendirmek zorunda olacağız."(46)

RAF üyesi Andreas Vorgel, "İzolasyon bir işkencedir, şantaj üzerine kurulmuştur"(47) derken, Ayşe Emel Mesci de ekliyor: "F-Tipi insanların yalnızlığa, beyazlığa, sessizliğe, tek renge mahkum edildikleri cezaevidir.

Bu şöyle bir cezadır: Çıldır ve öl. Biz seni yok etmiyoruz ama sen"!(48)

Yeri geldi belirtmeden geçmeyelim: "Hücre tipi hapisane, infaz sisteminin egemenlik esasını değiştirmeye yönelik köklü uygulamaların ilk adımlarından birisidir. Tecrit ilkesini temel alan bu yeni hapisane modeli bugünün kapitalist toplumunun egemenlik ilkelerinden bağımsız düşünülemez. (...)

Hücre tipi hapisane emperyalizmin, sermayenin bugünkü özelleştirme, IMF, Standby Anlaşması süreçlerinde somutlaşan sömürgecilik ve saldırı siyasetinin hapisane ayağıdır."(49)

Anımsarsın: "Hücre tipi cezaevini ilk uygulayan ülkeler, sınıf mücadelesinin daha erken dönemlerde yoğun bir şekilde yaşandığı, dolayısıyla burjuvazinin daha erken deneyim biriktirdiği yerler. Bilinen ilk hücre tipi cezaevi 'demokrasinin beşiği' olarak adlandırılan ABD'de kurulmuş. Yine bu uygulamaya ilk geçen ülkeler arasında Nazi dönemine önemli bir

'birikim' sağlayan Almanya var. ABD'nin bu uygulamayı ilk ihraç ettiği ülkeler arasında 'arka bahçesi' haline getirmeye çalıştığı Kore, Vietnam ve Latin Amerika ülkeleri bulunuyor. Almanya, İtalya, İngiltere gibi ülkelerde hücre tipi cezaevi uygulaması aslen devrimci tutsaklara dönük olarak uygulanıyor. Hücre tipi cezaeviyle ilgili ilk bilinen tartışma 1829 yılında ABD'de Phidelpia eyaletinde 'ayırma sistemi' üzerine başlıyor.

XIX. yüzyılda ABD ve Avrupa'da yaygın olarak uygulanan bu sistemde tutuklular mutlak bir şekilde birbirlerinden soyutlanıyor ve ortak hiçbir mekan kullanmıyor. Daha sonra alternatif olarak geliştirilen 'Auburn' sisteminde ise mutlak bir sessizlik söz konusu. Tutuklular konuşmak için gardiyandan izin almak zorunda. Daha sonraları ise yüksek güvenlik bölümleri ve ölü hücreler gündeme geliyor. Yüksek güvenlik bölümlerinde kamera ve mikrofonlar bulunurken ölü hücrelerinde duyuşsal uyarılar en aza indiriliyor. İşte Batı'an ithal edilen ve bugün Türkiye'ye getirilmek istenen ve ilk adımları atılan hücre tipi cezaevi uygulamalarının ortak hedefi, cezaevlerindeki çıplak şiddet ve zor politikalarına bir de psikolojik silahlar eklemektir. (...)

F Tipi cezaevi uygulamasına karşı çıkan sol kesimlerin, bu gerçekleri görerek, mücadele eksenine insan hakları söylemini değil, F Tipi cezaevlerinin burjuvazinin sınıfsal bir saldırısı olduğu argümanını ortaya koyması gerekiyor."(50)

23 Haziran 2005, 15:44:35, Ankara

1- "Tunceli'nin Ovacık ilçesi'nin Mercan Vadisi'nde düzenlenen operasyonda yaşamını yitiren Maoist Komünist Partisi-Halk Kurtuluş Ordusu (MKP-HKO) üyesi 17 kişi 20 Haziran 2005'de memleketlerinde düzenlenen törenlerle toprağa verildi. Operasyonda ölen Devrimci Demokrasi Dergisi Genel Yayın Yönetmeni Ökkeş Karaoğlu ise memleketi Gaziantep'in İslahiye ilçesine bağlı Kabaklar köyünde toprağa verildi." ("MKP-HKO Operasyonu: Tunceli'de Öldürülenler Toprağa Verildi", Cumhuriyet, 21 Haziran 2005, s.5.)

2 -Francois Chatelet, "Liberal Denen Devletle Faşist Devlet Arasındaki ilişkiler Üstüne Varsayımlar", s.84-89; Maria-A. Macciocchi, Faşizmin Analizi, çev: Cemal Süreya, Pavel Yay., 1997, içinde.

3- Adorno.

4- Attila İlhan, "Sistem İçin, Sistem'in Devamı İçin", Cumhuriyet, 22 Haziran 2005, s.8.

5- Richard A. Faik, Dünya Düzeni Nereye?, çev: Nusret Arhan, Metis Yay., 2005.

6- Örneğin, "Avrupa'daki krizin günümüzde sağ ve ırkçılığı güçlen dirdiği söylenebilir. Avrupa'da halkın durumunun kötüleşmesine tepkisini doğru okuyabilmeliyiz. Yazık ki Avrupa'da kitleler içinde sağ ve ırkçı eği limler güçleniyor." (Oral Çalışlar, "Avrupa Sola mı Kayıyor?", Cumhuri yet, 3 Haziran 2005, s.4.)

7- Tayfun Atay, "Sistem Sıkışınca Irkçılığın Önünü Açıyor" Evrensel, 21 Nisan 2005, s.2.

8- Bertolt Brecht, Bütün Şiirleri-2, çev: Y. Onay, Mitos Boyut Yay., 2000, s.193.

9- Brecht'le Yaşamak-Çalışma Günlüğü, Haz: Yılmaz Onay, Broy Yay., 1995, s.103.

10- Öner Yağcı, "Barbarlığın Faşist Yüzü", Evrensel Kültür, No:161, Mayıs 2005, s.13-15.

11- Bertolt Brecht, Gesammelte Werke 20, s.248-250.

12- Brecht'le Yaşamak-Çalışma Günlüğü, Haz: Yılmaz Onay, Broy Yay., 1995, s.102.

13- Osman Can, Simgeler Tiranlığı, Radikal İki, 10 Nisan 2005, s.4.

14- Nurettin Topçu, İsyan Ahlakı, çev: Mustafa Kök-Musa Doğan, İs tanbul, Dergah Yay., 1995, s.31.

15- Ali Bilgenoğlu, "Bush Yönetimi İnsan Haklarında da Şahin", Cumhuriyet Strateji, Yıl:I, No:41, 11 Nisan 2005, s.4-5.

16- "12.3 Milyon Modern Köle", Cumhuriyet, 12 Mayıs 2005, s.10.

17- "ABD Yurtseverlik Yasası Kitap Okuyanın Peşinde", Birgün, 21 Haziran 2005, s.20.

18- "CIA'nın işkence Uçakları", Evrensel, 2 Haziran 2005, s.10.

19- "Biri Almanları Dinliyor", Cumhuriyet, 2 Nisan 2005, s.7.

20- Tim Golden, "Hücrelerde Katledilenler", Evrensel, 24 Mayıs 2005, s.10.

21- "Guantanamo İtirafı", Cumhuriyet, 2 Mayıs 2005, s.11.

22- "Uluslararası Hukuk Deme", Radikal, 10 Nisan 2005, s.13.

23- "2 Metrekarelik Hücrede Yaşıyor", Cumhuriyet, 23 Mayıs 2005, s.11.

24- "Tecavüzcüler Ordusu!", Evrensel, 2 Haziran 2005, s.11.

25- "Iraklılar Ülkelerini Terk Ediyor", Cumhuriyet, 6 Nisan 2005, s.11.

26- "İşgalle Gelen Açlık", Radikal, 1 Nisan 2005, s.12.

27- "BM: Iraklı Çocuklar Daha Aç!", Ülkede Özgür Gündem, 1 Nisan

2005, s.9.

28- Özlem Altunok, "Adalet Tutkusu", Cumhuriyet Dergi, No:976, 5 Aralık 2004, s.12.

29- Ferit Barut, "İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi: 'Evrensel Ortak İdeal Ölçüt mü?', Humanite Dergisi, No:8, Mart-Nisan 2005, s.12.

30- Soner Arıkanoglu, "Polis Dövmemiş Kastını Aşmış", Radikal, 29 Nisan 2005, s.7.

31- Soner Arıkanoglu, "Polistir Döver de Sever de", Radikal, 12 Mayıs 2005, s.7.

32- Gökçer Tahincioğlu, "... 'Burdur' Aklandı!", Milliyet, 1 Mayıs 2005, s.23

33- "Adalet Bakanlığı: Hukuka Aykırılık Yok", Milliyet, 4 Haziran 2005, s.19.

34- Kamil Tekin Sürek, "TCK'nın Kapitalist Özü", Evrensel, 12 Nisan 2005, s.3.

35- Yurdağül Şimşek, "İfade Özgürlüğüne Milli Yarar Kısılacı", Radikal, 20 Eylül 2004, s.5.

36- Murat Çelikkhan, "Düşünmek Suç", Radikal, 30 Nisan 2005, s.4.

37- "Bir Canın Bedeli 32 Milyon", Birgün, 28 Ekim 2004, s.4.

38- Jean-Paul Sartre, L'Etre et Le Meant, Idees, Gallimard, 1943, s.639.

39- Temel Demirer, Postmodern Müdahale ve Başkaldırı İmkânı (Brecht "Bitti" Futbol "Verelim!"), Özgür Üniversite Kitaplığı, Öteki Yayınevi, 1998, ("Bedenin ve Ruhun Kökleştirilmesi") s.450-472.

40- Michel Foucault, Hapishanenin Doğuşu, İmge Yay., 1992, s.245.

41- Michel Foucault, Hapishanenin Doğuşu, İmge Yay., 1992, s.252.

42- Michel Foucault, Hapishanenin Doğuşu, İmge Yay., 1992, s.251.

43- Michel Foucault, Hapishanenin Doğuşu, İmge Yay., 1992, s.285.

44- Petek Türkmen, "Bilim Ölümün Emrinde", Damar Dergisi, No:112, Temmuz 2000, s.37.

45 -1977 yılında bastırılan ve halen geçerliliğini koruyan "Cezaevi İdaresi El Kitabı'nın "Tecrit Politikası" bölümünden aktaran: Ebru Oktay, "Tecrit Politikası", insancıl Dergisi, Yıl:10, No:2000/07, Temmuz 2000, s.5.

46- Criminals Can Be Brainwashed-Now. Psychogy Today, April 1970, aktaran: Ümit Koşan, Sessiz Ölüm: Tabutluklar, Beyin Yıkama ve Tecrit Hücreleri, Belge Yay., 2000.

47- Andreas Vorgel, Cumhuriyet Dergi, No:749, 30 Temmuz 2000,

s.7.

48- Ayşe Emel Mesci, Cumhuriyet Dergi, No:761, 22 Ekim 2000, s.5.

49- "Tecrit Sistemine Hayır", Devrim Dergisi, No:22, Mayıs-Haziran 2000, s.14-15.

50- "İşte F Tipi Batı Demokrasisi", Sosyalist iktidar, No:256,16 Haziran 2000, s.6-7.

İSTANBUL TEMEL HAKLAR VE ÖZGÜRLÜKLER DERNEĞİ

TECRİT VE ÖRGÜTLENME

Tecrit hayatın her alanında, evde, işte, okulda, sokakta. İnsanlarımız kendine, işine, eşine, komşusuna yabancı. Toplum kendi sesine, kendine yabancılaşmış. Sorunlarını bireysel görüp, bireysel çözümler peşinde... işinde sorun yaşıyorsa orada, sokakta yaşıyorsa yine orada bireysel çözümler arıyor. Kısacası yozlaşma; başta gençlikte olmak üzere toplumun tüm kesimlerini iliklerine kadar sarmış durumda. *"Bu devirde babana bile güvenmeyeceksin", "her koyun kendi bacağından asılır"* yaklaşımları özellikle 12 Eylül sonrası bizzat siyasi iktidarların halkın beynine yerleştirdikleri kavramlar olmuştur. İnsanların birbirine yabancılaştığı, aslında kendisine yabancılaştığı bu ortam ve koşullar bir anda oluşmadı.

12 Eylül faşist cuntası sonrası sistemin sırasıyla ve aşamalı olarak geliştirdiği bu durum aslında şaşırtıcı da değil. Özellikle 19-22 Aralık hapishaneler katliamı ve F Tipleri sonrası hayatımıza yön veren, şekillendiren bu koşullar kapsamlı bir saldırının sonuçları. Evet hapishanelerde yaşanan katliam ve sonrasındaki "F" Tipi hapishanelerdeki tecrit ve hücreler, dışarıda halkın ve tüm insanların tecrit altına alınması içindi. O yüzden bugün bizler, dışarıdakiler, birbirimize yabancı, birbirimize uzak, birimizin söylediğini diğerrinin duymadığı bir süreç yaşıyoruz.

Yaratılan tecrit ve örgütsüzleştirmenin kaynağını, hangi politikaların sonucu olduğunu kavramadan bu sorunu ortadan kaldırmakta mümkün olmamaktadır.

Başta ABD emperyalizmi dünya halklarına yoksulluğu, baskı ve işkenceleri dayatırken, yarattığı bu tablo karşısında kendisini nelerin beklediğini de hesap etmektedir. Bu yüzden kendi bildiği vahşi yöntemlere başvurmaktadır. Yeni-sömürgelerindeki işbirlikçi iktidarlara da benim yaptığım gibi yapacak, muhalif olan her şeyi ve de herkesi teslim alacaksın demektedir. *"Ya benden yanasın, ya da yok olursun"* felsefesi ile ezilen halkları tehdit ederek teslim almayı hedeflemektedir. Bizim gibi bağımlı ülkelerde ABD ve AB'nin dayattığı ekonomi-politikaların hayat bulabilmesi, onların işbirliğini yapan siyasal iktidarlar eliyle yürütülmektedir. Nasıl ki, 5 yıl öncesinde başbakan olan Ecevit *"F Tipleri olmazsa olmazlarımızdandır"* diyerek devrimcileri katlettiyse, bugün AKP iktidarı da önceki işbirlikçiler gibi 119 ölümün sorumluluğunu taşımaktadır. Çünkü başa gelen her

iktidarın tek yaptığı bağımlılık politikalarını uygulamak olmaktadır. Bu yüzden devrimcileri hapishanelerde tecrit zulumü ile yok etmek istemektedirler. Devrimcilerin, adil bir yaşamın gerçekleşeceği bağımsız ve demokratik ülke özleminin sonuna kadar savunucusu olduğunu bildikleri için bu düşüncelerinden arındırmaya çalışıyorlar. Önce toplumun en kararlı kesimi tecrit edilmelidir. Sonra ise sıra herkese gelecektir...

Şimdi şöyle düşünülebilir mi, hapishanelerde yaşanan ölümler onların sorunu, bizim sorunumuz olamaz diye. Acaba gerçekten böyle midir? İçeridekileri dışarıya, dışarıdakileri içeridekiler ilgilendirmiyor mu?

O zaman bir düşünelim. Ülkemizde gün geçmiyor ki sokakta kalan kimsesizlerin dramı yaşanmasın. Çocuklarına günlerdir ekmek götüremeyen anne-babaların feryatları duyulmasın. Hastanelerde parasızlıktan rehin kalanlar, gün geçtikçe artmasın. Parasızlık yüzünden çocuğunun gözlerine bakmaktan utanan bir babanın intihar etmesi bizlere çok uzak olmayan haberlerdir.

Peki bu sefalet tablosu gün geçtikçe artarken, işsizlik çığ gibi büyürken, eğitim ve sağlık sorunları had safhadayken "F" Tipi hücreler neden? Neden bunca sorun çözüm beklerken "F" Tipleri?

Aslında sorunun yanıtı verilen örneklerden en basit haliyle çıkmaktadır. Ülkemiz tablosu, yönetenler açısından içinden çıkılmaz bir hal almıştır. Yöntem önce sesi çıkanlara baskı yap, en aza indir, olmadı yok et. Geride kalanları ise yönetmeye, sömürmeye devam et, kimse sesini çıkarmasın. Kimse kafasını kaldırmamasın, görmesin, duymasın, bilmesin... İstikrar dediklerine ancak o vakit kavuşabileceklerdi. Susmuş, sinmiş, tepkisiz kalmış bir toplumu yönetmek daha kolaydı. Artık tecrit yüzünden ölümler hızla artıyor, hakim olunduğu söylenen mekanlarda her türlü tecrit uygulanıyor. Tecrit kelimesi önceleri yabancıyken, şimdilerde hepimizin yaşadığı somut gerçeklerden biri olmaya başlamıştır.

Bugün en demokratik bir talep için sokağa çıkıyorsun, açım, geçine miyorum, iş istiyorum, aş istiyorum demekle birlikte copu tepende görüyorsun. Arada yeni demokrasi paketleri, AB yasaları çıkarılıyor. Ama bu gerçek hiç değişmiyor. Yine coplar iniyor, gözaltılar, tutuklamalar. Yine baskı, yasaklar... Ve tecrit...

Onyıllardır ülkemizin gözbebeği olan, halkın alınteriyle, emeğiyle yarattığı kurumlar üç kuruşa parababalarına peşkeş çekiliyor. Sümerbank, Et ve Balık Kurumu, Petrol Ofisi, Petkim, POAŞ ve niceleri. IMF ve emperyalistlerin direktifleri ile siyasi iktidarlar ülkemizin öz kaynaklarını resmen talan ediyorlar. Tablo bu kadar net olmasına rağmen sendikalar ve DKÖ'lerden deyim yerindeyse çıt çıkmıyor. Özelleştirmelerden en çok mağdur olan kesimlerin sözcüsü konfederasyonlar ise bu süreci sadece izlemekle

yetiniyorlar. Düzeniçi hesaplar ve icazetçi tavırlar ise siyasi iktidarların bu kadar pervasızlaşmasının en büyük güvencesi haline gelmiş durumda. Bu icazet öyle bir noktaya gelmiş ki, sınıfsal mücadeleden dem vuran DİSK'in Genel Başkanı, sermayenin örgütü olarak bilinen Ekonomik ve Sosyal Konsey'e başkanlık edebilmektedir.

Özelleştirme sonrası işten çıkartılacak olan SEKA'da işçiler işine sahip çıkıyor. AKP iktidarı ise ailelerin, sendikaların, demokratik kitle örgütlerinin destek sunmasını engelleyerek SEKA işçilerini tecrit ediyor. Son nokta ise tecrit ettiği ve yalnızlaştırmaya çalıştığı işçileri bir bir direnişten döndürmeye çalışıyor. Rüşvetle, gözdağı ve coplarla... Aynı şekilde Seydişehir'de işçiler direniyor, yine ailelere, destek veren herkese saldırılıyor, birbirinden tecrit ediliyor.

İşçilerin eyleminde memurlar ve öğrenciler; memurların eyleminde ise işçiler ve öğrenciler olmasın vb. denilerek, aynı hedefe yönelmiş tepkiler kendi içinde tecrit edilmeye, yalnızlaştırılmaya çalışılmaktadır. Aylarca yalnız başına özlük hakları için direnen BES ve SES üyeleri kendi başına tüm halkın sorunu olan eylemlilikleri üstlenmek zorunda kalmışlardır. Öyle ki, bırakalım DKÖ'lerin bu sahiplenmeyi sergilemesini, bağlı oldukları konfederasyonları KESK de bu yalnızlaştırmaya ortak olmuştur.

Demek ki ülkemiz hapishanelerinde yaşanan "tecrit", sadece "içeridekilerin" sorunu değil, tam tersine bu ülkede eşitlik, özgürlük ve adalet isteyen tüm kesimlerin sorunudur. Olayları, gelişmeleri birbirinden ayrı görme, değerlendirme, yorumlama, *"benim sorunun değil"* diyenleri bile kasıp kavurabilmektedir.

Hala bu yaşananları anlamamak, umursamamak ne anlama geliyor? Umursamayanlar bu kısır döngü içerisinde kaybolup gitmekte iken neyi, nasıl kazanabilir? Sonuç kaçınılmaz olarak ortaya çıkıyor; sendikalarımız, derneklerimiz, iş yerlerimiz ama her yer hücre tipine çevriliyor. Yani yaşamımız hücreleştiriliyor. Çalışanlar, insanlar birbirinden koparılıyor. Yabancılaşma, bananecilik dayatılıyor. Kimse kimseyi sormasın, sahip çıkmasın. Evindekilere, sokağındakilere, işyerindekilere yabancılaşsın. Toplumsal birliktelik, kolektivizm tek tek parçalanıyor, bireycilik hakim kılınmaya çalışılıyor. Bireyin önemli olduğu kavratılmaya çalışılıyor. Ama bireyin tek başınalığı, yalnızlığı hiç bir şey ifade etmiyor. Toplumsal davranılırsa tehlikeli arz ediliyor. Birey olursa kutsanıyor. Amaçlanan ise bir araya gelip birlikte düşünmesinin, üretmesinin, güç olmasının önüne geçmek. Sonrasında kamuoyuna, kitlelere "örgüt" fobisini yaymak, uzak durulmasını tembihlemek, örgütlü yaşamın dağıtılmasını sağlamak amaçlanandır.

Bu durum egemenlerin ömrünün daha uzun olmasına zemin hazır-

lar. Ama nereye kadar? Sistemden zarar görenler var olduğu müddetçe, bağımsızlık ve ulusal onur ABD ve AB emperyalistlerine teslim edildiği sürece haklar ve özgürlükler mücadelesi de artarak sürecektir. Ve ezilenler tüm bu gerçeklere tek tek karşı koyamayacağına göre "örgütlülük" ne kadar kötü gösterilirse gösterilsin, yok edilemeyecek en büyük güçtür. Çünkü örgütlülükler insanlar için varolmanın biricik koşuludur.

Örgütsüzlük içindeki bir insan kendi içinde ölmeye başlar. Bunun için zora gerek yoktur. Ona zor uygulanmasına gerek yoktur. Peki ya değerleriyle yaşamak isteyen, emperyalizmin yaydığı yoz kültüre kafa tutan insan? O her zaman zorun hedefidir. Sadece ona değil, onun çevresine de şiddet uygulanır. Evet, insani bağlar bu yöntemle, zorla çözülmeye çalışılır.

Sorunlarınız nedeniyle biraraya gelen bir grupsunuz. Eylem yapıyorsunuz. Bu doğal bir şey. Ama ablukaya alınıyorsunuz, hakkınızda binbir türlü spekülasyon yapılıyor, inanılmaz yalanlarla tüm toplum size şartlandırılmaya çalışılıyor. Sorun bundan, bu tecritten kurtulmanın yolunu bulmak ise yanıt tektir. O da "örgütlülük"tür.

Bizler bir bütünün ayrılmaz parçalarıyız. Öyleyse birlikte bir bütünüz. Bunun bilinciyle birlikte hareket etmeliyiz.

Bu gün kendine yabancılaşan -ben- dönüp bakmalı "F" Tipleri'ne...

İnsanlar, insanlarımız direniyor.

Direniyor tecrite, yalnızlığa, teslimiyete.

Biz de onların gücü ile direnmeliyiz tecrite, yalnızlaştırılmaya.

Ve direnmeliyiz örgütlü olarak hak ve özgürlük mücadelemize engel olanlara...

**İSTANBUL TEMEL HAKLAR VE
ÖZGÜRLÜKLER DERNEĞİ**

EK-2

**Çeşitli Ülkelerden Örgütlerin
ve Tutukluların Mesajları**

Alvaro Luna Hernandez'e Özgürlük Komitesi'nden

UTMP'li arkadaşlar, heyetler ve mücadeledeki kardeşler Selam...

Alvaro Luna Hernandez'e Özgürlük Komitesi, İstanbul'daki bu önemli etkinlik için dayanışma ve desteğini sunmak istiyor.

Ayrıca kamuoyunun dikkatini Alvaro Luna Hernandez'in üzerine çektiğiniz için saygımızı iletmek istiyoruz. Sizin gibi cesur hapishane aktivistleri sayesinde tüm siyasi tutsakların, faşist ve baskıcı F Tipi hapishanelerden çıkmaları temin edilecektir.

Güvenlik Ev Blokları, IMU Hapishaneleri ve insanlığa tacizin diğer üst boyuttaki (maksimum) güvenlik biçimlerinin asıl amacı görülmelidir, bu en azgın insan hakları ihlallerinden olan tecrit amaçlıdır.

Özellikle Teksas eyaleti, bu tür duyu-öldürücü tecrit cezalandırmasını Ceza Adalet sisteminin Teksas Şubesinde uygulamayı sever. Ve ironik olan, Alvaro'nun tutsak kaldığı Gatesville, Teksas'daki Alfred D. Hughes Bloku, Ebu Garip işkence hapishanesindeki cellatların baş yardımcısı George W. Bush'un rahatça oturduğu Cravvford/Teksas'daki yüksek güvenliklı çiftliğinden sadece 25-26 km. uzaklıktadır.

Ve ironinin bir başkası, Alvaro'nun 26 Mayıs 2005 tarihinde, New Orleans, Luisiana'daki 5. Yargıtay'da yaptığı itirazının reddine imza atan başhakim Edith Jones, Adalet Bakanı Rehnquist'in yerine geçmesi için Bush'un aday listesinde bulunduğu söyleniyor.

(Alvaro'nun, Hernandez v. Dretke, 04-9798, U.S. Sup. Ct. numaralı davası 23 Haziran 2005 tarihinde görülecekti; ama 27 Haziran Sah gününe tehir edilmiştir. Umarım bu mahkemede olumlu bir sonuç çıkar.)

En La lucha (Mücadeleye),

Twitch - Entropy,

**Committee to Free Alvaro Luna Hernandez
Alvaro Luna Hernandez'e Özgürlük Komitesi**

ANDALUÇYA

BAĞIMSIZLIKÇI KOMÜNİSTLER'den

Yoldaşlar,

25-26 Haziran'da İstanbul'da düzenlenen uluslararası sempozyuma katılan ve katılmayan tüm örgütlere enternasyonalist selamlarımızı gönderiyoruz.

Andaluçya'daki Bağımsızlıkçı Komünistler olarak, en içten samimi-yetimiz ve desteğimizi ifade etmek için katılmak isterdik. Türkiye devletinin Kürt ve Türk halkına yönelik uyguladığı sistematik terör ve suçlarını kınıyoruz.

Siyasi otoriteler, Cumhurbaşkanı ve iktidarda bulunan tüm Bakanlardan taleplerimiz:

- 1-) F Tipi tecrit hapishaneleri kapatılsın
- 2-) Ordu ve siyasi polis tarafından yasadışı bir şekilde tutsak edilenlere özgürlük
- 3-) Tüm TAYAD'lılara Özgürlük
- 4-) Tutuklanan enternasyonalistlere Özgürlük
- 5-) Hapishanelerde ve dışarıda tüm psikolojik ve fiziki işkencelere son.
- 6-) Siyasi, sosyal veya kültürel içerikli yürüyüşlere özgürlük, örgütlenme özgürlüğü tanınmalı.
- 7-) Sözlü, yazılı veya başka şekillerdeki serbest ifade özgürlüğü tanınmalı.
- 8-) Toplanma ve örgütlenme hakkı tanınmalı. 9-) Toplumsal dayanışma hakkı gaspedilmemeli.
- 10-) Gözaltılarında aile ve arkadaşlarının gözetimi ve doktor kontrolü hakkı tanınmalı.
- 11-) Hapishanelerin halk örgütlerince incelenmesi hakkı tanınmalı.
- 12-) Tüm siyasi tutsaklara aile ve arkadaşlarıyla serbest görüş hakkı tanınmalı.
- 13-) Hapishanede ve tutukevlerinde fotoğraf çekirme hakkı tanınmalı.

14-) Tüm siyasi partiler meşru olarak tanınmalı.

Bu hakların enternasyonal düzeyde talep etmemiz gereken asgari haklardan en önemlileri olduğuna inanıyoruz.

Tüm uluslararası Marksist örgütleri bu konuda desteklerini sunmaya çağırıyoruz.

Türkiye'deki değişik siyasi Marksist örgütlerin farklı düşünceleri olduğunu biliyoruz. Ancak bizim düşüncelerimiz şudur:

1-) Türkiye'deki sosyalist devrimcilerin başarısı, tarihi iradi bir güçtür.

ii 2-) Siyasi hareketlerin birliği zaferin teminatı olacaktır.

3-) Türkiye'deki kadın ve erkek işçiler, zaferi kazanmanın tek yolunun devrim olduğunu iyi biliyorlar.

4-) Tüm kadın ve erkek işçiler bu çatışmaya hazırlanmak durumundadır.

5-) Türkiye'deki devrimin çıkarı için tüm direnişçi komiteler maddi yardım sunmalı, bunun için tüm kamuoyunu bilgilendirmelidir.

6-) Tüm enternasyonal örgütler ve siyasi partiler olarak enternasyonalist proletaryanın Türkiye'sini örgütsel, maddi ve manevi olarak desteklemeliyiz.

Şu an devrimci hareketin her türlü desteğe ihtiyacı var ve tüm güçler bu yol ve bu yönde devam etmeli, açlık grevlerinde kahramanca şehit düşen devrimcilere layık olmaya çalışmalıdır.

Şan Olsun Şehitlere!

Yaşasın Devrim ve Sosyalist Türkiye!

Yaşasın enternasyonal sosyalist işçiler!

İLERİ, Ya Devrim ya ÖLÜM

Zafer Bizimdir.

BAĞIMSIZLIKÇI KOMÜNİSTLER, ANDALUÇYA

Avusturya İşçi Görüşü'nden

İstanbul'da yapılacak olan Tecrite karşı Uluslararası konferansa mesaj:

Kahrolsun emperyalizmin tecrit ve "kara listesi"!

Global kapitalizme karşı mücadele, enternasyonal sosyalist devrim için mücadele demektir!

Yoldaşlar,

Tecrite karşı uluslararası konferansınız için en sıcak selamlarımızı iletiyor ve başarılar diliyoruz!

Siyasi tutsaklara yönelik tecrit ve işkenceden, egemenlerin hoş görmediği ülkelere karşı ablukaya, açık askeri saldırganlığa kadar -tek ve aynı sistem- hepsi global kapitalizm ve emperyalizmin parçalarıdır.

Bu nedenle savaş, "kara listeler" ve işkenceye karşı mücadeleyi eğitim ve sosyal sektörlerdeki kısıtlamalara, liberalleşme, AB anayasasına karşı mücadeleyi birleştirmeye çalışıyoruz.

Bu nedenle değişik hareket ve kampanyalar, işçi sınıfı ve gençlik birbirinden kopuk olarak hareket etmek yerine güçlerini birleştirmelidir.

- Hep birlikte tecrit ve kara listelere karşı çıkalım!
- Hep birlikte emperyalist savaşa karşı çıkarak, Irak ve Filistin direnişini destekleyelim!
- Hep birlikte sermayenin eğitim ve sosyal kısıtlamalarına, liberalleşme ve özelleştirme saldırısına karşı çıkalım!
- Hep birlikte IMF programlarına karşı çıkalım, Türkiye'nin ve tüm diğer yeni sömürge ülkelerin borçlarının derhal silinmesini isteyelim!

Sonuç olarak, sermayenin egemenliği sürdükçe, zulüm ve sömürü de sürecektir. Ancak sosyalist, enternasyonal bir devrim, insanlığı global kapitalizmin sefaletinden kurtarabilir.

Bunun için bizler, İşçi Görüşü (ArbeiterInnenstandpunkt) ve 5. Enternasyonal için Lig olarak, sosyalist devrimin yeni bir dünya partisinin inşa edilmesi, yani 5. Enternasyonal için mücadele ediyoruz.

23-25 Eylül 2005 tarihlerinde İstanbul'da yapılacak olan Avrupa

Sosyal Forumu'nun hazırlık toplantısı ve Nisan 2006'da Atina'da düzenlenecek Avrupa Sosyal Forumu'nda, mücadelemizin sonraki adımlarıyla ilgili görüşmek için, biraraya gelebilirsek seviniriz.

23 Haziran 2005

İşçi Görüşü (ArbeiterInnenstandpunkt) (5.

Enternasyonal için Ligin Avusturya Şubesi)

www.arbeiterinnenstandpunkt.net <<http://www.arbeiterinnens-standpunkt.net>>

www.fifthinternational.org <http://www.fifthinternational.org>

Break The Chains'den

istanbul, Türkiye'de Haziran 05'de düzenlenen
tecrite karşı sempozyum için mesaj:

UTMP'den yoldaşlara:

ABD'nin Oregon eyaletindeki Eugene'deki BTC kolektifinden selamlar.

Sempozyuma katılmamız için gönderdiğiniz davetiyenize sevindik.

Kaynaklarımızın yetersizliğinden dolayı katılamadık. Umut ediyoruz ki sempozyumunuz büyük bir başarı kaydeder ve tecrit, işkence ve tutsaklara yönelik baskılara karşı uluslararası harekete büyük katkılarda bulunur.

Sizlerin Türkiye'deki açlık grevcilerinin direnişini sahiplenmede gösterdiğiniz enerjiden çok memnunuz. Sizler bizim, Ölüm Orucu ve F-Tipi denilen tecrit hapishanelerine karşı direniş konusundaki öncelikli bilgi kaynağımızdır. Tüm dayanışmamızı Türkiyeli siyasi tutsaklara, tutsak ve şehit ailelerine ve arkadaşlarına iletiyoruz.

Umuyoruz ki, sempozyumunuz aynı zamanda bizim de 3 Aralık 2005 tarihinde yapmayı planladığımız **Uluslararası Siyasi ve Savaş Tutsaklarıyla Dayanışma** Günü'ne de bir katkıda bulunur. Uluslararası Siyasi ve Savaş Tutsakları Günü düşüncesi Kasım 2004'de ILPS'nin yaptığı bir konferansta oluştu. Böylesi bir Uluslararası Günü'nün dünyadaki devrimci, ilerici tutsakların aralarındaki bilgilendirme ve işbirliği konusunda ve tutsaklarla dayanışma içinde bulunan yapıların uluslararası birliğine hizmet edeceğini düşünüyoruz. Bu konuda daha fazla bilgi edinmek için, bu deklarasyonun yayınlanmış olduğu şu internet adresine bakabilirsiniz: <http://www.attica2abughraib.com>.

Kapitalizmi ve Hapishaneleri Yıkalım!

Break The Chains (Zincirleri kırın)

PO Box 12122

Eugene, OR 97440 / USA

<http://www.breakthechains.net>

Bulgaristan Barış Derneği ve İnsan Haklarını Savunma Komitesinden

Sayın yoldaşlar, bayan ve baylar.

Konferansınızı selamlayarak en içten başarı dileklerimi sunuyorum.

İnisiyatifiniz mümkün olan tüm desteği hak etmektedir.

Bugün milyonlarca insanın temel ve ilk hakları olan özgürlük ve dokunulmazlık hakkı [çığnenmekte]. Bu insanların büyük bir bölümü takibe tabi tutulmaktadır ve tek neden ise onların başka temel bir hak olan - toplumsal sorunlarla ilgili kendini ifade etme ve fikrini savunma hakkını - kullanmalarıdır.

Dünya kamuoyunun görevi onları savunmaktır. Özellikle Guantana-mo hapisanesine dikkatimizi yöneltmeliyiz. Burada ABD, sadece terörist eylemlere katıldıkları şüphesiyle yüzlerce insanı özgürlüklerinden mah-kum etmektedir. Yine Ebu Garip hapisanesi unutulmaması gerekenler arasında. Burada da ABD yönetimi yüzlerce insanı tutsak ederek işken-celer ve onursuz baskılar uygulamaktadır.

Türkiye hapishanelerinde binlerce siyasi tutsakla birlikte Kürt halkı-nın önderi olan Abdullah Öcalan da bulunmaktadır. Ölüme mahkum edilmesinin nedeni ise sadece Kürt halkının haklarını savunma amaçlı mücadele etmiş olmasıdır. Strasburg'taki insan hakları mahkemesi kara-rına göre, Öcalan adil yargılanmamıştır ve meşru olmayan mahkemeler-ce yargılanmıştır. Eski Sırp cumhurbaşkanı Slobodan Miloşeviç, Denhag hapisanesinde beşinci yılında tutsak bulunmaktadır. Onun suçu ise Yu-goslavya Federasyonu'nun dışarıdan destekli yıkımına direnmiş olma-sından ve halkının NATO tarafından işgal edilmesine direnmiş olmasın-dan ibaret. Dört yıldır hakkındaki dava sürüyor. Yöneltilen suçlamalarla ilgili hiç bir delil sunulmamıştır. Zamanımızın en tartışmalı davalarından biridir bu dava.

Hapishanelerde suçsuz insanlar ölmekte iken vicdanımız rahat et-memeli.

Sofia, 24 haziran 2005.

Hepinize en derin saygılarımı sunarım.

Prof. Dr. Velko Valkanov,

Bulgaristan barış derneği başkanı ve

Bulgaristan insan haklarını savunma komitesi başkanı

v_valkanov@hotmail.com

ABD'li anti-emperyalist bir tutsak'tan

15.06.05

"Dayanışma halkların şefkatidir" Che Guevara

Yüreğimde Türkiye'deki siyasi tutsaklar için dayanışma hissediyorum.

Sizin büyük cesaretinizi, prensiplerinize bağlılığınızı ve Türkiye'de ve tüm dünyada özgürlüğe kavuşmak için yürüttüğünüz koşulsuz kavganızı selamlıyorum.

Sevgilerimle David Gilbert (ABD'li anti-emperyalist tutsak)

İspanya Halkların Komünist Partisi'nden

Hepinize en içten dayanışmamızı sunarız. Sempozyum çalışmanızda başarılar dileriz.

Sonuç ve zaferi, ancak mücadele ederek kazanırız.

Gelecek devrimcilerindir. Komünist selamlar

Quim Boix
İspanya Halkların Komünist Partisi (PCPE)
Uluslararası İlişkiler Sorumlusu
Merkez Komite Üyesi

ABD'li Tutsak Hanif Bey'in Mesajı:

İstanbul Sempozyumu'na Açıklamamdır

Tüm barışsever insanlara ve insanlık düşmanı emperyalizme karşı uluslararası mücadele yürüten yoldaşlara selamlarımı sunuyorum.

Bugün ABD, renkli ırklardan (beyaz olmayan) halkları kriminalize etmektedir. Araplar, müslümanlar ve göçmenleri haksız, hukuksuz bir şekilde tutsak ediyor, yurtdışı ediyor.

Ebu Garip'te, Guantanamo'da ve ABD hapishanelerinde yani hem içeride, hem dışarıda hapishanelere yönelik baskı ve zulmü sürdürmektedir.

İçeride, yani ABD'de;

Endüstriyel-hapishane kompleksleri geliştiriliyor. İkiyüzlü politikacılar tarafından da baskıcı yasalar ve uygulamalar çıkartmaya devam ediliyor. Siyasi tutsaklık statüsü reddediliyor. Gerçek suçlular ya tamamen cezadan muaf tutuluyor, ya da hakettiklerinden çok daha az bir ceza alıyorlar. Güçsüzler ve yoksulların korunması için olan ve zaten çok yetersiz kalan yasalar da Bush hükümeti tarafından tamamen yokedilmektedir.

Dışarıda, yani uluslararası düzeyde;

Bush rejimi bir yandan Irak'ta askeri saldırganlığını artırırken, bir yandan da İran'a yönelik saldırı hazırlıkları yapmaktadır. ABD başsavcısı Alberto Gonzales Cenevre Konvansiyonu'nu bir yana iterek, Ebu Garip ve Guantanamo'da ABD askerleri ve gardiyanlarının kullandığı işkence taktiklerini hasıraltı etmektedir.

Sistemin ikiyüzlülüğünü teşhir etmek için şartlar çok olgundur. Bugün düzene muhalif olmak ve düzeni kabullenmemek her zamankinden daha büyük bir ihtiyaçtır.

A Luta Continua (Mücadele Devam Ediyor)

Hanif S. Bey

İrlanda'lı Cumhuriyetçi Siyasi Tutsaklardan

Biz, Portlaoise Hapishanesi'ndeki İrlanda'lı Cumhuriyetçi Tutsaklar olarak, insanlık onurunu ve siyasal statülerini savunmak için mücadele eden tüm DHKP-C Tutsakları'na dayanışma selamımızı iletiyoruz.

Türkiye Hükümeti tutsakları birbirlerinden yalıtın, hücrelere atılmalarını sağlayan, özgürce örgütlenme haklarını yok sayan ve tutukluluk süreleri boyunca eğitim alanlarından yoksun bırakan bir politikayı başlattı.

DHKP-C Tutsakları, bu politikaları, siyasal morallerini ve siyasal mücadelelerini kriminalize etme teşebbüsü olarak doğru bir şekilde tespit ettiler.

Türkiye siyasi tutsaklarının, F Tipleri'nde, devletin, sosyal adalet mücadelelerini tecrit ve kriminalize etme çabalarına karşı, 4 yıldan fazla bir süreden beri sürmekte olan kahraman ve amansız mücadelelerinden haberdarız ve dikkatle takip etmekteyiz.

Şimdiye kadar, Batı'daki egemen basın kuruluşları, 118 Türkiyeli tutsağın ölümüne rağmen bu kitlesel hapishane protestosunu, hep inkar etti.

Türkiye Hükümeti'nin tüm siyasi tutsaklara tek tip elbiseyi zorunlu kılan yeni bir kanun uygulayacağı haberini aldık.

Türkiyeli Siyasi Tutsaklar, bu yeni kanunları, mücadelelerini tecrit etmeyi ve kriminalize etmeyi amaçladığı yönünde yine doğru bir şekilde değerlendirdiler.

Keza, İrlanda'lı Cumhuriyetçi Tutsaklar da, Thatcher Hükümeti'nin, H Blokları'nda, İrlanda özgürlük mücadelesini kriminalize etme hırsıyla tek tip elbiseyi dayatmak istediğini iyi hatırlıyor.

Türkiye Hapishaneleri'nde yüzlerce solcu tutsak olduğunu biliyoruz. Bu tutsaklar, siyasi mücadeleye katıldıkları gerekçesiyle tutuklandılar. İnandırıcılığını yitirmiş Türkiye Hükümeti'nin siyasi tutsaklara yönelik tecrit ve kriminal tipi elbisesi dayatma çabaları, bu gerçeği örtbas edemez.

Türkiye Hükümeti'nin bu çabaları, tıpkı Thatcher'in çabaları gibi başarılı olmayacaktır.

E2-Portlaoise Hapishanesi'ndeki İrlanda'lı Cumhuriyetçi Siyasi Tut-

saklar olarak, Türkiyeli solcu siyasi tutsaklarının, insanlık onuru ve siyasal statü için verdikleri kahraman mücadelelerini yürekten destekliyoruz.

Hollanda, International Socialists'ten

Sayın dostlarım,

Dünyanın her tarafında hükümdarlar duvarlar kuruyor. Filistin'de Apartheid duvarı Irak'da işgal duvarı, fakir ile zenginler arasında bir adaletsizlik duvarı. Bizi bu duvarlarla bölenler, bu duvarlara karşı mücadele edenleri de dört duvar arasına koyuyorlar.

Özgürlük ümidini yıkmak için tecrit yöntemini kullanıyorlar.

Tutsaklara karşı tecrit insanlık dışı ve kaldırılmalıdır.

Size Türkiye'deki ve dünyadaki tecrite karşı mücadeleniz için dayanışma mesajı gönderiyoruz.

Sizin mücadeleniz, bizim mücadelemizdir.

En iyi dileklerimizle

Hollanda'daki International Socialists adına

Peyman Jafari 4

Haziran

İrlanda Birlik Komitesi'nden

İrlanda Birlik Komitesi'nin dayanışma mesajı:

(Houston, Texas'da 22 Haziran 2005 tarihinde onaylandı.)

Irish Unity Committee (İrlanda Birlik Komitesi) Uluslararası Tecrite Karşı Sempozyum'a katılanlara sıcak devrimci selamlarını iletiyor. Direnişin sesini susturmaya çalışan adaletsiz sisteme karşı yalnız değilsiniz. Sizin direnişiniz, bizim direnişimizdir.

ABD'de tutsaklar, onların aileleri ve destekçileri en son yüksek teknolojik hapishanelere karşı mücadele ediyor: super-max ve super-seg hapishaneleri.

20 yıl önce bir veya iki tane super-max hapishanesi olarak başlayan [bu uygulama], şu anda artık standart hale dönüşmüştür.

Bu hapishanelerde erkekler ve kadınlar tüm dış dünyadan yalıtılmıştır. Bu tutuklularda ruhsal problemler yarattı.

Onlar sürgüsü olmayan sağlam demir kapılar arkasında yaşıyorlar. Kendilerine yemek getiren veya duşa götüren gardiyanlar dışında çok nadir birini görüyorlar. TV'leri, ortak kullanım alanları, ibadet yerleri, çalışma programları yok ve hücrelerinde sanat ve zanaat yapmalarına izin verilmiyor.

Eğer disiplin kurulu ile ilişkileri yoksa, hapishanede radyo alınmasına izin veriliyor, karşılığını ödeyen arkadaşları veya akrabaları varsa, posta yoluyla gazete alabiliyorlar.

[Dış dünyadan yalıtılmış sonucunda] günler karışmaya başlıyor, zaman ve gerçeklik kavramını yitiriyorlar. Bu işkence ile tutsakları insanlıklarından soyundurup, kendi davaları için mücadele etme isteğini kırmayı ve kendilerini kaybetmelerini sağlamak istiyorlar.

Ölüm hücrelerinde olan bir çoğu, yaşama isteğini yitiriyor veya hukuki haklarının usandırıcı hale gelmesinden dolayı bir an önce idam edilme beklemektedirler.

Son olarak, Ölüm Orucu yapan Türkiyeli tutsakların fedakarlıklarının ve ailelerini, yoldaşlarını yitirmelerinin bedelinin bilincindeyiz. Bizim tüm çalışmalarımız onların direniş kararlılığı ve cüretine ithaf olunur. Hepinizi saygıyla selamlıyoruz.

İRLANDA BİRLİK KOMİTESİ

İtalya, "Destek Komitesi"nden

TECRİTE KARŞI SEMPOZYUM İÇİN AÇIKLAMA

İstanbul, 25-27 Haziran, 2005

Sevgili yoldaşlar,

İtalya'da "270. Madde ve Örgütlenme Suçlara Karşı Ulusal Kampanya"nın "Destek Komitesi" olarak sempozyuma katılan tüm yoldaş ve gruplara dayanışmamızı ifade ediyoruz.

Bunun gibi toplantıların büyük bir öneme sahip olduğu düşüncesindeyiz. Çünkü uluslararası düzeyde ortak analizler yaratmak ve baskıyla önleyici karşı-devrime yönelik cevap bulmak için imkan sunmaktadır.

Sınıfın içerisinde her türlü sosyal ve siyasi örgüte yönelik devamlı saldırı, her Avrupa ülkesi ve dünya genelinde radikal olan tüm gruplara yönelik baskı, siyasi tutsaklara yönelik uygulamalar, sözde "terörist devletlere yönelik savaşa kadar, uluslararası düzeyde kararlaştırılan unsurlardır ve gayet iyi bilinen araçlarla koordine edilmektedir; örneğin sözde "teröre karşı savaş", "kara listeler", tutsaklara yönelik tecrit.

Mevcut global baskıcı boyuta karşı direniş ve cevabın giderek enternasyonalleşmesi ve hepimizin ve mücadele edenlerin koordine edilmesi çok gereklidir.

Bu aylarda İtalya'da baskıcı uygulamaların yayılmasına tanık oluyoruz. Bu baskılar giderek hareketin değişik aktivistlere yönelik sahte iddialarda somutlanıyor. Bu uygulama ayrıca mültecilere yönelik uygulanıyor, çoğu müslüman olduklarından suçlanıyor.

Bu iddialar aynı suç maddeleri kullanılarak yaratılmaktadır: **270. madde ve örgütsel suçlar**, İtalya'da faşist rejim tarafından gündeme getirildi, sonra gelen "demo" Hristiyan rejim tarafından sürdürüldü ve ardından emperyalist güçlere dayalı iktidarlarca değiştirilip entegre edilmiştir. 11 Eylül'den sonra yapılan son değişikliklerle birlikte, "*uluslararası terörizm*" suçu gündeme getirildi. Aynı bağlantıda kara listeler ve "teröre karşı savaş" ilan edilmiştir.

Örgütlenme suçları kullanılarak getirilen bu sahte iddialar, bazen birkaç hafta içerisinde çöküyor. Bu süreç birçok örgüt çalışanları veya mülteciler için tutsaklıkla geçiyor. Bazen siyasi yapıların kapatılmasını beraberinde getiriyor. "Terörizm" davaları açıp, baskı altında tutulan kişilerin sosyal ve siyasi tecriti hedeflenmektedir.

Radikal sol, anti-emperyalist, anti-kapitalist kişilere ve genel anlam-

da en çok karalanan ve potansiyel isyancı unsurlara yönelik bu ağır yok etme çabalarına karşı, Destek Komitemiz, birkaç aydan beri 270. madde ve örgütsel suçlara karşı ulusal bir kampanyayı başlattı.

İlk hedef örgütsel suçlardan yargılananların tecritini kırmaktır. Baskıyı engelleyip, bir dayanışma örgütlenmesi kurmak ve her militana yönelik saldırıyı, herkese ve mücadelenin bütününe yönelik bir saldırı olarak görmek gerekir.

Çalışmamız büyük bir bilgilendirme kampanyası, siyasi-hukuki savunma için el kitabı, son yıllardaki baskıların araştırılması, yerel çalışmaya ağırlık vermeyi içeriyor.

İtalya'da olduğu gibi, Avrupa ve Batı dünyasında da sömürü ve zulüme karşı her türlü direnişe, benzeri baskıcı araçlarla, radikal örgüt çalışanlarının sosyal, siyasi ve fiziki olarak tecrit edilmesini hedefleyen "anti-terör" yasa ve biçimleriyle saldırıldığını biliyoruz.

Bunun için kampanya önerimizi gönderiyoruz. Diğer ülkeler için de gerekli olabileceğini düşünüyoruz. Aynı zamanda, başka ülkelerde baskıya karşı kampanyaları desteklemek, bilgi alış verişi yapmak ve güncel ile gelecekteki kampanyalar için **uluslararası bir koordinasyonu** sağlamak perspektifiyle, ülkesinde benzeri bir durumu yaşayanların, bize öneri sunmasını istiyoruz.

Böylece uluslararası birliğin ileriye doğru somut bir adımı atılacaktır; bu adım, emperyalizme karşı etkili bir direniş için kilit rolü temsil etmektedir.

Floransa, İtalya, 19 Haziran 2005

**Madde 270 ve Örgütlenme Suçlara Karşı Ulusal Kampanyanın
Destek Komitesi**

Reati_associativi-owner@inventati.org <mailto:Reati_associativi-owner@inventati.org>

www.inventati.org/reatLassociativi
<http://www.inventati.org/reatLassociativi>

İsviçre'den, Tutsak Marco Carmenisch'den

Bu mektup ile İstanbul'daki Sempozyuma uluslararası dayanışma selamlarımı göndermek istiyorum. Türkiye'deki yoldaşların ulusal ve uluslararası faşist zulüme ve tecrite karşı sürdürdükleri kahramanca mücadeleyle dayanışmamı, Aralık ayında şehit düşen tutsakların anısına düzenlenen üç günlük sembolik açlık grevine katılarak göstereceğim. Ölüm Orucundaki yoldaşlarla kesintisiz dayanışma içindeyim.

UTMP'nin yürüttüğü Mektup kampanyası çevresinde ben de F-Tipi cezaevinde kalan bir yoldaşın mektubunu aldım. Bu yoldaşıma şimdilik dayanışma selamlarımı iletmeyi ve mutlaka cevap yazacağımı haber vermeyi UTMP'den rica ediyorum. Bir sürü stres ve görevlerden dolayı özellikle önemli mektuplara cevap vermem uzun sürüyor.

UTMP'ye ve Türkiye'de mücadele veren yoldaşlara benimle birlikte Regensdorf hapisanesinde kalan bazı Türk ve Kürt tutsakların sempati ve dayanışma selamlarını iletıyorum.

Siyasi tutsak olmadıklarından mülteciler olarak her yerde ve her zaman dezavantajlı ve baskı altında olduklarından dolayı, hayatta kalmayı ve cezaevi koşullarına bağlı olan nedenlerden dolayı kendi ülkelerinde verilen mücadeleye daha fazla destek vermeyi kaldıramıyorlar.

Dayanışmamı şunlar için de altını çizerek tekrarlamak istiyorum:

- Arjantin'de ve Şili'de mücadele veren Mapuche'nin tutsaklarına ve özgürlük ve kendi kaderine kendisi karar vermek için mücadele veren bütün Kızıldereli insan ve halklara!

- Fransa'daki Action Directe tutsaklarına ve kısa bir süre önce Fransa'nın ve İtalya'nın faşist devletleri tarafından tekrar tutuklanan İtalyan komünist yoldaşlar Guiseppe Czeppel'e ve Maj'a dayanışmamı ifade etmek istiyorum!

Bütün sosyal devrimciler olarak mücadele eden ve bedel ödeyen tutsak yoldaşlara!

Özgürlük ve adalet için mücadeledeki bütün insan ve halklara!

Dayanışma sosyal devrimci bir görevdir, bir sevinç ve zarurettir!

Dayanışma bir silahtır!

Marco Carmenisch

Almanya Marksist-Leninist Partisinden

Almanya Marksist-Leninist Partisi (MLPD), Merkez Komitesi

25-27 Haziran arasında İstanbul'da yapılan, Uluslararası 'Tecrit ve Tecrite Karşı Mücadele' sempozyumu katılımcılarına:

Sevgili Dostlar, sayın dinleyiciler.

İlk olarak bizleri konferansınıza davet ettiğiniz için teşekkür ederiz.

Uluslararası sempozyumun amaçları Türkiye'de ve bütün dünyada tecritte ve tecrit işkencesinde yaşayan demokrat, anti-emperyalist ve devrimci tutsaklarla dayanışma, devamında da emperyalizmin çıkarları için başeğmeyen ve bu yüzden 'terörist' olarak lanse edilen ülkeler ve halklarla dayanışmada bulunarak, emperyalist savaşa ve işgale karşı çıkmaktır. Bu karşı-devrimci etkenleri bütün dünyaya gösterip, buna karşı birlikte mücadele etmeliyiz.

Maalesef bizler konferansınıza katılamıyoruz. Bizim ülkemizde, Almanya'da şu an açık bir siyasi kriz yaşanıyor. Burjuva partilerin öne aldıkları erken seçimlerde bizler de 'gerçek sosyalizmin' şiarı altında seçimlere katılarak kendi haklarımızı kullanacağız.

Bizler sizlere en içten selamlarımızı yolluyor ve uluslararası sempozyuma başarılar diliyoruz.

Son olarak uluslararası sempozyumun alacağı tüm kararları bizlere iletmenizi rica ediyoruz.

DAYANIŞMACI SELAMLARLA

MLPD adına Merkez Komite üyesi,
Roland Meister

Alman Tutsak Raner Dittrich'ten

Sevgili yoldaşlar,
Sevgili katılımcılar.

Fiziki olarak zayıflamış - ancak mücadeleci ruhum kırılmadan, hepimize içten duygularıyla devrimci selamlarımı iletiyorum.

Sürdürülmesi gereken mücadele konusunda siyasi tutum ve askeri görüşüm birçoğunuzun aklında kalmıştır.

Kısmen isteksiz ve mide ağrısıyla, bu görüş ve tutumun reddine kadar, kısmen süresiz onayla, bir zamandan beri teorik tartışmadan geri çekildim.

Bu mesaj uzun süreden sonra ilk resmi yazıdır.

Sakınganlığımın sebebini de teslimiyet veya kaybolan inançlarda aramamak gerekir. Sadece ve sadece, zamanın pratik örneklerin verilme zamanı olduğunun bilincine dayanmaktadır.

Herşeyden, sempozyumlardan, seminerlerden ve siyasi çalışma gruplarından yakın sürede mücadeleci, devrimci pratiğinin çıkması için umut var.

Sevgili yoldaşlar, pratikte llyoruz, istemekte değil. Böyle zamanlarda, Ernst Bloch'un savaş ve devrim konusundaki düşüncesini aklımdan çıkaramıyorum. Demiş ki: *"Bin savaşlar üzerine on devrimler gelmez. Dik yürümek işte bu kadar zor."*

Düşünüyorum ki, devamlı savaşların çağını devrimci pratikle kesmenin zamanı gelmiştir. 2000 yılından beri güncel mücadelemizin özü stratejiktir.

Buna göre de bu mücadele taktik bir davranışı zorunlu kılmaktadır. Mevcut "askeri tartışmalardan" ıkmaya cüret gösterme zamanı gelmiştir. Başkalarının yanısıra "halk sporu" denilen aktivitelerinde bunun başlangıçları görülmektedir.

Mücadeleye hazır yoldaşlara eylemlerinize ad verme çağrısı yapıılıyor. Bunu yaparak, mücadeleleri enternasyonalleştiriyorsunuz.

Böylece düşmanın mcadelelerinizi apolitikleştirmesine engel oluyorsunuz.

Devlet korumacıların bölgesel ilgisi, enternasyonalleştirilmiş zorunlu bir ilgi haline gelmektedir.

Sevgili yoldaşlar, enternasyonal davranan bir canavar karşısında

dışsız, bölgesel bir davranış göstermemeliyiz.

Mücadelemizin ve politikalarımızın görevi, mevcut siyasi koşulların içersinde bir varlık olarak düşmanın iktidar aygıtına hizmet etmek değildir. Tutsaklarımızın tecrit koşullarına karşı mücadelesine desteğimizin yalnızca sözlerden ibaret olması istenmiyorsa -ki bu sempozyumu böyle değerlendiriyorum- o zaman bir taraftan kavramların netleştirilmesi gerekir, diğer taraftan yıllardır uygulanan yöntemler ve imkanların, bize düşen görevler ve sorumluluklara layık olup olmadığı yoklanmalıdır.

Mücadele, devrim, faşizme ölüm ve mevcut insanlık dışı toplumların yıkılıp insanların yaşayabileceği bir topluma dönüştürülmesi gibi kavramları, gerekli siyasi ve askeri muhtevalarla doldurmalıyız.

Yalvarırcasına emperyalist devletler topluluğu tarafından uluslararası hukuku tanınması beklentisi, Avrupalı insan hakları deklarasyonlarının kullanılması veya Birleşmiş Milletler'in benzeri açıklamaları, burada ve bugün son buluyor, sevgili yoldaşlar.

Bitecek, yoksa çok uzun bir süre için, mevcut koşulların ve her renkten muhalefetin küçük "özgür alanlar"ının bataklığında batacağız.

Bu güncel mücadelenin, 118 şehit yoldaşın adına ve tutsaklar adına, siz katılımcıları, bu sempozyumda bugüne kadar kullanılan mücadele yöntemlerinin ve devrimci pratiğe dönüştürülme imkanlarının artık yetmediğini ve bu yöntemlerin direnişi bir üst aşamaya yükseltmek gerektiğini belirtmeyi rica ediyorum.

118 şehit.

118 isim ve

Devrimci eylemlere isim ve şekil vermek için 118 imkan.

Son olarak, düşmanlarımızın tecrit işkencesine karşı eskiden başvurduğumuz ve bugün halen sürdürdüğümüz mücadele biçimlerimizin tanınma şekline işaret:

Tam 30 yıl önceki yaz aylarında, Andreas Baader, Gudrun Ensslin, Ulrike Meinhof ve Jan Raspe, emperyalist mahkemelerin birinin bariyerlerin önündeydiler.

Tutsaklık koşullarıyla ilgili çok sayıda çabalarımızın üzerine, 30 yıl önce Stuttgart Yüksek Eyalet Mahkemesi, tutsakların koşullarıyla ilgili mahkeme kararlarının, sadece ve sadece geçerli hukuka göre olduğuna karar verdi.

Ayrıca hakimler, Birleşmiş Milletler'in asgari ilkelerinin buna dahil

olmadığını belirttiler.

Hakimler bir de, ölçüsüz bir alaycılıkla Birleşmiş Milletler'in önemli karar ve tavsiyelerine rağmen bunun bu şekilde geçerli olduğunu belirtmişlerdi.

Kendi belirledikleri hukukun üzerine gülüyorlar. O zaman, neden halen saflarımızda böyle hukuk ilkelerine dayananlar oluyor?

Hepimizin yüzlerine gelen darbeler daha ne kadar açık olması gerekir, sevgili yoldaşlar?

Tek başına sert operatif tedbirler ve askeri tarzına yakın çeşitli eylemler, emperyalist rakibi titretiyordur.

Önümüzde bu mücadele biçimleriyle uzun yıllar bekliyor.

Bunları yürütmekten çekinmeyelim artık. Cesaret gösterin.

Geçmişteki korkularınızı aşın.

Tutsaklık, işkence ve ölüm, düşmanlarımıza yönelik saldırıların parçalarıdır.

Yeni bir süreç başlıyor.

Devrimci pratiğimizin etkisinin ortaya çıktığı bir süreç.

Ütanç verici uzlaşma çizgisinin arkasına geri dönüş yok.

Dil net, yanlış anlaşılmaya yer vermeyecek şekilde hedeflerin açıklanması ve takibi.

Yüreğim ve düşüncelerimle, şehitlerin yakınları ve tutsak yoldaşlar layım.

Siz katılımcılara da kaldırılmış yumrukla, zaferin kazanılabileceği inancı ile komünist selamımı gönderiyorum.

Bugün değil, yarın değil, ama ortak savunduğumuz dava kazanaaktır.

içinizdeki kıvılcım ve devrim sönmesin!

Rainer Dittrich

Lübeck Hapishanesi 19

Mayıs 2005

Amerikalı Tutsak Sundiata Acoli'den

UTMP'ye selam

Ben ABD'nin zindanlarında Siyahi Kurtuluş Ordusu'nun bir savaş esiriyim. Ve sizin sempozyumunuza en sıcak dayanışma selamlarımı ve başarılı geçmesi için en içten dileklerimi iletiyorum.

Tüm dünyada aynı düşman tarafından eziliyoruz.

Ortak bir düşmana karşı ortak cephede olabilmek için, yurt içindeki ve yurtdışındaki anti-emperyalist mücadeleler arasında bağ kurmamız gerekiyor. Ortak düşman ise: ABD ve onun kuklaları.

Biliyorum her gün bunun için uğraş veriyorsunuz. Biz ABD'deki devrimciler de bunun için çaba sarf ediyoruz.

Bu sempozyum tecriti biraz daha parçalayacak ve mücadelelerimizin de dünya çapında birleşmesinde doğru yolu izleyecektir.

Bu, zaferin ve hepimizin özgürlüğünün anahtarı.

Her şey gönlünüzce olsun.

Sevgiyle ve direniş içinde

Sundiata Acoli
USP Allenwood
VWhite Deer, PA
USA

EK-3

Tecrit Altındaki Tutuklu ve Hükümlüler Sempozyuma Gönderdikleri Mektuplar ve Mesajlarda TECRİTİ ANLATIYORLAR

(Bu bölüm,
ülkemizin çeşitli hapishanelerindeki tutuklu ve hükümlülerin
Sempozyum'a gönderdikleri mesaj ve mektuplardan
oluşmaktadır.)

Ölüm Orucu Direnişçisi

Fatma KOYUPINAR:

TECRİT VE TECRİTE KARŞI MÜCADELE SEMPOZYUMU DÜZENLEYİCİ VE KATILIMCILARINA

MERHABA;

İnanıyorum ki; iki gün boyunca 5 yıldır Türkiye Hapishanelerinde ve çeşitli zamanlardan bu yana dünya ülkelerinde uygulanan tecrit vahşetini birçok yönüyle tartışıp konuşacak ve de sonuçlarını tüm dünyaya duyurmaya çalışacaksınız.

Sizlere yaşadığımız tecritten örnekler vermeyeceğim bu yüzden. Bizler, 5 yıldır nasıl bir zulüm dayatıldığını 119 canımızla, 500'ü aşkın gazimizle ,gün gün ölerек, kendimizi ateşlerin ortasına atarak tecriti anlatmaya, sesimizi duyurmaya çalıştık, çalışıyoruz. Ve bugün hapishanelerde ölüm orucu sürüyor çünkü tecrit kalkmadı. Aksine daha da ağırlaştırılarak sürüyor. Elbette sizler direnişimizin biçimini tasvip etmeyip, onaylayabilirsiniz. Ancak yaşadığımız tecrit vahşeti karşısında sesimizi duyurabilmek, insanları duyarlı kılıp harekete geçirebilmek için tecrit altında başka seçeneğimiz olmadığını düşünmenizi, anlamanızı istiyorum. Ve sizleri tecritin kaldırılması için daha fazla çaba göstermeye, harekete geçmeye çağırıyorum.

Ne 119 insanımız ne de şu anda ölüm orucunda olan ben ölüme sevdalı değiliz. Yaşamayı uğruna ölecek kadar çok seviyoruz. Ancak tecritin olmadığı, insanlık onurumu koruduğum bir yaşam istiyorum. Ve usta şair Nazım'ın dizeleri en yalın haliyle anlatıyor söyleyeceklerimizi:

"Yaşamak

Bir ağaç gibi tek ve hür

Ve bir orman gibi kardeşçesine"

Sizleri usta şairimizin dizeleriyle selamlıyor, yaşamınızda ve çalışmalarınızda başarılar diliyorum. Fidanca.

FATMA KOYUPINAR

M tipi Hapishane B-10

Gebze- KOCAELİ

24.06.2005

**Sevgili TAYAD Başkanı Niyazi Amca;
Sevgili TAYAD'lı analarımız, babalarımız, kardeşlerimiz;**

Adımın onuruyla, can ortağım Faruk'un coşkusuyla MERHABA;

84'lerden bugüne ülkemiz hapishanelerindeki biz devrimci tutsakların dışarıdaki susmayan onurlu sesi oldunuz. 5 yıldır da yaşadığımız tecrit vahşeti karşısında 119 şehitle yaratılan destanımızın yanında, içinde, destan yazıcılarımızdan oldunuz.

Kimileriniz oğlunuzun, kızınızın, kardeşlerinizin tabutlarını aldınız hapishanelerden. Kimileriniz insanlığın direnme hakkını savunmak için bizimle birlikte ölümlere yattınız. Kimileriniz tutsaklıklar yaşadınız, kimileriniz hala tecrit hücrelerinde... Ancak her şeye rağmen bugün bir kez daha tecritin ölüm olduğu gerçeğini tüm dünyaya duyurmak için çalışıyorsunuz.

Siz ailelerimizle onur duyuyor, onurlu mücadeleniz karşısında saygıyla eğiliyorum.

Ve siz ailelerimize bir kez daha söz veriyoruz ki TECRİTİ PARÇALAYACAĞIZ! Sizlerin ve de halkımızın karşısında her zaman başımız dik olacak.

Çalışmalarınızda başarılar diliyor, hepimizin sevgi ve selamlarını iletiyorum.

Saygılarımla

Fidanca...

FATMA KOYUPINAR

M Tipi Hapishane B-10

Gebze- KOCAELİ

24.06.2005

Ölüm Orucu Direnişçisi

Serdar DEMİREL:

Merhaba!

Tayad olarak, "Tecrit ve Tecrite Karşı Uluslararası Sempozyum" düzenlediğinizi öğrendik. Ben ve hücre arkadaşlarım Ali ve Selmani de, tecriti birebir yaşayanlar olarak düşüncelerimizi anlatmak, katkı sunmak istedik.

Öncelikle, bu sempozyumu düzenleyen siz TAYAD'lı Aileleri'mizi ve tecrite karşı olan, bu sempozyuma ve tecrite karşı mücadeleye katkı sunan tüm katılımcıları açlığımın 37. gününde devrimci coşkuyla selamlıyorum.

Ben, tam 14 yıldır tutsağım. Bu 14 yılın son 4-5 yılı F Tipi hücre hapsanesinde aynı hücrede geçti. Yani, 4-5 yıldır aynı hücrede 50 metre-karelik bir "yaşam"ın içerisinde tecritim. Düşünüyorum. Bu 4-5 yıl içinde kaç arkadaşla beraber kalabildim diye. 15-20 gün tutulan 3-4 arkadaş saymazsak -ki pek paylaşacak zaman değildi bu süre- 3 arkadaşla beraber kalmışım. Birisi ile 4 yıl, birisi ile 1 yıl, diğeri ile ise 2 yıla yakın aynı hücreyi paylaşmışız. Hepsi bu!

Mekan olarak dar bir alana hapsedilmek, hapsedilmek, yanında bir veya iki kişi de olsa tek başına tecrittir. Çünkü paylaşacağın şeyler bir süreye sonra biter ve tekrar etmeye başlar. Yani o da sınırlıdır. Ama burada F Tipleri'nde yaşanan, dayatılan tecrit, bu fiziksel darlığın, sınırların çok daha ötesinde bir yalıtılmışlığı, izolasyonu içeriyor. Çünkü sadece bedensel olarak değil, duygu ve düşünce olarak da, adına "yasak", "kural", "güvenlik" denilen sınırlar içerisine hapsediliyorsunuz. Bu yasak, kural, güvenliğin ise sınırı yok, keyfiyet belirliyor. Hemen her attığınız adımda, yaptığınız her şeyde karşınıza hep bu sınırlar çıkıyor, çıkarılıyor. Ve asıl olarak da sınırlar sizin düşüncelerinize, duygularınıza, yani beyninize çiziliyor, çizilmek isteniyor.

Nasıl mı? Siz hiç ailenize, bir arkadaşınıza mektup yazarken, engellenir, karalanır kaygısıyla kelime, cümle seçtiniz mi? Burada seçmek zorundasınız. Destek oluyor mu, moral veriyor mu, ona direnç, umut aşıyor mu diye düşünmek zorundasınız. Bunları doğrudan yazamazsınız. Yazarsanız ya mektubunuz hakkında "imha kararı" alınır, ya da akıbeti meçhul olur. Keza, derdinizi, yaşadıklarınızı, düşüncelerinizi de yazarsanız çok seçici olmak zorundasınız. F Tipi tecriti, mantığını, uygulamalarını yazamazsınız. Yazarsanız, eğer meçhule gitmez ise "F Tipi'ni karala-

mak, kötölemek, devleti katliamcı... vb. suçlamak" gibi gerekçelerle "imhasına" kararı alınır. Bugüne kadar sayısız örneklerini yaşadık bunun.

Sadece sizin gönderdikleriniz için değil, size gönderilenler için de geçerlidir bunlar. Eğer size ulaşan olursa, "sakıncalı" sözcüklerden arındırılmış olarak verilir. Bakarsınız ki, "alnından öpüyorum", "seni seviyorum", "onurlu mücadelerde direnişini kutluyorum", "umutla kucaklıyorum", "şehit", "zafer" gibi onlarca kelime, cümle karalanmıştır. Size de sansürden kurtulan cümlelerle yetinmek kalır! Zarfa konulmuş küçük bir hediye, "sakıncalı" denilip "emanete" alınır, verilmez. Mektupta yazmıyorsa, ne olduğunu da öğrenemezsiniz.

Gazetecilere yazdığımız toplam 98 mektubumuz hakkında, burada elbirliği ile çıkarıp yayınladığımız **Vizgelir** adlı dergimizin (mizah dergisi) 8 sayısına birden, topyekün "imha kararı" verildi. Evet, İnfaz Hakimliği diye bir kurum var, itiraz edebilirsiniz! Ama, numune kabilinden bir-iki istisna dışında hep itirazlarınız reddedilir. Üstelik bir de "nasihat" dinlersiniz; "idarenin, devletin iyi niyeti, hizmet etme amacı olduğu, zıtlaşmanın gereği olmadığı" gibi... Ona da itiraz edersiniz. Sonuç yine aynıdır ve şunu düşünürsünüz, bunlar, bu kurumlar onama merci...

Zaten size düşündürölmek istenen şudur; "böyle yazmaz, anlatmazsan mektubun, düşünceni yazdığın yazın engellenmez!" Yani "öyle" düşünmeyeceksin, devlet konuk evi mi deniyor, AB standartlarında insan haklarına saygılı yerler mi deniyor, inanacaksın. **İnanmasan da denilene uyacaksın.** "Bu benim düşüncem" diyemezsin, çünkü sen, yönetmeliğe göre rehabilite edilecek, iyileştirilecek, topluma kazandırılacak, zararlı düşünceleri olan bir "**hasta**"sın (!) Bu nedenle, karar verme hakkın da yoktur. Senin yerine, mesela açlık grevi boyunca ne kadar şeker, limon, tuz tüketeneğine idare, bakanlık karar verir. Senin koruyamayıp muhafaza edemeyeceğini bile düşünürler senin yerine. Paranla kantinden alırsan, bak bunda kısmen serbestsin, nasılsa para senin! Yani herşeye onlar karar verir. Hak, hukuk da arayamazsın, iyi niyetle yapılmış, tutuklu, hükümlü düşünölmüştür! Zaten "yasal" dayanağı da vardır, yoksa da kitabına uydurulur.

İşte bu mantıkla sizi herşeyinizle tecrit edip "arındırmaya", "itaatkar"laştırmaya çalışırlar. Yeni ÇİK'te yer alan hemen her madde de, bu mantık ve uygulamalar, yaptırımlar "yasal"laştırılmıştır. Şartla saliverilmeniz bile "iyileşmiş olup-olmama"nıza bağlanmıştır. Hepsinin toplamı, direnme hakkının, inançlarınla, düşüncelerinin yaşama hakkının elinden alınmasına yöneliktir.

Bunlar tecritin, "**Tredman**" denilen politikanın özüdür. Ve "yasaklar"la, "kurallar"la oluşturulan fiziksel tecrit, esas olarak buna hizmet

eder, umudunuzu, kimliğinizi, kişiliğinizi yok etmenin birer araçlarıdır.

Tecritin fiziksel yanına onlarca örnek vermek mümkün. Ben sadece birkaç örnek vermekle yetineceğim. Hücre arkadaşlarınız dışında kimseyle görüşmemeniz için, revire, aile ziyaretine, avukat görüşüne, hastane, mahkeme sevklerine gidişleriniz düşünülerek ayarlanmıştır. Olur da, koridorda karşılaşırsanız, bırakın tokalaşmayı, merhaba demeniz bile engellenir, itiraz ederseniz itilip kakılırsınız. Nedeni yasak'tır! *"Sen kendi ihtiyacına bak, boşver onu"* cevabı verilir. Arama adı altında defalarca taciz edilirsiniz, nedeni "güvenlik"tir. Ve daha onlarcası. Bunların toplamı, çevrenize örülen yasak, kural, güvenlik sınırlarıdır. Bu sınırlar içinde hapsedildiğinizde düşüncelerinizden, inançlarınızdan arındırılmanız daha kolay olur diye düşünülür. Bir yanıla doğrudur. Beyniniz bu sınırları kabul etmeye başladığında düşünceleriniz de aşınmaya başlar. Kimliğiniz, kişiliğiniz, insan olma onurunuz yavaş yavaş ezilmeye, yok edilmeye başlamıştır artık.

5 yıldır bunun için en koyu sansürle uygulanıyor tecrit. Ve 5 yıldır buna karşı düşüncelerimizle, inançlarımızla, siyasi kimliğimizle yaşama hakkımızı, direnme hakkımızı savunuyor, direniyoruz. 119 arkadaşımız bunun için öldüler. Tecrit sürdükçe de ölümler devam edecek. Çünkü tecritle dayatılan onursuz, kimliksiz, kişiliksiz bir yaşamdır. Böyle bir yaşamı kabul etmek, kendini inkardır.

Mektubumu bitirirken, sizleri bir kez daha devrimci coşkun ve tecriti yeneceğimize olan inancımın selamlıyor, başarılar diliyorum.

Sevgi ve Saygılarımla

Serdar Demirel

14 Haziran 2005

Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'nden Özgür Tutsaklar:

**Halkımız, Ailelerimiz, Analarımız, Babalarımız, Kardeşlerimiz Ve
Dostlar!**

MERHABA!

Hepinize direniş mevzisinden **merhaba!**

Faruk'umuzun coşkusu, sıcaklığı ve size olan sonsuz sevgisiyle
Merhaba!

Öncelikle bu sempozyumu organize eden ve şu an burada olan herkese, siz izleyici-dinleyici ailelerimize, dostlarımıza teşekkürler ediyoruz.

Sansürün her çeşidinin yaşandığı günümüzde, bu tür sempozyumların önemi tartışılmaz. Biliyorsunuz ki; beş senedir süren kan-can bedeli direnişimizin sesi boğulmaya çalışılıyor. Ama gerçekler İNATÇIDIR! Onların yalanları, demagojileri asla ve asla GERÇEKLERİN halkımıza ulaşmasına engel olamayacaktır. Güneş balçıkla sıvanmaz.

Bizler beş senedir tecrit işkencesiyle karşı karşıyayız. Ama bilinmeli ki, sizler de dışarıda bu tecrit saldırısıyla evde, sokakta, okulda, fabrikada ve yaşamın olduğu her alanda karşı karşıya geliyorsunuz. Çünkü tecrit edip yok sayma, sindirme, kendine uydurma politikaları, emperyalizmin tüm dünya halklarına uyguladığı politikadır. Yerine göre devletleri-ulusları tecrit ediyorlar; yerine göre bir toplumun tamamını... Yerine göre bir aydın grubunu, yerine göre de tek tek devrimci-demokrat-yurtsever aydın insanları tecrit ediyorlar.

İnsanların sesini-soluğunu bu şekilde kesebileceklerini sanıyorlar. Filistin'de... Irak'ta... Başarabiliyorlar mı? Elbette başaramıyorlar. Her geçen gün, bu zulmün sahipleri daha bir bataklığa saplanıyorlar.

Bu tecrit politikasına karşı koymanın tek yolu var; o da direnmek! Biz de öyle yapıyoruz. Beş senedir direniyoruz... Beş senedir ölüyoruz... Bu beş senedir süren direnişimizin içinde sizler de yer aldınız. Çok tabutlarımızı taşıdınız, omuzlarınız nasır bağladı... Sesimize ses, bileğimize güç oldunuz... Yerine göre coplandınız, sizin de kanınız aktı... Gözaltılar işkenceler yaşadınız... Tutuklandınız. F Tipi tecrit işkencelerinde maruz kaldınız kiminiz.

Ama yapacak çok işimiz var, daha kazanacak çok şeyimiz var. Dur-

mak-dinlenmek yok. Bu kavga hepimizin kavgası... Bu kavga gelecek kavgası... Bu kavga aşımıza-ekmeğimize göz dikenlere karşı koyma ve onlara karşı direnme kavgası... Bu kavga emek kavgası... Bu kavga sınıf kavgası...

Biz Parti-Cepheli Tutsaklar bu bilinçle beş senedir direniyoruz. Direnişimiz sadece hapishanelerle sınırlı değil; bizler en başta emperyalizme ve onun yerli işbirlikçilerine karşı direniyoruz. F Tipi saldırısı ilk adımdır. Burada başarılı oldukları taktirde yani bizi teslim aldıkları taktirde dışarıda da tüm halkı teslim alabileceklerini biliyorlar. Ama asla bizler teslim olmayacağız. Bizi başı öne eğik göremeyecekler. Bu uğurda 119 şehit verdik ve gerekirse sonuncumuza kadar... F Tipi tecrit saldırısı biz tutsaklar nezdinde tüm Anadolu Halkları'nı teslim alma saldırısıdır. Şimdiye kadar olduğu gibi bundan sonra da sizinle yürüyeceğiz bu yolu...

TAYAD '84 Ölüm Orucu'nda yaprağın dahi kımıldamadığı cunta yıllarında ilk direniş bayrağını kaldıran oldu. F Tipi tecrit saldırısına karşı onlarca kampanya ile meydanlara çıkan, sokaklarda coplanan işkence gören birçok üyelerini tutsak veren yine TAYAD'lılar olmuştur. TAYAD'lılar saldırılara karşı bedenlerini ölüme yatırmış, şehitler vermiştir. Gülsüman, Şenay, Hülya, Canan, Zehra, Erdoğan, Abdulbahri... Sultanlar, Barış Ve Özlemler... Her birini ve tüm şehitlerimizi saygıyla anıyoruz, her biri bağımsızlık, demokrasi mücadelesinin kahraman şehitleridir.

Bu vesileyle TAYAD'lı Aileleri'mize de buradan teşekkürlerimizi, saygı ve sevgilerimizi sunuyoruz. Onlar onurlarıyla sevgi ve saygının en yücelerini hak ediyorlar... Onları seviyoruz.

Söz veriyoruz ki; mutlaka kazanacağız. Bu inanç ve kararlılıkla yolumuza devam ediyoruz. 119 şehidimiz ve Fidan KALŞEN Ölüm Orucu Ekibimizle, feda ruhumuzla mutlaka zaferi kazanıp tüm ezilen dünya ve Türkiye Halkları'na armağan edeceğiz. Faruklarımız bunun teminatıdır. Yürüyüşünün 17. gününde feda eylemi yapmadan önce zulmün duvarlarına kaniyla **'halkım her şey sizin için'** diye yazmış. Bu salondaki tüm insanlarımızın bu söz üzerine durup düşünmelerini istiyoruz. O, halkı için kendini feda etti. Devrim için, gelecek için, vatan için kendini feda etti.

Ancak; daha fazla ölümün olmaması için daha fazla çabalamamız gerekiyor. Daha yapacak çok işimiz var. Dur durak yok... Fatma Hülya Tümgan'ın dediği gibi; **"hep ileri hep ileri"...**

Bu duygularla şu an burada bulunan tüm insanlarımıza, sevgi ve saygılarımızı sunuyoruz. Sizleri seviyoruz...

Tekirdağ 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'nden Nurettin Erenler:

Merhaba Dostlar,

Öncelikle şunu belirtmek isteriz ki; sansür duvarlarının böylesine kalın olduğu, egemenlerin yalan ve demagojiye daha çok başvurduğu ve sesimizin kesilmeye çalışıldığı böylesi bir süreçte sempozyumun bizim için de büyük bir önemi vardır.

Bu ülkenin ilerici, devrimci, yurtsever ve demokrat insanlarımız; emperyalizmin yalan ve çarpıtmalarına karşı yeni yeni araçlar yaratmak gerektiği inancındayız. Bu ülkede haklı ve meşru olanlar, kendilerini yasalarla hapsedmeden ve sınırlamadan, meşruiyet temelinde seslerini dünya ve ülke halklarına duyurmaktan kaçınmamalıdır.

Aydın olmak, toplumun en önünde yürüyen, ışık olan, umut olan, yoldaş olan demektir.

Aydın olmak, çığır açmak, daima ileriye yürümektir. Aydın ve yurtsever olmanın belli bir misyonu vardır.

Elbette haklı olanın, meşru olanın yanında yer almanın bedeli vardır, olacaktır da... Ancak; bilip de yapmamak, bilip de öğretmemek, bilip de susmak... Bilinmeli ki, zorbaya, zalime, kan dökücüye ortak olmak demektir. Zulmün olduğu her yerde; bir aydın için onurlu olmak, halkının yanında, onun davasına önderlik etmekten, içinde olmaktan geçer.

Bu ülkede, işte böylesi aydın insanların düşmanıdır F Tipleri. Beş senedir biz; bir insanlık suçu olan Nazi kamplarının ülkemizdeki versiyonu olan F Tipleri'ne, tecrite karşı direnip bedel ödüyoruz. Zira F Tipleri aydın olmanın, düşünmenin, düşüncenin, görüpte-bilip de karşı durmanın düşmanıdır.

Zulmün olduğu yerde direniş de vardır ve meşrudur.

Şu unutulmamalıdır ki; beş senedir ölümüne sürdürdüğümüz direniş, Anadolu Halklarımızın geleceği içindir. Bu toprakları karanlığa gömmek isteyen emperyalizme ve onun yerli işbirlikçilerine, **"bu topraklar sizin dikensiz gül bahçeniz olmayacaktır"** diye haykırıyoruz. F Tipi'nde yürüyen kavga bir GELECEK kavgasıdır. Sadece hapishaneler sorunu ile sınırlı değildir. Şu an topraklarımızda sınıf savaşımının ölümüne en uç boyutta verildiği alan HAPİSHANELER'dir. Bu kavga Farukları'mızla daha gelişti, güçlendi...

Bu kavga hepimizindir, bu kavganın hepimiz tam ortasındayız. Kıyısında köşesinde değil... Aydın ve sanatçılar, bilim adamları bu ülkenin

karanlığına IŞIK olabilmeliler. Onların estirdiği zulüm ve teröre karşı sessiz kalmamayı gerektirir. Bu yapılırsa orada aydın olma misyonu-sorumluluğu yerine getirilmiş demektir.

F Tipleri'ndeki direnişimiz, dediğimiz gibi sadece biz tutsaklara yönelik bir teslim alma saldırısına karşı değildir. Emperyalizmin ve işbirlikçilerinin halklara karşı saldırılarının önünde bir barikattır. Biliniz ki; bu gün Türkiye'de elde edilen tüm temel hak ve özgürlükler, devrimcilerin can-kan pahası mücadeleleri ile elde edilmiş, kazanılmıştır.

En başından beridir, az sayıda da olsa direnişimizin yanında olan, desteklerini esirgemeyen, aydın ve sanatçılar, bilim adamları vardır. Bu aydınlarımız özveri ile yanımızda yer almışlardır, sahiplenmişlerdir direnişimizi. Bu dostlarımızı burada tüm içtenliğimizle kutluyor, sevgi ve selamlarımızı gönderiyoruz.

Umutsuz olmadık hiç. Umutsuz olmamız için hiçbir neden yoktur. Katliamlar yaşadık, işkenceler yaşadık... ve hala tüm bunlar, katliam politikaları, tecrit işkencesiye sürdürülüyor. Faşist yasalar peş peşe çıkarılıyor. Ama biz, değil umudumuzu yitirmek, tam tersi daha da büyüttük, büyütüyoruz. Faruk'umuz tecrite ve yeni ÇİK-TCK-CMK yasalarına karşı, baskı ve işkencelerine karşı, direnme hakkımızın gasp edilmesine karşı, değer ve geleneklerimize yenilerini katarak ölümsüzleşti. Faruk kararlılığımızın ifadesidir.

Buradan tüm dünyaya ilan ediyoruz ki; halkımıza, dünya halklarına zaferi armağan edeceğiz. 119 kahramanımız ve Fidan KALŞEN ölüm orucu ekibimizle, feda ruhuyla, ölümün üzerine yürüyen savaşçılarımız bunun teminatıdır.

Bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm bayrağını dünya ve Anadolu Halkları adına Türkiye'de dalgalandırma onuru bizimdir. Bu onur ve sarılmaz inancımızla, siz konuşmacı dostlarımızı selamlıyoruz.

Selam ve saygılarımla...

Nurettin Erenler

Sincan F Tipi Hapishanesi'nden Rabbena Hanedar:

Merhaba;

Öncelikle, TAYAD olarak Uluslararası Mücadele Platformu ile birlikte düzenlediğiniz sempozyum dolayısıyla kutluyorum. "Tecrit ve Tecrite Karşı Mücadele" konulu bu sempozyumun gerçekleşmesi ve başarıyla sonuçlanması için çaba harcayan, bilgileri, emekleri, düşünceleriyle ve yürekleriyle katkı sunan herkesi saygıyla selamlıyorum.

Bilen, yaşayan pek çok kişi, kurum ve siyasetin "**üç maymunu**" oynadığı, iktidarın yok sayarak, yasakla, sansürle, provokasyonla gizlediği, yasalarla koruma altına aldığı tecrit gerçeğini anlatıyorsunuz, yaşıyorsunuz bizlerle birlikte beş yıldır. Şimdi de bilenlere hatırlatma, bilmeyenlere kavratma, görmeyenlere gösterme ısrarınızın, çabanızın sonucunda gerçekleştirdiğiniz bu sempozyumun başarıyla sonuçlanmasını diliyorum. Ve tekrar emek veren, katkı sunan herkesi saygıyla selamlıyor, Fidanlarımız'ın coşkusu, Faruklarımız'ın sıcaklığı ile sımsıkı kucaklıyorum.

Çalışmalarınızda başarılar diliyorum.

15 Haziran 2005

Sevgi ve Selamlarımla.

Rabbena Hanedar

Sincan F Tipi Hapishanesi'nden Selmani Özcan:

Merhaba,

Tecriti konu alan bir sempozyum düzenlediğinizi öğrendim. Öncelikle, böylesi önemli bir konuyu ele aldığınız için teşekkür ediyor; düzenlediğiniz sempozyuma katılan duyarlı dostları selamlıyorum. Sizinle bu konudaki düşüncelerimi paylaşmak istiyorum...

Bildiğiniz gibi ülkemizde F Tipleri'nin inşa edilmesi, diğer hapishanelerde de mimari değişiklikler yapılarak hücre haline getirilmesi, tutukluların teslim alınması amaçlıydı. "*Bulaşıcı hastalıklara önlem*", "*koğuşların sağlıklı olduğu*" gibi gerekçeler sadece tecritin kamuoyunca kabul edilmesi için öne sürülmüştü. Ki, tek başına tecritin tutuklular üzerinde yarattığı psikolojik ve fiziksel rahatsızlıklar, tecritin uygulandığı her ülke deneyimleriyle sabittir.

Türkiye'de de öyle. Nitekim F Tipleri'ni inceleyen Meclis İnsan Hakları İnceleme Komisyonu üyeleri dahi tanık oldukları tecrit ve sonuçlarını kısmen de olsa ifade etmek zorunda kalmışlardır. F Tipleri'nde sessiz imhanın ulaştığı boyut artık hiçbir sansürün, baskının gizleyemeyeceği kadar büyüktür... Fakat tecrit uygulamasından vazgeçilmiyor. Nedeni herkesin malumudur...

20 Aralık 2000'den beri tecritte tutulanlardan biriyim. Yığınla gayri insani uygulamaya maruz kaldım. Tecritin kendi başına insanlık dışı olması ayrı. Ben, VVernicke Korsakoff hastasıyım. Gözlerimdeki sürekli kayma ve denge sorunu yaşadığım için, bir yere tutunmadan yürüyemiyorum. Buna rağmen, iki yıl boyunca tek kişilik hücrelerde tutuldum. (Şu an ellerimdeki aşırı titreme nedeniyle bu mektubumu başka bir arkadaşım kağıda geçiriyor.) Hakkımda verilmiş hücre cezası yoktu. Birçok kez Cumhuriyet Savcılığı'na "**neden tek kişilik hücrede tutulduğumu?**" sordum. "**Master planı gereği**" denildi, "**güvenlik**" denildi.

"*Nedir bu master planı bilmek istiyorum. Kimin güvenliğinden bahsediliyor, kim kimin güvenliğini tehdit ediyor, açıklanmasını istiyorum*" diye sordum. Hiçbir cevap verilmedi. Tehdit altında olan benim güvenliğimdi. Hemen her hafta tutulduğum hücreye girip dövüyorlardı. İşkence izlerini tesbit ettirip, rapor verilmesi için götürüldüğümde, bu sefer de dış güvenlikten sorumlu askerin saldırısına uğradım. Vücudumda yeni yaralar oluştu ve Adli Tıp'a gitmem engellendi. Geri getirildiğimde

bu defa havalandırması da tek kişilik olan bir hücreye atıldım. Baskıları, işkenceleri, keyfi uygulamaları protesto ettiğim için Ceza ve Tevkif Evleri Gen. Md. Baş Vekili Mehmet Öztosun tarafından izolasyon hücresine atılmakla ve disiplin cezalarıyla tehdit edildim. Tehditte de kalmadı, 3 yıl içinde 6 ay "mektup almak ve vermekten", 13 ay "görüş kabulünden men" cezaları verildi. Verilen her bir disiplin cezasına paralel olarak da altışar aylık açık görüş hakkından mahrum bırakıldım.

Keyfi uygulamaların haddi hesabı yok. Örneğin 8 kez keyfi olarak hücre değişikliği yapıldı. Bir kez teklillerde aynı havalandırmaya birlikte çıkabildiğim bir arkadaşımın yanından alınarak, diğer hücrelerin boş olduğu, kimseyle temas edemeyeceğim bir hücreye atıldım.

Başka çarpıcı bir örnek vermek istiyorum. Bir ara başka bir davadan tutuklu bir arkadaşla aynı havalandırmaya bakan hücrelerde kalıyorduk. O arkadaş aynı havalandırmaya bakan 3. hücreye, diğer tek kişiliklerde tutulan arkadaşının verilmesini istemişti. Talebi; *"siz uygun olmadığınız için"* denilerek reddedilmişti. Bir daha talebini yinelediğinde diğer arkadaş getirildi. Hiçbir mantıki açıklaması yoktu. Ama, bir hafta önce "uygun" değilken, bir hafta sonra uygun oluvermişti! Canları nasıl isterse "prosedürü" öyle düzenliyorlar.

Örneğin Anayasal bir hak olarak dilekçe verme hakkınız var. Fakat onları işleme koyup koymama hapishane yönetiminin "insafına" kalmıştır. Bir aramada defterim, "fazla" denilerek birkaç kitap, gazete kupürleri ve resimlerimle birlikte alındı. Tutanak tutulmasını istedim, tutulmadı, *"biz aldığımız her şey için tutanak tutsaydık tutanaklar içinde boğulurduk"* denildi! Defterime kaydettiğim dilekçe örneklerim, günlüğüm, makale, öykü, şiir gibi ürünlerim de dahil olmak üzere hepsi kaybedildi. Bunlarla ilgili yüzü aşkın dilekçe verdim. 6 ay boyunca hiçbirisi işleme konulmadı. *"Dilekçelerinde müdürlerin isimlerine yer vermezsen, şunu şunu yazmazsan hemen göndeririz"* denilerek dilekçelerimin içeriğine müdahale edildi. Bu müdahaleyi de işleyerek suç duyurularımı yineledim. 6 ay sonra işleme konulmaya başlandı. Bazılarına tanık da göstermiştim. Ne benim, ne de tanıkların ifadesine başvuruldu. *"idarenin deposunda defterimin vd.'lerinin bulunmadığını", "dilekçelerimin içeriğine müdahale edildiğine dair kanıt bulunmadığını", "dilekçelerimin işleme konulduğunun görüldüğü"* gibi cevaplar verildi. İtirazlarım da sonuç vermedi. Savcılığından mahkemesine, Bakanlığına kadar hepsi idareyi aklamak ve suçlarını örtbas etmek için seferber olmuştu. Olmaya da devam ediyor. İstisnalarını saymazsak bugüne kadar verdiğim yüzlerce dilekçeye, benzer ifadelerle "red" cevabı verilmiştir.

Mektuplarımız hakkında alınan "imha" kararları, imha kararı alın-

mayanların çoğunun da "kaybolması", gönderildiğini öğrendiğimiz mektupların tarafımıza verilmemesi gibi hangi hukuksuzluğu, hangi keyfiyeti ne kadar anlatabilirim ki?

Biraz da hücre yaşamının sağlığını üzerinde yarattığı etkiye değineyim izninizle... '96 yılındaki direnişimiz sonrasında hiçbir ciddi tedavi uygulanmadığı için (beyin temografisi çekildikten sonra, doktor fizik tedavi ve rehabilitasyon önermiş olsa da) denge kaybı, yürümede zorlanma, gözlerde, ellerde ve bacaklarda titreme, dilde pelteklik, sağ elimde doku ve sinir tahribatından olduğunu tahmin ettiğim (bugüne kadar teşhis konulamadı) güneşte olduğu gibi serin ve soğuk havada kasılıp işlemez hale gelme, ılık havada dahi üşümesi, erken yorulması, çalışırken sızlaması ve ağırması, soğuk havada el ve kol eklemlerimde kütürdemeler, ara sıra kalp çarpıntısı, düşüncemi toparlayamama, istediğim bir konuya yoğunlaşamama gibi sağlık problemleri ortaya çıkmıştı. Bunların bazılarında kısmi düzelmeler olmuştu. Fakat tecrit ortamında geline aşamada neredeyse başa döndü. İfade ettiğim sağlık sorunları zamanla artarken yenileri de oluştu. Anlamada, kavramada güçlük çekiyorum. Hafızam koğu ortamında fena sayılmazdı, epey düzelme olmuştu. Pek çok arkadaşındakinden iyi "kayıt" yapardı. Şimdi biraz önce yaptığım bir şeyi, okuduklarıma ise hemen hepsini unutuyorum. Küçük idrarın kesik kesik gelmesi, doktorun birinin "mantar" deyip verdiği ilacın kâr etmediği, diğerinin "stres veya sıkıntının yol açtığı bir rahatsızlık" diyerek verdiği ilacın da kâr etmediği alınımda ve sırtımda oluşan deri beyazlamaları, göz bozukluğu, ülser, diş çürümeleri, bademcik iltihaplanması, kulak içi mantar ve kulakların dolması, yer yer uğuldama, sol kulakta ağrı, diş etlerinde çekilme, mide bulantısı, kusma, iştahsızlık...

Kendi ihtiyaçlarımı karşılamakta, yaşamımı idame etmekte güçlük çekiyorum. Bu durumdayken ilk iki yılın ardından bu defa da yeni CİK gereği "cezam" ağırlaştırılmış müebbet hapis olduğu için yeniden tek kişilik hücreye konulacağım. Hem de günde yalnızca 1 saat havalandırmaya çıkartılmak suretiyle bu kez 15 metre karelik bir hücreye diri diri gömcekler... F Tipleri'nin insan sağlığına ne kadar elverişli olduğu; uygulamaların ne kadar insani olduğu hakkında sadece kendi yaşadıklarımından verdiğim bazı örnekler bir fikir oluşmasına yardımcı olacaktır diye düşünüyorum.

Satırlarıma şimdilik son verirken, çalışmalarınızda başarılar diliyor, bir kez daha sizleri selamlıyorum.

Sevgi ve saygılarımla.

14 Haziran 2005

Selmani Özcan.

Sincan F Tipi Hapishanesinden Gençlik Federasyonu Üyesi, Öğrenci Fatih BEYGİRCİ:

Merhaba

"Tecrit ve Tecritle Mücadele Sempozyumu"nın katılımcılarını, emeği geçenleri coşkuyla, saygıyla selamlıyorum.

Öncelikle kendimi tanıtarak başlayayım. Adım Fatih Beygirci. 23 yaşımdayım. Gazi Üniversitesi Kastamonu Eğitim Fakültesi Sınıf Öğretmenliği Bölümü 3.sınıf öğrencisiyim. Size Sincan 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'nden yazıyorum. Kısaca tutuklanmamdan bahsetmek istiyorum.

17 Aralık 2004'de AB'ye üyelik için müzakere tarihinin alınmasından sonra, 17 Ocak 2005 tarihinde iktidarın işbirlikçiliğini teşhir etmek, ABD'nin, AB'nin gerçek yüzünü halkımıza anlatmak için; Gençlik Federasyonu olarak "Ne ABD Ne AB Bağımsız Türkiye!" şiarıyla bir basın açıklaması yapmak istedik. Hiçbir gerekçe yokken tutuklandık ve önce Ulucanlar Cezaevi'ne ardından Sincan 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'ne getirildik. F Tipi hapishaneyle ve tecritle tanışmamız bu şekilde oldu.

ABD-AB Patentli F Tipleri'ne gelir gelmez tecriti ve tredman uygulamalarını bizzat yaşamaya başladık. F Tipleri'nde yaşanan uygulamaları, üzerimizde yarattığı psikolojik ve fiziksel etkilerin hepsini bir mektupta anlatmam çok zor, hatta imkansız. Bunun için bu mektubumda yaşadıklarımı ve hissettiklerimi özetleyerek sizlerle paylaşmak istiyorum.

Başka bir hapishaneden sevkle getirildiğimiz halde, girişte onursuz aramayla, kaba dayakla karşılaştık. Yalnızca duyarlı cihazla aranmıyorum, üzerimde hiçbir şey kalmayınca da değin arama yapılıyor ve bu esnada kaba dayak devam ediyor. Amaçlarının yalnızca arama yapmak olmadığı çok açık. Bana, bize yöneltilen saldırının kimliğimize, kişiliğimize, onurumuza yönelik bir saldırı olduğu açıkça görülüyor. Cezaevine gelir gelmez baskı, yıldırma, sindirme politikası daha ilk andan itibaren hayata geçiriliyor. Hücreye gelene kadar bir kaç noktada daha arama devam ediyor. Bir yandan şaşıyorum, bir yandan düşünmeye devam ediyorum *"Ben nereye geldim böyle?"* diye. *"Acaba daha nelerle karşılaşacağım?"* Beklenen şey başa gelenden kötüdür her zaman.

6 kişi tutuklanmıştık ve birlikte tutuklandığımız diğer üç arkadaşımızdan ayrı bir hücreye konulduk. İlk tutuklandığımızda bizim kaldığımız

hücrenin, yanındaki hücrede kalıyorlardı. Yalnızca seslerini duyabiliyorduk. Bir kaç gün gibi kısa bir süre sonra bizden daha da koparılıp sesimizin ulaşmayacağı bir hücreye götürüldü arkadaşlarımız. Yüzlerine hasrettik, artık seslerine de hasretiz. Yüzlerini gördüğüm, seslerini işittiğim insanlar birlikte kaldığım iki arkadaşım. Sürekli aynı insanlarla kalmak, aynı şeyleri konuşmak. Farklı bir şeyler yapmak, farklı yüzler görmek, farklı sesler duymak istiyorum. Ama burada herşey sınırlı. Üç kişi. Üç pantolon, üç gömlek, üç kazak vs. Daha fazlası yok sana. Bir de idarenin istediği renklerde olmalı kıyafetlerin. Üç kitap alabilirsin. Daha fazlası yasak.

Günlük, haftalık ve hatta aylarca yaptığın ve yapacağın her şey, çok küçük bir kaç değişikliğin dışında aynıdır. İnsan maddi ve manevi değerleri gereği sosyal bir yaşama aittir. Küçük bir kutuyu andıran daracık bir hücredeyim. Hücre, mimari yapısı itibarıyla; insanın fiziksel ve psikolojik olarak rahatsız olması için; en ince ayrıntısına kadar düşünülmüş inşaa edilmiş. Yataklar ve dolaplar yere sabitlenmiş durumda ve yerlerini istediğimiz gibi değiştirme olanağımız yok. Pencerelerde; dar kareler oluşturacak biçimde düzenlenmiş demir parmaklıklar, dışarıya bakıldığında yalnızca çok dar bir alanı görebiliyorsun. 6-8 adım genişliğinde ve 13-14 adım uzunluğunda 6 m. yüksekliği olan havalandırmanın üzerinde jiletli çelik teller bulunmakta. Gökyüzünü görebilmek için başımızı oldukça yukarı kaldırmamız gerekiyor. Ama yine de bir bütün olarak göremiyoruz gökyüzünü. Mavi insanı dinlendiren bir renktir. İnsana mutluluğun resmini çizer. Gökyüzü de benimle birlikte tutsak edilmiş ve mutluluğu da küçük bir alana hapsetmişler.

Sizlere bu mektubu yazarken, lavabodaki su yüzlerce kez damladı. Her damladığında, sanki beynimi patlatmak istercesine kafama indirilen bir balyoz gibi... Su her açıldığında, duvardaki borulardan gelen uğultudan, beynim yerinden sökülüp alınıyormuş gibi hissediyorum. Gençlerin beynini yiyen Kral Dehak'ın politikaları bugün hala F Tipleri'nde yaşıyor.

Hücrede farklı bir ses olsun diye açtığımız merkezi radyoda, müzik adı altında çalan şarkılarda sanat adına bir şey duyamıyoruz. Yozlaştırma, kişiliksizleştirme, apolitikleştirme politikasının bir parçası. Eskaza bir türkü çalsa, radyo merkezden hemen değiştiriliyor. Bu şekilde de farklı bir ses duyabilmemiz mümkün değil. Mekanik bir ses de olsa farklı bir sese sürekli ihtiyaç duyuyorum.

Hücreye bakınca; sanki dünya taştan ve demirden ibaretmiş gibi hissediyorum. Hücrede canlı renk barındıran hiçbir şey yok. Renkli kağıda yazılmış bir mektubum geldiğinde onu bile okuyamıyorum. Aylardır yanımda kalan iki arkadaşım, avukatım, gün içinde sayıma gelen görev-

liler, 1-2 ayda bir görüşe gelen ailemden başka kimseyi görmedim, kim-
senin sesini duymadım. Görme bozukluğu, denge kaybı ve sürekli sıkıntı
halinden dolayı unutkanlık yaşıyorum. Görüşlerde 3-5 kişiyi birarada
gördüğümde ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi şaşıyorum. Daha 5 ay-
dır tutsağım ve geldiğimden beri bunları yaşıyorum. Yıllarca hayatını
burada geçirecek, hatta ömrünün sonuna kadar burada kalacak tutsaklar
var. Eğer ben 5 ayda bunları yaşıyor ve hissediyorsam, yıllardır burada
kalan ve kalmaya devam edecek olan tutsaklar, benim yaşadıklarımın
kat-kat fazlasını yaşıyorlar. Adli tutuklularda gece bağımalar, uykusuz-
luk olarak başgösteriyor tecritin yarattığı etki.

Ailemize, arkadaşlarımıza, akrabalarımıza göndermek istediğimiz
ve dışardan bize gelen mektuplar hakkında imha kararları alınmakta.
Normal postayla gönderilen ve bize ulaşmayan mektupları tesadüfen
öğreniyoruz. Tecrit ve onun ayrılmaz bir parçası olan sansür bu şekilde
hayata geçirilmektedir. Bize, dışarının havasını, suyunu, sesini, soluğu-
nu taşıyan, hasretimizi bir nebze de olsa dindirecek olan mektuplarımız
verilmeyerek ve dışarıya gönderilmeyerek; yasal hakkımız olan haber-
leşme hakkımız gaspedilmektedir.

Sonuç olarak tecrit;

İnsanın fiziksel, sosyal, psikolojik yaşantısını bitiren bir işkence
yöntemidir. Kişiye ruhsal, fiziksel acı veren her şey işkencedir. TTB,
TMMOB, ÇHD... vb. örgütlerin **"insan yaşamına müsaîit değil, insanlar
burada tutulamazlar"** raporlarına rağmen F Tipi hapishaneler ve tecrit
bir işkence aracı olarak, sessiz imha makinası olarak uygulamaya konul-
muş, bugün iktidar tarafından çıkarılan TCK, CİK, CMK gibi yasalarla tec-
rit, yasallaştırılmaya çalışılmaktadır.

Kişiliğimize, düşüncelerimize karşı sistemli bir saldırı olan tecrite
karşı asla boyun eğmeyeceğiz, bu kuşatmaya teslim olmayacağız.

Eğer, sizlere birşeyler anlatabilmişsem ne mutlu bana. Teşekkür
ediyor, çalışmalarınızda başarılar diliyorum.

Sevgi, Selam ve Saygılarımla...

Fatih Beygirci

Sincan F Tipi Hapishanesi'nden Ethem Zariç:

Merhaba;

Öncelikle sempozyuma katılanları, emeği geçenleri coşkuyla kucaklıyor, saygı ve selamlarını gönderiyorum. "Tecrit ve Tecrite Karşı Mücadele" konulu sempozyumu duyduktan sonra size yaşadıklarımı yazmak istedim.

9.5 yıldır tutsağım. 19 Aralık 200'den bu yana tecrit koşullarında kalmaktayım. Bundan 4-5 yıl önce tecriti, **insanın toplumsal ve sosyal bir varlık olduğunun inkarı** olarak düşünürdüm. Sosyal bir varlık olan bir insanın bunlardan mahrum bırakılmasının ne gibi tahribatlar yaratacağını ise bizzat yaşayarak gördüm. Bugün tecrit denilince, dört duvar arasına hapsedilmek, sosyal ilişkilerden ayrı olarak tutulmak şeklinde düşünülüğünü sanıyorum. Genel hatlarıyla tanımlarsak tecriti, doğru, böyledir. Fakat bu genel tanımlama bugün içinde bulunduğumuz durumu bir bütün olarak anlatmaya, açıklamaya yetmiyor.

Okumakta olduğunuz bu satırları toparlayıp kağıda dökebilmek için saatlerce düşünmek, defalarca yazıp bozmak zorunda kaldım. Nedeni 4-5 yıldır yaşadığım tecrit. En basit ifadeyle anlatmak gerekirse tecrit böyle bir şeydir işte. Yaşarsın, görürsün, okursun fakat bunları toparlayıp bir araya getiremezsin. Bir araya getirmek için yoğunlaşamazsın. Çünkü burda her şey aynıdır. Birbirinden ayırt etmek zordur. Her gün aynı renkleri görür, aynı sesleri duyarsınız. Yaşam ise sürekli bir tekrardır. Her gün aynı kişilerle aynı şeyleri yapar, aynı şeyleri konuşur, aynı şeyleri yer, içersiniz. Geçen günleri birbirinden ayırmak zordur. On gün, bir ay, bir yıl öncesini ancak o gün yaptıklarınızla anımsayabilirsiniz. Bugün ne yapmışsan bir ay, bir yıl önce de aynı şeyleri yapmışsın demektir. Çünkü geçmiş zamanı hatırlatacak, düşündürecek bir farklılık yoktur. Yaşamda yenilik, değişiklik olmayınca doğal olarak zaman kavramı da anlamını yitirir burda.

Normal koşullarda insan haftanın her gününü heyecanla, merakla bekler. Çünkü her günün getireceği bir yenilik, bir değişiklik vardır. Burda böyle bir beklenti anlamsızdır. Geride bıraktığımız günlerde olduğu gibi gelecek yeni günlerde de bir farklılık olmayacağı bilinir.

Bütün bunlar zamanla insanda çeşitli sorunlara, tahribatlara yol açar. Bir çoğumuz bugün bu tahribatları yaşamaktayız. Satırlarımın ba-

şında da belirttiğim gibi yoğunlaşamama, düşüncelerini toparlayamama sorunu başta gelir. İkinci olarak hiç olmadık şeylerde rahatsız olma, tepki göstermedir. Örneğin sessizlikten rahatsız olur bir ses duymak isterseniz, bir süre sonra aynı rahatsızlığı duyduğunuz sese karşı yaşarsınız. Hiçbir neden yokken birden bire gelen bir ses sizin heyecanlanmanıza, panik yaşamınıza neden olabilir. Bu mazgalın açılma sesi olabileceği gibi, aniden çekilen bir sifonun sesi de, merkezi radyodan yüksek sesle çalan müzik sesi de olabilir.

Tecrit fiziki olarak bir çok sağlık sorunlarını beraberinde getiriyor. Sürekli stres, baş ağrısı, yürüme bozukluğu, hareketsizlikten kaynaklı eklem ağrıları bunlardan bazıları. Çünkü bulunduğunuz alan oldukça dar. Bu bir hareketsizliği doğurduğu gibi sürekli aynı renk ve aynı uzaklıktaki cisimlere bakmak da göz rahatsızlarına neden olmakta.

Hapishane idaresinin uygulamaları da bütün bunları tamamlayacak niteliktedir. Üç kişilik hücrede kalıyoruz. Hücrede herşey buna göre tasarlanmıştır. Üç ranza, üç dolap, üç sandalye, üç kaşık, üç tabak... Her şey ama her şey hep üçle sınırlıdır. Fazlası yasaktır. Siyah, mavi dışındaki diğer renkteki kalemler, beyaz kağıt dışındaki renkli kağıtlar da yasaktır. Tüm bu olanaksızlıklara rağmen elimizdeki imkanlarla kendi emeğimizle çıkardığımız ürünlerimize ise disiplin kurulu tarafından imha kararı verilir. Gerekçe ise istisnasız olarak, **düşüncelerimizdir**.

Bütün bunlara, insan onurunu ayaklar altına alan uygulamalar dahil bir çok uygulama eklenebilir. Fakat özü itibariyle belirtmek gerekirse **kişiliğin parçalanmasıdır tecrit**. Mimari yapısıyla, uygulamalarıyla, tıbbi müdahaleleriyle bizleri düşüncelerimizden, inançlarımızdan uzaklaştırmaya, çürütmeye, kişiliksizleştirmeye, olmuyorsa yok etmeye göre tasarlanmış uygulamalardır tecrit.

Kişiliğimizin parçalanmasına yönelik bu uygulamalara karşı direnmek, teslim olmamak da en doğal haklarımızdır, insan olmanın gereğidir, tarihsel sorumluluğumuzdur.

Sempozyumun tüm katılımcılarına, emek harcayanlara tekrar selamlarımı, sevgilerimi gönderiyor, başarılar diliyorum.

Sevgi ve Selamlarımla

Ethem Zariç

15 Haziran 2005

Sincan 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'nden Ali Kemal AŞIK:

Merhaba Sevgili TAYAD'lı Ailelerimiz

Düzenlemiş olduğunuz Tecrit ve Tecrite Karşı Mücadele Sempozyumunu en içten duygularım ve başarı dileklerimle selamlıyorum.

Tecrit insan sesi duymaya, yüzünü görmeye hasret kalmaktır. Bundan 7 ay öncesine kadar bana anlatsalar da anlayamazdım. F Tipi'nde önce tek kişilik hücreye sonra iki arkadaşımın yanına konduğumda içimde büyümeye başladı işte bu hasret... Tecrit eğer şanslıysanız, üç kişilik bir hücrede yanınızda bulunanlardan başkasını görememek demek.

Başka kimseye dokunamamak, sarılamamak, konuşamamak, sevincini, hüznünü paylaşamamak demek. Bir şeyler paylaşmak istiyorsun ama bunları sadece yanında olan iki kişiyle paylaşabiliyorsun; sesini duyduğun yüzlerini hiç görmediğin arkadaşlarınla paylaşamamanın psikolojisini yaşıyorsun.

Hücre havalandırmasında bulunan logar deliğinden pis suyun geçtiği yerden konuşuyorsun insan sesi duyabilmek için. Bunun için logardan geçen lağımın kokusuna katlanmak zorundasınız.

İnsan sesine hasret bırakan tecrit uygulamasının amacı da budur. İnsanı insan sesine, yüzüne hasret bırakmak ve bunun içindir ki tüm engellemelere inat logar sohbetinde dostluğun, arkadaşlığın en güzeli kurulur... Sesi tanınan yüzü görülmeyen dostluklardır bunlar.

Düşünebiliyor musunuz? Sadece sesini duyduğunuz ve pek çok şeyi bu şekilde paylaştığınız o insanların yüzünü göremiyorsunuz. Şansınız varsa revire ya da görüşe giderken koridorda karşılaşılabirsin, ama değil o insana doyasıya sarılmak, bir merhaba, nasılsın demen bile yasaktır.

"Neden" diye sorduğunuzda, "uygulama böyle" ya da "yasak" diye kestirip atarak engel olunur.

Ayda yılda denk gelirse hastane, mahkeme sevkleri sırasında başka bir tutsağı görme imkanımız oluyordu. Ancak bizlerin bir araya gelmesinden o derece korkuyorlar ki sonunda "çare"yi sevk araçlarını da kutu kutu hücrelere bölmekte buldular.

Yetmedi şimdi bir de tecriti daha da ağırlaştırmak, yalnızlaştırmak için ring araçlarının hücrelerine kameralar yerleştirdiler. Bir hayvan gibi

aşağılayıp, tüm hareketlerini bu sayede kontral altında tutarak tecriti derinleştirmek istiyorlar. Kabul etmedim böylesi bir dayatmayı. Bunun için hastaneye götürmediler beni. 4 aydır dışarımdan rahatsızlık çekiyorum.

Bu işkence, dayatmalar, tecriti kabul ettirmek için; ya bu tecriti ağırlaştıran onursuzluğu kabul edeceksin, ya da sağlığından olacaksın diyorlar. Tedavimin engellenmesi ile ilgili suç duyurusu yaptığımda ise tecriti onaylayan kafa yapısının red kararıyla karşılaştım. Sadece benim değil, benim gibi tedavimiz engellenip suç duyurusunda bulunanları *"gelişmiş batı ülkeleri ile Avrupa Birliği ülkelerinde de kullanılıyor"* diyerek ikna etmeye çalışıyorlar.

Zaten bu yalnızlaştırma-izolasyon politikalarının fikir babası onlar değil mi? Bireycilleştirmenin, bencilleştirminin uygulayıcıları onlardır.

Tecrit işkencesini ülkemize ihraç eden AB, işbirlikçilerini eğitiyor. Daha ağır tecrit koşulları nasıl yaratılır, sessiz imhadan en kısa sürede nasıl sonuç alınır göstermeye devam ediyorlar...

Yaşanan bu dayatmalarla insan psikolojisini bozmaya, bizleri yalnızlaştırıp, bencil bir yaşama sürüklemeye, kendi düşüncelerini empoze etmeye çalışıyorlar.

Burada uygulanan tüm tecrit yöntemlerini alt alta koyduğumuzda nedeni basit aslında. Yalnızlaştıkça güçsüzleşir, idarenin tredman politikası karşısında direnemez olur mantığıyla uygulanan tecrit politikasıyla bizleri düşüncelerimizden ideallerimizden koparmak...Tecritin böylesi koyulaştırılması, insan yüzüne, sesine hasret bırakılışın bundandır. Ama anlayamadıkları bir şey var... Belki ellerimiz birbirine değmiyor, belki bir selamlaşmamızı bile yasaklıyorlar. Ancak aynı sevda için çarpan yüreklerin gönül gözüyle kucaklaşmasını anlayamaz onlar.

Tel örgülere, demir kapılara, beton duvarlara aldırmaksızın bulabildiğimiz her yolla paylaşmaya çalışmamızı anlayamazlar. Tecrit paylaşmanın, birlikte üretmenin, birlikte düşünmenin, yani kolektivizmin yasaklanması demek. **Direnış ise** tecritin tüm bu yasaklarını irade ve inancın gücüyle aşmak demek... Beyinlere kilit vurulmasına, düşünce ve inançlara set çekilmesine izin vermemek demek. Yani insanlığını, onurunu, kimliğini korumak demek.

Mektubuma burada son verirken çalışmalarınızda bir kez daha başarılar diliyor, selam ve sevgilerimizi iletiyorum.

14 Haziran 2005

Ali Kemal Aşık

Sincan 1 No'lu F Tipi Hapishanesinden Ali NAZİK:

Merhaba

Bu mektubumu sizlere Sincan 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'nden yazıyorum. Ve öncelikle özverili çabalarınız sonucunda düzenlemiş olduğunuz uluslararası düzeydeki tecrit ve tecrit karşıtı sempozyumu coşkuyla selamlıyor, başarılar diliyorum. Ümit ediyorum ki sempozyum tecrite karşı mücadelede can veren 119 insanımızın sesi, soluğu, dili olacaktır. Görmek, duymak, bilmek isteyenlere, bilinçlerine, hayatlarına tecrit duvarlarının hükmedemediği insanlarımıza, "SESİMİZİ DUYAN VAR MI?" diyen çığlığımızın ulaşmasına vesile olacaktır.

Öğrenebildiğim kadarıyla sempozyumda tecrit zulmünün insanlarımızı insani, sosyal, kültürel, hukuki... vb. pek çok yönden yansıyan etkileri ele alınacak, çözüm için yol, yöntem sunulacaktır.

Ben mektubumda sizlerle tecrit zulmünün insani boyutunu yaşadığım olaylarla birlikte, bende yarattığı etkilerini paylaşmak istiyorum. Anlatacaklarım 11 yıldır tutsak bulunan, 19 Aralık 2000'den beri de F Tipi hücrelerde yaşayan bir tutsağın kaldığı hücreden tecrit yansımalarıdır. Bunlar içerisinde ön plana çıkanları başlıklar halinde anlatacak olursam;

1- Aynı Koridordaki Komşu Hücrede Yaşanan İntihar:

2002 yılı Mayıs veya Haziran ayı diye hatırlıyorum. Bulunduğum hücreye en yakın sıradaki hücrede adli tutuklular kalıyordu. Aralarında kavga olmuş. İdare de içlerinden birisini o hücrede yalnız bırakmış. Hücrede bırakılanın ismi Halil Koçyiğit. Günlük yaşamında normal birisi olarak biliniyor, hatta tanışıklığı olan adli tutuklularca da sevilen bir insandı. Yalnız bırakılmanın, tecritin verdiği ruhsal çöküntü sonucunda orada kendisini asarak intihar etmişti. Ben, benimle aynı hücrede kalan arkadaşlar, ona en yakın hücredeki insanlar olarak biz bu olayı ertesi gün gazetelerden öğrenmiştik, Tecrit böyle bir şeydi. Yalnız bırakılırsın, kimse sana yardım edemez. Kurtuluşu intiharda ararsın ve yaparsın da. Seni o uçurumdan kimse çekip alamaz. Halil de böyle yaptı. Ona en yakın hücrede olan bizler zerre kadar yardımcı olamadık. Hatta deyim yerindeyse bir duvar, bir kapı ötemizde cehennemde yaşayan bir insanın ruhumuz bile duymadan intihar etmesini ancak ertesi gün gazetelerden okuduğumuzda beynimizden vurulmuşu döndük.

2- Bir Haberleşme Problemi Olarak Olay, Suç, Sanık Muamelesi:

Bulunduğumuz hapishanede en önemli sorunlardan birisi, dışarıya göndermek istediğimiz mektuplar, yazılı ürünler, belgeler olmaktadır. Büyük engellerin yaşandığı iletişimdeki bu keyfi tutumla ilgili yaşadığımız örnek çoktur. Örneğin Haziran-Temmuz 2004'de 98 adet mektubumuza topluca tek kalemde **"İMHA"** kararı verilmiştir. Yine Mart 2005'te dışarı yollamak istediğimiz 8 adet burada çıkardığımız Vız Gelir adlı mizah dergimize toptan "sakıncalı" damgası vurularak İMHA kararı verildi.

İdarenin "sakıncalı", "imhalık" bulunduğu dergi ve mektuplardaki tutumu ise ilginçtir. Mektubun yazılmasına **"OLAY"** demektedirler, mektubu yazana da **"SANIK"**. Mektup yazmak suçmuş gibi disiplin kurulu adıyla oluşturulan heyet tıpkı bir mahkeme yetkisiyle hareket etmekte, yazdığımız mektupları dahi yazarken bize suç işliyor olduğumuz düşüncesi dayatılmaktadır. Bu disiplin kurulu heyetinde psikolog, sosyolog, öğretmen, doktor, müdür gibi ünvanları olan "suç uzmanları" vardır.

3- Acil Durumun Adı Ölüm Döşesinde Olmak Mı?

F Tipi hücrelere getirildiğimizden beri özellikle kış mevsiminde yoğun göğüs ağrıları çekmekteyim. Ve revir doktorunun bilgisi dahilinde ağrıların yoğunlaştığı dönemde EKG alınması ve tetkik için anında doktoru çağırmamı belirtti. Bu durum üzerine yoğun göğüs ağrıları çektiğim Aralık 2003'de bir akşam saat 20.00'de görevliyi çağırarak durumumu anlatıp revire çıkmak istediğimi belirttim. Görevli telefonla durumu o zamanki hapishane 1. Müdürüne aktardı. Ancak müdür *"bu saatte çok acil bir durum olmadıkça bir şey yapamayız"* diye haber göndermiş.

Ağrı yoğun olarak devam ettiği için saat 22.00'ye kadar her yarım saatte bir görevliyi çağırdım. Ve her defasında müdürü telefonla aradığımda aynı cevap geldi. Hatta bu olaydan sonra 20 gün boyunca revire dahi çıkamadım. Ancak 2004 yılı başında çıkabilelim. Başımdan geçeni doktora anlattığımda o dahi çok şaşırdı. Yani burada bir gerçek var. Hücrede ölüp gitsen dahi kurum yöneticilerinin umurunda değil. Atılmışsın bir kör hücreye ve çaresizlik duygusu yaratan bir uygulama ile yüzyüze bırakılıyorsun. Çünkü ciddi olduğunu bildiğin bir ağrı çekiyorsun ama aldığı cevap *"acil bir durum olmadıkça bir şey yapamam"* oluyor. Nedir ki acil durum? Ölüm mü? Komaya girmek mi? Tekirdağ'da rahatsızlanıp ölen Salih Sevinel arkadaşımız bunun çok açık ve acı örneğidir.

4- Konuşma Yeteneğim ve Kelime Hazine Her Geçen Gün Daralıyor:

Bunu somut olarak her geçen gün yaşadığımı hissediyorum. Bir mektup yazarken veya sohbet ederken bir duyguyu ifade etmek için kelimeler dilimde dolaşıyor, ama o kelimeyi çıkartamıyorum. Ya da bir çok eşyanın, varlığın ismini unutuyorum. Bunun nedeni de tecrit yaşamında kullanılan kelime sayısı daha sınırlı kalıyor. Normal yaşama göre bir kelimenin yaşamına girmesi çok nadir oluyor ya da aylarca kullanılmamış oluyor. Yaşamına girmeyen, kullanılmayan kelimeler de zamanla unutuluyor. Bu durum yıllara yayıldığında ise konuşmayı unutacak duruma geliyor insan. Özellikle de tek kişilik hücrelerde tutulan insanlar için bu daha da tehlikeli bir hal alır.

5-Aile Ziyaretleri:

Tecrit uygulaması sistemli bir bütünlük içeriyor. Bunun bir yanı da kendi ailelerimiz. F Tipi'ne ziyarete gelen ailelerimizin karşılaştığı "yüksek güvenlik" uygulamaları, ziyaretin 1 saatle sınırlı tutulması, telefonla konuşulması, ziyaret esnasında hemen hemen başka kimsenin olmaması gibi pek çok neden aile çevremizin ziyarete gelmemesine yol açan önemli etkenlerden birisi oldu. Karşılaştıkları "güvenlik" uygulamasından başlayarak ziyarete gelmekten adeta nefret ediyorlar, gelmiyorlar da. Bu konudaki bir uygulama da yakınlarının birinci, ikinci, üçüncü derece diye sınıflandırılarak ziyaretçilere getirilen sınırlamadır. Böylece otomatikman arayıp, sormak, ziyarete gelmek isteyenlere de engel çıkarılıp tecrit ağırlaştırılmış oluyor. Yeni çıkan CİK'e göre tecrit uygulamalarının derinleşeceğini düşündüğümüzde, tecritin sadece biz tutsaklarla sınırlı olmayan içerden dışarıya herkesi içine alacak bir nitelikte olduğunu görüyoruz.

6- Yoksun Bırakma Sistemli Bir Tecrit Uygulamasıdır:

Tecriti yoğun olarak hissettiğim bir konu da insanı pek çok şeyden yoksun bırakma anlayışıdır. Bıçak, izolabant, makas, büyük boy zarf, her türlü renkli kalem, renkli giysiler, volkmen, kasetçalar vb. onlarca günlük kullanım eşyası yasak kapsamındadır. Her ihtiyaç duyduğunda ve verilmediğini anımsadığında, bunun tecrit altında tutuluyor oluşunun bir parçası olduğunu bildiğinde can sıkıcı bir duygu verebiliyor.

Aynı durum gıda maddeleri için de geçerlidir. Hücrede hiçbir şeyi pişirebilme koşulunun olmadığı gibi, pişirilebilecek hiçbir şeyi vermemektedirler de. Hatta hazır pişmiş ambalajlı gıdaların dahi pek çoğu kantine getirilmez. Ailelerimizin ise bayram hediyesi kabilinden dahi olsa getirmek istediği hiçbir gıda maddesi içeri kabul edilmemektedir.

Bunlar dışında daha pek çok uygulama, kişisel olarak bende tecrit

duygusunu körükleyebiliyor. Mesela mahkemelere gidişimiz: Hücreden çıkıp mahkemeye varana kadar ve tekrar hücreye dönene kadar karşılaştığımız "güvenlik" uygulamaları bir yana, hangi konuda mahkemeye götürüldüğümüzü dahi ancak hakim karşısına çıkartıldığımızda öğreniyoruz. Mesela; hapishane personeli isimlerini niye gizler? Neden bütün uygulamalar "topluma kazandırma", "uyumlu" hale getirme amaçlıdır?

Tecrit çarkı işte tüm bunların toplamıyla dönüyor. Bizleri de bu çarkın hammaddesi olarak gören bir anlayışla kimliğimizi, kişiliğimizi unufak etmeye çalışıyorlar.

Mektubumu bitirirken, sempozyum vesilesiyle sizlere ulaşma imkânı bulduğum için başta sempozyuma emeği geçen tüm dostlar olmak üzere katılımlarını sunan herkese teşekkür etmek istiyorum. TAYAD'lı Ailelerimizi özel olarak kutlarken, sempozyuma sesini, soluğunu, emeğini katan herkese kucak dolusu selam ve sevgilerimi gönderiyor, mücadelelerinde başarılar diliyorum.

Ali Nazik

14 Haziran 2005

Sincan/ANKARA

Sincan F Tipi Hücresleri'nden Cem GÖÇER:

Merhaba,

TAYAD olarak düzenlediğiniz Tecrit ve Tecrite Karşı Uluslararası Sempozyum'un tüm katılımcılarını selamlıyor, başarılar diliyorum. 19 Aralık 2000'den bu yana Sincan F Tipi hücrelerinde kalan bir devrimci olarak ben de bu mektupla duygu ve düşüncelerimi aktararak çalışmanıza katkıda bulunmak istiyorum.

Tecrit nedir? Bu konuda bugüne kadar pek çok şey söylendi, yazıldı, çizildi. Ama yine de bu soruya bir çırpıda cevap verebilmek mümkün değil. Çünkü tecrit, farklı uygulamalarla, çeşitli kılıklarda karşımıza çıkan, ama sürekliliği olan, soluk aldırmayan bütünlüklü bir politika! Madalyonun 2 yüzü var **ama tecritin binbir yüzü var** ve her yerde mutlaka karşımıza çıkıyor.

Tecrit, izolasyon, yalnızlaştırma... deyince önce akla mekanın sınırlılığı geliyor. F Tipleri'nde 1 kişi ya da 3 kişi dört duvarla çevrili, yalnızca gökyüzünü görebildiğiniz (o da jiletli tellerle çevrili) bir hücreye kapatılmışsınız. Duvarları, parmaklıkları, telleri fiziki olarak aşamıyorsunuz. Farklı bir ses, farklı bir yüz, farklı bir renk göremiyorsunuz. Mekanla beraber duyularınız da sınırlanıyor. Asıl amaç ise bilincinizin, düşüncelerinizin sınırlanmasıdır. Düşüncelerinizin, duygularınızın da duvarların ötesine geçmemesi, kendi kendimize hapsolmamızdır. Bireycileşmenin, bencilleşmenin bilincinizde kök salması, meşruluk zemini bulmasıdır. Ne yapalım koşullar böyle diyerek, kitabınızı, sigaranızı, türkülerinizi duvarın arkasındaki yoldaşınızla paylaşmadığınızda, paylaşmayı zorlamadığınızda, koşullara teslim olduğunuzda, duvarlar kafanızı da sınırlamaya başlar.

Mekan sınırlıdır; hücrenin dışına çıkamazsınız! İnsanlar sınırlıdır; en fazla 2 kişiyi görebilirsiniz! Yaşam sınırlıdır; 3 kişi bir hücrede birlikte yapabileceğiniz bir çok şeyi de yapmanıza izin vermez, engellemek için her şeyi yaparlar. Örneğin; 1 Haziran'da yeni Ceza İnfaz Kanunu yürürlüğe girince bir çok hücrede arama adı altında talan yaptılar, eşyalarımızı dağıttılar, "gereksiz" diyerek, "sakıncalı" diyerek kimi eşyalarımıza el koydular. Benim bulunduğum hücreden de *"2 tane bulundurulması yasak"* diyerek bağlamalarımızdan birini zorla aldılar. Her hücrede (3 kişide) sadece 1 tane müzik aleti bulunacakmış! Niye? 2 kişi-3 kişi birlikte çalar,

söyler, müzik yaparsa ne olur? Belki bir şey olmaz ama bu yasaktır çünkü tecritin mantığına aykırıdır. Tecritte **toplu yapılan** sessizlik de dahil, her şey yasaktır.

Bu örnekle anlatmaya çalıştığım gibi tecrit tüm yaşamımızın tredmana, boyun eğmeye, itaate bağlı kılındığı bir hapisane politikasıdır. Politikacıların, yetkililerin yıllardır ağzında gevelediği, "iyileştirme, *geliştirme, rehabilitasyon, meslek edindirme, topluma uyum...*" vb. söylemlerinin özü budur. Örneğin; "resim yapmak" da tredmana bağlanmıştır, "spor yapmak" da, "el işi yapmak" da... 5 yıldır resim yapmak için malzeme istiyoruz, verilmiyor. Yıllardır renkli kağıt, kalem görmedik, yasak! Eğer teslim olur, itaat eder, resim atölyesine çıkar(tılır)sanız, o zaman resim yapabilirsiniz diyorlar. Yani önce tredmana uyacaksınız! Spor yapmak istiyorsan, spor salonu vb.'den yararlanmak için tredmana uyacaksınız. Kendim yaparım size ne, dersenez, bu sefer de hücrenize gerekli hiçbir malzeme verilmez, yasaktır. Ailenize, dostlarınıza hediyeelik eşya yapmak isterseniz yine hiçbir malzeme alamazsınız, yasaktır! Eldeki olanaklarla yaratıcılığınızı zorlayarak yaptıklarınız ise gasbedilir, yasak denilerek ailenize verilmez. Yani tüm sosyal etkinlikleriniz, yaşamınız sınırlanmış tredmana bağlanmıştır tecritte.

5 yıldır tecrite rağmen, tüm yasaklara, engellemelere rağmen üretmeye çalışıyoruz. Elle çoğaltarak, iğne iplikle dikerek ciltleyip dergiler çıkartıyoruz. Kendi olanaklarımızı, yaratıcılığımızı zorlayarak, boya elde ediyoruz. Dünyadaki belki de **ilk kağıt kavalı** (pirinçle kağıtları kat kat yapıpıştırarak) müzisyen arkadaşlar F Tipleri'nde yaptı. Duvarların, tellerin, çatıların üzerinden aşarak aramızdaki paylaşımı, dayanışmayı sürdürmeye çalışıyoruz. Bir Azeri atasözü; "*kavga pekleştirir*" diyor. Her şeye rağmen bizleri diri tutan, fiziki olumsuzluklara, engellere hatta sağlık sorunlarına bile meydan okumamızı sağlayan direniştir. Tecrit koşullarında ayakta kalmanın tecriti yenmenin tek yolu, direnmektir.

Tecrit koşullarını meşrulaştıracak hiçbir şeyi bu nedenle kabullenmedik. Çünkü bize bir takım haklar veriyormuş gibi görünen her şey, esas olarak tecriti bugün için kabul edilebilir gösterme manevrasıdır. Tecrit kalkmadıkça onu kamufle edecek hiçbir uygulamayı da kabullenmiyoruz. Çünkü herkesin sadece kendi parasını haralayabilmesini kabullenmiyoruz. Herkesin sadece kendi kitabını, gazetesini okuyabilmesini, kendi eşyasını kullanabilmesini kabul etmiyoruz. Herkesin sadece kendi mektubunu okuyabilmesini, sadece tek başına mektup yazabilmesini, sadece kendi ailesiyle görüşebilmesini, görüşe tek başına çıkmak zorunda olmasını... kabul etmiyoruz. Bu bireyciliği, bencil yaşamı yani tecriti kabul etmiyoruz.

Tecrit baştan aşağı insanları sadece kendini düşünen, çevresini umursamayan bencil bireyler, kişilikler haline getirmek üzere oluşturulmuş bir politikadır. Öyle ki hemen yanındaki hücreye bir çöp bile veremezsin. Yan hücrede arkadaşınız susuzluktan ölse bir yudum su vermeniz yasak! Bu öylesine insana aykırı, gayrı meşru bir politikadır ki, tartıştığımız gardiyanlar bile çoğu kez haklı olduğumuzu kabul ederek, *"kameralar var, biz kapıdan veremeyiz, sen duvardan, çatıdan atıver, burası böyle işte!"* diyerek tecriti meşru görmediğini ifade etmiştir. Zaten bizim gibi onlar da tecrittedir, 24 saat kameralarla gözetlenirler. Herkesin birbirini gözetlediği, kimsenin kimseye güvenmediği paranoyak bir toplum küçük bir modeli gibi düşünülmüştür F Tipi hapishaneler.

Tecrit güvenlik gerekçesiyle -yaşam hakkınız da dahil- tüm hak ve özgürlüklerinizin gasbedilmesi demektir. Eğitim, sağlık, hukuk vb. hiçbirinin "güvenlik" gerekçesi karşısında anlamı yoktur. Ne kadar hasta olursanız olun, asker güvenlik gerekçesiyle aylarca sizi hastaneye götürmeyebilir. Ya da size hücrelere bölünmüş, havasız, penceresiz ışısız bir araçla, yol boyunca tepenizdeki bir kameradan gözetlenerek hastaneye gitmeyi dayatır. Karşı çıkarsanız tedavi olamazsınız. Yani tedavi hakkınız, savunma hakkınız, eğitim hakkınız, ailenizle görüş, mektuplaşma, haberleşme hakkınız, hatta havalandırma hakkınız bile itaate, tredmana bağlanmıştır. Yeni Ceza İnfaz Kanunu ile bu uygulamalar yasallaştırılmıştır. Öyle ki, **"sessiz kalmak" bile** itaatsizlik sayılmış cezalandırılması öngörülmüştür. Yine ağırlaştırılmış müebbet hapis hükümlüleri, CİK gereği 15 metrekarelik bir hücreye tek başına kapatılacak ve günde bir saat dışında havalandırmaya bile çıkartılmayacaklar. Yıllarca sürece bu uygulama asmak yerine insanları diri diri betona gömerek yavaş yavaş öldürmektir.

Tüm bu uygulamalar nedeniyle tecrit, **imha politikasıdır**. Direnmenin, itaat edenin, teslim olanın kişiliğini imha ederek, ezip kimliksiz, değersiz bir et yığına çevirirken, kimliğinden inançlarından, değerlerinden taviz vermeyenleri de diri diri betona gömerek, her türlü hak ve özgürlüğünü gasbedip, yaşam alanı bırakmayarak imha etmektedir. 5 yılda 119 arkadaşımız tecriti kabul etmediğimiz, direndiğimiz için öldü. Onların kahramanlığında somutlanan direniş sonucu, tecriti uygulayanlar istedikleri sonucu alamadılar, alamayacaklar.

F Tipleri'nde 2 hücre arasındaki havalandırmanın tam ortasına bir duvar örülmüştür, böylece 3 kişi duvarın bir tarafında, 3 kişi öbür tarafında kalır. Seslerini duyar ama yüzlerini göremezsiniz duvarın ötesindekilerin. Tecrite karşı direnişte Bekir Baturu ile birlikte 22 Haziran 2004'te kendini yakan Hüseyin Çukurluöz'le aynı havalandırmaya çıkıyorduk. Ak-

şam voltalarını duvarın iki yanında birlikte atardık. Hüseyin seslenirdi her gün: *"Hadi duvar dibine gelin de birlikte volta atalım. Şimdi ne tarafa gidiyorsunuz? Tamam, hadi dönüyoruz, hep beraber. Toplu atmayınca akşam voltasının tadı olmaz..."*

Aramızdaki duvarlara rağmen biz hep birlikte volta atmayı hiç bırakmadık! İşte bu yüzden başaramayacaklar!

Çalışmalarınızda başarılar diliyor, tüm canlarımıza Sincan'dan selam ve sevgilerimizi gönderiyorum.

15.6.2005

Cem Göçer

Sincan 1 No'lu F Tipi Hapishanesi A10-30 Hücrelerinden Erkan KARATAS:

Merhaba

Sizi ve sempozyuma katılanları selamlıyorum. Ben de tecriti yaşayanlardan birisi olarak katkı sunmak istedim.

Tecriti bire bir yaşayan bir devrimci olarak sonuçlarını da, hedeflerini de, kişi üzerinde yarattığı tahribatları da yaşayarak, tanık olarak görüyoruz. Tecrit denince o kadar çok şey çağrıştırıyor ki bana nasıl sıralasam diye düşünüyorum. Tecrit, insanın taşıdığı değerleri, idealleri, onurlu, dürüst, samimi yanlarını öldürmek isteyen bir işkencedir.

İnsan toplumsal bir varlıktır, ondan yalıtılınca kendine de, topluma da yabancılaşır. Dayanışma, paylaşma, yardımlaşma, en önemlisi de insan olmadan kim orada insanca yaşamaktan bahsedebilir ki? Ortak yaşamının fiziki koşulları zaten ortadan kaldırılmış durumda. İktidar, ortak yaşamının, dayanışmanın, paylaşmanın tüm kapılarını kapatmak için canhıraş çalışıyor. Bu mantıkla hesap kartlarını çıkardılar, paralarımıza elkoymaya başladılar. Hücrede birlikte kaldığımız arkadaşların dışında insanlarla konuşmak, sohbet etmek bir yana, merhabalaşmak dahi "yasak" denilip engellenmeye çalışılıyor. Örneğin revire giderken tesadüfen Dursun Kaş adlı arkadaşım ile karşılaşmıştım. O zaman personel aramıza girerek kucaklaşmamızı, hal-hatır sormamızı engelledi. Yapmayın, yasak diyerek kendi kurallarına itaat etmemizi istediler. İletişim kurmamamız için her şey yapılıyor. Öyle ki güvenlik diye havalandırmaların çevresini **jiletli tellerle** çevirdiler.

Kapıdan iğne dahi alınıp diğer hücrede bulunan arkadaşımıza verilmiyor. Mecburen gazete, kitap vb. malzemeleri gazetelere sararak çatının üzerinden havalandırmaya atıyoruz. Bu da yasak, her an baskın yapmanın, disiplin soruşturması açılmasının bir gerekçesi yapılıyor.

Bu nedenle fiziki saldırıya uğrayan, işkence gören, tekli hücrelere atılarak cezalandırılan onlarca arkadaşımız var.

Kısacası hapishane yönetimine itaat göstermek, tredmana uymak böyle dayatılıyor. Yoksa her türlü keyfilik, hukuksuzluk yapılıyor kolayca. İdare bu yanıla bir **"yargı" mekanizması görevini de üstlenmiş!**... Dilediğini yapmakta serbest bırakılmış adeta. Uymazsan, karşı çıkarsan baskı-tehdit, işkence, disiplin cezalarını ardı ardına uygulayabiliyor. Tutsak, insandan çok kurallara uymakla yükümlü birer "hasta" olarak görülüyor. Örneğin hücrelerimize sayım, doktor, çeşitli nedenlerle geldikleri zaman

herhangi bir gardiyan sağı solu karıştırıp kendince arama yapabiliyor. Böylesi olaylarla çokça karşılaştım. Hüseyin Çukurluöz ve Bekir Baturu arkadaşları kontrol etmek için bir grup gardiyanla beraber hücreye girdiler. İçlerinden biri tuvaleti, kalorifer peteklerinin arasını vb. aramaya başladı. İtiraz ettiğimde, keyfi hareket etmelerine izin vermediğimde ise saldırmakla tehdit ederek istediğimizi yaparız dediler. Doğruydu, mantıklarının özü budur işte. Tutsaklara her türlü hukuksuz, insanlık dışı davranışlarda bulunabilmeyi kendilerinde **"hak"** görebiliyorlar. Bu mantıkla yetiştiriliyor personel. Günün herhangi bir anında rahatlıkla kaldığınız hücreye girebilir, arama yapıp neyiniz var neyiniz yok tümünü dağıtıp karıştırabilir, dilediğini alıp gidebilirler. Benzer bir örneğini 9 Haziran 2005 tarihinde yaşadık. Sabah 11.30 civarında hücre kapısı birden açılarak içeriye 15 civarında gardiyan girdi. Masada duran kağıt kalem, gazeteleri dahi toparlamamıza izin vermediler. Havalandırmaya çıkarıp onursuz arama yapmalarının yanısıra eşyalarımızı, yataklarımızı darmadağın edip talana çevirdiler aramayı. Kantinden paramızla satın aldığımız paspas saplarını, sazımızı fazla diyerek zorla aldılar. Paranla kantinden satın alıyorsun, sonra gelip bu fazla deniyor ve el konuluyor. Tekrar o malzemeyi satın almak zorunda bırakılıyorsunuz. Ceza infaz Yasası ile beraber bu keyfiliğin, hukuksuzluğun yasallaştığını öğrendim. Bu şimdiye kadar yaptıklarının yasadışı olduğunun, kural-yasa tanımamazlıklarının da itirafıdır.

Tecritten kaynaklı ciddi sağlık sorunları yaşayan bir çok arkadaş var. Kısa bir süre önce hemen yanımızda bulunan hücrede (aramızda 2-3 metrelik bir koridor var sadece) adli arkadaş kriz geçirip, çılgınlıkla atarak *"boğuluyorum çıkarın beni buradan"* deyip kapıyı dövüyordu. Bu çılgınlık bir saat kadar sürdü. Biz hücrelerimizde o arkadaşın yaşadıkları karşısında nasıl yardımcı olabiliriz derken, seslenip sakinleştirmeye çalıştık, ama nereye kadar?

O arkadaş tek başına olduğu için bunaldı, paylaşacak kimsesi olmadığından çaresizliğe düştü, kendisine ölümcül bir zarar vermeden engellendi, hücresi değiştirildi. Ama çözüm olmadı, olması da beklenemez.

Sonuç olarak tecrit insanın yalnızlıkla boğulmaya, terbiye edilmeye çalışılmasıdır. Elbetteki daha anlatılacak ve bir mektuba sığdırılamayacak kadar çokça yanı var. Sadece yaşadığım tanık olduğum bir kaç örnekle dahi tecritin, F Tipleri'nin nasıl bir işkence, yoketme aracı olduklarını anlatmaya çalıştım.

Mektubumu bitirirken, bir kez daha selam ve sevgilerimi iletiyor, çalışmalarınızda başarılar diliyorum.

Erkan Karataş - 1 No'lu F Tipi Hapishanesi- A10-30 - Sincan

Sincan 1 No'lu F Tipi Hapishanesinden Dursun KAŞ:

Öncelikle "Tecrit ve Tecrite Karşı Mücadele" sempozyumunun katılımcılarına, emeği geçenlere teşekkür ediyor, sevgi ve selamlarımızı gönderiyorum.

Genel anlamıyla F Tipleri'ni ve uygulanan ağır tecrit koşullarını bildiğinizden, buralara ilişkin uzun uzun yazmama gerek yok sanırım. Ancak yoğun tecrit koşullarından kaynaklı yaşadığım ve tanık olduğum bir kaç olayı kısaca da olsa sizlerle paylaşmak istedim.

Size, Sincan 1 No'lu F Tipi Hapishanesinden yazıyorum. 19 Aralık operasyonundan beri buradayım. 10 yıldır tutsağım. F Tipi'ne getirilmeden önce sağlık ve ruhsal bir sorunum yoktu. Sadece ufak bir iki sağlık sorunum vardı, onlar da yaşamımı etkileyecek boyutta değildi. Ancak buraya getirildikten 1-2 yıl sonra, birçok insanda olduğu gibi, bende de çeşitli rahatsızlıklar oluşmaya başladı. Varolan tüm rahatsızlıklarımı belirtmeye gerek olmadığından sadece bir ikisine değiniyorum.

F Tipi'ne getirilmeden önce gözlük kullanmıyordum ve herhangi bir göz şikayetim yoktu. Burada son üç yıl içinde, gözlerdeki hızlı bozulmadan kaynaklı üç kez gözlük değiştirmek zorunda kaldım. Gözlerdeki bozulma devam ettiği gibi, kitap, gazete vb. okumalarda da oldukça zorlanıyorum. Bir saati aşkın bir şeyler okuyunca gözlerde şiddetli ağrı yanma vb. oluyor. Onun için uzun süre aralıksız bir şeyler okuyamıyorum. F Tipi'nde, tanıdığım ve gördüğüm arkadaşların çoğunda gözlerinde rahatsızlıklar oluşmuş. Burada iki yıl kalanların çoğu gözlük kullanmaya başladı. Hücre duvarlarının beyaz ya da açık renk olmaları, uzun mesafeleri görememe, farklı renklerle karşılaşmama, yeterli beslenmenin olmaması gibi bir çok neden gözlerdeki rahatsızlıkları artırıyor.

Sürekli karşımıza çıkan sorunlardan biri de tedavilerimizi yaptırakta önümüze konulan engellemeler oluyor. Tedavilerimizi engelleyebilmek için her dönem farklı bir keyfilik uygulamaya çalışıyorlar. Örneğin uzun bir süre, yaptırdığımız tedavilere 4-5 ay sonra götürüyorlardı. Daha sonraları bu konuda biraz düzelme oldu, bu kez de hastaneye götürülen hasta ancak bir bölümde muayene olabilir diye bir keyfilik uygulamaya başladılar. Hastaneye giden kişi ikinci bir rahatsızlığı için muayene olup tedavisini yaptıramıyor. Tedavisinin biri bitmeden diğeri için sevkini yapmıyorlar. Daha önceleri böyle bir uygulama yoktu. 2005 yılından sonra "genelge öyle" deyip, bu şekilde tedavilerimizi engellediler. Keyfilikte sınır tanımayan bu uygulamadan vazgeçildi.

Benzer başka bir keyfiliği ise, diş tedavilerimizde yaşıyoruz. 2002'den bu yana Ankara Hastanesi'nde tedavilerimizi yaptıramıyoruz. Zaman zaman idarenin bu konudaki engellemeleri olsa da, çoğu zaman hastanede kelepçelerimizin açtırılmamasından dolayı tedavilerimizi yaptıramıyoruz. Revirde kanal tedavisi, protez yaptırma vb. durum olmadığından hastaneye sevkimiz yapılıyor. Sevklerimiz 5-6 ay sonra çıkıyor. Bazen kameralı ringte götürdükleri için, bazen de askerle bizi kelepçeledikleri için hastaneye gidemiyoruz. Gittiğimizde ise doktorların çoğu kelepçeleri açtırmıyor. Bazen meslek onuruna sahip çıkan doktorlara denk gelip kelepçeleri açtırdığımızda bu kez de röntgen çektiirmek gerektiğinde, ordaki teknisyen açtırmıyor. 2002'den bu yana röntgen bölümünde kelepçeler açtırılmadığından tedavilerimiz keyfi ve bilinçli bir şekilde engelleniyor. Bu yüzden kanal tedavisi ile kurtarılabilecek bir çok sağlam dişimizi çektiirmek zorunda kaldık. Çünkü bu keyfilik bir kaç ay veya gün olmayıp yıllardır sürüyor.

Protez yaptırmak isteyen bir çok arkadaş var. Yaşanan bu sorunlardan dolayı kendi parasıyla bile protezleri yaptıramıyorlar. Bir dönem birlikte kaldığımız ve aynı zamanda korsakof hastası olan İhsan Cibelik, 1.5 yıldır protez yaptırmak için hastaneye gidip geliyor. Her gidiş gelişinde farklı bir keyfilikle karşılaştığından dolayı tedavisini yaptıramıyor. Şu an halen tedavisini yaptıramamış ve ağzında dişlerin çoğu yok. Bu yüzden sık sık sindirim rahatsızlıkları yaşıyor. Geliş gidişlerde çektiği eziyetler ise işin cabası. İnsanları yavaş yavaş ve de sessiz öldürmenin birer parçası da bunlar olsa gerek.

Adli arkadaşların kendilerine ilişkin anlattıkları ve bana ilginç gelen anlatımları da sizinle paylaşmak istiyorum. Daha önce belki duymuş olabilirsiniz ama yaşayan ve anlatan kişilere tanık olduğum için tekrardan yazayım.

Hücrelerde aşırı yeme, kendini aç hissetme ve bunlara bağlı olarak bencillik, bireysellik ve yalnız yaşama isteğinden dolayı adli arkadaşların çoğu hücrede yalnız kalmak istiyor. Arkadaşların anlatımlarını direkt yazıyorum;

"... İdareden gelen yemeklerin yanına bolca salata, sebze vb. koyup yiyoruz. Masada olan herşeyi silip süpürüyoruz. Peşine kantinden aldığımız tatlılardan yiyoruz. Üstüne de kola, meyve suyu vb. içiyoruz. Biraz dışarı çıkıp volta atıyoruz, bu arada çaylarımızı da içiyoruz. Bir süre sonra içeri geldiğimizde canımız yine bir şeyler yemek istiyor. Dolapta bulduğumuz çikolata, kek vb. şeyler yiyoruz. Onlardan sonra çerez vb. alıp biraz zaman geçiriyoruz. Buna rağmen dolaba bakınca insan yine de bir şeyler yemek istiyor. Arada meyve vb. de yiyoruz ama yine de insan ken-

dini aç hissediyor..." şeklinde anlatıyorlar günlük yaşamlarını. Ve bunun sürekli ve de günlük yaşamlarında bir alışkanlık olduğunu belirtiyorlar... Aynı durumu karşılaştığım birçok adli arkadaştan duydum.

Bu durumu o insanların "aç gözlülüğüne" ya da "pis boğazlılıkları"na bağlamak yanlış olur diye düşünüyorum. Çünkü dışarıda daha fazla olanakları oldukları halde böyle olmadıklarını anlatıyorlar ve o arkadaşları tanıyanlar da belirtiyorlar. Bu davranışları hücrenin vermiş olduğu stres, sıkıntı ve uğraştıkları farklı şeylerinin olmamasından da kaynaklı olabilir diye düşünüyorum.

Tecritin yarattığı tahribatlardan biri de insanlarda aşırı unutkanlığın olması. Yaşanan olaylar bir kaç gün sonra siliniyor kafanda, hatırlayamıyorsun. Örneğin daha önce uzun süre beraber kaldığın, ama yıllarca görmediğin arkadaşını revirde görüp "merhabalaşmanı" bile kısa bir süre sonra unutabiliyorsun. Ya da gün içinde arkadaşına not yazman gerekiyor. Ama notu yazmaya başlayınca asıl yazman gereken şeyi unutuyorsun. Ya da bir eşyayı koyduğun bir yeri bir kaç saat sonra unutabiliyorsun.

Sevgili Dostlar;

Yaşadıklarımızı bir kaç örnekle aktarmaya çalıştım. Eminim daha nice örnekleri yaşıyorlardır. Umarım kısaca da olsa sizlere bir şeyler aktarabilmişimdir.

Tüm dostlara ve sevdiklerimize sevgi ve selamlarımızı yolluyor, çalışmalarınızda başarılar diliyorum.

Sevgiler, Selamlar

Dursun Kaş

1 No'lu F Tipi Hapishanesi C-
9/93 Sincan/Ankara

İbrahim AKIN:

Merhaba;

Tayad olarak UTMP ile birlikte düzenlemiş olduğunuz "Tecrit ve Tecrite Karşı Mücadele" konulu sempozyum dolayısıyla sizleri kutluyor, tüm katılımcıları saygıyla selamlıyorum.

Tecriti yaşayan ve 2001 Eylül'ünden bu yana halen de yaşamakta olan bir tutsak olarak benim anlatacağlarımda şimdiye dek anlatılanlardan çok farklı olmayacak belki. Ama her yaşayanın mutlaka anlatması gerektiğini düşünerek yaşadıklarımı sizlerle paylaşmak istiyorum. Çünkü insanın sosyal ve toplumsal bir varlık olduğunun inkarı üzerine kurulan bu sessiz imha politikası yasal korumaya alınarak sürdürülüyor.

Tecrit benim açımdan somut olarak bizi her şeyden, herkesten soyutlayan **dört duvardır**. Dört duvar arasında geçirdiğimiz aylar, **yıllardır**. Aylarca, yıllarca kapalı kaldığımız hücrede başka bir ses duymamak, başka bir yüz görmemektir. Hep aynı şeyleri yapmak, hep aynı yüzleri görmek, hep aynı sohbetleri etmek ve hep aynı şeylere gülmektir. Bazen unutmaktır. Hem de hiç unutmayacağımı düşündüğüm, iz bıraktığını sandığım anılarımı, geçmiş güzel günleri tanıdık, bildik yüzleri unutmak! Bazen de susmaktır, yıllarca hep aynı şeyleri konuşmak ve konuşulacak bir şey kalmayınca susmaktır. Yer, zaman, olay ilişkisi arasında bağ kuramamak, dünle bir önceki günün, bir hafta, bir ay, bir yıl öncesinin olaylarını birbirine karıştırmak, ayırımın farkını koyamamaktır.

Tecrit; bir sabah bir akşam günde iki kere sayım bahanesiyle kaldığım 3 kişilik hücrede alt katta ayakta beklememizin dayatılmasıdır. Günlük atılan sloganlarımız, kapı dövmelerimizdir. Kapı dövdüğümüz, slogan attığımız bazen de "cam sildiğimiz", müdürle, gardiyanlarla tartıştığımız için aldığımız "disiplin cezaları"dır. Her ay "arama", "güvenlik" adı altında hücredeki eşyalarımızın dağıtılmasıdır.

Tecrit, baskı, yasak, hak gaspıdır. Tecrit elimize ulaşmayan, gönderilmeyen bir mektup, üzeri karalanmış satırlardır. Yasalarda varolan haklarımızın bile kullandırılmaması, engellenmesidir. "Fazla" denilerek "yasak" denilerek alınan geri verilmeyen ürünlerimiz, eşyalarımızdır. "Bu düşüncelerle" denilerek imha kararı verilen üretimlerimizdir. Dikkate alınmayan suç duyurularımız, reddedilen itirazlarımızdır.

Paylaşmanın, dayanışmanın her türlü direnişin, örgütlülüğün önüne geçmek için çıkarılan yönetmelikler, yasalar, yasaklardır. Çatıların üzerine çekilen jiletli tellerdir tecrit. Boş hücrelere düşen, tellere takılan

haberleşme toplarımız, gazetelerimizdir.

Tecrit artan eksilmeyen sağlık sorunlarımızda. Hep aynı şeyleri görmekten, hep aynı yerlere bakmaktan yorulan, bozulan gözlerimdir. Sürekli bir başağrısıdır. Stres, aşırı heyecan, ağız kuruması, ani parlamalar ve tepkilerimdir. Rahatsız olarak gittiğim hastaneden kelepçelerim açılmadığı için, akşama kadar kutu gibi ringin içinde ellerim kelepçeli bekletilmek ve daha da hastalanarak geri dönmektir.

Tecrit AB'dir, ABD'dir. İktidarlar değişse de kendisi değişmeyen, bakanlar tarafından açıkça "**devlet politikası**" denilerek savunulan ve 119 ölü, yüzlerce sakata rağmen ısrarla sürdürülen imha politikasıdır.

işte tüm bunlardan dolayı ben **tecriti, direnme nedenimizdir, direnme nedenlerimizin en başında gelenidir** diye tanımlıyorum.

Bu zulmün olmadığı günlerde görüşmek dileğiyle tekrar tüm katılımcıları selamlıyor, saygılarımı iletiyorum.

Selam ve Saygılarımla
İbrahim Akın

Sincan 1 No'lu F Tipi Hapishanesinden Grup Yorum üyesi İhsan CİBELİK:

Merhaba;

Sevgi ve hasretle sımsıkı kucaklıyorum. Sevgili TAYAD'lılar yine harıl harıl koşturmaktalar değil mi? Onca baskıya, saldırıya göğüs gereker kararlılıkla, coşkuyla, inadına koşturuyorsunuz haklı ve doğru yolda. Bazen düşünüyorum, şu memlekette koca koca tabelaları, onbinlerce üyeleri, şu kadar parası, tesisleri, olanakları olup da demokratlığı, ilerici-liği dilinden düşürmeyen nice kurum var. Halkın, memleketin en temel sorunlarında esameleri okunmazken, bir TAYAD var susmayan. Onur-dur, gururdur elbette ama aynı zamanda diğerleri nezdinde demokratik mücadele adına üzücü bir tablodur. Biliyoruz ki TAYAD varoldukça, mü-cadelesiyle, çabasıyla, coşkusu, kararlılığıyla, yılgınlığa, karamsarlığa karşı herkese güç veriyor, umut aşıyor.

Tecrit ve Tecrite Karşı Uluslararası Sempozyum çalışmalarınızı he-yecanla, coşkuyla izlemeye çalışıyoruz. Tecrit gerçeği ne kadar anlatıl-mış olsa da yetmiyor. Bıkmadan, usanmadan, anlatmak, insana aykırı bu politikayı, tüm insanlık nezdinde mahkum etmek ve uygulanamaz hale getirmek için daha yapılacak çok iş, yürünecek çok yol var. Elbette öde-necek bedel de...

Tecrit içerde ve dışarda çok boyutlu uygulanmakta yıllardır. Ve va-him sonuçlarını her geçen gün daha açık, daha boyutlu yaşayıp görmek-teyiz. Dışardaki tecriti asıl yaşayanlar olarak sizler çok daha net görebili-yorsunuz. Hapishanelerde ise yaşamın her anı, adına "tredman" dedik-leri ve son Ceza İnfaz Kanunu ile yasal hükümlere bağlanarak kalıcılaş-tırılmaya çalışılan tecrite göre organize edilmiş durumda. CİK, Hapisha-ne Tüzüğü, Bakanlık genelgeleri, yönetmelikler, hapishane yönetiminin kararları, Disiplin Kurulu, İnfaz Hakimliği kurumu ve bütün bunların öte-sinde, şartlandırılmış, eğitilmiş hapishane personelinin keyfi tutum ve davranışlarıyla tamamlanan bir **örgütlenme şeması** var tecritin. Yasanın amaç bölümünde **"iyileştirme programı"** olarak pervasızca dile getirilecek kadar insana düşman bir politika...

Yüzlerce, binlerce örneği ile anlatılmış, anlatılacaktır tecrit gerçeği. Bir kaç farklı örnekle tecritin boyutlarını anlatma çabanıza katkıda bulun-mayı umuyorum.

Tüzüklerinde genelgelerinde bir engel bulunmamasına rağmen, di-

şarıda yaptırdığım sazımı Sincan 1 No'lu F Tipi'ne alabilmek için iki kez kuruma, iki kez bakanlığa dilekçe yazmak zorunda kaldım. Dilekçelerimde Tekirdağ 1 ve 2 No'lu, Kandıra 1 ve 2 No'lu ve hatta Sincan 2 No'lu F Tipleri'nde var olan uygulamanın Sincan 1 No'lu F Tipi'nde neden olmadığını da sormuştum. Yazılı hiçbir cevap alamamakla birlikte, yaklaşık 6 ay süren çabalarımız sonucu sazımızı alabilmiştik.

Bir gün hücrem değiştirildi. *"Her hücrede bir adet müzik enstrümanı"* olarak belirlemişler kuralı. Gittiğim yeni hücrede kalmakta olan arkadaşım da bir küçük saz almıştı. Ben gelince iki oldu enstrüman sayısı. Ve çok verimli çalışmalara başladık birlikte. İdarenin rutin aylık aramalarında enstrümanlar açıkta iken hiçbir sorun olmadı. Bir gün yeni yasanın kabulünün hemen ertesinde, hapishane yönetimine verilmiş olan, "gerekli gördüğünde arayabilir" yetkisini hemen kullanan idarenin baskın aramasına maruz kaldık. **"Fazla"** olan malzemelerden sayıldı ve alındı enstrümanlarımızdan biri.

Evet, "fazla"ydı bizim için birlikte çalmak, üretmek. Kitaplarımız üçü geçince "fazlaydı". Cam bardaklar "üç"ü geçemezdi. Giysiler belirlenmiş sayıyı geçemezdi. Renkler **"fazla"ydı** bize. Beyaz olmalıydı her şey. Duvarlar, çarşafılar, masa, sandalye, floresan ışığı beyaz olmalıydı.

Üç kişi dışında tesadüfen de olsa rastlaştığımız; yıllardır yüzüne hasret kaldıklarımıza "merhaba" demek, kucaklaşmak **"fazla"**... Özene bezene yazdığımız, "sakıncalı" bulunmayan mektuplarımızın çoğu **"fazla"**ydı ki, akibetleri belirsiz oluveriyorlar. Duygu ve düşüncelerimizi ifade ettiğimiz mizah dergimiz Vız Gelir'in dışarıyla paylaşılması **"fazla"**...

Aynı hücreden olmayan herhangi bir arkadaşınızla fiziksel temas zinhar yasaktı zaten. Ama aynı zamanda herhangi bir ihtiyacı karşısında destek olmak, dayanışmak, yardımcı olmak da **"fazla"**ydı. Bu mantıkla yıllardır gidip geldiğimiz ring araçlarında da bu **"fazla"lığı** yok etmek istemişler. Hastaneye, mahkemeye vb. gidilip gelinen ring araçlarına iki küçük hücrecik monte edilmiş. Ring aracında defalarca aramadan sonra, kelepçeli halde, kapılar kilitli ve silahlı askerlerin gözetiminde güvenlik tedbirleri altındayken bile "kucaklaşabilme, yüz yüze konuşabilme" de **"fazla"** görülmüş.

Yetmemiş, o küçük hücrelere birer de kamera yerleştirilmiş. Bu denli aşağılanmayı kabul etmemizi dayatmakta tecrit politikası ısrar ediyor. Kamerasız olan araçlar da var henüz. Onlar denk gelmediği, kameralı araç yerine kamerasız olanları getirmeyi kabul etmedikleri için tam 4 kez üs üste dış için hastaneye gidemedim. Tedavi ve muayene hakkım da **"fazla"ydı**.

Şimdi yeni yasa ile cezaevi yönetimine "ceza" yetkisi de verildi ya,

artık havalandırma hakkı da **"fazla"** gelebilir. Zira, *"hava durumuna göre havalandırma saatini belirleme yetkisi"* yönetime verilmiş durumda. Mektuplaşma, ziyaret hakkı zaten çok sık **"fazla"** bulunup elimizden alınıyor. Türkü ve marş söylerken "gereksiz" bulunabilir. Ve yine bunun karşılığı olarak haberleşme hakkı **"fazla"** denilebilir. Ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası verilmiş arkadaşlarımıza yasa ile direkt hücre uygulaması getirildi. Onlara üç hatta iki kişi birlikte kalabilmek yani insan yüzü, insan sesi bile **"fazla"**. Ve günde yalnızca 1 saatle sınırlı havalandırma saatleri. Hava da **"fazla"**!

Çok uzatmayayım, sonu yok çünkü. Bizler varolduğumuz sürece **"fazlaca"** denilenlerin bizleri insan kıldığını unutmayacak, insan olmaktan asla vazgeçmeyeceğiz. Ve **hakikatli insan** olabilmek için hep daha fazlasını isteyecek, tecritin hedeflediği robotlar olmayacağız. **Daha fazla** "düşünecek", daha güçlü "inanacak", daha kararlı olacak ve bedelleri ne olursa olsun sonuna, sonsuza, sonuncumuza dek onurumuzu koruyacağız.

Tecrit zulmünün bir insanlık suçu olduğunu bir kez daha haykırıyor, çalışmalarınızda başarılar diliyor, sevgiyle kucaklıyorum.

15.6.2005

İhsan Cibelik

1 No'lu F Tipi Hapishanesi

A-10/30 SINCAN/ANKARA

Sincan 1 No'lu F Tipi Hapishanesinden İsmail CULUK:

Merhaba Sevgili TAYAD'lı Ailelerimiz

Tecrit ve Tecrite Karşı Mücadele sempozyumunu en içten duygular ve başarı dileklerimle selamlıyorum. Ben de sempozyuma bir mektupla katkıda bulunmak, 2 yıllık tutsaklığım süresince gördüklerimi ve yaşadıklarımı ifade etmek istiyorum.

Tecrit sessiz imhadır. Yanıbaşımızdaki insanları bir bir alıp götürür, sakat bırakır. Ama her şey üslubuna öyle bir uydurulur ki, sanki hiç böyle bir şey yaşanmamış, olmamış gibi kabul edilsin istenir.

Geçtiğimiz aylarda komşu hücrede kalan Tahsin Korkmaz isimli bir adli tutuklu kalp krizi geçirerek hayatını kaybetti. Tahsin'i katleden tecritti. Rahatsızlandığında butona basarak gardiyanları çağırdı. Rahatsız olduğunu, revire çıkmak istediğini söyledi. Gardiyanlar dilekçe yazmasını istediler. Ondan sonra tekrar çağırdığında götürceklerini söylediler. Bu arada dilekçe vermesinin üzerinden saatler geçti. Rahatsızlığı artınca butona basarak gardiyanları tekrar çağırdı, doktora çıkmak istediğini söyledi. Gardiyanlar bu kez de acil olarak revire çıkmak istiyorum diye dilekçe yazmasını söylediler. O dilekçeyi de yazdı. Aradan epey bir zaman geçti, durumu iyce ağırlaşınca götürmek için geldiler. Ama iş işten geçmişti. Adli arkadaş yolda hastaneye gitmeden öldü. İnsanların değeri tecritte işte bu kadar. Ölen bir insanı hastaneye yetiştirmek yerine onlar itaatin, tretman politikasının bir parçası olarak dilekçe üstüne dilekçe istiyorlar.

Bir keresinde hapishane revirine çıktığımda tanık olduğum bir konuşma tecritin imha hedefini çok açık ortaya koyuyordu. Revirde görevli, sağlıkçı övünerek yanındaki gardiyana; *"Bugün ilk defa kalp krizi geçiren birini ölmeden hastaneye yetiştirdik"* diyordu. Yani bundan öncekiler tecrit zulmünün kurbanı olmuşlardı.

Salih Sevinel'i düşündüm. O da aynı zihniyetin kurbanı olmuştu. Böyle göz göre göre katledilmişti. Çünkü herşeyde olduğu gibi tedavi, muayene için de tutsağın sağlığından önce tredman, boyun eğdirmeye, hizaya sokma politikasına öncelik veriyorlar. Rahatsızlığım dolayısıyla bir kaç kez hastaneye gittim. Hastanede, sevklerim sırasında yaşadıklarım da sessiz imhanın nasıl uygulandığının göstergesidir.

Her sevk kendi içinde bir eziyete dönüştürülüyor. Hastanede kelep-

çelerimin doktor muayenesi sırasında çözülmemesi nedeniyle tedavim engellendi. Kelepçelerimin çözülmesini, insan gibi muayene olmak istediğimi söylediğimde **"terörist propaganda yapmak"la** suçlanarak hapis-haneye geri getirildim. Yaptığım suç duyurularının ise savcılıkça işleme konulmasına bile gerek görülmedi. Sessiz imha bir "devlet politikası"ydı ne de olsa. Üstelik tek tedavi engelleme yöntemi de bu değil. Doktora çıkmak, hastaneye sevk yaptırabilmek ayrı bir sorun, sevk yapıldığında ise ring araçlarının hücrelerine yerleştirilen kameralarla gözetlenmek dayatılıyor. Bir hayvan gibi aşağılanarak daha koyu tecrit koşulları altında tutulmak demek olan bu uygulamayı kabul etmediğimizden hastane sevkimiz engelleniyor. Salih Sevinelleri öldüren zihniyet bizleri sakat bırakma, öldürme pahasına **"tedavi-muayene olmak istiyorsan bu dayatmaları kabul edecek, kişiliğinden, kimliğinden ödün vereceksin"** diyor sessiz imha böyle sürüyor.

Bununla birlikte tecritte bir başına bütün insanlardan yalıtılmış bir şekilde tutulmak, bir insana uygulanabilecek en ağır işkencelerden biridir. Tredman politikalarıyla ağırlaştırılan tecritin etkilerine iki yıl boyunca tanık oldum. Son örneklerinden birini ise Haziran ayında yaşadım.

Yan hücremizde kalan adli bir arkadaşın hücrenin içerisinde çığlıklar atmasını duydum önce. Kriz geçiriyor ve tek başına kaldığı hücrede **"beni burdan çıkarın"** diye bağıyordu. Artık siz düşünün o insanın ne halde olduğunu. Bir süre sonra tüm hücrenin camlarını kırmaya başladı. **"Kurtarın beni burdan"** diye feryatları yükseltiyordu bir yandan da. Biz ne yapabiliyoruz? Hiçbir şey! Hemen bitişikteki bir insana bile yardım edemiyorsun. Burada insan yalnızlığa, resmen ölüme terkediliyor ve tüm bunlar olurken kimse yardımına gelmiyor.

Burada kaldığım 2 yıl boyunca tanık olduğum bu olaylar bile tecritin neden sessiz imha olduğunu anlatmak için bir fikir verecektir sanıyorum.

Mektubuma burada son verirken çalışmalarınızda bir kez daha başarılar diliyor. Sizlere selam ve sevgilerimi iletiyorum.

İsmail Culuk

14.6.2005

Sincan F Tipi Hapishanesinden Muharrem KARATAŞ

Öncelikle sevgi ve selamlarımı gönderiyor, "Tecrit ve Tecrite Karşı Mücadele" sempozyumuna katılanlara başarılar diliyor, saygılarımı sunuyorum.

F Tipleri'nin açılmasıyla birlikte "tecrit" ve "tecrite mücadele" sürekli tartışıldı, çeşitli yönleriyle ele alındı. Bu konuda anlatacaklarım çok özgün olmayabilir, tekrar olabilir.

F Tipi hapishanelerin hücrelerinde 5 yıldır zulüm çarkı işliyor. İnsanı öğüten tecrit çarkı kan içinde dönüyor. (...)

Evet, 5 yıldır hücrelerdeyiz. Tecrit yalnız tek bir uygulamayla tarif edilemez. Hapishanelerdeki sorunun adı; özü "imha" olan, yüksek duvarlar, koyu sansürle sürdürülen ve 5 yıldır can bedeli direndiğimiz "tecrit" politikasıdır. Bütün uygulamalar buna göre şekillenmiştir. Hücrede birlikte kaldığınız iki arkadaşınız dışında (tek kişilik hücrelerde o da yoktur) insan yüzüne hasretsizdir. Koridorda tesadüfen bir arkadaşınızla, tanıdığınızla ya da tanımadığınızla karşılaştığınızda selam vermeniz merhaba deyip kucaklaşmanız engellenir, yasaktır. Hücreden her çıkışınızda tekrar dönünceye kadar defalarca onursuz arama dayatmasıyla karşılaşsınız. Arama adı altında hücreniz darmadağın edilir. Ki, "baskın arama" şekliyle bu talan keyiflerince her zaman yapılabilir. Hücrenizdeki gazeteler, arşiv olarak kestiğiniz yazılar, haberler "bunlar fazla" denilerek alınır. "Fazla"nm sınırlarını belirleyen idarenin keyfilidir. Dışarıyla tek iletişim aracınız olan mektuplar yerine ulaşmaz. Size gelen ya da gönderdiğiniz mektupta "beğenilmeyen" yerler karalanarak sansürlenir, beğenilmeme derecesi karalamakla baş edilemeyecek gibiyse tümünden "imha" edilir. Haberleşme hakkı imha kararları karşısında hükümsüzdür. Durumunuz acil dahi olsa revire çıkmanız için dilekçe vermeniz gerekir. Ki, akla gelebilecek her şey için dilekçe istenir. Mavi ve siyah renkler dışında kalem, beyaz dışında kağıt verilmez. Kırmızı, sarı, yeşil renkler baştan yasaktır zaten vb. vb. Bu böyle uzayıp gider. Bütün uygulamaların birleştiği nokta tecrittir.

Karşılaştığımız uygulamaları bir örnek üzerinden somutlayarak anlatmak daha anlaşılır kılacaktır. Mahkemeye, hastaneye vb. gittiğimizde karşılaştığımız dayatmaların haddi hesabı yoktur. Her şey onurumuzu kırmak, kişiliğimizi ezmek üzerine kuruludur.

Hücreden dışarıya adımımızı atmamızla başlar dayatmalar. Hücre

kapısında elle, dedektörle aranmamızdan sonra ayakkabılarımız zorla ayağımızdan çıkartılıyor. İnsan onuruna aykırı aramalarla sizi değersizleştirmek, kişiliğinizi ezmektir amaç. Her tarafta kameralar var ve attığımız her adım izleniyor. Her an gözetleniyoruz yani. Bu yüzden gardiyanlar konuşmak istemez. İnsani bir ilişki, basit bir dialog kurmak bile güçtür. Her adımının gözlendiği psikolojisi engeller bunu. Olur ha, bir arkadaşımızla, beraber aynı ringte gideceğimiz dosya ortağımızı koridorda gördüğümüzde konuşmamız engellenir, gardiyanlar araya girer, uzaklaştırmaya çalışır. Yanımızda gardiyanlarla X-Ray cihazının olduğu noktaya vardığımızda tekrar aranıyoruz. Üzerimizde kemer, mont vb. şeyler varsa zorla çıkartılıyor burada. X-Ray cihazından geçmek ayrı bir bela. Keyfilikte sınır yok. Cihazın hassaslık ayarı yükseltildiğinde üzerimizdeki en ufak bir metal, örneğin bir düğme dahi sinyal veriyor. Bunun keyfilik olduğunu, zaten aranmış olduğumuzu anlatmamız ve tartışmalar sonunda karşıya adımımızı attığımızda tekrar aranıyoruz. Yalnızca bir adım sonra aynı arama tekrarlanıyor. Amacın arama olmadığı açık; dayatmaları kabullendirmek, küçük düşürmek maksatlı uygulamalar.

Bundan sonrasında gardiyanlardan asker devralıyor zulmü. Yanımızda gardiyanlarla ve kameralardan gözleniyorken, asker noktasına geldiğimizde, aynı arama bu defa asker tarafından yapılıyor. Onca aramadan sonra bir de ayak altını aramayı dayatıyorlar. Kabul etmememizle askerlerin bacaklarımıza yapışması bir oluyor. Zorla ayaklarımız kaldırılıyor ve aranıyor.

Ringler de tecrite uygun olmalı elbette. Mahkeme, hastane ya da sevklerde konulduğumuz ve içinde saatlerce kaldığımız ring araçları da tecrite uygun hale getirilmiştir. Ringler daracık hücrelerden oluşuyor. Hareket etmek dahi zordur bu hücrelerde. Ringleri hücrelere bölmekte yetmemiş olacak ki, defalarca aranmadan sonra bindirildiğimiz ring hücrelerine de kameralar yerleştirilmiş durumda. Ellerimiz kelepçeli olarak bulunduğumuz ring hücresi şoför noktasından izleniyor. Bunun güvenlikle uzaktan yakından bir ilgisi yok. *"Sen suçlusun, her anını gözlüyoruz"* deniliyor, tecrit her an hissettirilmek isteniyor.

Bunlardan sonra ulaştığımız ACM (DGM) hücrelerinde de askerin keyfi tavırlarıyla, saldırılarıyla karşılaşmak olağan bir durum. Daha önceki aramalarda çakmağımız alındığından sigara içmemiz, kelepçeler açılmayarak tuvalet ihtiyacımız engellenebiliyor. Bileğe oturan kelepçeler morarmalara rağmen gevşetilmeyebiliyor.

Tüm bunlardan sonra adaletin olmadığını, hukukun "H"sinin bulunmadığını bildiğimiz mahkemeye çıktığımızda, F Tipi'ndeki uygulamaların, **tecritin mahkemelerce sürdürüldüğünü** görüyoruz. Mahkeme he-

yeti sanki bilmezmiş, bu uygulamaların bir parçası değilmiş gibi her şeyi bırakıp ayakkabısız olmamıza takılır, "*mahkemeye ayakkabısız gelmişler*" diye kayıtlar düşülür. Heyet ayakkabılarımızın zorla çıkartılmasını sorgulayacağına tecrit uygulamasının hamiliğine soyunuyor. Tecrit, F Tipi idaresi dışında asker ve mahkemelerce sürdürülüyor.

Mahkemeden hücreye tekrar dönünceye kadar aynı dayatmalarla defalarca yapılan aynı aramalarla tekrar karşılaşıyoruz. Asker araması, gardiyan araması, X-Ray önü arama, bir adım attın X-Ray'ın diğer tarafından arama, hücre kapısında arama...

5 yıldır tecrit altındayız. Onurumuzu, kişiliğimizi, düşüncelerimizi, kimliğimizi yok etmek hesabıyla ve yeni yasalarla daha da kapsamlı olarak zulüm sürüyor. Tecrite karşı durmanın tek ve geçerli yolu **bilinçle, iradeyle direnmektir**. 119 arkadaşımız, insana aykırı tecrit zulmü son bulsun diye ölümsüzlüğe koştu. Tecrit 119 canımızı aldı. Hala dönüyor tecrit çarkı kan içinde. Ve düşen her can çarkın dişlilerini parçalıyor. Tecrit zulmünün karşısında durmak her şeyden önce insan olmanın gereğidir. Bugün F Tipleri'nde yaşananlara duyarlılık gösterilmediğinde, yarın herkes, muhalif her kesim bu saldırıya maruz kalacaktır, kaldığını da görüyoruz.

Tecrite karşı mücadelede, sizlerin onurlu duruşunuzun, susturulamayan sesinizin herkese örnek olması gerektiğini düşünüyor, diliyor, gerçekleştirmiş olduğunuz sempozyumunuzda başarılar diyor, tüm katılımcıları tecrit zulmünün son bulduğu günlerin coşkusu ve inancıyla, saygıyla selamlıyorum.

Sevgi ve selamlarımla.

Muharrem Karataş

Sincan 1 No'lu F Tipi Hapishanesinden Kamil KARATAS:

Sevgili TAYAD'lı Ailelerimiz. Uluslararası Tecritle Mücadele Platformu Üyeleri ve Saygı Değer Konuklar;

Düzenlemekte olduğunuz, emek verdiğiniz Tecrit ve Tecrite Karşı Mücadele Sempozyumu'nu en içten duygular ve başarı dileklerle selamlıyorum.

Gözüaltına alınanların pek çoğu karşılaşmıştır. Ülkemizde, polisin sık uyguladığı bir işkence yöntemi vardır. Adına **"tetik düşürme"** ya da **"infaz provası"** denilen bu işkence türünde, gözüaltına alınan kişide katledilme korkusu yaratılmaya çalışılır. Kafasına silah dayanarak **"konuşmazsan, arkadaşlarını satmazsan, istediklerimizi yapmazsan öldürürüz"** denilir. Ve son noktada tetik çekilir. Bu şok haliyle konuşturmak, hiç olmazsa psikolojik olarak yıpratıp yıldırma hedeflenir.

Neredeyse 4 yıldır bilfiil yaşadığım **tecriti ben buna benzetiyorum**. Bir anlığına bir süreliğine değil, yıllarca süren tutsaklığı altına dayanan ve ne zaman tetiğinin çekileceğini bilmediğin bir silahın gölgesinde dayatılan yaşam olarak düşünüyorum, hapishanelerde uygulanan tecriti.

Neden mi? Çünkü hapishanede karşına dikilen her türden yasak, yaptırım ve uygulamayla o kafaya dayanan silahı günün her anında hissetmeniz sağlanır. Onun tedirginliğini stresini yaşamanız istenir.

Örneğin günün herhangi bir saatinde bir anda hücrenin kapısı açılıp onlarca gardiyan içeri dalar. **"Arama yapacağız"** deyip, ayakkabılarınızın içine varıncaya kadar onursuz arama dayattıkları gibi, hücrenin içrisini tam bir savaş alanına çevirirler. Düzenli yerli yerinde tek bir eşyanız kalmaz.

O an yemekte, uykuda, banyoda vb. olabilirsiniz. Ama gelenlerin umurunda değildir bu. Adına **"kısmi arama"** dedikleri bu baskınların amacı da budur zaten. Amaç bir şeyler bulma ya da ele geçirmeden öte, günlük yaşamı alt üst eden bir **tacizdir**. Bu sayede sürekli bir tedirginlik, stres, sürekli yeni bir baskını bekleme hali yaratılır. Her kapı sesinde, mazgalın her açılışında bu tedirginliği duymanız sağlanmaya çalışılır.

Biliyorsunuz, bu etkiyi süreklileştirmek için yeni Ceza İnfaz Kanunu'yla bu keyfiliğe yasal dayanak getirilerek, daha da pervasızca uygulanabilmesinin önü açılır açılmaz burada da hayata geçirildi. Haziran ayının başında ard arda bir çok hücreye onlarca gardiyan eşliğinde baskınlar yapıldı. **"Elimizdesin, istediğimiz zaman, istediğimiz şeyi yaparız"** dü-

şüncesinin ürünü olan bu uygulamalarla **"PARMAK TETİKTE"** deniliyor.

İşte bu nedenle "tecrit" süreklileşen, günün 24 saatine yayılan ve on yıllarca sürdürülmesi tasarlanan bir işkencedir. Bu işkenceyle devrimci düşüncelerini terk edeceksin, benim istediğim gibi düşüneceksin, benim istediğim gibi davranacaksın, tüm etkinliğini, sporu, eğitimi, eğlenceyi, resimi, müziği, hatta sessizliği bile benim isteklerime, çizdiğim çerçeveye göre ayarlayacaksın denmektedir.

F Tipi'nde geçirdiğim 4 yıl boyunca özellikle adli tutuklular üzerinde bu işkencenin yakıcı bir etkisi olduğunu gördüm. İçinde girdiği bunalımdan kurtulamayarak intihar edenlere, hücrelerini yakanlara tanık oldum. Son örneği hücremize komşu olan bir adli tutuklunun yaşadıkları oldu. Saatlerce bağırdı sinirlendiği şeylere, ama yanında onu sakinleştirecek derdini dinleyecek kimse yoktu. En son noktada hücrede ne kadar cam varsa hepsini kırdı. Ve ancak o zaman gardiyanlar gelerek-o hücreden alıp başka bir hücreye götürdüler. Sanki bir çözümmüş gibi.

Tecritten kaynaklı bizlerin yaşadığı hastalıklar ise alabildiğine artmış durumda. Hapishane revirinde adımıza tutulan sağlık dosyalarına bakıldığında tecrit işkencesinin bizlerde yarattığı tahribat kısmen de olsa görülecektir.

Tecritin **işkenceli ölüm** demek olduğunu belgesidir bu yaşananlar. Evet bir **kıyım makinası** gibi çalışıyor tecrit. İktidarın onyıllardır devrimcilere, devrimci düşüncelere yönelik uyguladığı imha politikasının "AB normları"na uydurularak sürdürülmesidir. Çünkü işbirlikçi iktidarların övündüğü gibi tecritte, sansürde, imhada **"hapishanelerimiz AB standartında!"** İngiltere'nin H Blokları'ndan, Almanya'nın Steimheim hücrelerinden esinlenilmiştir.

5 yıldır 119 canımızı alan bu kansız ve sessiz imha, AB'nin katliamcılığa getirdiği standarttır. Bu standardı kabul etmeyen, boyun eğmeyen ve 5 yıldır sürdürülen imha politikasına son verilerek ölümlerin durdurulması için mücadele eden herkesi saygıyla selamlıyor, çalışmalarınızda başarılar diliyorum.

Tecrit zulmünün olmadığı günlerde buluşmak, görüşmek dileğiyle hoşçakalın...

Saygı ve Selamlarımla

Kamil Karataş

14 Haziran.2005

Sincan 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'nden Gençlik Federasyonu Üyesi, Lise Öğrencisi Uğur EYİLİK:

Merhaba; TAYAD olarak düzenlemekte olduğunuz sempozyumun başarıyla sonuçlanmasını diliyor, tüm emeği geçenleri, katılımcıları saygıyla selamlıyorum.

Ben önce kendimi tanıtayım. Adım Uğur Eyilik, 18 yaşında bir lise öğrencisiyim. 17 Ocak 2005 tarihinde Gençlik Federasyonu'nun "Ne Amerika, Ne Avrupa Bağımsız Türkiye, İşbirlikçiliğe Son" talebiyle yapacağı basın açıklamasına katılmak için toplanma yerine giderken yolda gözaltına alındım. 2 gün boyunca polisin tehdit, taciz, hakaret ve dayacağına maruz kaldıktan sonra tutuklanarak önce Ulucanlar sonra da Sincan 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'ne konuldum. F Tipi'ne adım atar atmaz "soyun" denmesiyle başlayan ve 5 aydır süren tecrit altında yaşamın üstümde yaptığı etki ve bana hissettirdiklerini sizlerle paylaşmak istiyorum.

Girişte başka bir hapishaneden gelmeme, duyarlı kapılardan geçmiş defalarca aranmış olmama rağmen çırılçıplak soyularak tekrar arandım. Yeterli görülmedi yine defalarca aramaya tabi tutularak kutu gibi boş bir hücreye konuldum.

Camlarda demir parmaklıklar, havalandırma duvarının üstünde jiletli çelik teller. Olanca genişliğiyle gökyüzü karşınızda ama o da sanki sizin gibi tutsak. Çünkü camdan baktığınızda gökyüzünü asla tek parça göremiyorsunuz. (Ben 5 aydır bu hücredeyim ve ne kadar uğraşırsam gökyüzünü tek parça göremedim.)

Havalandırma ise 13-14 adım boyunda, 4-5 adım eninde yerden 5.5 metre yükseklikte duvarları ile bir **kuyudan farksız**. Hem de **dipsiz bir kuyu**. Gökyüzünü görebilmek için kafanızı en az 45-60 derece kaldırmanız gerek. İsterseniz amuda kalkın yine de jiletli teller olmadan gökyüzünü görmüyorsunuz. Gökyüzü umutlan canlandırır, canlı tutar insanı. Ama jiletli tellerle bölünmüş gökyüzü, her baktığımda bana burada tek gerçeğin tecrit, tutsaklık olduğunu hatırlatıyor. "*Seni yok etmek, umutlarını çalmak için yapıldım*" dediğini ve kanlı elleriyle yakamdan tuttuğunu hissediyorum.

Tecrit, hücrelerinin mimari yapısı dahil bütün uygulamaları insanı kimliksizleştirmeye, kişiliksizleştirmeye programlanmış bir yok etme makinası. İnsanı bir et yığını haline getirmeye çalışıyor. Ben bu yok etme

makinasının işleyişini **patoz makinasına** benzetiyorum, patozun bir tarafından fındığı yeşil kabuğu ile verirsiniz, fındığın tanesi bir taraftan, kabuğu başka bir taraftan ayrı ayrı çıkar. Hücrelerde aynı şey kişiliklerinden, kimliklerinden soyundurup çıırılçıplak bırakmak için tutsaklara yapıyor. Başarılı olup olamayacağı ayrı bir konudur. Ancak insani boyutunu düşünürseniz burdan çıkan insanların psikolojik olarak nasıl etkileneceği açıktır. Bu durum hapishaneleri gezen TBMM İnsan Hakları Komisyonu'nca "devlet politikası" denilerek savunulan bu kimliksizleştirme, kişisizleştirme politikasının vahim sonuçlar doğuracağını yani baskı ve zulüm yasalarıyla tecriti koruma altına alan TBMM İnsan Hakları Komisyonu'nu bile itiraf etmek zorunda bıraktı.

5 aydır gardiyanlar, ziyaretime gelen ailem, avukatlarım ve hücre arkadaşlarım haricinde kimseyi göremedim, konuşmadım. Şimdi 3-4 kişiyi karşımda gördüğümde şaşırıyorum. Ne konuşacağımı bilemiyorum. 5 aydır aile ve avukat görüşü haricinde 15 adım mesafeden uzun dümdüz yürümedim. Dışarıda onca kalabalık sokakta nasıl insanlara çarpmadan yürürüm diye düşünmeden edemiyorum. Çünkü yürürken yalamalar, denge kaybı da yaşamaya başladım. Dışarda gezdiğim sokaklar, yollar hafızamın içinde uçuşan toz bulutları gibi sanki. Unutkanlıklar başladı, 3-4 gün önce yaşadıklarımı sanki bugün yaşadım, bugün yaşadıklarımı yıllar önce yaşamışım gibi geliyor. Zaman kavramı karışıyor. Çünkü; hemen hemen her gün aynı şeyleri yapıyorum. Ben bunları sadece 5 aylık tutuklu biri olarak yaşıyorum. Bu "yok etme makinası" ise 5 yıldır açık ve burada 5 yıldır kalanlar var, **onlar ne durumda?** Ömrünün sonuna kadar hücrelerde tutulması "yasa hükmü" haline getirilen idamlıklar var. **Onlar ne olacak?** Bence bu hücrelere konulmanın canlı canlı mezara konulmaktan hiçbir farkı yok. Ölüm değil ölümden de beter bir durum bu. Ölülerin bilinci yoktur. Mezara da koysanız, açıkta da bıraksanız ne oluyor bilmez hissetmez düşünemezler, kurtçuklar, solucanlar parçalar bedeninizi. Canlı canlı mezarda tutulmak böyle mi? **Kurtçukların beyninize, bedeninize, kişiliğinize saldırdığını düşündünüz mü** diye sormuyorum. Biliyorum ki bu salonda bulunan herkes bunu yıllardır düşünüyor, yaşıyor, verdiği acıyı etinizde kemiğinizde hissediyorsunuz.

Düşüncelerimizi, inançlarımızı, kişiliğimizi, onurumuzu kurtçuklardan korumak için can bedeli süren direnişte 5 yıldır olduğu gibi yine yanımızda, en öndesiniz. Bilenlerin "üç maymunu" oynamayı bir çizgi haline getirdiği, iktidarın bu zulmü gizlemek için provokasyonlara, sansüre daha sıkı sarıldığı "zor zaman"da *"bu zulüm hepimize, beklemeyelim sesimizi yükseltip ölümleri durduralım!"* diye haykırıyorsunuz. Bu çığlığa katılarak sesimize ses, gücümüze güç, direnişimize direnç katan tüm ka-

tılımcıian tekrar saygıyla selamlıyoruz.

Sizlerin evladı, dostu, kardeşı, yoldaşı olmanın mutluluğu ile dolu olduğumu belirtiyor çalışmalarınızda başarılar diliyorum. Görüşmek üzere... Saygılarımla. 14.6.2005

Uğur Eyilik

Sincan F Tipi Hapishanesi'den Gençlik Federasyonu Üyesi, Öğrenci Hasan BAKLACI:

Merhaba

Öncelikle düzenlemiş olduğunuz uluslararası tecrit ve tecrite karşı mücadele konulu sempozyumun hazırlanmasında başta TAYAD'lı Ailelerimiz olmak üzere emeği geçen herkese sonsuz teşekkür ediyorum.

Size Sincan F Tipi Hapishanesi'den yazıyorum. Yaklaşık beş aydır tutukluyum. 17 Ocak'ta Gençlik Federasyonu'nun "Ne ABD Ne AB Bağlımsız Türkiye, İşbirlikçiliğe Son!" şiarıyla Ankara'da düzenlediği, kampanyanın finalindeki basın açıklamasına katılmak istediğim için "örgüt üyesi" olduğum iddiasıyla tutuklandım.

Tecriti en yoğun, en çıplak haliyle biz yaşadığımız için yaşadıkları mı, düşüncelerimi anlatmak ve küçük de olsa bir katkı sunmak istiyorum. Belki beş ay kısa bir süre, ama bu süre içinde yaşadığım birkaç olay bile tecritin hangi amaçla uygulandığını göstermeye yetiyor.

Buraya altı kişi getirilmiştik. Üçer kişi olarak iki ayrı hücreye konulduk. Benim bulunduğum hücreye ilk iki gün battaniye, yastık vb. şeyler verilmedi. Sebebi; hücreye getirilen altı tane battaniyeyi arkadaşşıma yüklemek istediklerinde arkadaşşımin bunu kabul etmemesiydi. Gardiyanlara "*battaniyemiz, yastığımız yok*" dediğimizde, bize "*tamam getireceğiz*" diyerek kestirip atıldılar. Sonra gardiyanlardan birinin diğerine "*biraz soğukta kalsınlar da akılları başlarına gelsin*" dediğini duydum. Yani buradaki keyfilik öyle bir boyuta ulaşmış ki gardiyanlar bile ceza verebiliyorlar. Kısaca bize "*biz ne dersek onu yapacaksınız. Burada hukuk da, hakim de biziz*" denilmektedir. Zaten bu olay nasıl bir yere geldiğimi anlamam için yeterli oldu. Tabii ki gardiyanların bu tutum ve keyfiliği tecriti anlatmaya yetmez. Buradaki pek çok unsur gibi gardiyanlar da tecriti tamamlamak ve uygulamak için bir araç haline gelmişler. Tek tek sorunların hepsi tecritten kaynaklanıyor, tecritin uygulamalarıdır. Ama tek başına hiçbirisi tecriti açıklayamıyor. Çünkü **tecrit burada tüm yaşamı kapsayan, sürekli bir durum**. Her an hissettiriyorlar, yaşatıyorlar. Başta da mekan olarak tabii ki!

Burada bizimle birlikte mektuplarımız da sessiz imha politikasına maruz kalıyor. Bildiğiniz gibi buradaki en önemli haberleşme aracımız mektup. Şimdiye kadar bana gönderilen bir çok mektup kaybedildi. Ay-

nı durum benim gönderdiğim mektuplar için de geçerli. Elime ulaşan "şanslı" mektuplar ve ailemin görüşü olmasa bunlardan haberim de olmayacaktı. Bana bu mektuplar hakkında herhangi bir imha kararı da verilmedi. Anlayacağınız keyfilik bu konuda da had safhada. Hedefleri de açıktır: Ellerinden geldiğince moralimizi bozmak ve dışarıyla olan bağımızı kesmek, kendimizi daha da yalnız hissetmemizi sağlamak.

19 Mayıs nedeniyle hapisanede açık görüş yapıldı. Görüş saatlerini anons ettiklerinde benim görüşümün saat 10.30'dan saat 11.45'e kadar olduğunu öğrendim. Beni saat 10.30'da görüşe çıkarmaları gerekirken 10.55'te çıkardılar. Görüş yerine gittiğimde henüz ailemi getirmemişlerdi. Yaklaşık on-on beş dakika bekledikten sonra ailemi getirdiler. Niye geç kaldıklarını sorduğumda girişte annemin **metal dişi olduğu için** geçirmek istemediklerini söylediler. Halbuki daha önceki görüşlerde bu **metal diş** hiç sorun olmamıştı. Toplam bir saat on beş dakika olması gereken görüş sadece otuz-kırk dakika sürdü. Yıldırma politikası sadece bize karşı değil. Görüşe gelen ailelerimize de uygulanıyor.

Burada en ufak bir şey için bile dilekçe yazmamız isteniyor. Kitap, gazete vb. aklınıza gelebilecek her şey için dilekçe yazmamız dayatılıyor. Bununla, gardiyanlarla en ufak bir diyaloga bile girmemiz engelleniyor. Mesela yaklaşık bir ay önce revire çıkmak için dilekçe verdim. Üç dört gün boyunca "doktor yok" diyerek revire çıkarmadılar. Daha sonraki günlerde ise tekrar dilekçe vermemi söyleyip dayattılar. Dikkatimi çeken-se aynı gün içinde farklı farklı şeyler söylemeleri oldu. Biri "*doktor yok*" derken diğeri "*tekrar dilekçe ver*" dedi. Tabii bunlar her zaman tekrarladıkları cevaplar. Onlardan başka bir söz duymak imkansız gibi bir şey. Bir başka örnek vereyim. Burada yemekleri adli tutuklular dağıtıyor. Hücresinin kapısı öyle bir şekilde yapılmış ki yemek dağıtan kişinin ne yüzünü görebiliyor, ne de sesini duyabiliyoruz. Yemek geldiğinde **mazgal deliğinden uzanan bir elden başka** birşey görmüyoruz. Kısacası hücre arkadaşlarımızdan başkasıyla görüşme, konuşma olanağımız yok. Zaten tecritin en önemli uygulamalarından biri de bu. Kişiyi yalnızlaştırmak, düşüncelerini paylaşmasını engellemek. Bununla düşünmeyen, üretmeyen, konuşmayan, sorgulamayan, robot haline gelmiş insanlar yaratılmak isteniyor.

Bu anlattıklarım sadece beş ay gibi kısa bir süre içinde yaşadıklarım. Burada daha uzun süre bulunanların neler yaşadığını tahmin etmek zor olmasa gerek. Burada şunu çok iyi anladım ki, tecritte insan yavaş yavaş **insan olmaktan çıkarılmaktadır**. Adalet Bakanlığı buna "*iyileştirme*" diyor, "iyileştirme" için yapılan bütün uygulamalara da "tredman" diyorlar. "İyileştirmek" istediklerine göre demek ki bizi "**hasta**" olarak

görüyorlar. Evet eğer düşünmek, üretmek, paylaşmak bir hastalıksa bizler de **en ağır hastalarız. Ve iyileşmek istemiyoruz.** Çünkü biz düşüncelerimizle varız. Son olarak şunu söylemeliyim ki, tecritte insan sosyal bir varlık olarak görülmemektedir. Aksine tecrit, insanı her türlü sosyallikten, insani erdemlerden soyutlamanın, yalıtmanın aracıdır.

Bütün bunları göz önüne alırsak TAYAD'lı Ailelerimizin düzenlemiş olduğu bu sempozyumun önemi daha da iyi anlaşıyor. 5 yıldır tecrite, zulme karşı yılmadan, inatla mücadele eden ailelerimize sempozyumda başarılar diliyoruz, orada bulunan herkese sevgi ve selamlarımı gönderiyorum.

Sevgiler, selamlar...

HASAN BAKLACI

Sincan F Tipi Hapishanesi'den Gençlik Federasyonu Üyesi, Öğrenci Musa Kurt:

MERHABA

Nasılsınız? Coşkuyla kucaklıyor, saygı ve selamlarımı iletiyorum.

Öncelikle TAYAD olarak Uluslararası Tecitle Mücadele Platformu ile birlikte düzenlediğiniz "Tecrit ve Tecrite Karşı Mücadele" konulu sempozyum dolayısıyla sizleri kutluyor, tüm katılımcıları ve emeği geçenleri saygıyla selamlıyorum.

Konu "Tecrit ve tecrite karşı mücadele" olunca yıllardır tecriti birebir yaşayan ve buna karşı direnen tutsakların söyleyecek çok sözü olduğu, olacağı açık. Ben tecriti yıllardır yaşayanlardan değilim. Daha tutuklanalı 5 ay oldu. Bu süre içinde yaşadıklarım, tanık olduklarımla ilgi düşüncelerimi sizlerle paylaşmak istedim.

Daha hapishaneye adım atar atmaz F Tipi'nin, tecritin mantığına uygun bir "karşılama" yaşadım. Onursuz aramaya tabi tutuldum. Ardından hücreye götürülürken yolumdan çevrilerek tutuklulara verilen battaniyelerin bulunduğu yere götürüldüm. Burada benimle sert ve aşağılayıcı bir şekilde konuşup elime götürmem için zorla 6 tane battaniye verildi. (Bir elimde girişte onursuz bir arama olan ayakkabı çıkartılmasını protesto ettiğim için ayakkabılarım da olduğu için) kabul etmeyip götürmeyeceğimi söyleyince kolumu burkup 5-6 tane gardiyan tarafından tekme tokat dövülerek hücreye götürüldüm. Amaçlarının beni tedirgin etmek, korkutmak, onların her dediğini yapar hale getirmek olduğu açıktı. Bu her hallerinden belli oluyordu.

Tabii ki gardiyanların bu tutumu tek başına tecriti açıklamaya yetmez. Çünkü hapishanedeki her şeyde olduğu gibi onlar da tecrit esasına göre eğitilmiş, görevlendirilip yetkinleştirilmişler ve tecritin tamamlayıcısı haline getirilmiş durumdalar. İşleyiş de, ilişkiler de **insanın insanla ilişkilerini tamamıyla ortadan kaldırmak üzere kurulmuş** durumda burada. Öyle ki avukata, revire, ziyarete çıkış saatleri öyle bir ayarlanmış ki başka hiç kimseyi göremiyorsun/Koridorlarda, maltada personel de dahil herkese sürekli denetim altında olduğunu, izlendiğini hissettirmek için yerleştirilmiş kameralar var. Bu kameraların varlığı tutuklularla gardiyanlar arasında basit bir diyalogu bile ortadan kaldırmakta, engellemekte. Bizimle konuşması YASAK olan personel, görüş, avukat, hasta, ne, mahkemelerde hücreden çıktığımızda benim de birkaç kez yaşadığım

gibi cam, koridor veya maltaya bakan hücrelerdeki arkadaşlarımızla 3-4 saniye de olsa birbirimizi görme imkanı bulduğumuz durumda YASAK-ÇI olarak karşımıza dikiliyor. Yüzünü gördüğümüz arkadaşla el sallamak, "merhaba, nasılsın" gibi şeyler söylemek istiyoruz çok doğal olarak. Ama böyle yaptığımız anda hemen ittirerek, dürterek, YASAK diyerek bunu bile engellemeye çalışıyorlar. Adalet Bakanı bunlara **"devlet konukevi"** diyor. Benim bildiğim bir yere konuk olan insanlar birbiriyle sohbet eder, paylaşımları olur. Ama burada bırakalım doya doya sohbet etmeyi, paylaşmayı, bir "merhaba" dememiz bile engelleniyor. Ben 5 aydır tutuklu olmama rağmen yanımda bulunan iki arkadaşımın dışında insan yüzü görmeye, sohbet etmeye hasretim.

Sadece gardiyanlar değil bir bütün olarak hapishane personelinin hepsi tecrit esasına göre görevlendirilmiş ve harfiyen uyguluyorlar. Örneğin hapishaneye girişte uğradığım saldırı sonucu bacağımda yara oluşmuştu. Bunu dosyama kaydetdirmek için, revire çıkmak için dilekçe verdim. Fakat iki hafta boyunca "hapishanede doktor olmadığı" gerekçesiyle revire çıkartılmadım. İki hafta sonra çıkartıldığımda ise doktor bacağımdaki yaranın geçmiş olduğunu, kalanın ise *"kaşıntı izi gibi birşey"* olduğunu, bu yüzden kaydedemeyeceğini söyledi. Bir keresinde de gözlerimdeki rahatsızlıklarımdan dolayı hastaneye sevk yaptırmıştım. Fakat hücre çıkışında keyfi ve onursuz bir arama olan ayakkabı çıkartmayı kabul etmediğim için hastaneye götürülmedim, tedavim engellendi. Benim rahatsızlığım gözlerimde olduğu için hemen hayati bir tehlikeye dönüşmedi ama ciddi rahatsızlığı olan insanların olduğunu ve bu dayatmaların tecritin bir gereği olarak yapıldığını düşündüğümüzde Adalet Bakanlığı'nın her yıl yaptığı *"bu sene cezaevlerinde şu kadar kişi eceliyle ölmüştür"* açıklamasında geçen **"ecelle ölümün"** tecrit politikası demek olduğu daha net görülür diye düşünüyorum.

Bu 5 aylık tutukluluğum süresince tecritle fiziksel mekan anlamında olsun, manevi anlamda olsun insanları sınırlandırmanın nelere yol açtığını da gördüm. Burada insan güzel birşey düşündüğünde, hayal ettiğinde birden bire demoralize olabiliyor. Örneğin geçen gün havalandırma volta atıyor ve dışardaki arkadaşla ilgili, paylaştığımız güzel anlarla ilgili bir şeyler düşünüyordum. Neyse, bir hayli dalmışım, kendi kendime gülüyorum falan. Birden bire yarım metre ötemde bir duvarla karşılaşınca bir anda neye uğradığımı şaşırdım, hiç hareket etmeden öylece durdum kaldım. Yani şunu demek istiyorum, Hareket alanımız o kadar dar ki insan doya doya hayal kurup yürüyemiyor, volta atamıyor. Fiziksel mekan olarak tecriti açıklamak, anlamak belki eksik olur ama bu olay benim hapishaneye geldiğimden beri yaşadıklarımla gözlemlediklerimle

tecritin mekansal, fiziksel anlamını da daha iyi kavramamı sağladı.

Burada 5 aydır kalmama rağmen şunu çok rahat söyleyebilirim ki tecrit sistemi insanı uzun vadeye yayarak her türlü insani erdemden koparmayı amaçlayan, insanın sosyal bir varlık olmasına aykırıdır. Biz tutsakları özgürlüğünün kısıtlanması dışında bütün hakları, yasaları ve uluslararası sözleşmelerle koruma altına alınmış insanlar olarak değil *"sağlıksız", "hasta" ve "iyileştirilmesi gereken"* kişiler olarak görüyorlar. Bunu gönüllü kabul etmeyen, boyun eğmeyenlerin bütün haklarını ise bir kalemde silip atıyorlar. Ki bunlar 1 Haziran'da yürürlüğe giren İnfaz Yasası ile koruma altına alınarak tecrit daha da ağırlaştırıldı. Öyle ki *"gereksiz yere türkü-marş söylemek, sessiz protestoda bulunmak, verilen yemeği almamak, hapisane personeline karşı saygısız davranmak"* ve daha birçok akıl almaz, ipe sapa gelmez gerekçelerle tutsaklara görüş, mektup, hücre cezaları vermek, infazlarını yakmak, hükümlülerin tahliyesini hapisane idaresinin inisiyatifine bırakmak, savunma hakkına keyfi olarak kısıtlama getirmek, meşru bir hak olan direnme hakkını cezalandırmak, tek kişilik hücrelere ağırlaştırılmış müebbet cezası olan hükümlülerini koymak **"yasa hükmü"** haline getirildi.

Pek çok kişi ve kurumun tecrit gerçeğini bilmezden, ölümleri görmezden gelmeyi seçtiği, iktidarın ise sansürle, linç girişimleri ve provokasyonlarla gizlemeye çalıştığı böylesi koşullarda tecrit gerçeğini anlatmak, duyarlılığı harekete geçirmek açısından düzenlediğiniz sempozyumun çok önemli ve anlamlı olduğunu düşünüyorum. Başarıyla sonuçlanması için katkılarını, emeğini sunan tüm katılımcılara ve siz düzenleyicilere saygı ve selamlarımı sunuyor, çalışmalarınızda başarılar diliyorum.

Hoşçakalın

MUSA KURT

Sincan 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'nden MERT KAVAK:

Merhaba

Tecrit kelimesi benim yaşamıma F Tipi hapishanelerle birlikte girdi. Beş ay öncesine kadar garip ve insanların tecrite karşı ölümü bile göze alabileceği kadar korkutucu gelen tecriti şimdi yaşayan insanlardan biriyim ben de.

Uluslararası tecritle mücadele sempozyumuna başarılar diliyorum. Yaşadıklarımı paylaşarak çalışmalarınıza katkıda bulunmak istiyorum.

Bence tecriti anlatmak **yaşayanlar için bile oldukça zor**. Çünkü **tecrit insanlığın bittiği yerde başlar**. Zaten temel hedefi de insanı, insanlıktan çıkarmaktır. Düşünmeyen, sorgulamayan, paylaşmayan, üretmeyen, yani sadece itaat eden bir **et yığını** yaratmaktır tecritle hedeflenen.

Peki nasıl yapılıyor bu? Yaşadığım birçok olayı anlatmak istiyorum. Yaklaşık bir ay önce rahatsızlığımdan dolayı revire çıktım. Revire giderken koridorda dışardan tanıdığım bir arkadaşımı gördüm. Selam vermek, sarılmak istedim ancak bu bile engellendi. Yine görüşe çıkarken havalandırdı camı bizim koridora bakan bir arkadaşla el sallayıp selam verince gardiyanlar tarafından hızla çekiştiler ve pencerenin önünden uzaklaştırıldım ve *"bir daha el sallarsan başın belaya girer"* denilerek tehdit edildim. F Tipi tecritte bir selam vermek bile başımın belaya girmesine yetiyor. Kimseyle selamlaşma, konuşma, kimseyi düşünme deniyor. Bu da tecritin insanlıkla beraber toplumumuza, değerlerimize yabancı ve düşman olduğunu göstermektedir. Tecritin fikir babası ve esas uygulayıcısı emperyalizmin de dayattığı budur. Bireyci, bencil, yoz kültürü ile insanları toplumdan soyutlanmış sürüler haline getirmeyi hedefleyen emperyalistler bu yoz kültüre karşı paylaşımı, dayanışmayı temel alan kültürümüzü savunan bizleri de tecrit hücrelerine atarak düşüncelerimizden soyundurmaya, teslim almaya çalışıyorlar. Tecritte dayatılan **"YA DÜŞÜNCE DEĞİŞİKLİĞİ YA ÖLÜM"** politikası böyle şeylerde hayat buluyor. Çok sıradan insani davranış ve hareketler bile tecrite yasak! Eğer insan olmanın gereğini yaparsan "başının belaya" girmesi kaçınılmaz.

Selamlaşmanın dahi yasaklanmak istenmesinin gösterdiği gibi tecritte her şey biz tutsakların psikolojisini bozma ve teslim almanın aracı olarak kullanılıyor. Bu nedenle tüm dünyada **"sessiz ölüm"** olarak adlandırılıyor. Tecrit zamana yayılmış işkenceli bir ölüm olarak tanımlanıyor.

Hedef; bizi düşüncelerimizden vazgeçirtmek (iyileştirmek, ıslah etmek) başaramasa da zamana yayılmış işkenceli ölüm tecritle katletmektir...

Hal böyleyken bütün haklarımız gasp edilmiş, idarenin keyfiliğine bırakılmış durumdadır. İzleyeceğimiz TV kanalları bile idare tarafından belirlenmekte. Geçtiğimiz günlerde basına da yansıdığı gibi TV'de izlediğimiz iki haber kanalı yayından kaldırılıp yerine Hristiyanlık propaganda-sı yapan God TV kanalı ile Dijitürk'ün dizi kanalı konulmuştu. Yine elimizdeki tek haberleşme aracımız olan mektuplarımız keyfi gerekçelerle engellenmekte, haberleşme hakkımız gasp edilmektedir. Mektuplarımıza verilen imha kararları hiç bir yasa hukuk tanımazlığın belgesidir. Moral verdiği gerekçesiyle imha edilen mektuplarımız bile var. Bu akla ziyan kararlar tecritin temel mantığını da ortaya koymaktadır. Verilen mesaj açıktır. Bizim gibi düşünüp yazmazsanız mektup bile alıp veremezsiniz denilmektedir. Ayrıca bu imha kararları dışında da birçok mektubumuz bizim gibi "sessiz imha" politikasına kurban gidiyor. Henüz beş aydır tutuklu olmama rağmen pek çok mektubum hiç bir gerekçe gösterilmeden bana verilmedi. Bunu elime geçmeyi başaran "şanslı" mektuplar ve görüşte ailemden öğrendim. Ayrıca teyzeme göndermiş olduğum sadece hal hatır soran mektubumun bile ortadan "kaybolması" bu konudaki pervasızlığın en açık örneğidir.

Bu keyfilik görüşlerde de sürmektedir. (...) Her ne hikmetse turnikeler hep bozuk. F Tipleri'ni Nazi Kampları'na benzetmek için jiletli teller çeken, hiç bir masraf ve uğraştan kaçınmayan devlet turnikelere bir türlü çare bulamıyor. Buradaki esas amaç bizim yanı sıra ailelerimizin psikolojisini bozmaktır. Ailelerimizin sahiplenmesini engellemektir. F Tipleri'nde görüş yerleri de tecritin tamamlayıcısı. Görüşler iki ses geçirmez camın ardından telefon aracılığıyla yapılıyor. Bu sistemle sadece bir kişi ile görüşmek mümkün yani görüşe iki kişi geldiğinde biri sadece görüntü olarak kalıyor. Örneğin geçen hafta görüşe annem ile kardeşim gelmişti. İkisine de ortak anlatacağım şeyler vardı ama ikisine de ayrı ayrı anlatmak durumunda kaldım. Bu da zaman kaybına yol açıyor. Zaten sınırlı olan görüş saati aynı şeyleri tekrarlamakla geçiyor.

Bu saydıklarım tecritin akıl almaz mantığına sadece bir kaç örnekti. Son çıkan TCK, CİK yasaları ile uygulamalar daha da keyfi hale geliyor, getiriliyor. Örneğin türkü söylemek idarenin hoşuna gitmezse disiplin soruşturması açabilecek ve ceza verebilecek. Ya da hücreden her çıktığımızda dayatılan onursuz ayakkabı aramasını protesto etmek için attığımız **"Onursuz Aramaya Son!"** sloganı yüzünden yıllara varabilecek görüş ve mektup yasağı cezaları almamız mümkün. Son yasalarla beraber savunma hakkımız da ortadan kaldırılıyor.

Tüm bu uygulamalar tecritin giderek daha da katı bir şekilde uygulanmasıdır. Öyle ki amaç giderek cezalarla, yasaklarla, ailemiz de dahil dışarıyla tüm ilişkilerimizi keserek bizi beton hücrelere diri gömmek, kapıları da üzerimizden betonlamaktır.

Çalışmalarınızda başarılar diliyorum, tüm katılımcıları selamlıyorum...
Sevgilerimle...

MERT KAVAK

Sincan 1 No'lu F Tipi Hapishane

B-1 -4/ 45 Sincan Ankara

14 Haziran 2005 Salı

Sincan 1 No'lu FTipi Hapishanesi'nden Şerafettin TAŞ:

Merhaba

"Tecrit ve Tecrite Karşı Mücadele" sempozyumuna katılımcıları ve emeği geçenleri saygıyla selamlıyorum.

Eylül 2001 'de tutuklandım ve o günden bu yana tecriti birebir yaşıyorum. Tecriti bir çok yönüyle anlatmak sayfalar sürer, hepsini bir kalemde anlatmak zor. Hissettiklerimi kısmen aktarmaya çalışayım.

Halkının aşağılandığı, zulümle, acılarla, yoksullukla kuşatılmış bir ülkede yaşıyorsun ve bu yaşadıkların, gördüklerin seni sömürsüz, onurlu, insanca bir yaşam istemeye, "değiştirme"ye sevk ediyor. Fakat bu düşüncelerin, bu düşünceler doğrultusundaki yaşayışın, sistem için **"tehlike"**. Sistemin gözünde devrimci düşüncelere sahipsen sen "hasta"sın. Bir an önce halktan koparılıp tutuklanmalı, hücrelere atılmalı ve F Tipleri'nde "iyileştirme programları" ile "rehabilite" edilmelisin. Toplumdan tecrit edilerek "topluma kazandırılmalısın".

Daha hapishaneye ilk adımında başlıyor "tedavi". Elllerinde arama cihazı olmasına rağmen **"soyun!"** diyorlar. Reddedince askerler bir anda kollarına-bacaklarına yapışıyorlar, zorla çıkarıyorlar elbiselerini, çıplaklığından utanıyorsun. Gözlerini kaçırıyorsun. Soyunma emrini verenin yüzünde ise bir tebessüm...

Sonra uzun koridorlardan geçiyorsun, demir kapı açılıyor ve kapanıyor, **işte hücredesin!** Görünürde bir sorun yok. Merdivenler, kirli bir havalandırma, eline tutuşturdukları bir tencere, tabak, kaşık... Bazı yönlerinin değil hücrenin kendisinin bir sorun olduğunu anlamak için ise biraz zaman geçmesi gerekiyor. Diğer hücrelerden arkadaşlarının sesi geliyor. Bir kaç duvar, sadece bir kaç duvar ötedeler. Ama sen onları görmiyorsun. Bir sorunun oluyor, sorun bir yana, insansın sen ve konuşmak istiyorsun. Arkadaşına omuz verip iki lafın belini kırmak istiyorsun. Ama yok, yasak. Ne senin ondan haberin olacak ne de senin ondan, insan yüzü yasak, sohbet etmek yasak. Her şeyi esirgiliyorlar, bir tek **yasaklar konusunda cömertler!**

Birkaç hafta tek başına kaldıktan sonra verdiğim onlarca yer değişikliği suç duyurusu dilekçesinin ardından nihayet iki arkadaşının yanına veriyorlar seni. Tek kişilikten üç kişilik hücre daha iyi görünse de nihayetinde o da bir hücre, o da yıpratıcı. Yanındaki arkadaşından biri ile or-

tak yönlerin daha fazla ise diğer üçüncü kişi kendini dışlanmış hissediyor. Dışlama söz konusu değil ama öyle hissediyor. Arkadaşının normal karşılanabilecek sıradan bir hareketi hücrede büyük bir işkenceye dönüşebiliyor. Ayaklarını yere sürterek yürümesi, kahkahası, oturuşu vb. takıntı halini alıp kavga nedeni bile olabiliyor. Alınganlıkların, şüphelerin ardı arkası kesilmiyor. Sadece etrafındaki insanlardan değil kendinden de şüpheleniyorsun, güvensizleşiyorsun. En doğru bildiğinin doğrulduğundan bile şüpheyi düşürebiliyorsun. Dönem dönem aşırı derecede konuşkanlaşıyorsun ya da tam tersine içine kapanıyorsun ve kendinle konuşa konuşa adeta iki insan taşıyorsun, kendinle kavgaya tutuşuyorsun... Sürekli hayallere dalıp kafada kurgular oluşturuyorsun ve hayalden hayale atlayıp duruyorsun. Bu durum süreklileşince ise mekandan, hayattan kopuyorsun resmen ve her şeyi kurgular dünyasında yaşamaya başlıyorsun.

Hani yüzen kişi kıyıdan uzaklaştığını farketmez, açıldıkça açılır sonra bir anda farkederek durumu ama iş işten geçer, suyun dibine batır, bu da öyle bir şey, fazla açılırsan batarsın... İşin ilginç, bu kurgulara, takıntılara kapılmamalıyım, bunlar tecritin sonuçları, iradi olmalıyım diyorsun ama bunları yaşamaktan kurtulamıyorsun. Dozu kişiden kişiye değişebilir ama herkes bu işkenceden payına düşeni bir şekilde alıyor.

Dönem dönem artıp azalan unutkanlıklar, şüphecilik, sese aşırı duyarlılık, bir sayfa yazıyı defalarca okumaya rağmen anlayamamak, yoğunlaşamamak, aylarca görmediğin kardeşin ziyarete gelince söyleyecek söz bulamama, koridorda tesadüfen karşılaştığın arkadaşınla kucaklaşmanın engellenmesi, hapishaneye yeni gelen adli tutukluların bir kaç gün içinde hemen kavgaya tutuşmaları, intiharlar, mektuplarının, yani sohbetlerinin, duygularının, düşüncelerinin karalanması ve imha edilmesi, insan yüzüne hasret kalmalar, içe kapanmalar, arkadaşlarının bir kaç duvar ötede olduğunu bilip de onlardan bihaber olmak, hücredeki arkadaşına hem çok yakın hem de çok uzak olmak, renkli kalemin yasak olması, üstünün bazen taciz edilircesine aranması, çatıya çekilen jiletli teller, demir kapı sesleri...

Tüm bunları ve şu an ifade edemediğim daha fazlasını bir araya getirin **ve bir insanın bu yükü aylarca, yıllarca sırtında taşıyacağını düşünün, işte bunlar tecrit.**

Bir defada öldürmeyen ama boğazını, ruhunu aylarca sıkıp duran, boğazına geçirildiğinin farkına varmadığın bir organ. Hayatla bütün bağlarını kesen, ağır ağır çürüten ruhun duymadan ruhunu çalan bir işkence yöntemi, ölüm biçimi Tecrit...

İnsan yaşamına yönelik en sistemli saldırı aracı olan tecrite diren-

mek, tavır almak da insanlığın gereğidir. Tutsak olalım veya olmayalım tecrite karşı direnmeye, insanlıktan yana taraf olanların duyarsız kalamayacağını düşünüyorum. Başından beri bizleri yalnız bırakmayan, tecrite karşı direnişte her zaman yanımızda gördüğümüz sizleri bir kez daha saygıyla selamlıyor, çalışmalarınızda başarılar diliyorum . Sevgi ve selamlarımla.

ŞERAFETTİN TAŞ

15 Haziran 2005 Sincan

Sincan 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'nden Temel BİLİR:

Merhaba!

Coşkuyla selamlıyor, çalışmalarınızda başarılar diliyorum.

Bu mektupla sizlere Sincan 1 No'lu F Tipi hapishanesinden yazıyorum. Ben DHKP-C Davası'ndan müebbet hapisle hükümlü bir tutsağım. F Tipleri'nin açıldığı 19 Aralık 2000'deki katliam operasyonundan beri Sincan F Tipi hücrelerinde ağır tecrit koşulları altında yaşıyorum.

19 Aralık 2000'den beri uygulanan tecritle bizi düşüncelerimizden, inançlarımızdan soyundurmak, irademizi, kimliğimizi, kişiliğimizi parçalamak, insanlık onurumuzu köleleştirmek ve yaşayan ölümler haline getirmek istiyorlar. Bu, insana yapılan en büyük, en ağır zulümdür. İnsanı insan olmaktan çıkarmak istiyorlar. Tecritle, baskılarla, keyfi uygulamalarla, işkencelerle bugüne kadar fiili olarak uyguladıkları bu zulmü 1 Haziran'da uygulamaya koydukları Yeni Ceza İnfaz Yasası'yla yasal hale getirdiler ve bu güne kadar yaptıklarına yenilerini eklediler. Bildiğiniz gibi marş söylemek, sessiz protesto etmek dahi suç sayılıyor ve cezalandırılıyor. Böylece en basit doğal hakkımızı, zulüm karşısında en pasif bir şekilde bile olsa direnme hakkımızı kullanmamızı engellemek istiyor, suç sayıyorlar.

Yaşadığımız tecriti, keyfi uygulama ve baskıları bu güne kadar mektup vb. araçlarla anlatmaya, kamuoyuna duyurmaya çalıştık. Ama gerek içeride idare, disiplin kurulu, infaz hakimi eliyle mektuplarımıza, "Vız Gelir" gibi yaşadıklarımızı işlediğimiz ürünlerimize el konularak, imha edilerek, sansürleyerek, gerekse de basında, medyada uygulanan koyu sansürle bunu engellemeye çalıştılar, çalışıyorlar. Yaşadıklarımızı duyulsun, bilinsin istemiyorlar. Böylece hem tecriti yokmuş gibi göstermek hem de bizleri sessizce imha etmek istiyorlar.

Buna izin vermemek için tecrit sürdüğü müddetçe direnmeye devam edeceğiz. Ve tecriti, yaşadıklarımızı anlatacağız. Düzenlemiş olduğunuz sempozyumun sesimizi duyurmada önemli bir işlevi olacaktır. Onun için yaşadıklarımızı bir kez daha bu mektupta anlatmak istedim. Tecrit saldırısı ve yarattığı sonuçlar o kadar geniş boyutlu ki tamamıyla anlatmak bir mektubu aşar kuşkusuz. Onun için burada birkaç somut örnekle ve özetle anlatmaya çalışacağım. En son yaşadığım bir örnekle başlamak istiyorum.

27 Mayıs'a kadar Serdar Demirel ve Ali Nazik ile birlikte kalıyorduk. 27 Mayıs günü hiçbir gerekçe gösterilmeden ve istemediğim halde, eş-yalarımı toplamak için süre bile tanınmadan apar topar arkadaşlarımın yanından zorla alınarak başka bir hücreye konuldum. Açıktır ki ölüm orucunda bulunan Serdar arkadaşımızı daha da yalnızlaştırmak ve direncini kırmak amacıyla yaptılar bunu, tecrit içinde tecritle cezalandırdılar. Bu uygulama sürekli yapılmaktadır. Bir daha görebilmenin mümkün olmadığı Serdar'ın yanında kalmayı bile çok görüyor, yasaklıyor keyiflerince.

Sadece bu konuda değil her konuda keyfiyet, hukuksuzluk, cezalandırma hakim. Mesela, sağlık sorununda, hastalıklarımızın tedavisinde zorluklar engeller çıkarılıyor, geciktiriliyor ya da tedavi edilmiyor. Üstüne üstlük çeşitli bahanelerle saldırılara maruz kalabiliyoruz hastaneye giderken. Örneğin; 24 Aralık 2004 tarihinde mide rahatsızlığım nedeniyle hastaneye giderken X-Ray cihazından geçmem sırasında cihazın başında bulunan görevli tarafından hakaret ve küfüre maruz kaldım, fiziki saldırıya maruz kaldım. Aynı günün akşamı hastaneden döndükten sonra saldırı sonucu yüzümde meydana gelen zedelenmeyi tespit ettirmek için revire çıkmak istedim ancak doktor yok diye çıkarılmadım. Aradan beş gün geçtikten sonra saldırının **izleri kaybolmaya** yüz tutmuşken çıkarıldım. Ama, doktor da rapor alabilmek için acil olarak adli tıpa sevk edeceğini söylediği halde gönderilmedim. Bunların üzerine Ankara Cumhuriyet Başsavcılığına dilekçe yazarak suç duyurusunda bulundum. Ve dilekçemin gönderilip gönderilmediğinden emin olmak için kayıt numarasını istedim. Ama ne kayıt numarası verildi, ne de bu konuda bir soruşturma yapıldı. Hiçbir cevap alamadım. Kısacası üzeri örtüldü.

10 Ocak 2005 tarihinde ise yine mide rahatsızlığı nedeniyle randevulu olarak hastaneye gittim. Ancak ringden indirildikten sonra ellerim zaten kelepçeli olduğu halde ikinci bir kelepçe ile bir askere kelepçelemek istediler, bunu kabul etmediğim için muayeneye götürülmedim ve geri hapishaneye getirildim. Ve ancak iki ay sonra ikinci kelepçe dayatılması kaldırıldıktan sonra muayene olabildim. Böylece keyfi bir şekilde ikinci kelepçe dayatması nedeniyle tedavim geciktirildi.

Bu keyfi dayatma ile ilgili Cumhuriyet Başsavcılığı'na yaptığım suç duyurusuna ise **"red"** cevabı geldi. Bunun üzerine yaptığım itirazlardan da bir sonuç alamadım. Yani bu keyfi uygulamayı yapanlara herhangi bir yaptırım uygulanmadı.

Yaşadığım bu örneklerde de görüldüğü gibi tedavim geciktirildi, bu da yetmemiş gibi üstüne üstlük bir de saldırıya uğradım, hakarete maruz kaldım. Yani bırakalım tedavi etmeyi, hastalıkların daha da artması için ellerinden gelenleri ardlarına koymuyorlar. Ve bunu yapanlar hiçbir

şekilde cezalandırılmıyorlar. **Böylece daha fazlasını yapmak için teşvik edilmiş oluyorlar.** Ki Yeni Ceza İnfaz kanunuyla bu saldırıların, engellemelerin, keyfi uygulamaların, hukuksuzluğun daha da artacağı kuşkusuzdur.

F Tipi hücrelerde yaşadıklarımız bunlarla sınırlı değil tabii ki. Hücre ve tecrit nedeniyle var olan sağlık sorunlarımıza her geçen gün yenileri ekleniyor. Tecrit süresi uzadıkça yarattığı sorunlar daha da belirgin bir şekilde ortaya çıkıyor. Örneğin görme, işitme, tat ve koku alma gibi duyularımızda, algılamada zayıflama ve zorlanma, yoğunlaşmada zorluk çekme, aşırı unutkanlık meydana geliyor. Öyle ki, çoğu zaman her hangi bir şeyi okurken aynı yeri defalarca okumak zorunda kalıyorum anlayabilmek için. Ayrıca yazı yazarken, örneğin en basit bir mektubu bile yazmakta zorlanıyor, bazen bir cümleyi okurken ya da herhangi bir şeyi ifade ederken uzun uzadıya düşünmek zorunda kalıyorum. Bir saatte yazılabilecek bir şeyi iki-üç saatte ancak yazabiliyorum. Bu mektubu yazarken de aynı şeyi yaşadım.

Bunların yanında fiziksel yorgunluk, halsizlik, vücudun genelinde ağrılar, uyuşukluklar vb. meydana geliyor. Bunlar sadece bende değil hemen hemen herkeste şu ya da bu şekilde görülüyor, yaşanıyor.

Sonuç itibarıyla tecrit, hücreler işte böyle çürütüyor, tahrip ediyor insanı. F Tipi keyfiyet, hukuksuzluk, cezalandırmalarla onurumuz, direncimiz kırılmaya, bıkkınlık, umutsuzluk, geliştirilmeye çalışılıyor. Bu koşullarda, bu halde insan yaşayabilir mi? Açıktır ki böyle sessizce imha edilmek isteniyoruz. **Neden direniyorlar, gerek yok, diyenlerin yaşadıklarımıza, sesimize iyice kulak vermeleri ve tekrar tekrar düşünmeleri gerekir.**

Satırlarıma burada son verirken tekrar sevgi ve selamlarımı iletiyor, çalışmalarınızda başarılar diliyorum.

TEMEL BİLİR

SEMPOZYUMDAN FOTOĞRAFLAR

Bu tablo, Sempozyumun yapıldığı Muammer Karaca Tiyatro Salonu'nun sahnesinde iki gün boyunca hep dinleyicilerin karşısındaydı.

Tecrite karşı büyük direnişte o güne kadar verilen 119 şehidi temsil ediyordu bu tablo. Sempozyuma katılanlar, onlardan güç aldılar, onlara söz verdiler.

Tecrit gerçeğini
anlatan da,
anlatılanları yürek
kulağıyla dinleyen de
onlardı...

Onların dilinde,
hem sorun, hem
çözümü vardı..

Sempozyuma
acılarını,
sorunları,
taleplerini
ve direnişlerini
taşıyan TAYAD'lılar,
5 yıllık Büyük Direniş'in
her aşamasında olduğu
gibi mücadelenin
yine önünde
olmaya devam
edeceklerini
bu sempozyumla
dosta düşmana
bir kez daha
ilan ettiler.

"Bu şarkı burada bitmez!"; sempozyumda TAYAD'lılar tarafından sahnelenen tiyatro oyunundan bir sahne...
Abdi İpekçi Parkı'ndaki direniş etrafında AB'cilik masalları, demokrasicilik oyunları anlatılıyor sahnede.

Sempozyumun yapıldığı salonun giriş bölümünden iki enstantane... Katledilen, cesetlerine bile işkence yapılan tutukluların, annelerin, babaların yıllardır omuzlarında taşıdıkları tabutların resimleri asılı duvarlarda...

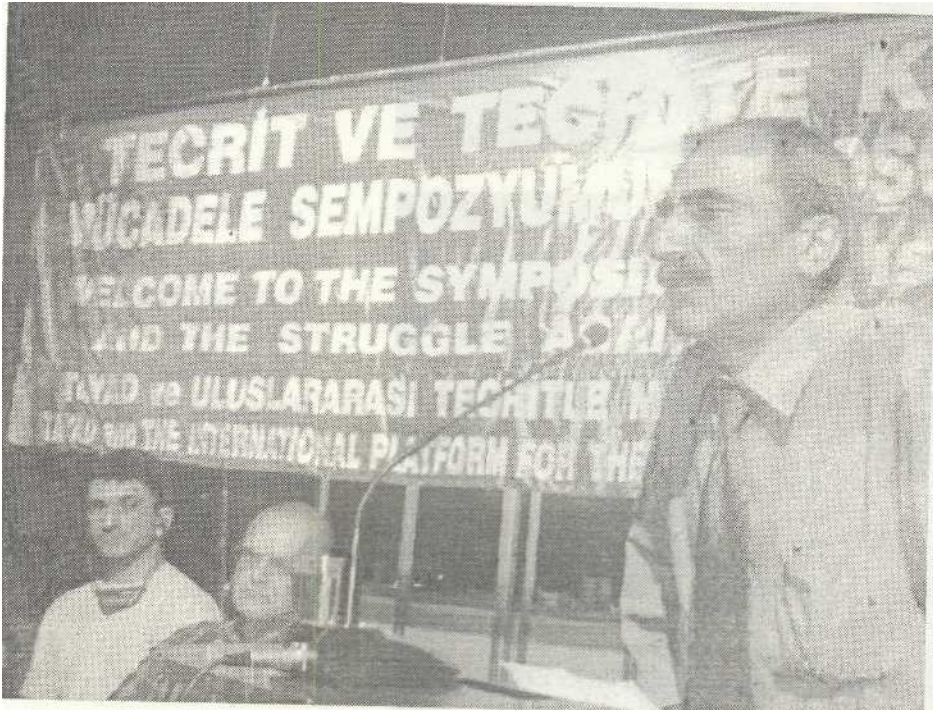
Artık bir külliyat oluşturan hapishane katliamlarını ve büyük direnişi anlatan kitaplar, bültenler, broşürler, salonda konuşulanların tarihe kaydedilmiş belgeleri olarak sergileniyor...

Kurulduğu günden bu yana, direnişlerin içinde, ezilenlerin direnenlerin yanında olan Grup Yorum da oradaydı...

TAYAD Başkanı Niyazi Ağırman, 5 yıldır direnmekten bir an bile yorulmadıkları gibi, yüzlerce kez çağrılar yapmaktan da bıkmadıklarını söylüyor ve TAYAD'lıların çağrısını tekrarlıyor:
Tecrite karşı birleşelim, mücadele edelim!

Oğlu Guantanamo'da
tutsak olan bir baba

Azmet BEGG (Sol
üstte),

1984 Ölüm Orucu'nda
şehit düşen bir
devrimcinin oğlu

Michael DEVİNE
(üstte),

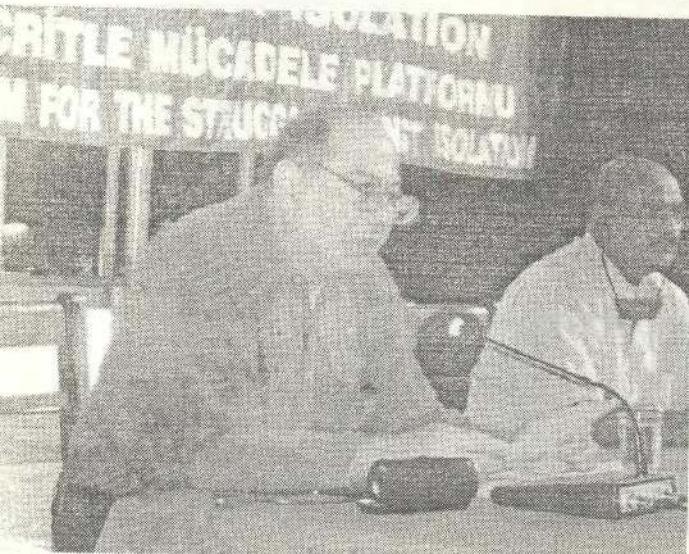
Lübnan'da tutsaklar
için projeler üreten bir
kuruluşun temsilcisi

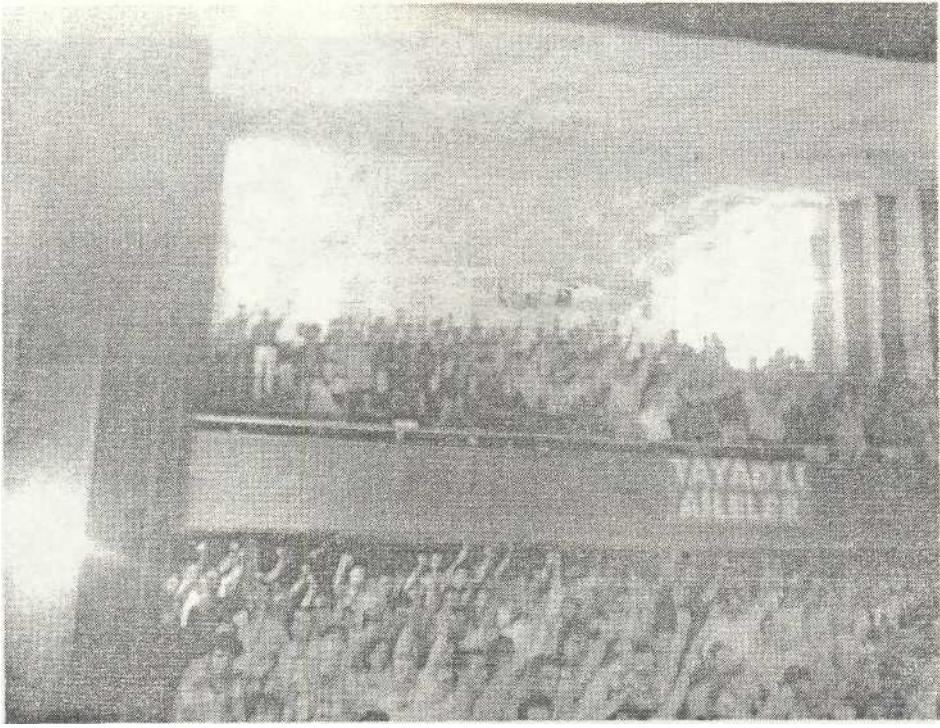
Darine WEHBE
(yanda),

halk olarak tecrit
edilmiş Iraklı bir
yurtsever **Mohammed**

EI SAMARAE (alttaki
resim), ve onlar gibi,

tutsaklıkla, hapis-
hanelerle tanışanlar,
veya dışarıda tecritle
yaşayanlar, tecritin
acısını yüreğinde
duyanlar, dünyanın
dört bir yanından
gelip sempozyumda
buluştular...

Konuşmacılar ve dinleyiciler iki gün boyunca tecrite karşı mücadele kararlılığını büyüttüler.

Tecrite karşı mücadele çağrısı, Sempozyum'un TMMOB'da açıklanan Sonuç Deklarasyonu'nun da temel çağrısı oldu.

Fidan Kalşen, tecrite karşı büyük direnişin
ilk şehitlerinden
biriydi.

Faruk Kadioğlu ise, Sempozyum'un yapılmasından önceki
günlerde büyük direnişte verilen son şehitti.

Sempozyumda yanyana koymuşlardı onların resimlerini.
Direnişin ilk ve son şehitleri nezdinde "Tecriti kaldırın! Ölümle
durdurun!" diye haykırdılar.

O gün direnişin şehitlerinin sayısı 119'du
Konuşmacılar, "119, 120 olmasın" diye yükselttiler seslerini.

.....
Tecrit öldürmeye devam etti.
119, 120 oldu. Tecrite
karşı direniş sürüyor.

Daha çok,
daha güçlü seslerin
yükselmesi gerekiyor!

KAN VE ATEŞİN KARDEŞLİĞİ

Çift Camlardan
Beton Duvarlardan
Sesimiz Geçmiyor
Ama İnadına
İlle de
Düşüncelerimiz Geçiyor!
Çift Camlardan
Beton Duvarlardan
Sesimiz Geçmiyor Amma
Yüreklerimiz Geçiyor
Volkan Volkan!

Çift Camlarda
Beton Duvarlarda
Ten Sıcaklığı Yok...
Amma... Beynimiz
Bir Fişek Gibi
Delip Geçiyor
Demir Parmaklıkları
Beton Duvarları
Çift Camları Kelimeler
Uçuşuyor
Havada...
"Merhaba... "
"Nasılsınız ?"
"Çayın Var Mı?"
"İhtiyacın Var Mı ?"
"Sigaran Var Mı?"

"Söyle... Söyle Bana
Pay-La-Şalım..."
Kâğıt Tutuşuyor
Yürek Tutuşuyor
Sımsıkı Kenetlenip
Yoldaş Oluyor
Kağıt, Yürek Ve
Ateş!..
Ateş Ve Kan
Kardeş Oluyor!
Kardeş Olunca
Ateş Ve Kan
Sonra, On
Oluyor... Yüz
Oluyor... Bin
Oluyor...
Milyon... On Milyon...Yüz Milyon
Ve... Milyarlar Olup Akıyor
Çift Camlardan,
Ve Demir Parmaklıkları
Beton Duvarlardan!
Hücreme...
Afrika'daki Açlar
Filistinli Eli Taşlı Çocuk Generaller
Iraklı Direnişçiler
Kahramanlar Kahramanlar....
Hep Hücreme Akıyorlar!...
Beynim
Düşüncem,
Ve Aklım...

Delip Geçiyor Çift Camları
Demir Parmaklıkları Beton Duvarları
Şimdi... Siz Söyleyin!
Kimdir Yalnız Olan
Ben Mi, Yoksa Öldükçe
Tükenen Cellâtlar mı?
Ben;
Mahirin Yoldaşımı
Ada'm Ormanlıktır
Koca Açlar Ordusunda
Silüetim...
Nerde Aç-Yoksul Varsa Her Yerde
Her Gece Doluyorlar Hücreme...
Ben,
Mahirin Yoldaşımı
Cevahir'in Yoldaşımı
Ada'm Ormanlıktır Benim
Ben; Faruk'un
Yoldaşımı
Ada'm Kan Ve
Ateştir...

10 Haziran 2005
Tekirdağ 1 No'lu F Tipi Hapishanesi
Nurettin Erenler

KİTAPLAR

Boran Yayınevi'nden

Haziran Yayınevi'nden

Anadolu Yayıncılık'tan

Tavır Yayınları'ndan

Hapishaneler Gerçeği, Yaşanan Sorunlar ve Çözüm Önerileri Kurultayı

Yayınlayan:
Tutuklu Aileleri
Bülteni
Mart/2001

Hapishanelerde Sağlık ve Yaşam Koşulları Kurultayı

Derleyen:
TAYAD'lı Aileler

Yayınlayan:
Anadolu Tutuklu
Aileleri Bülteni
Aralık/2002

Tutsak Dergiler

Yayınlayan:
Boran Yayınevi

TECRİT Yaşayanlar Anlatıyor

Selami Kurnaz

Yayınlayan:
Boran Yayınevi
Ağustos/2005

Boran Yaymevi'nden çıkan kitaplar

- 1- Bağımsızlık, Demokrasi ve Sosyalizm Mücadelesinde GENÇLİK (I-II)
- 2- Milliyetçilik Çıkmazı
- 3- Zafer Yolunda -I
- 4- Yaşatmak İçin Öldüler
- 5- Gülüşün hücrelere takılı kaldı - M. Çetinkaya
- 6- Feda Destanı - G. Yılmaz - F. Tokay Köse
- 7- Bütün Yazılar - Mahir Çayan
- 8- Umut Yağmuru - Ümit İlter
- 9- Başegmeyen Kadınlar - Yasemin Berrin
- 10- Efsanelerden Destanlara - Hüseyin Çukurluöz
- 11- TECRİT Yaşayanlar Anlatıyor - Selami Kurnaz
- 12- Tutsak Dergiler

Haziran Yaymevi'nden çıkan kitaplar

- 1- Devrimci Sol Dava Dilekçeleri
12 Eylül Mahkemeleri Dosyası (I-II)
- 2- Kongre Belgeleri-1: RAPOR
Parti Cephe İle İktidara Yürüyelim
- 3- Kongre Belgeleri-2: KARARLAR
- 4- Taş Değil Yürekti Elimizdeki
- 5- Darağacında Yapılan Siyaset: İDAM
- 6- GAZİ Gecekondulardan Geliyor Halk
- 7- Tutsak Aileleri, 12 Eylül ve TAYAD
- 8- 50 Soruda HALK MECLİSLERİ
- 9- 50 Soruda Din, İslamcılık ve Laiklik
- 10- EL SALVADOR Birleşik Devrimci Savaş
- 11- Direniş Ölüm Yaşam
- 12- Direniş Ölüm Yaşam-2
Devrim Kuşağının Kahramanları

- 13- Bir Direniş Odağı METRİS (Metris Tarihi)
- 14- Herşey Birliğimiz, Geleceğimiz ve
Zaferimiz İçin (Devrimci Harekette Darbe)
- 15- Bir Savaş, Bir Dava ve Zafer
- 16- Yeni Çözüm Seçme Yazılar
- 17- Cezaevleri Direnişleri-1: BUCA
- 18- Cezaevleri Direnişleri-2: ÜMRANİYE
- 19- Cezaevleri Direnişleri-3: ULUCANLAR
- 20- HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ- Cilt 1-2
- 21- Kontrgerilla Operasyonları
- 22- Mücadele Seçme Yazılar-(1-2)
- 23- Direniş Şiirleri
- 24- Dava Dosyası-(1-2)
- 25- Bize Ölüm Yok
- 26- Bayrağımız Ülkenin Her Tarafında Dalgalanacak
- 27- Halk Sınıfı (I-II)
- 28- Amerikan İmparatorluğu Milliyetçilik ve Demokrasi
- 29- Kürt Sorunu Nasıl Çözülür?

Anadolu Yayıncılık'tan çıkan kitaplar

- 1- Tarihçesi ve Yaşayanların Anlatımlarıyla
İŞKENCE-1
- 2- Hapishanelerde Katliam
(19-22 Aralık 2000, Belgeler, Tanıklar -1)

Tavır Yayınları'ndan çıkan kitaplar

- 1- İki kardeşin hayatı: Canan ve Zehra - A. Kulaksız
- 2- Karanfil halayı - Ümit İlter (Şiir)
- 3- Bir Kar Makinası Grup Yorum 1-2
- 4- Kurşun Yangını Hasretin - Hasan Biber (Şiir)

Tecrit ve Tecrite Karşı Mücadele Sempozyumu, yılmayan, dur durak bilmeyen bir iradenin, büyük direnişin 5. yılında gerçekleştirdiği faaliyetlerden biridir.

Bu iradenin adı "TAYAD'lı Aileler"dir.

TECRİT politikasını uygulamak üzere yapılan F Tipi hapishaneler, bu ülkenin gündemine girdiği günden bu yana, F Tipleri'nin karşısında onlar var. Hücre gerçeğini en geniş kesimlere ilkin onlar açıkladılar. İnsanın hücreye hapsedilemeyeceğini haykırdılar.

TAYAD'lılar, 2005 Haziran'ında Uluslararası Tecritle Mücadele Platformu (UTMP) ile birlikte, tecrit gerçeğini, bu kez hayatın her alanını kapsayan boyutlarıyla bir sempozyumda gündeme getirdiler.

"Tecrit ve Tecrite Karşı Mücadele" başlığıyla gerçekleştirilen bu sempozyumda Türk, Kürt, İtalyan, Arap, Alman, Yunan, Bulgar, İrlandalı, onlarca dilden, onlarca halk adına, "tecritle son verilmesi" talep edildi.

TAYAD'lı Aileler'in katkısıyla hazırlanan bu kitap, işte bu sempozyumda yapılan konuşmalardan, sunulan belgelerden, gönderilen mesajlardan ve tutukluların tecriti anlatan mektuplarından oluşmaktadır.